

Nhóc! Tôi yêu em thật rồi.

Contents

Nhóc! Tôi yêu em thật rồi.	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	14
3. Chương 3	20
4. Chương 4	26
5. Chương 5	27
6. Chương 6	28
7. Chương 7	30
8. Chương 8	31
9. Chương 9	32
10. Chương 10	33
11. Chương 11	35
12. Chương 12	36
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	40
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	51
23. Chương 23	52
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	66
33. Chương 33	68
34. Chương 34	69
35. Chương 35	71
36. Chương 36	72
37. Chương 37	74
38. Chương 38	76
39. Chương 39	78
40. Chương 40	81
41. Chương 41	82

42. Chương 42	85
43. Chương 43	87
44. Chương 44	89
45. Chương 45	91
46. Chương 46	94
47. Chương 47	96
48. Chương 48	98
49. Chương 49	100
50. Chương 50	102
51. Chương 51	104
52. Chương 52	107
53. Chương 53	109
54. Chương 54	111
55. Chương 55	113
56. Chương 56	116
57. Chương 57	118
58. Chương 58	120
59. Chương 59	121
60. Chương 60	123
61. Chương 61	125
62. Chương 62	126
63. Chương 63	128
64. Chương 64	129
65. Chương 65	131
66. Chương 66	133
67. Chương 67	135
68. Chương 68	136
69. Chương 69	138
70. Chương 70	139
71. Chương 71	141
72. Chương 72	143
73. Chương 73	145
74. Chương 74	147
75. Chương 75	149
76. Chương 76	151
77. Chương 77	153
78. Chương 78	156
79. Chương 79	159
80. Chương 80	162
81. Chương 81	164
82. Chương 82	166

Nhóc! Tôi yêu em thật rồi.

Giới thiệu

Có phải mọi chuyện trên đời đều đẹp như tranh vẽ, có phải hoàng tử sẽ tìm được bạch tuyết không n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-toi-yeu-em-that-roi>

1. Chương 1

Chương 1: ngày 20 tháng 3 năm 1995

Một vị phu nhân dẫn theo cô con gái đang mang thai đi tới trước mặt Thượng tướng Lục quân Hình Phục Quốc thì ông liền hiểu rõ, ông biết rằng không thể quản được đứa con trai ngang bướng của mình.

Sinh ra trong gia đình quân nhân, và lại mồ côi mẹ từ nhỏ, lại rất là phản nghịch đến không ai nói nổi.

Thời điểm lúc hắn 11 tuổi: đùa giỡn cố ý tháo vấy bạn học nữ, dẫn đến người nhà của đứa bé gái làm náo động lên tổng viện Lục quân.

Lúc hắn 12 tuổi: thì trong lúc Hình Phục Quốc thay xong quân trang chuẩn bị lúc ra cửa, lại phát hiện lá cờ trên xe bị dao gọt bút chì chà xát được thê thảm không nhìn.

Năm 13 tuổi: hắn kéo bè kéo cánh cả lũ đánh nhau, đem mấy người trung niên 30 mấy tuổi đánh ngã người ta, khiến mấy gã người thì gãy xương chấn thương sọ não.

Năm 14 tuổi: thì hắn ở nhà hút thuốc uống rượu, dẫn tới nhà bị hỏa hoạn, khiến cho bộ đội chữa cháy và người dân xung quanh phải hoảng hồn.

Năm 15 tuổi: thì hắn bắt đầu tò mò về thân thể người khác phái, trong phòng ngủ của hắn thì ở dưới giường thì giấu 1 thùng giấy toàn là đĩa phim AV (tự hiểu nha), tạp chí người lớn thì chồng chất bên gối... (anh này tư tưởng BT từ hồi nhỏ, không biết lớn lên sẽ sao đây)

Mà giờ đây, khi hắn 16 tuổi lại làm cho con gái người ta 18 tuổi có thai!!!!

Là tướng chỉ huy cao nhất, thế nhưng Hình Phục Quốc lại không quản nổi được thằng con trai duy nhất của ông

Tiền có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng không cách nào làm cho thằng con trai này hiểu tâm lý vấn đề này.

Vì vậy, sau khi đã suy tính, Hình Phục Quốc dẫn 1 cô gái ốm yếu bé nhỏ từ bên ngoài về. Giới thiệu cô bé cho Hình Khải biết. Cô là cô nhi, cha mẹ đều là quân nhân nhưng đã qua đời khi làm nhiệm vụ. Cô bé năm nay 15 tuổi, Hình Phục Quốc đã đặt tên mới cho cô là Hình Dục. Hình Dục chính thức vào ở Hình Gia và cũng là vợ tương lai của Hình Khải.

Trong nhà đều có nhiều cô giúp việc chăm sóc, Hình Phục Quốc cũng yên tâm mà làm việc hơn.

Đừng xem Hình Dục số tuổi không lớn, từ nhỏ cô đã chịu sự giáo dục trong quân đội, cuộc sống rất có quy luật, thành tích học học tập thì rất giỏi, mọi việc gì đều cũng không làm khó cô.

Hình Phục Quốc tin tưởng năng lực của cô có thể trị được Hình Khải dẫn dắt hẳn về con đường tốt. Ông cũng không hiểu vì sao có lòng tin nhất định cô bé sẽ làm được. Chắc có lẽ là câu nói của cô, khi chứng kiến thấy thi thể của cha mẹ cô, thì có lẽ trên đời này sẽ không có chuyện nào sẽ làm cô thấy sợ hãi nữa.

.....

Hình Khải không có can đảm để chống đối mệnh lệnh của ông, chỉ có thể lựa cách trầm mặc mà thôi.

Kể từ ngày hôm đó, Hình Phục Quốc an bài cho Hình Dục và Hình Khải học cùng một trường. Đối với danh phận vị hôn thê này, thì Hình Phục Quốc nói gì cô đều nghe lời. Thậm chí, Hình Phục Quốc còn đem việc quản lý kinh tế trong nhà giao cho cô. Hình Dục không nói nhiều, công việc hằng ngày chính của cô là giám sát việc học hành của Hình Khải, chăm sóc việc ăn uống hằng ngày của hắn, theo hắn suốt ngày như hình với bóng.

Rồi cũng có một ngày, Hình Khải thường ngày vùng tay quá trán, giờ trên người một xu dính túi cũng không có. (đáng đời HK)

Cũng không thể nói, Hình Dục là một cô gái rất xinh đẹp, có khuôn mặt rất thanh tú và đôi mắt to long lanh. Nhưng trong đôi mắt lộ ra nét ưu sầu, cô rất ít cười, có đôi môi rất đẹp nhưng hay khép lại thành một đường thẳng, cô rất là trầm lặng như sớm đã mất đi vẻ hoạt bát của một thiếu nữ. Cô luôn mang đôi giày trắng đã cũ kỹ để chơi bóng, mặc những bộ đồ màu xanh lá quê mùa, luôn trầm lặng đi theo sau Hình Khải, vô luận Hình Khải nói có bao nhiêu từ khó nghe, nhục mạ cô, cô cũng chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt mà theo sau.

Hình Khải rất ghét Hình Dục, nói chính xác, cực kỳ ghét.

※

Ngày nào cũng vậy, dau khi tan học, Hình Khải cùng bạn thân cùng lớp là Đặng Dương Minh, đứng ở ngõ vừa hút thuốc nói chuyện luyên thuyên.

Hình Dục ôm cặp sách bangười bạn họ, đứng ở ngõ chờ đợi.

“Cút!”

“Bây giờ rườitrước phải về nhà.”

“Nghe không hiểutiếng người? Tôi kêu cô cút a!”

“Bác Hình hôm nay sẽ về nhà ăn cơm. Nếu như anh không muốn phải bị đánh, thì lập tức về nhà”. Hình Dục trước sau vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Hình Khải phiên nhất Hình Dục dùng ông để áp chế hắn, hắn ném cái bật lửa trong tay về phía Hình Dục. Hình Dục nhanh nhẹn đem cặp sách lên chống đỡ, dường như đã đoán trước hành động của hắn.

“Hình Khải, cùng nhau trở về đi thôi, ba người nổi giận cũng không phải là chuyện đùa.” Đặng Dương Minh đập tắt tàn thuốc, đi về phía Hình Dục lấy cặp, hướng về khu đại viện quân đội mà đi .

Đặng Dương Minh có chadạng là Bộ trưởng bộ binh hậu cần, cấp bậc cùng Thượng tướng chênh lệch kém bậc cấp. Hình Phục Quốc kiêm là ủy viên Quốc hội, còn cha Dương Minh là Phó thư ký cấp tỉnh ủy. Hai vị đều có chức vị cao, được mọi gọi là “ cán bộ cấp cao”.

Đặng Dương Minh so Hình Khải ra đời sớm mấy ngày, hai người từ nhỏ sống cùng khu đại viện. Trong khu đại viện toàn là những căn biệt thự riêng biệt, mặt ngoài thì cổ kính, nhưng bên trong thì nội thất rất là hiện đại. Có sân bóng rổ, phòng hồ bơi, phòng tập Gym, không thiếu thứ gì... Có thể ví Bắc Kinh xa hoa với khu biệt thự này. Binh lính thì tuần tra 24h. Con cái Con cái cán bộ cấp cao từ khi ra đời, cũng biết mình cùng bình thường đứa bé có khác nhau. Bạn họ ở trên cao tiểu học trước, căn bản không thể rời đi trụ sở quân đội. Kể từ lên tiểu học, con cái cán bộ do quân nhân hộ tống, trừ lên đại học, học lên không cần điền bằng nguyện vọng, trực tiếp tiến vào bộ binh bộ lệ thuộc trường học. Một ngày ba bữa cũng từ quân đội ban cấp dưỡng xử lý. Nếu như muốn gặp ba mẹ, còn phải được bí thư trưởng cho phép.

Hình Khải thường xuyên gây chuyện thị phi, chính là kìm nén đến quá khó chịu.

Chỉ là, phải nói Hình Khải rất không nghe lời, Hình Phục Quốc tính khí lại rất nóng, một câu không hợp giờ tay lên liền đánh, mấy năm nay thỉnh thoảng đánh cho Hình Khải chạy trời chết. Lại nói Hình Khải từ khi ba tuổi thì trở thành đề tài nói chuyện trong đại viện.

Nếu như nhà ai con cái không nghe lời, các gia trưởng cũng sẽ lôi chuyện Hình Khải ra mà nói, biết Hình Khải tại sao ngày ngày bị cũng bị ba hắt đuổi theo đánh ra sao không? Cũng là bởi vì hắn không hảo hảo ăn cơm; cũng là bởi vì hắn cuộc thi rớt; cũng là bởi vì hắn bài tập không có làm xong. Nếu như các con cũng không nghe lời nói, chú Hình lãnh đạo tối cao mà biết thì cũng chấp hành hình phạt giống tên tiểu tử ấy, dạy dỗ không thương tiếc!

Cho nên, trong viện bọn nhỏ nhìn thấy Hình Phục Quốc như là gặp sói xám lớn. Cũng không nguyện cùng Hình Khải cùng nhau chơi đùa, chỉ sợ chú Hình sẽ giáng cho một cái tát.

Đặng Dương Minh là người duy nhất chịu làm bạn với Hình Khải làm bằng, có lẽ là tính khí giống nhau đi, điều không tốt. Hai nhà trưởng bối thường đi ra ngoài công tác, mặc dù ban cấp dưỡng sẽ đưa cơm và đúng giờ quét dọn vệ sinh, nhưng hai thiếu gia của hai nhà này nhìn thấy tờ giấy lịch trình của một ngày đến thấy chán, cũng không đúng giờ rời giường, cũng không đúng giờ ăn cơm, đánh điện tử đánh cho đến khuya thì mới đi nằm ngủ, cũng không phân nhà người nhà ta, hai người giống như hai anh em không sai biệt lắm.

Chỉ là, kể từ Hình Dục vào ở Hình gia, Đặng Dương Minh cùng Hình Khải đi học ít lại trở đến. Hình Dục đánh thức Hình Khải đồng thời, cũng sẽ thuận tiện đánh thức Đặng Dương Minh, khi hắn hai rửa mặt xong rồi, bánh tiêu cháo đã sớm đặt ở trên bàn ăn. Rất nhiều người ngộ nhận là có cuộc sống như là Hoang Thái Tử thời xưa, nói như vậy thôi, chứ tiền tiêu vật của bọn họ cũng chỉ nhiều hơn người ta một chút. Nhưng so với con của những gia đình bình, bọn họ cơ hồ không chiếm được tình thương của cha mẹ, thiếu hụt sự quan tâm.

Đặng Dương Minh đại khái biết rõ thân phận của Hình Dục, anh có lúc cũng rất đồng tình với cô bé này, ở cùng lứa cô gái đi dạo shopping, thì Hình Dục lại muốn chui vào ban cấp dưỡng trong chọn món ăn chọn cho họ, chuẩn bị thực đơn ba bữa cơm cho Hình Khải. Không chỉ có như thế, còn phải giúp Hình Khải giặt quần áo xếp chăn, tóm lại, tất cả các việc một vai cô ôm hết. Phụ trách chăm sóc Hình Khải là những người giúp việc của ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc này, Hình Khải một choàng vai Đặng Dương Minh ôm cổ của anh, cắt đứt Đặng Dương Minh ý nghĩ.

“Cậu đang suy nghĩ cái gì đấy?” Hình Khải hướng anh huyết sáo.

“Đối với cô vợ nhỏ tốt một chút.” Đặng Dương Minh ít phút tỉnh nói.

Hình Khải một hồi lạnh đến buồn nôn: “Cậu thật là ghê tởm, người khác không biết chẳng lẽ cậu còn không biết? Cô ấy nhiều nhất cũng chỉ là bảo mẫu của tớ.”

“Vậy cậu dám làm trái với ba cậu là không lấy cô ấy sao?” Đặng Dương Minh hếch lên mày đầy nói.

“Này.” Hình Khải xoay người trợn mắt nhìn Hình Dục một cái, hướng về Hình Dục nói cho cô có thể nghe thấy, nói: “Tớ điều tra rồi, pháp luật quy định kết hôn số là khi được 20 tuổi, tớ ít nhất còn có thời gian sáu năm để ép cô ấy đi!”

Hình Khải lại quay đầu lại bỏ tức một câu: “Này! Cách chúng ta xa một chút, nhìn cô giống tên nhà quê chết đi được!”

Hình Dục đi chậm vài bước, vuốt vuốt tóc rũ xuống vai trước bím tóc.

Đặng Dương Minh thanh thở một tiếng, càng ngày càng đồng tình cô bé này.

Chương 2: ngày 26 tháng 9 năm 1995

Hình Phục Quốc mỗi lần về nhà đều rất náo nhiệt, có quân đội đi trước sau hộ tống, vào viện sau, bọn lính đứng hai bên hành lễ, đồng loạt chào quân lễ, giống như chào đón những người lãnh đạo quốc gia.

Hình Khải nằm ở hai lần ban công trước hút thuốc lá, kinh thấy ông đã đi vào cửa chính, lập tức dập tắt tàn thuốc nhét vào chậu hoa.

Quan hệ của hai người bọn họ, giống như chuột với mèo.

Hình Dục đứng ở trước cửa nghênh đón Hình Phục Quốc, nhận lấy áo khoác của Hình Phục Quốc, khom người lấy dép đưa cho ông.

Hình Phục Quốc mỉm cười với Hình Dục, ông từ trong đáy lòng rất thích đứa nhỏ này, con bé thật hiểu chuyện.

“Hình Khải đâu?”

Vừa dứt lời, Hình Khải hùng hùng hổ hổ chạy phía hướng lầu, tiếng hô “Ba”, một cái tay mất tự nhiên bảo vệ lỗ tai.

“Đỡ tay xuống.” Hình Phục Quốc vừa thấy Hình Khải bị thương.

Hình Dục biết Hình Khải lén xỏ lỗ tai, nên cô không nhìn Hình Khải.

Hình Khải theo bản năng lui về phía Hình Dục sau, khẽ đá gót chân cô.

” Chú Hình, ăn cơm trước đi.” Hình Dục chỉ hướng phòng bếp, đối với Hình Khải nói: “Còn có một tô canh, anh tự đi bưng ra.”

Hình Khải đáp một tiếng, nhanh chạy đi, lần này coi là cô thông minh, nếu như dám tố cáo anh, thì anh sẽ để con chuột trong túi sách của cô!

Hình Phục Quốc lên tiếng, đối với Hình Dục ân cần dạy bảo nói: “Chú hi vọng con không nên dung túng nó.”

Hình Dục khom người tạ lỗi: “Tuần sau có cuộc thi, chú khoan hãy đánh anh ấy.”

Hình Phục Quốc ngó ngàng, vờ vai Hình Dục, thấy buồn cười: “Bộ chú đáng sợ như vậy sao?”

Hình Dục chậm rãi nói: “Không đáng sợ, là con không biết ăn nói.”

.

Trước bàn cơm, Hình Phục Quốc ngồi ngay trước Hình Khải và trước mặt Hình Dục nói: “Con là tanuôi dưỡng, cũng là con dâu tương lai của Hình gia, con không phải người giúp việc của Hình Khải, không cần chuyện gì cũng nuông chiều hấn, việc nên dạy thì dạy.”

Hình Dục gật đầu một cái, không nhìn nhìn mặt Hình Khải một cái, cô đứng dậy bới cơm cho Hình Phục Quốc. Hình Khải thầm oán khinh thường, ba thật là khô hời, nghĩ sao mà một cô gái mới có mười lăm tuổi mà có thể quản được mình?

“Hình Khải, chớ cơm nước xong, đem các bảng điểm của con đến thư phòng cho ba.”

“” Hình Khải cúi đầu ăn cơm, anh hoài nghi nếu ba không đánh mình thì một phần khẳng định là ngủ không ngon giấc.

Quả nhiên, Hình Khải cuối cùng không thể tránh được một kiếp, trong thư phòng truyền đến tiếng thét thất thanh, Hình Dục đứng ở phòng bếp, vừa rửa bát vừa nghe lầu lầu hai bên trong thư phòng, tiếp theo là truyền đến tiếng dây lưng quật vang lên.

Hình Phục Quốc đang “dạy dỗ” thì nhận điện thoại của thư ký gọi tới, bởi vì là một cú điện thoại, Hình Phục Quốc chỉ đành phải trở về phòng làm việc xử lý công vụ, Hình Khải rất may mắn, chỉ bị có mấy lần bị đánh.

Mà Hình Khải cơ hồ là trở lại phòng ngủ, cảm thấy phần lưng đau rát, chỉ là, anh phát hiện mình năng lực kháng đòn càng ngày càng mạnh, cứ nhiên một giọt nước mắt cũng không chảy.

Hình Khải đáng thương nằm lỳ ở trên giường, khổ sở cầm cuốn tạp chí lên đọc cho đỡ buồn.

Hình Dục là bưng một chậu nước nóng đi vào, ngồi ở mép giường, đem một chai thuốc trị bầm máu đặt ở đầu giường, vén lên áo sơ mi Hình Khải lên, vắt khăn lông nóng, lau sạch nhè nhẹ ở lưng đang sưng đỏ mà anh bị đánh.

“Á!Đừng đụng tôi!” Hình Khải ném khăn lông trong tay Hình Dục.

“Thành tích học tập khá hơn một chút cũng sẽ không bị đánh.”

“Biết tôi là bị nguyên nhân gì đánh sao? ! Tất cả đều là cô làm hại, thành tích học tập của cô kém một chút là không được hay sao? ! Cút, thấy cô là tôi liền phiền!” Hình Khải vốn là vì mặt mũi không muốn nói chuyện này, nhưng Hình Dục hiển nhiên là được tiện nghi còn ra vẻ.

“Thuốc ở trên bàn.” Hình Dục nhặt lên trên đất khăn lông, bưng lên chậu nước rồi đi.

Hình Khải uất ức trừng mắt nhìn về phía bóng lưng, kể từ cô vào nhà của anh, cô tựa như là một người làm anh lúc nào cũng gặp xui xẻo, làm rối loạn cuộc sống của anh!

Anh không muốn ở cùng với cô cả đời này, tuyệt đối không được!

※ ※ ※

Ngày thứ hai, đi học trong lúc Hình Khải nhận được một thư tỏ tình —— anh theo đuổi thật một nữ sinh qua thư từ và hẹn anh gặp mặt. (cái niên đại gì mà còn lưu hành thư từ liên lạc rồi!!)

Nhưng mà anh trong túi không có tiền, chỉ có thể tìm Hình Dục xin tiền, cơm trưa thì Hình Dục mang tới bãi tập cho anh.

“Cho tôi ít tiền.”

“Bao nhiêu?”

“1000.”

“Dùng làm gì?”

Hình Khải giờ giờ nắm đấm trước mặt: “Ai cần cô lo, mau đem tới.”

“Anh không nói rõ ràng thì tôi không thể cho anh.” Nói xong, Hình Dục xoay người rồi đi.

Hình Khải kéo lấy khuỷu tay cô, nói: “Có một người bạn sắp sinh nhật, tôi thế nào cũng phải mua chút quà tặng người ta chứ?”

Hình Dục nghi ngờ nhìn anh, từ trong ví tiền lấy ra 100 tệ đưa cho anh: “Anh chỉ là học sinh, không cần thiết mua đồ mắc tiền để tặng quà.” Cô lại từ trong túi móc ra một quyển vở nhỏ, để quyển sổ nhỏ trên vách tường ghi rõ nguyên nhân trích tiền, nói: “Ký tên nữa rồi mới đưa tiền.”

Hình Khải vô lực thở dài: “Cô phải không phải phụ nữ, tôi sớm đã đánh cô rồi!”

Hình Dục nghiêm túc trở về: “Anh chưa chắc đánh thắng được tôi.”

Hình Khải liếc mắt xem thường, giơ hai tay lên hướng tới: “Tôi cũng thấy các bạn tôi tặng quà, cô cho tôi 100 tệ không phải để cho tôi mất mặt sao?”

“Nam hay nữ vậy?”

“Nữ.” Hình Khải chà xát chà xát tay, quỷ dị cười một tiếng.

Hình Dục nhìn không chớp mắt hấn, Hình Khải nhếch đôi chân mày: “Này! Cô cho là cô là vợ của tôi hả? Tôi muốn tìm ai thì kệ tôi, cô còn muốn quản lý cuộc sống riêng của tôi sao?”

Hình Dục đem quyển vở nhỏ bỏ vào trong túi: “Tiền có thể cho anh, nhưng là anh phải dẫn tôi cùng đi.”

“Tại sao? Cô... cô đừng có quá đáng!”

“Tôi sẽ không làm hỏng chuyện phiếm của anh đâu.” Hình Dục cho là mình có nghĩa vụ bảo vệ Hình Khải, Hình Khải thân phận của đặc biệt, vừa con trai duy nhất của chú Hình, không thể để cho hấn ra cái gì ngoài ý muốn.

Hình Khải quả thật hết cách với cô, dù sao Hình Dục nắm quyền kinh tế trong tay, xem ra phải làm sao khiến cho Hình Dục không đi theo.

.

Bạn nữ trong thư, dùng tên giả Coco, trong thư nói là mình 18 tuổi, hẹn Hình Khải ở MacDonald gặp mặt.

Hình Khải tính tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, thấy Coco còn chưa tới, xoay người nhìn về phía bàn ngoài cửa Hình Dục, chỉ thấy Hình Dục đang đi mua chút thức ăn.

Hình Dục từ nhỏ cuộc sống ở vắng vẻ quân đội, chưa từng trải qua tiệm ăn nhanh, cô đi tới quầy thungăn phía trước, nhìn về phía thực đơn có món Khoái Xan (mình ko hiểu từ này lắm), vừa nhìn về phía Hình Khải: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện.” Hình Khải nhìn đều lười phải nhìn cô, một đôi mắt dán chặt ngoài cửa sổ.

Hình Dục chỉ đành phải hướng nhân viên phục vụ mượn thực đơn, để ở trước bàn Hình Khải : “Anh chỉ cần chọn, tôi sẽ không nói.”

Đến giờ này, Hình Khải không tin còn có người không biết dương Khoái Xan là cái gì, hắn bắt mắt ngẩng đầu lên: “Cố tình quấy rối?”

Đang lúc này, một vị vóc người nóng bỏng cô gái hướng tới bên này đến gần, cô gái hướng Hình Khải ngoắc ngoắc tay, thần thái đầy nhiệt tình.

Hình Khải vừa nhìn Coco cùng gửi tới hình không sai biệt lắm, vóc người lại đẹp, hắn đẩy ra Hình Dục, đứng dậy nghênh đón.

Coco lười biếng ngồi xuống thân, chống cằm xem kỹ Hình Khải, mặc dù Hình Khải chưa đủ kinh nghiệm, nhưng nhìn ra được, nàng rất hài lòng Hình Khải bộ dáng.

“Ồ ơ, so với trong tấm hình, thì ở ngoài nhìn đẹp trai đáng yêu hơn” Coco duỗi ngón tay, vừa muốn đụng cằm Hình Khải, lại bị Hình Dục một tay chặn lại.

Coco ngớ ngẩn, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên cạnh dân hai lúa chính gốc, Coco ghét bỏ rút tay về, không vui hỏi Hình Khải: “Cô gái này người nào vậy?”

“.” Hình Khải rất không muốn dính dáng đến Hình Dục, nhưng Hình Dục cứ bảo vệ cậu đứng cũng không đi.

“Em gái anh.”

“Em gái anh? Anh thấy có ai gặp bạn qua thư từ còn mang theo em gái không? Các người đáng dập cũng không giống anh em lắm.” Coco thái độ hơi có hòa hoãn, chỉ cần không phải là bạn gái là được.

Hình Khải thở phào một cái, một tay lấy Hình Dục kéo đến chỗ ngồi, im lặng hỏi ông trời.

Hình Dục là nhìn thẳng Coco, không mang theo vẻ tươi cười nhìn tới đối phương.

Coco chưa từng gặp như vậy một loại ánh mắt, không hề có ý định khác nhưng làm kẻ khác rợn cả tóc gáy, nói trắng ra là, có điểm giống người Bệnh thần kinh ... Phục hồi trạng thái, cô xoa xoa đôi bàn tay cánh tay: “Em gái anh là tự nhiên sao lại muốn đi chung vậy?”

“” Hình Khải một tay nâng trán, mắt hết cả mặt mũi đi.

Bỗng chốc, Hình Dục đem bữa ăn đơn hướng Coco mà đưa, hồ hững nói: “Ăn cái gì, tôi đi mua.”

Coco cảm thấy không khí quỷ dị, cô cũng không muốn tham dự cái gì cổ quái ba người ước hẹn: “Không cần, tôi lập tức đi ngay.”

“A, cũng tốt.” Hình Dục rút về bữa ăn đơn, vừa bày ở Hình Khải trước mặt: “ bạn anh qua thư có chuyện muốn rời khỏi, anh còn ăn sao?”

Hình Khải nhìn chăm chú Hình Dục với vẻ mặt căm phẫn, tức đến tê dại da đầu, nhặt cặp sách lên, bỏ đi ra ngoài.

Hình Dục không hề nóng lòng đuổi theo, bởi vì Hình Khải đã lên xe taxi, trên người anh không có tiền, chỉ có thể kêu taxi lái về đại viện, đến cửa thì vệ binh tự sẽ giúp anh giao tiền xe. Cho nên, Hình Dục mặt hướng Coco nhàn nhạt cười một tiếng: “Thật xin lỗi, anh ấy tính khí không tốt lắm.”

“” Coco khoát khoát tay, lần sau hẹn bạn qua thư từ gặp mặt thì còn phải thêm một cái, xin chờ mang theo người thân!

※※※

Tiến bạn nữ sinh kia đi xong, Hình Dục một mình ngồi lên xe buýt trở về đại viện, dọc theo đường thường thức cảnh đêm Bắc Kinh, ở Trường An Nhai hai bên đường đều tỏa ra ánh sáng lung linh, phần hoa lại không mất Trang Nghiêm —— chốn thành thị này đều trở thành quê hương thứ hai của cô.

Mà khi cô mở cửa khóa, phát hiện trong phòng khách đen kịt, cô bên cạnh cửa lục lợi chốt mở đèn, lại bị một lực đánh ngã gục trên mặt đất.

Hình Dục lung lay mờ mịt nhìn, thấy rõ bóng người người đè mình .

Hình Khải cười Hình Dục trên người, đột nhiên lại đè cổ tay Hình Dục , dùng lực kéo đồng phục của cô ra, Hình Dục nhẹ hô một tiếng, phản ứng chống đỡ không cho Hình Khải đánh lén.

Thật ra thì Hình Khải cũng không có ý định gì đối với Hình Dục, chỉ là hi vọng cô không vướng chân vướng tay là được rồi.

Vậy mà, Hình Khải ở một bên hôn cô, một bên định sờ soạn, thì Hình Dục lại nói một tiếng “Thật xin lỗi.”

Hình Khải còn chưa có phản ứng gì, Hình Dục đã nắm một bên tay nện ở sau ót Hình Khải, Hình Khải chẳng qua là cảm thấy có hồ như đánh trúng não bộ, nhưng liền cảm giác đau cũng chưa kịp nhận thấy được. . . . Trong nháy mắt té xỉu trên đất.

.

Chờ anh khi tỉnh lại, người đã nằm ở trong phòng cứu thương, anh rên lên một tiếng muốn đứng lên, y tá lập tức đi tới đè lại bả vai anh.

“Mới khâu 6 mũi, chớ lộn xộn.”

“” Hình Khải sờ sờ cái trán, quả nhiên băng bó một vòng băng gạc. Anh liếc hạ con ngươi, trên ghế treo hẳn đồng phục học sinh, áo sơ mi trắng đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Chú nói cháu biết, nếu để cho ba con biết con lại đi đánh nhau, chú xem con còn phải đi vào lần nữa.” Trưởng khoa Ngoại cùng Hình Dục đi vào phòng bệnh. Hình Khải là “Khách quen” phòng cấp cứu, nơi này không ai không biết anh.

Hình Khải biết lần này hôn mê, chính Hình Dục là kẻ đầu sỏ. Một chữ cũng không dám nói ra.

.

Thông qua chuyện này, anh biết cô nàng này chọc không được, xuống tay quá mạnh. Hơn nữa, anh rút cuộc cam tâm tình nguyện chạy đi luyện quyền đạo, nắng mưa cũng phải học.

1 năm sau, Hình Khải mười bảy tuổi một năm này, trong đời nhận được chiếc cúp đầu tiên của môn quyền đạo.

Hình Phục Quốc biết được con giành giải thưởng, vui vẻ kiêu ngạo cười.

Khi Hình Khải lên phát biểu cảm nghĩ được giải: “tôi muốn cảm ơn một người, là người đó cho tôi biết giáo huấn đến sức đầu chảy máu, để cho tôi hiểu có loại võ thuật có thể chống lại “kẻ địch” mới là vũ khí mạnh nhất!

Hình Dục là người ở dưới đài võ tay anh, hướng phía anh nhếch lên ngón tay cái, thật lòng thay anh vui mừng.

Hình Khải trợn mắt nhìn Hình Dục một cái, ghét vẫn như cũ.

=====

2. Chương 2

Chương 3

Ông bà hay nói, mọi việc phải có kiatính hai mặt. Kể từ Hình Khải biết quyền đạo, đánh nhau nhiều càng thêm nghiện, một người quật ngã ba người không thành vấn đề, chỉ là đả thương đối phương thì chiếm đa số, đánh tàn phế thì không có.

Thường thì có những người bất đồng hay nói: con cái cán bộ đánh người bộ không người cai quản rồi hả ? Cảnh sát làm sao lại có thể làm như không thấy đây? Thật ra thì không phải là không có người trông nom, thật sự là có nguyên nhân con cái cán bộ cấp cao thường có vệ binh che chở, chủ yếu là bọn cảnh sát thấy tình huống không nghiêm trọng, cũng không các đại lãnh đạo thêm phiền phức, có thể giúp vội giải quyết liền giải quyết, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, vậy cũng là trợ giúp quốc gia xây dựng thôi. Còn nữa nói 16, 17 tuổi, nhà nào bé trai không phải chiêm mềo chọc chớ?

Đến mùa hè, ngoài cửa nhiệt độ nóng bức, vừa chủ nhật, Hình Khải lười phải đi ra ngoài gây chuyện, hên Đặng Dương Minh chơi điện tử.

Máy điều hòa tỏa hơi mát lạnh, hai người lại chơi game đến mồ hôi đầm đìa.

“Nghe nói cậu đem cháu ruột của hiệu trưởng đánh?” Đặng Dương Minh gần đây không có đi học, lý do đặc biệt đơn giản, trời nóng.

Hình Khải hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm màn ảnh, nói: “Còn không phải là vì cái đứa hoakhoi lớp, tiểu tử kia ở trong trường học chơi nổi, cùng tớ giành người sao? Hả có mắt như mù mà.”

Đặng Dương Minh mắt liếc ngoài cửa, nhỏ giọng hỏi: “Cậu vì nữ sinh mà cùng hắn đánh nhau, Hình Dục sẽ nghĩ sao?”

“Tớ mặc kệ cô ta nghĩ như thế nào? Không thích thì cậu đi đi.” Hình Khải khinh thường cười một tiếng.

Đặng Dương Minh suy nghĩ một chút, Hình Dục thật không giống như người hiện đại, càng giống như thời cổ đại nhà con dâu nuôi từ bé, mặc cho trong nhà các lão gia trêu hoa ghẹo nguyệt, chúng chị em gái hãy coi như không có chuyện gì.

“Hình Khải, anh Dương Minh, xuống ăn dưa hấu.” Hình Dục đứng ở cửa cầu thang kêu to.

Thấy không trả lời, cô cắt miếng dưa hấu ăn cho bớt nóng.

Hình Dục mới vừa tắm xong, trên sợi tóc vẫn còn đọng nước. Cô mặc chiếc áo hoa nhỏ áo tay ngắn, quần cụt, vải là loại thoải mái nhất, không dính người vô cùng thoải mái. Trên thị trường gọi loại vải này là sợi tổng hợp tê-ri-len.

Cô đem đĩa hẩu đặt ở trước khay trà, cầm lên một miếng, vừa ăn vừa nhìn TV.

Hình Khải cùng Đặng Dương Minh một trước một sau đi xuống lầu, Hình Khải lười biếng ngáp một cái, ánh mắt trong lúc vô tình rơi vào bóng lưng Hình Dục, tóc còn ướt lấy ướt cô mặc áo tay ngắn, rõ ràng là có thể nhìn thấy nội y bên trong.

Hình Khải không có ý tốt cười một tiếng, dùng cùi chỏ đâm Đặng Dương Minh: “Cô ấy ngực cũng không có, còn có mặt mũi mặc nội y bên trong.”

Đặng Dương Minh theo bản năng nhìn sang, lại không ý tứ liếc về anh nhìn: “Cậu nha nói với tớ chuyện này làm gì?”

Hình Khải xem thường, nhanh nhẹn đi tới phòng khách, nhảy lên chân ngồi lên ghế sa lon, lấy tay quờ quờ trước mặt Hình Dục.

Anh thấy Hình Dục không có phản ứng, bắt chéo chân, bên gặm đĩa hẩu bên nghiêng đầu quan sát phần ngực Hình Dục.

Hình Dục cũng không sợ tóc, vài ẩm ướt tóc rủ xuống qua đầu vai, ở trước ngực vị trí hiện lên một đường cong.

Hình Khải chép chép miệng, thỉnh thoảng kêu Hình Dục một tiếng, Hình Dục bên quay đầu chờ anh mở miệng, nhưng thấy anh không nói gì, cho nên Hình Dục vừa nhìn về phía TV.

Đừng nói, năm ngoái còn nhìn giống cái phi trường, mà giờ đây còn đã hé lộ hai ngọn đồi nhỏ.

Mà Đặng Dương Minh trong tình cảnh cũng hơi lúng túng, anh cũng là quân tử, chỉ vì cô nàng này không thể nào nhìn ung tung được, nhưng Hình Khải làm chuyển sự chú ý của anh không nên nhìn những thứ kia, làm cho anh thỉnh thoảng không nhận được nhìn vào một cái.

Mười bảy tuổi, con trai chính là đối với thân thể phái nữ có chút hiếu kỳ, Hình Khải giả vờ đưa tay lấy thức ăn, dùng cánh tay đụng nhẹ bộ ngực của Hình Dục (anh này dám ăn đậu hủ nha), Hình Dục nhạy cảm co bả vai lại, hai đầu gối cong lên ở trước ngực, tiếp tục xem TV.

Hình Khải cười hắc hắc, nhìn về phía trên sofa Đặng Dương Minh đang ngồi, nháy mắt nói: “Đúng là rất mềm đó.”

“” Đặng Dương Minh vùi đầu ăn dưa hấu, Hình Khải quả thật là đồ quý mà, mà anh không biết nó có thật sự rất mềm hay không nữa? !

“Thứ gì rất mềm?” Hình Dục thuận miệng hỏi.

“À? Ghế sa lon, ghế sa lon mềm!” Hình Khải ngồi chồm hổm cái mông gõ gõ.

Lúc này, điện thoại vang lên, Hình Dục xoa xoa tay, thuận tay bắt máy.

“Tìm anh.” Hình Dục đem ống nghe đưa cho Hình Khải, cô vốn định đứng lên ngồi vào phía bên kia, Hình Khải lại chặn cô nhận điện thoại từ cô, chính là bởi vì dây điện thoại không đủ dài, cho nên Hình Khải thuận tiện nghiêng sang Hình Khải, được nước làm tới.

Hình Dục vừa mới tắm xong, không muốn đụng tới khắp người hôi thối Hình Khải, cô nhấc máy điện thoại đặt ở trên đùi, ý bảo anh ngồi thẳng.

Hình Khải giả bộ đang tập trung nói chuyện, một hồi ngửa đầu cười to, một hồi cúi đầu cười, nhưng thật ra là mượn lúc lên lúc xuống mắt lại nhìn vào “Nội dung” bên trong cổ áo.

Đặng Dương Minh ho khan hai tiếng, che miệng cười, chỉ có anh biết Hình Khải đang dùng con mắt bí ẩn nhìn Hình Dục.

Rốt cuộc, Hình Dục cảm thấy không thích hợp, cô nhìn vào mắt Hình Khải, Hình Khải giả vờ cười vừa thụt lại, lập tức cúp điện thoại.

Hình Dục đứng lên, chạy về phòng ngủ, chỉ chốc lát sau, thay một áo sơ mi tay dài bước vào phòng khách.

“Ngày nóng như vậy, cô mặc kín mít chi vậy?” Hình Khải bất mãn nói.

Hình Dục không để ý tới, đi về phía phòng bếp: “Hai người buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Ăn lẩu cay!” Hình Khải lập tức đề nghị.

Đặng Dương Minh cười khúc khích: “Cậu sảo huyết lắm. Vì để muốn cho cô ấy cởi, mà cậu bắt tội mình phải thử ăn.”

Hình Khải liếc Đặng Dương Minh một cái, chỉ vào vị trí sau ót, nơi đó còn để lại dấu vết mà Hình Dục ban tặng.

“Tớ chính là trong lòng ngứa ngáy, không nhìn mới lạ nha, nhưng không thể bị cô ấy phát hiện, nếu không sẽ bị cô ấy xử không còn đường sống.”

“Cậu xem hoa khô của cậu đi.”

“Sớm xem xong rồi. . . .” Hình Khải nhìn trời huyết gió: “Ai, cây tắc thật không thể coil là cây quýt.”

“Vậy mà cậu vẫn còn vì người ta đánh nhau?” Đặng Dương Minh héch lên mày.

“Mặc dù tớ không muốn cũng không thể để lại cho người khác chứ? Vấn đề này lỡ ảnh hưởng đến mặt mũi của tớ thì sao!” Hình Khải cầm một điều thuốc, làm vẻ bất đắc dĩ thở dài: “Là tớ xem nhìn chán rồi, không trách được người khác.”

Đặng Dương Minh nhặt lên dép ném anh, mắng anh ghê tởm.

Hình Khải cùng Đặng Dương Minh không có chuyện gì mà không nói, chuyện mất mặt xấu hổ vẫn cũng không gạt Đặng Dương Minh. Mà Đặng Dương Minh cũng không nói chuyện này với người khác. Đây chính là anh em của anh, trừ chuyện vợ ra, cái gì cũng có thể chia sẻ.

Chỉ là, về chuyện Hình Khải giở trò lưu manh bị đánh thì chuyện này ngược lại làm Đặng Dương Minh rất kinh ngạc, anh vẫn cho rằng Hình Dục nhẫn nhục chịu đựng, không nghĩ tới trong lòng còn có điểm cao ngạo như vậy.

Hai người náo loạn một lát, Hình Dục từ trong phòng bếp bưng ra lò vi ba.

Đặng Dương Minh hít một hơi, đặt mông ngồi vào Hình Khải bên cạnh: “Nhà cậu, tớ thấy Hình Dục rất nghe lời, nếu như mà tớ tương lai cưới cô vợ có điểm giống một nửa cô, ba tớ không phải là vui mừng điên khùng sao.”

“Thích mang cô ấy về nhà đi, anh em như tớ thì rất là hào phóng!” Hình Khải vỗ ngực một cái, hướng phòng bếp gọi lên: “Hình Dục, cơm nước xong thì thu dọn đồ đạc, cô được anh Minh thu cô rồi. Ách. Cậu nha dám đánh người!” Hình Khải vuốt vuốt cái ót, cọt nhả đạp Đặng Dương Minh.

Hình Dục giữ vững bình tĩnh trước sau như một, đem cất đồ ăn để sẵn trên bàn, càng không hứng thú tham dự chủ đề nhàm chán của bọn họ.

Chờ cái lẩu chuẩn bị xong, hơi nóng của nồi lẩu tỏa ra, không phải là nóng bình thường, càng làm bụng dạ Hình Khải thất vọng, Hình Dục không có ngồi xuống cùng ăn, cô mút chomình một chén trà lạnh, đang cầm tô mì trở về phòng.

Đặng Dương Minh nhìn về phía Hình Khải vừa lau mồ hôi, vừa hướng vào trong nồi thịt, vừa cười to: “Trộm gà không được còn mất nắm gạo, ăn đi.”

“” Hình Khải chọc chọc chiếc đũa nhọn, mắt nhìn xung quanh, lại nghĩ muốn nhìn “ thân thể” Hình Dục một chút.

Trong mắt anh xét qua một ý nghĩa đen tối, phòng khách và phòng tắm chỉ cách nhau có cái cửa, anh tính toán làm hư khóa cửa, sau đó chờ thời điểm Hình Dục tắm, anh làm bộ ngủ mơ màng màng, liền kéo cửa vào!

Lại nói đây thật là thói hư tật xấu của cánh đàn ông, chủ động đưa tới cửa là không hiểm, càng không cho đụng càng muốn nhìn.

Hình Khải nghĩ đến cái lập tức liền thi hành, lấy tới búa, tua-vít phá hư ổ khóa, lại xảy ra sự Hình Dục đột nhiên đi ra từ phòng ngủ, còn nói Đặng Dương Minh giúp anh canh cửa dùm. (HK biến quá đi)

Đặng Dương Minh phát hiện hẳn càng ngày càng lắm trò, không nhịn được cười một tiếng.

Chín giờ rưỡi tối

Hình Khải đứng bên cạnh hờ khe cửa ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc đợi đến Hình Dục đi vào phòng tắm.

Hình Dục rất nhanh phát hiện khóa cửa đã hư, cô đứng ở bên cửa thử một chút, xác định khóa nổi cửa, theo bản năng nhìn về cửa phòng ngủ của Hình Khải, mà Hình Khải đã sớm tắt đèn, giả bộ ngủ để che mắt cô.

Hình Khải thuận mở khe cửa thấy cô đi ra, làm đầu tóc rối tung, bày ra một bộ mặt mới vừa tỉnh ngủ, rồi sau đó, anh cởi giày, rón ra rón rén đi xuống cầu thang, đứng ở sau lưng sofa chờ đợi thời cơ.

Hơi nóng bốc ra làm cho kính mờ nhưng cũng đủ thấy được dáng vẻ thân hình mảnh, anh thấy động tác cởi áo ra, khom người cởi quần của cô, thấy phải rất rõ ràng.

Hình Khải nuốt nước miếng một cái, kích thích! Thật không phải bàn cãi gì hết.

Trong phòng tắm, truyền đến “Rầm rầm” tiếng nước chảy.. . . .

Xuyên thấu qua lớp kính mờ hồ, có thể thấy được Hình Dục đang gội đầu, gội đầu thì phải nhắm mắt, cũng sẽ không kịp phòng hộ thân thể, đương nhiên là Hình Khải vọt vào vì đó là thời gian tốt nhất!

Vì vậy, Hình Khải bốn chân chạm đất bò đến bên cạnh phòng tắm, đứng ở trên khung cửa, hít sâu một hơi, lại hít một hơi, đem tóc làm rối tung, dùng sức xoa xoa mí mắt, há to mồm cố gắng ngáp. Xong rồi, mọi chuyện sẵn sàng chỉ thiếu cái kéo cửa!

“Két!” Anh thành công áp dụng bước đầu tiên.

Nhưng anh đã tính sai chính là, Hình Dục gọi đầu TM vì cái gì muốn ở trên người quần khố tắm?
!

Hình Dục đầu đầy bọt, híp mắt nhìn về phía cửa Hình Khải. “Đi ra ngoài.”

“” Hình Khải khẩn trương quá độ quên lời kịch đã định nói gì—— ai nha, thật xin lỗi, tôi mới ngủ dậy mơ mơ màng màng không phát hiện là cô đang tắm.

Hình Dục thấy anh không nhúc nhích, vội vàng kéo thêm một cái khăn tắm choàng vào người, cô không nói gì, có lẽ là hù sợ, có lẽ đoán được anh không có ý tốt, cô bình tĩnh nhìn anh, nắm lên tay cái ghế ngồi, hiển nhiên là đang cảnh cáo anh rời đi nhanh lên một chút.

Hình Khải liếc một cái trong tay “Hung khí” của cô. Chắc chắc, lực sát thương không nhỏ đâu?

Hình Khải đồng thời thấy tâm tình trong mắt cô, khinh thường cùng cười nhạo.

Cổ anh như bị cái gì chặn không nói được, dù sao đều như vậy rồi, đành liều luôn vậy!

Hình Dục thấy anh xoắn bước nhích lại gần mình, phản chân nhảy vào bồn tắm, lần này không đợi Hình Dục nâng ghế ngồi đánh tới hướng Hình Khải, Hình Khải đánh đòn phủ đầu, một cước đá bay cái ghế trong tay cô, nắm cổ tay cô đặt tại bên tường. Bả vai anh run lên, đặc chí nói: “Không nên dùng cái loại ánh mắt tức giận đó nhìn tôi, tôi cũng biết rõ cô nhất định sẽ trả thù tôi, nhưng ít ra tôi xem xong rồi, hắc hắc.”

Anh nói xong, định lấy tay khéo khăn tắm của cô xuống, khi khăn tắm vừa rơi theo Hình Dục thì Hình Dục chợt nâng lên đầu gối hướng tới chỗ hiểm của anh mà đánh tới.

“A a a!” Hình Khải thiếu chút nữa phun ra nước mắt, hai chân mềm nhũn ngã lệch trên mặt đất, che chỗ ấy. Thân thể đau đến phải co quắp. (đáng đời ai kêu anh BT)

Hình D nhanh chóng kéo khăn tắm lên, trực tiếp dẫm lên lồng ngực anh, mà thoát khỏi phòng tắm.

Tuy chỉ có một giây, nhưng anh vẫn còn là thấy được, thấy được.

Tiểu mật đào thậ đáng yêu, ha ha.

Chỉ là Hình Khải là một giây này mà ở trong phòng tắm ước chừng khoảng hơn hai tiếng, cuối cùng vẫn phải gượng chống lấy cây lau nhà mà đi ra.

Khi anh bước chân tập tễnh trở lại phòng ngủ thì phát hiện trên cửa dán một tờ giấy.

— nếu như cuối kỳ cuộc thi anh thi đạt trên 85 điểm, tôi sẽ cời hết cho anh xem.

Hình Khải khoe miệng giật giật, cặp cách không còn sai biệt lắm, 85 điểm đối với anh mà nói quả thực là lời nói vô căn cứ, hơn nữa cách thi cuối kỳ chỉ có hơn năm tháng!

Vì để cho cô cam tâm tình nguyện cời quần áo buộc mình phải lao đầu vào học? Thật không đáng giá không đáng giá.

Anh lấy tay gạt tờ giấy, khắp khênh trở về phòng.

3. Chương 3

Chương 4: ngày 15 tháng 7 năm 1996

Một quả bóng từ đâu bay tới ban công lầu hai biệt thự Cao Kiều, chủ yếu là gây sự chú ý tới Hình Khải.

“Hình Khải, xuống chơi bóng đi!”

“Không đi, tớ đi xem sách đây.”

“Sách gì vậy, sách cấm à? !”

“Cút một bên chơi đi! không thấy tớ đang bận à.”

Hình Khải gãi gãi đầu, đang cầm quyển sách trên lớp trở về phòng ngủ.

Anh nghiêng người nằm lại bên giường, nhìn về phía tủ đầu giường, bên cạnh chồng chất sách giáo khoa mới tinh. . . . Nhắc tới cũng lạ, kể từ khi Hình Dục cầm sổ tiền để đánh cuộc Hình Khải luôn không tự chủ lật xem các dạng bài thi, có thể là do bản tính tự tôn của nam nhi trời dấy, dù sao cũng không muốn một đứa con gái xem thường, nhất là người đó lại là Hình Dục, bại bởi ai cũng không thể làm trò cười trước mặt cô ấy được, lòng tự ái khiến anh nhớ tới Hình Dục một chút, bất quá không phải là bởi nhớ thương cô nàng, nghĩ thoáng một chút.. (chep ..chep...)

Nghe tiếng bước chân lên lầu, Hình Khải vội vàng đem bài thi nhét vào dưới gối, thuận tay nhặt lên một quyển manga để ngay trước mắt.

“Tôi đi lấy đồ uống lạnh, anh vẫn ăn mấy món lần trước không?”- Hình Dục gõ cửa phòng một cái, căn bản không có ý định đi vào.

“Tùy! Sao cũng được, mấy cái đó cô tự quyết định đi, hỏi tôi làm gì? !” Hình Khải liền phát hiện một chuyện, chỉ cần không giở trò lưu manh với Hình Dục, kiểu gì cũng không có cơ mắng cô. Thật ra nói chuyện thì không thể mang chữ thô tục, nhưng mà có nói vài chữ thô tục cũng không có gì, Hình Dục cũng sẽ không mạnh miệng, nhưng cô luôn bày ra bộ mặt đen kịt tựa như người nào đó thiếu nợ cô nàng 300 tệ vậy. Cho nên để tâm tình vui vẻ và giữ hình tượng, anh cố gắng hạn chế không nói ra lời thô tục.

Tiếng bước chân Hình Dục biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, ở khu biệt thự Cao Kiều có một chút đặc biệt, mặc dù tất cả chủ hộ mấy năm không trở về nhà, nhưng đám con cháu bọn họ cứ tùy tiện ăn uống thoải mái mà không tốn một xu.

Hình Khải xem vài cuốn sách liền khát nước, mở cửa phòng kêu Hình Dục đem nước uống, gọi hai lượt mới phát hiện cô không có trong nhà. Hắn đành phải tự thân vận động.

Lấy tạm lon nước lạnh trong tủ, vừa đi bộ vừa uống tới cửa phòng chợt nghe bên cạnh sân viên thật náo nhiệt, hắn liếc nhanh về mấy khuôn mặt bé nhỏ, trong khuôn viên bọn trẻ đang gõ nhịp “phắc...phắc...”, làm văng hết cả đầu, nghĩ tới chồng sách trong phòng liền cảm thấy khó chịu, đành yên lặng nhắm mắt.

Lúc này lính công vụ đã đẩy xe rác tới, đang bận lấy những đồ bỏ đi của từng nhà.

Hình Dục không ở nhà, dưới ánh mặt trời chói chang ở phía dưới phản chiếu lên đủ loại màu sắc. Hình Khải mệt mỏi trở về phòng lấy túi rác. Khi đem túi rác tới cửa liền thấy một đôi giày trắng cũ kỹ, đôi giày chơi bóng này đã theo Hình Dục hơn một năm, ba anh mua cho cô nhiều đôi hàng hiệu mà cô không chịu đi, vẫn cố tình đi đôi giày rách yêu thích này chơi bóng, không chịu bỏ đi, cô luôn cọ rửa nó sạch sẽ, bạn học thấy vậy liền gọi cô là “công chúa giày trắng”, thật mất mặt cho anh, dù sao cô cũng mang họ “Hình”.

Nghĩ tới đây, Hình Khải đã một cước đá phăng đôi giày trắng ra ngoài, cùng với túi rác ném lun vào xe chở.

Bên kia xe rác vẫn chưa chuyển bánh, Hình Dục đang cầm đồ uống lạnh trở lại. Vào tới nhà liền chạy vào bếp, lo đá tan nhanh thành nước lại mất công.

Cất xong túi đồ uống lạnh, Hình Dục lại bắt đầu rửa bát, ở trong phòng bếp tận hơn nửa giờ sau, cô mới giờ lon nước đá ra phòng khách.

“Tiểu Dục, ra ngoài lấy chuyển phát nhanh.” Lính cần vụ đứng ở ngoài cửa kêu.

Hình Dục đáp một tiếng, ra mở cửa phát hiện đôi giày trắng đã không thấy đâu nữa.

“ Két...két...” một tiếng- cô bực tức đẩy cửa phòng Hình Khải ra.

Hình Khải giật mình, cũng không kịp giấu quyển sách đang đọc.

“Có bệnh à!” Anh giật bắn người lên.

“Giày chơi bóng đâu?”- Hình Dục mang vẻ mặt bình tĩnh nhưng giọng nói có chút run rẩy.

Hình Khải thấy hốt mất cô ửng đỏ, tâm nhất thời dao động nhưng vẫn bình thản nghiêng người nhìn quyển manga.

Hình Dục tiến tới mấy bước, đem quyển manga trên tay anh ném xuống đất, Hình Khải giờ nắm đầm lên, chợt phát hiện nước mắt Hình Dục đã trào ra từ lúc nào.

Hắn liền giữ nắm đầm giữa không khí, lần đầu tiên hắn thấy cô khócnhưng lại vì một đôi giày rách .

Hình Dục lau đi khóe mắt, túm cánh tay anh, chất vấn: “giày chơi bóng của tôi đâu, đôi giày cũ màu trắng đó”.

Hình Khải không chịu nổi thái độ của cô , gạt tay cô ra : “Ném đi rồi! Một đôi giày rách còn tưởng là bảo bối? Tôi quăng đi rồi”.

“Ném đi rồi....ném đi rồi, anh nói là ném nó rồi sao?” - Hình Dục siết cổ áo cố không chế tâm tình, thanh âm càng phát ra run rẩy.

Hình Khải còn chưa kịp mở miệng, ngoài trời bỗng sấm sét chớp nhoáng, liền sau đó mưa trút xuống như thác.

Hình Khải không nhanh không chậm nằm lại bên gối, giễu cợt: “Trời đang đổ mưa, giày đó chắc hỏng...ha ha ha...”

Hình Dục nghe xong lời này, xông nhanh ra ngoài cửa.

Hình Khải liền đứng trên ban công lầu hai xem náo nhiệt, chỉ thấy Hình Dục chạy xuyên vào mưa to, một chốc ở trong sân viện lật tung thùng giấy, rồi lại vội lại chạy tới bồn hoa lật tung tất cả lên, cả người ướt sũng mà cô thì vẫn như nổi điên chạy loạn hết nơi này đến nơi kia.

Hình Khải chưa từng thấy dáng vẻ của cô lúc này, Hình Dục đã mất hết đi vẻ trầm ổn tĩnh táo thường ngày, hiện tại cô giống như một đứa trẻ 15, 16 tuổi mất đi đồ vật yêu thích nhất của mình, xen lẫn tiếng mưa là tiếng khóc của cô, nó đâm thấu vào tai Hình Khải trở thành bộ dáng thê thảm, anh dần dần thu lại nụ cười.

Liền vội vã chạy xuống, cầm cái ô bên cửa nhưng tay cứ trơn tuột, định cho cô dầm mưa một trận cho biết thân nhưng hiện tại có vẻ không ổn. Anh luống cuống bật ô mãi không được tức tối liền đội mưa chạy đến cạnh Hình Dục, kéo tay cô đứng dậy, Hình Dục ngồi bất động trên sân cỏ, người bê bết bùn đất.

Hình Khải lau nước mưa trên mặt, dừng lại một giây, anh không nghĩ tới vết đôi giày đó lại khiến cô làm ra bộ dạng điên cuồng lúc này.

“cô về nhà trước đi, tôi đi tìm cho cô”. Anh khẽ gặp người xuống nâng Hình Dục đứng dậy, cô liền dấm dấm liên tục vào người anh.

“Anh đã ném nó đi mất, tự tôi tìm” - Hình Dục vờ như tới đôi giày trắng đang nằm ở một góc bồn thủy nào đó, cơ hồ hồng mắt.

Hình Khải thấy cô trở nên như vậy làm sao có thể để cô đi tìm. Anh đỡ Hình Dục ngồi lên ghế sa lon phòng khách, không đợi cô bò dậy, anh cấp tốc chạy ra ngoài khoá cửa phòng.

Hình Dục không ngừng đập cửa gọi cho cô ra ngoài, Hình Khải đập vào vách cửa, gầm hét lên: “tôi nói tìm về thì tìm về cho cô, đợi một chút”.

Nói xong, đang mưa xối xả anh liền chạy như điên sang bên kia đường chỗ lính cần vụ khi nãy.

Họ nói bởi vì trời nóng nực nên người thu mua rác đã trực tiếp đưa đồng đồ bỏ đi ra chỗ đổ rác rồi.

Hình Khải khẽ nguyên rửa một tiếng, lên tiếng hỏi nơi đổ rác ở chỗ nào, liền lấy chiếc xe đạp gần đó phóng thẳng.

Nhưng đến chỗ đổ rác, nhìn về phía đồng rác mênh mông bát ngát, anh mới hiểu rõ cái gì gọi là “Mò kim đáy biển”.

Anh vội lau mặt, chặn lại một người qua đường hỏi: “cho cháu hỏi, đồ phế thải bên khu Cao Kiều bỏ ở khu nào vậy?”

Cụ ông nói chuyện rất chối tai: "Đến chỗ đờ rác còn phân Cao Kiêu cao cán gì nữa, tất cả đều là là rác. Sao vậy? còn có tài liệu cơ mật à?... ha ha.."

Hình Khải không rảnh ở đây nói chuyện vô nghĩa với ông lão, nhưng có việc cần giúp đỡ cũng không nên quá kiêu ngạo, anh liền hoà hoãn hỏi: "ông nói cho cháu biết, 1 giờ trước đồng đồ bỏ đi đó đồ chỗ nào vậy?"

Ông cụ nhìn quanh một vòng, chỉ hướng bãi rác lớn nhất, Hình Khải nói cảm ơn liền xoay người chạy tới, mưa càng ngày càng lớn, anh thật không thể lí giải nổi tại sao mình chỉ vì vài giọt nước mắt của cô mà chạy tới đây đi làm cái điều ngu xuẩn này.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ, Hình Khải cũng không ngừng lục tung đồng rác tìm kiếm đôi giày, theo mỗi động tác một cỗ mùi hôi thối bốc lên khiến người ta muốn nôn.

.....

Mây đen che kín bầu trời, chỉ chớp mắt trời tối như mực.

"Tự gây ra hoạ quả là không được sống yên ổn, Hình Khải, mày chính là cái đồ cá nằm trên thớt...."- anh không ngừng lặp lại lời này với một trận lửa khí.

Hình Khải mệt mỏi ngồi bệt trên đồng rác, mưa to không ngừng đổ xuống, chân tay mỏi rã rời không chịu nổi, nhưng vẫn không thấy chút bóng dáng của đôi giày kia.

Lúc này, một cái dù bỗng từ đâu che kín đầu anh, theo bản năng anh quay đầu lại, mãi mới thấy rõ người che dù, liền lão đảo ngả xuống lần nữa.

"Làm sao cô ra ngoài được?"

Hình Dục đưa cây dù lên, khôi phục trạng thái bình tĩnh như trước.

"Nhảy từ ban công ra ngoài, về thôi tôi không cần nữa...." Hình Dục một tay che dù, một tay nâng anh đứng lên, thật ra thì cô đã chạy theo Hình Khải tới đây, nhưng anh đạp xe nhanh quá làm cô đuổi theo mệt đứt hơi, cô cũng đã lật tung mấy đồng rác xung quanh tìm kiếm cũng không thấy gì.

Nếu anh đã cảm thấy có lỗi, lại đội mưa đi tìm hàng mấy giờ, cô còn có thể nói cái gì đây.

Hình Khải cũng không biết nói gì hơn, có lẽ nhỡ cũng không chịu nổi cái bộ dáng oán hận của cô hiện tại nên hấn kéo cô lại, trịnh trọng nói: "Đội mưa tạnh, tôi nhất định sẽ mang đôi giày chơi bóng đó về, không phải là tôi không giữ lời".

Hình Dục chỉ lắc đầu, đem cây dù giơ lên cao che cho Hình Khải khỏi mưa còn mình thì bị mưa dội xối xả.

Hình Khải bỗng thấy trong lòng có một cảm xúc kì quái, mặc dù không hiểu vì sao đôi giày đối với cô quan trọng như vậy, nhưng quả thật anh cảm thấy đau lòng khi nhìn bộ dạng hiện tại của cô.

Anh cứng rắn kéo thân hình nhỏ bé của Hình Dục lại gần, cùng che dù đứng dưới mưa, Hình Dục ngửi thấy mùi kì lạ trên người anh, cười cười, che mũi.

“Cười cái rắm gì, còn không phải là vì cô”. - Hình Khải thấy cuối cùng cô cũng cười thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khi hai người ra khỏi bãi đỗ rác, Hình Khải nhón chân nhảy lên xe đạp, chỉ chỉ vị trí ngồi sau xe, mà Hình Dục bên cạnh thì cứ đứng im, không lên xe mà vẫn giúp anh cầm dù che mưa.

“Chê tôi thôi à, nhanh lên xe đi”. Hình Khải vừa nói vừa túm cô lên xe, Hình Dục một tay nắm xe, một tay cố giữ cao cái ô để gần anh.

Hình Khải nhanh chóng đạp xe, chợt nhớ tới dạo ban đầu muốn học tập đi xe đạp nguyên do là: trong lúc rảnh rỗi anh có xem một bộ phim điện ảnh gọi là “Mật ngọt tình yêu”, vai nam chính luôn cười một chiếc xe đạp cà tàng chở bạn gái đi khắp nơi, hai người tuy nghèo rớt mùng tơi nhưng nữ chính mỗi lần ngồi lên xe của bạn trai thì luôn cười đến rạn rở, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Vì vậy Hình Khải tập xe đến mức sưng mặt sưng mũi, tổn thương gân cốt cuối cùng cũng học được đi thứ đồ chơi này. Nhưng hiện tại trong nhà lúc nào cũng có xe riêng đưa đi đón về, anh vẫn chưa có cơ hội ném thử một chút cảm giác “nguyên sơ” giống hiện tại thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh nghiêng đầu về phía Hình Dục thể hiện chút hưng phấn, nhưng là Hình Dục vẫn cứ nhìn thẳng về phía trước, hơn nữa hiện tại đêm tối như mực mà mưa vẫn không ngừng trút xuống, anh uốn éo cái cổ đau của mình, nhưng giờ đây cảm xúc vui vẻ vẫn rất rõ ràng.

“Nếu như lần này thi cuối kì vượt qua 85 điểm, cô có giữ lời không?”

Hình Dục sống lưng thoáng cứng đờ, cái ót nghiêng lên trước gật một cái. Hình Khải muốn đập mấy cái vào miệng, nhưng rồi lại tịt nử “Hoảng cái gì, tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Trận mưa to này khiến Hình Khải bị ốm, nằm ở trên giường, miệng ngậm nhiệt kế nhưng trong lòng anh thì luôn lăm lăm. Hình Dục vừa nhỏ vừa yếu dầm mưa thế này mà vẫn không đổ bệnh, một đại lão tử như anh làm sao lại “ngã xuống” trước như thế này kia chứ!

“Đôi giày đó là của ai cho cô vậy?”

Hình Dục đang ngồi bên giường lấy khăn ướt đắp cho anh, ngón tay bỗng chốc dừng một chút.

“... Ba mẹ tôi. Ba tôi ở tận sơn khu, giao thông ở đó không tiện, lúc trước ba mẹ đang thi hành nhiệm vụ có hỏi qua sinh nhật muốn cái gì, tôi nói muốn một đôi giày trắng, ba mẹ liền đồng ý, tôi mong đợi đôi giày suốt một thời gian dài, cho tới khi nhận được đôi giày trắng đó thì ba mẹ chỉ còn là di ảnh.....”

.....dù cô đã hết sức đè nén nước mắt, nhưng từng giọt vẫn rơi trên mu bàn tay Hình Khải. Lòng anh đau tựa như tự dưng bị cái gì kéo giãn ra vậy.

Lúc này Hình Khải rất muốn nói với cô một lời “thật xin lỗi”.... . đắp khăn xong Hình Dục đẩy nhiệt kế lại, cười nhạt.

Nụ cười đó hiện lên một cổ chua xót lẫn cay đắng đã hành hạ Hình Khải khiến cả đêm thức trắng.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặc cho đang sốt cao Hình Khải liền chạy khắp thành phố Bắc Kinh lần theo trí nhớ đã mua được một đôi giày giống hệt với đôi giày trắng bị mất kia, nhưng anh không thể vội vàng đưa ngay cho Hình Dục được, nhân lúc cô ngủ, anh đóng kín cửa nhà vệ sinh rồi bôi trét đất cát và rửa sạch đôi giày mới từ trong ra ngoài, làm cho giống hệt đôi giày trắng kia, hy vọng là có thể qua được con mắt của Hình Dục. Mong là cô đừng có khóc thút thít nữa.

4. Chương 4

CHAP 5

Có chút ngạc nhiên khi lại gặp tên đó ở đây, nhưng lấy lại vẻ điềm tĩnh rồi cầm cúi ăn tiếp đường như nó chưa bao giờ quen biết tên đó, ngay cả khăn tay hắn đưa cho nó, nó cũng bỏ lại khu rừng quyết không đụng đến chiếc khăn đó.

— Đây công nhận nha, tuy có chút ganh tỵ với mấy tên đó nhưng tui thấy ai cũng đẹp trai hết á- Mi nói

— Phải đó, tui cũng thấy vậy, mấy bà có để ý không khi mấy tên đó vừa bước vào, giống như căn-tin này muốn nổ tung ra vậy- Ánh

— Ừm, tui cũng thấy vậy nữa- Vy nói

— Nhưng vẫn cảm thấy họ kiêu kiêu thế nào á- Như nói

4 người bạn họ vẫn bàn tán sôi nổi về 4 tiếng đó cho đến khi Vy nhớ tới nó rồi ra hiệu cho 4 đưa bạn im lặng chăm chú nhìn nó.

Khuôn mặt không có gì là lấy làm lạ hay hiếu kỳ về 4 tên đó, nó chỉ ngồi ăn như chưa từng xảy ra chuyện như vậy bao giờ.

— Bà không hỏi tui về 4 người đó hả- Như hỏi

Ngẩng đầu lên mỉm cười nhẹ với Như rồi nói như không nói

— Mình không có hứng

— KHÔNG CÓ HỨNG- 4 đứa đồng thanh nói to làm cả căn-tin đều nhìn nó chằm chằm, và rồi cũng có người để ý đến sự có mặt của nó.

— Mấy bà nói nhỏ thôi, tui không có hứng thiệt – nó ngồi ngụm ly nước nói- thật sự rất chán nếu như hỏi về 4 tên đó.

— Cậu không biết về 4 tên đó thật hả, ít nhieu gì nữ sinh trên toàn đất nước này đều mơ có được bọn họ đó.

Thanh vẫn im lặng không nói gì giống như chả buồn để tâm đến.

Cộp cộp cộp

Cả căn tin nín thở nhìn theo dáng người đang đi, tiếng giày của người đó vang lên rất nhỏ và nhẹ nhưng cũng đủ làm tắt tất cả âm thanh trong căn tin. Khuôn mặt tên đó lạnh lùng đến phát sợ chỉ hần lên nổi mẩn đánh ai đó. Rồi:

Rào- một thứ nước nhờn nhờn chảy từ trên đầu nó xuống, rớt từng giọt từng giọt trên gương mặt nó, lấp lăm trên đầu nó là những cọng rong biển.

Bàng hoàng trước cảnh vừa rồi, căn tin lại càng im lặng đến phát khiếp hơn ngay cả tiếng thở cũng không ai dám thở mạnh chỉ biết ôm miệng lại mà thốt không thành lời.

Nó từ từ đứng lên, quay đầu lại phía người đổ canh lên đầu nó.

Khuôn mặt tên đó phát sáng ra thứ gì đó kì ảo rực lửa như mặt trời, sống mũi thanh cao, đôi môi đỏ mọng cộng thêm nước da trắng ngần và nhất là đôi mắt ánh lên vẻ gì đó kiêu kì thoáng chút lạnh lùng nhưng lại xen lẫn ấm áp phải nói tên đó giống như vị thần Apollo.

Người mà nó luôn cho rằng là thiên thần một vị thần rực rỡ nhất, lại đổ canh lên đầu nó. Mắt hắn không còn ấm áp ánh hào quang không toát lên được vẻ như vị thần Apollo, đôi môi không đỏ mọng như trước nhưng lại nhếch lên nhìn nó với vẻ khinh thường.

Chẳng lẽ nó làm điều gì sai?? Có phải những lời nói của nó bị tên đó nghe thấy nên mới đến tìm nó, mà hình như không phải, ánh mắt hắn nhìn nó đầy thách thức giống như cổ tình treu nó thì đúng hơn, nhưng tại sao?? Nó đã làm gì??

4 đứa bạn nó đều không thể nói được câu nào khi chứng kiến cảnh nó bị đổ canh lên đầu.

— Đúng là đồ thối mà- nhỏ lúc trước tát nó lên tiếng

Sau đó là tiếng cười khúc khích phía sau, cả căn tin như bùng tỉnh rồi bắt đầu chế nhạo nó bằng những hành động thô lỗ và khích bác.

— Con điên này, đáng lẽ phải cho nó thêm cái này mới đúng- một con nhỏ từ từ tiến lại nó rồi úp nguyên một khay thức ăn lên mặt nó.. Cả đám lại tiếp tục đứng cười nó, không chịu được Như quát lên

— Các người quá đáng lắm

— Mau xin lỗi cô ấy, nếu không tôi sẽ ko tha các người- Ánh lên tiếng

— Mau! Xin! lỗi!- Mi gần từng tiếng nói

— Nhanh lên- Vy lạnh lùng lên tiếng, giọng nói có sức hăm dọa vô cùng

Một lần nữa, căn tin lại im lặng, không ai dám nói tiếng nào vì tụi nó vốn biết, 4 đứa Mi, Như, Vi, Ánh, mỗi khi tức giận thì hậu quả khó lường, có lần đánh đám con trai gần 20 đứa thê thảm, khiến ai cũng sợ nhưng không hề bị đuổi học vì học lực của 4 người đó quá đỉnh, nhà trường sợ mất nhân tài nên đều bỏ qua.

Khuôn mặt nó vẫn vậy, không một chút thay đổi, bình thường đến mức ngạc nhiên khiến đám học sinh có đôi chút giật mình, giống như đằng sau cặp mắt kính màu đen ấy là cả một uy lực rõ ràng như đốt cháy cả không gian.

5. Chương 5

CHAP 6

Khuôn mặt nó vẫn vậy, không một chút thay đổi, bình thường đến mức ngạc nhiên khiến đám học sinh có đôi chút giật mình, giống như đằng sau cặp mắt kính màu đen ấy là cả một uy lực rõ ràng như đốt cháy cả không gian.

Hắn đứng yên nhìn nó, trên môi nhếch lên giống như đang coi thường nó, nhẹ nhàng bước tới, hắn nâng cằm nó lên, sầm soi một chút rồi thì thầm vào tai nó

__ Mày có biết?? Trông mày thấy ghét lắm không??

Lông mày hơi nhướng lên một tí, bình tĩnh lại nó trả lời hần

__ Nhưng cũng đâu liên quan đến cậu, theo tôi nghĩ chắc cậu chưa đi học bao giờ

Đám học lại được dịp mở to mắt nhìn vào nó, không ngờ trên đời này lại có đứa dám chống đối hần.

Tay hần bóp mạnh vào cằm nó, rồi quát lên

__ Con nhỏ này, mày nói gì

__Cậu không đáng để tôi nói chuyện, nên vì thế..... Hãy biến đi- nó lạnh lùng nói

CHÁT

Tiếng bộp tai đánh vào mặt nó, không ai khác ngoài con nhỏ lúc trước, nếu tính không lầm chắc nhỏ đó tát nó khoảng 3 lần rồi thì phải.

__ Mày không biết mày đang nói chuyện với ai hả

.....

Nó cuối đầu im lặng không nói gì, tuyệt nhiên mắt không hề rơi một giọt nào, vẫn cương nghị im lặng, mặt nó đánh lại đôi chút rồi lại giãn ra tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm và điều đó khiến cho nhỏ đó ngày càng tức hơn.

Không chịu nổi trước thái độ ngang tàng của nhỏ kia, Như tiến tới và tát mạnh vào mặt nhỏ đó , làm cho mọi người xung quanh một phen khiếp vía.

__ Cái tát này dành cho mày đó- Như trợn mắt lên nhìn nhỏ nói

__ Dám đánh bạn của tụi tao hả- Ánh lên tiếng

Hần từ từ thả lỏng tay ra rồi quay sang quát mắt với đám bạn của nó.

- Giữ đám tụi nó lại- hần quát tay ra lệnh cho đám học sinh phía sau.

Vì bị giữ mạnh wá,cộng thêm đông người nữa, dù có vùng vẫy cách mấy đám bạn nó cũng không thể nào thoát ra nổi.

__ Bì giờ cô thích làm gì thì làm đi- hần quay sang nói với nhỏ tát nó.

Nhỏ hùng dũng bước đến nó, tay nắm tóc nó rồi giật mạnh xuống, rồi dùng chân đạp lên đầu nó, nhỏ còn không tha bắt nó ngẩng mặt lên liên tục tát nó đến nỗi nó bị rách một mảng môi, máu càng lúc tứa ra càng nhiều.

Bản thân nó không hề phản kháng, vẫn mặc cho đám nữ sinh bu lại đánh, và cứ thế khuôn mặt bình tĩnh vô cùng, giống như đã chịu quen rồi vậy, xem ra chẳng có chút nào là đau đớn. Càng đánh nó, miệng nó lại cười lớn hơn, điều đó lại khiến cho hần tức tối hơn rồi bỏ mặc nó bước đi, phía sau vẫn là 3 người bạn của hần.

Còn bạn nó, nhìn thấy nó bị đánh đến thảm thương cũng gào lên khóc.

6. Chương 6

CHAP 7

Từ từ lết đôi chân đi ra ngoài, đầu nó choáng váng, mắt cũng không mở nổi, giờ nó chỉ muốn nằm ở đâu đó nghỉ một chút. Đám bạn nó bị tụi kia lôi đi đâu còn không rõ chỉ còn nó ở đó. Mắt căng thật to để cố định hướng đường đi. Đầu nó đau buốt, các dây thần kinh căng ra hết cỡ, lấy tay ôm đầu, nó khụy xuống một cách thảm thương, tai ù đi không nghe thấy gì, nó chỉ muốn ngủ, đầu nhúc nhích kinh khủng. Nhắm nhẹ con mắt lại nó buông mình nằm ngay giữa hành lang nhưng nó vẫn nghe thấy có người gọi tên nó, gọi rất thân thiết rất nhẹ nhàng .

Đau đầu quá, mở đôi mắt ra xem mình đang ở đâu. Nó thấy mình đang nằm trên giường trắng chắc là đang ở phòng y tế rồi nhưng ai đưa nó vô đây mới được

_ Em tỉnh rồi sao??- một giọng nói quen thuộc hỏi nó

Nó trở mắt nhìn tên đó mà miệng không dám nói một câu nào

_ Em làm gì nhìn tôi dữ thế, tôi có ăn thịt em đâu- tên đó vẫn tử tế hỏi nó

Chớp mắt mấy cái để giữ bình tĩnh lại rồi khuôn mặt giãn lấy lại bình tĩnh. Mắt nó liếc sang chỗ khác để không phải thấy tên đó nữa.

_ Sao lần nào gặp tôi, em cũng im lặng vậy??

.....

Nó không nói gì , bước xuống giường định đi thì đầu nó bắt đầu đau lên choáng váng nó ngã khụy xuống, cũng may tên đó chạy lại đỡ nó nếu không chắc đầu nó đập vào thành giường rồi.

Gạt tay tên đó ra, nó bắt đầu mở miệng

_ Đừng có giả bộ làm người tốt, đổ canh lên người tôi, bắt bạn tôi, cho người đánh tôi, bây giờ lại đưa tôi lên phòng y tế. Anh muốn gì đây??

Tên đó ngạc nhiên hết cỡ rồi bắt đầu nhìn chằm chằm nó hỏi

_ Tôi đổ canh lên người em, bắt bạn em, cho người đánh em Tôi làm những chuyện đó bao giờ??

Chịu không nổi, nó gân cổ lên cãi, đây là lần đầu tiên nó mạnh miệng đến vậy

_ Anh còn chối, mới tức thời dưới cầntin xong mà bây giờ anh còn chối, anh cũng dễ tiện quá đó.

_ Em căn cứ vào đâu mà kêu tôi làm những việc đó, nãy giờ tôi ở trên đây chăm sóc học sinh, tôi xuống cầntin hỏi nào??

_ Anh chăm sóc cái gì, sao anh nói dối trắng trợn thế- mặt nó giờ đỏ bừng

_ Em nhìn kĩ áo tôi đang mặc xem, cả phù hiệu nữa đây nè, tôi làm ở phòng y tế, là giáo viên rồi mắc gì phải làm những việc đó với học sinh của mình.

Giờ nó mới chú ý cái áo blu trắng của tên đó đang mặc , mặt nó biến sắc, miệng ko mở ra được.

_Em tin rồi chứ gì, giờ thì ngồi xuống đi.

Hắn đỡ nó ngồi xuống, lấy cồn và thuốc đổ xức lên đầu gối nó. Còn nó thì không biết nói như thế nào nữa, sự việc diễn ra quá nhanh làm cho nó không hình dung nổi là chuyện gì đang xảy ra.

Xức thuốc cho nó một hồi, như chợt nhớ ra gì đó. Tên đó ngẩng mặt lên nhìn nó lấy thuốc xức lên đó rồi nói

_ Tôi tên là Khương, chắc người mới nãy em gặp là em tôi rồi đó.

_ Em anh.....?

_Phải, nó ngang bướng lắm, nó là em song sinh với tôi. Nhưng tôi nhảy cóc nên học nhanh hơn nó nhiều, giờ tôi làm ở phòng y tế để tiện nghiên cứu một số việc. Nếu em tôi làm gì em thì tôi thay mặt nó xin lỗi em.- Hắn cười hiền nói với nó

Nụ cười của hắn như xóa hết mọi vết thương của nó, nó không cảm thấy đau đầu nữa thay vào đó là cảm giác lâng lâng khó.

Nụ cười đó làm tâm trạng nó bình yên đến kì lạ, giống như đang được bảo vệ vậy.

_ Em tên gì??

_ Thanh- nó nói trống không

_ Lần nào tôi thấy em, em cũng tàn tạ thế này sao??

.....

_ Nhưng em giỏi lắm, một giọt nước mắt cũng không rơi- vừa nói tay hấn vừa xúc thuốc lên mặt nó.

0_0

Thời gian trôi đi như chậm lại, xúc thuốc cho nó xong, Khương lại ngồi vào bàn làm việc làm gì đó không để ý nó cho lắm, đến khi sực nhớ ra nó thì nó đã bỏ đi đâu rồi, Khương chỉ biết lắc đầu

_ Em lì thiệt.

7. Chương 7

CHAP 8

Vừa bước vào lớp nó đã bị đám bạn nó hỏi han tới tấp khiến nó cũng phải chóng mặt theo.

_ Này cậu có sao không??- Vy hỏi

_ Không bị gì đó, có cần chụp X- quang không??- Như hỏi

_ Hay là đưa cậu đi cấp cứu nhé??- Mi hỏi

_ Từ từ, mình có bị gì đâu. Sao lại chụp X-quang rồi cấp cứu nữa

_Ồ ha- Mi nói

_ Xin lỗi, mới nãy tụi mình bị bọn nó lôi lên sân thượng, đánh đập nó xong tụi mình chạy xuống tìm bạn mà không thấy- Ánh buồn nói

_ Không sao, mình đâu có bị gì đâu- nó cười nói

_ Tên Vương đó, đúng là đồ cặn bã mà- Như hét to

Nó trở mặt nhìn Như phì cười rồi hỏi

_ Vương nào?

_ Tên đồ canh lên người cậu đó, hấn là Phan Anh Vương, con trai nhà tài phiệt với bất động sản có tiếng trên TG, hấn lúc nào cũng kiêu căng, đánh nhau, chơi thể thao, học hành đều đỉnh hết, cả khối đứa trồng cây si rồi đó, hấn quen bồ như thay áo. Còn con nhỏ đánh cậu là Yến nhà nó kinh doanh đá quý, là vị hôn thê của tên Vương đó. Chảnh hết nói- Như trả lời

_ Oh, vậy sao- nó cũng chả có biểu hiện gì là ngạc nhiên, đã vậy còn lảm bảm trong miệng “ cũng bình thường mà”

_ Vậy còn Khương là ai??-nó nhìn Như hỏi

_ À là Phan Thành Khương, anh ấy làm ở phòng y tế đó, tính tình hiền dịu, lúc nào cũng cười với mọi người mặc dù còn trẻ nhưng anh ấy đã thành công nhiều dự án trên TG rồi- Như nói

_ Ảnh đi đến đâu, nơi đó như có sức sống, chưa làm phật lòng ai bao giờ, là hình tượng của nhiều nữ sinh.- Mi nói

_ Chỉ có điều.....- Ánh nói

_.....?

_ Là anh em song sinh với tên Vương, đúng là thật bất công mà- Vy nói lớn

_ Nghe nói hai anh em họ ko ưa nhau, tên Vương đó thích gây sự với anh Khương lắm, mỗi lần vậy là anh Khương nhịn, thật tức chết mà.....- Ánh nói

Nãy giờ nó chăm chú ngồi nghe, miệng cũng không khen không chê không ngạc nhiên, giống như chả buồn để ý. Phải cố gắng lắm nó mới ngồi nghe bạn nó nói về 2 tên đó. Trong đầu nó, không hề ẩn tượng với ai, nó cũng không ghét ai, cảm thấy mọi chuyện xảy ra đều quá đỗi bình thường.

Thật chả biết, lúc trước nó học ở trường khác có từng bị như thế nào không??

0_0

Mới bước vô xe, nó cũng bị bác tài hỏi thăm khí thế về vết thương trên người, nhưng nó không nói gì chỉ lẳng lặng ngắm nhìn ra cửa sổ khuôn mặt cũng không có biểu hiện gì.

Về đến nhà, ba nó nhìn nó rồi không nói câu nào, trong lòng lại có chút mừng thầm. Thấy nó đi ngang qua mình, ba nó mới bắt đầu nói

_ Nếu con không muốn bị đánh như thế này nữa?? Chỉ cần chấp nhận là người kế thừa gia tộc ta, thì không một ai dám đụng đến con nữa đâu.

_ Ý tốt của ba con cảm ơn, nhưng con không cần.

Nói rồi nó bỏ lên lầu, mặc cho mẹ nó nhìn 2 cha con nó mà lắc đầu

_ Minh cũng không cần ép con như vậy- mẹ nó nói

_ Bỏn phận của nó, nó phải biết, mai mốt nó sẽ hiểu thôi.

Ngã người trên giường, nó hồi tưởng lại sự việc xảy ra hôm nay, từ lúc bước vô trường đã bị đánh, sau đó gặp một người lạ, rồi lại quen đám bạn mới, và kể là bị đánh ở canteen, rồi lại tình cờ gặp lại tên bạn sáng. Mọi sự việc diễn ra quá nhanh khiến nó cũng có chút rối rối, nhưng dù thế nào chăng nữa, nó cũng không bao giờ nhận mình là người thừa kế gia tộc, nó ghét phải chấp nhận sự thật như thế. Đối với nó, cảm giác bị giam cầm trong căn nhà này là quá đủ ngay cả việc mình có năng lực nó cũng không màng tới.

8. Chương 8

CHAP 9

Tại nhà họ Phan cũng đang xảy ra trận xung đột giữa 2 anh em sinh đôi

_Tôi làm gì kệ tôi liên quan gì anh

_ Mà không thấy làm vậy quá đáng hả??- Khương hét to

_ Con nhỏ đó là gì của anh mà anh bênh cô ta chăm chặp thế- Vương cũng quát lại

_ Thanh là học trò của tao, mà không đc làm khó thanh.

_ Tôi cứ làm đó, xem anh làm j đc tôi- Vương trợn mắt thách thức nhìn Khương.

_ Mà....

Mẹ của 2 người đó cũng đành bó tay bức lực, lần nào cũng vậy về nhà là lại cãi cọ, lần trước là con gái, bây giờ cũng là vì con gái mà cãi nhau. Không biết cái nhà này có duyên với con gái thế không biết, ông Phan cũng chỉ biết ngồi thờ dài đọc báo, mặc kệ 2 đứa kia muốn làm gì thì làm, chuyện xảy ra như cơm bữa, có thể nói nếu như ngày nào không cãi nhau, chắc chắn ngày đó trời sập.

Không muốn cãi nhau với nó, Khương đành bỏ lên phòng. Còn Vương thì cầm áo khoác phóng trên con mô tô của mình đi tới bar.

6h30, tại lớp nó

Mọi việc vẫn trôi qua bình thường như mọi khi, mọi thứ đều lặp đi lặp lại như một vòng tuần hoàn, còn đỡ hơn về nhà, về nhà ko ngủ thì cũng học bài. Cuộc sống của nó tẻ nhạt vô cùng.

_ Đây, tí nữa mấy bà định đi đâu không, tui chán lắm rồi- My nói

_ Đúng đó, buồn chết được, hay là tan học mình đi hát đi- Ánh lên ý kiến

_ Sau đó mình đi ăn kem- Vy cũng hòa theo

_ Nhưng không biết tui có đi được không nữa?- nó ngậm ngùi nói

_ Tại sao??

_ Tại vì ba mình không cho toàn bắt phải có người theo sau- nó ngán ngẩm nói

_ Ôi trời, thời đại gì rồi mà còn vụ đó nữa, thật là chán, hay mấy bà nghĩ cách gì đi- Ánh chống cằm nói

Mọi người vẫn vận dụng hết trí óc của mình để nghĩ cách cho nó nhưng ngoại trừ một người là tâm hồn đang để đầu đầu nữa. Từ sáng tới giờ, không mở miệng nói với ai, miệng lúc nào cũng thở dài, ánh mắt hơi mệt mỏi nó đã chú ý từ nãy đến giờ nhưng vẫn chưa tiện hỏi, không ai khác người đó chính là Như.

Nó ra dấu cho mọi người nhìn về phía Như, cả 3 đứa đều ngao ngán lắc đầu, vì từ nay đến giờ mọi người đều cố bắt chuyện với Như nhưng không nói quá 3 câu, đây là lần đầu tiên Như trầm đến vậy, điều đó khiến nó có chút bồn chồn.

RẦM

Mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng động, có một người đang từ từ đi vào trước con mắt ngạc nhiên của nhiều người. Xung quanh tên đó lúc nào cũng u ám đáng sợ, áo bỏ ra ngoài trên người khoác thêm cái áo màu đen tay đứt vô túi quần, hắn hiên ngang bước lên bàn từng đứa một rồi ngồi xổm trên bàn nó và nhìn nó chằm chằm.

Giờ nó mới có dịp nhìn kĩ tên đó, nước da trắng ngần, sống mũi thanh cao, mái tóc được vuốt keo dựng đứng lên, trên tai hắn còn lấp lánh khuyên tai, hắn chỉ đeo một bên còn bên còn lại để không, miệng lúc nào cũng cười khinh khỉ, cặp mắt tím biếc sắc lạnh vô cùng, khi nó nhìn vào cặp mắt đó, nó cảm thấy như có một hố đen rất sâu đang cuốn nó vào khiến nó không thở nổi khi mỗi lần nhìn thấy hắn, nếu như anh hắn là vị thần Apollo thì hắn lại là người được coi là cai quản sự sống, thần Hades.

Đôi mắt hắn ngao ngễ nhìn nó, miệng lại hơi nhếch lên nhìn nó cách khinh bỉ rồi hắn nhảy xuống bàn nó. Nắm tay lôi nó đi một cách thô bạo trước bao con mắt của nhiều người. Chỉ như vậy thôi, cũng đủ cho nó thấy hắn ngang ngược vô cùng.

9. Chương 9

CHAP 10

Bị hắn lôi đi sông sọc, nó không những khó chịu mà còn thấy rất tò mò nữa, chẳng biết hắn sẽ lôi nó đi đâu, nó chỉ biết cúi mặt đi theo hắn. Đến cuối dãy hành lang khu B, hắn đẩy nó vô tường rồi chống tay lên tường hỏi nó, về mặt hắn trông dữ dằn vô cùng.

_ Cô là gì của tên đó?

_- nó không hiểu hắn đang hỏi gì.

_NÓI- hắn quát lên.

Hơi có chút giật mình khi hắn quát nhưng lấy lại bình tĩnh, nó hỏi lại hắn:

_ Tôi không biết anh đang nói ai?

_ Cô còn nói dối, là tên Khương đó, cô là gì của tên đó??- hắn nghiêng răng nói.

_ Tôi và anh ta không có quan hệ gì hết. - nó lạnh lùng nói mắt không nhìn vào hắn.

_ Cô nói láo.

_ Không tin thì đừng hỏi- nó lại nổi tính queo, mặt không chút biến sắc.

Bóp mạnh vào mặt nó, hắn lại gầm gừ hỏi:

_Đừng giỡn mặt tôi, cô là gì của tên đó?

Bị bóp đau quá, nó không tài nào nói được, chỉ biết giương mắt lên nhìn hắn.

Hai người cứ nhìn nhau chằm chằm cho đến khi có một tiếng nói phát ra:

_ Hai người đang làm cái trò gì thế? - Yển hét to, đi theo sau cô ta là đám học sinh nữ.

Vừa trông thấy Yến, khuôn mặt hắn dần ra giống như sắp tìm ra trò chơi mới vậy liền buông tay không bóp mặt nó nữa, quay sang nói nhỏ với nó, và điều đó càng khiến Yến sôi máu hơn.

— Nói đi, cô và hắn có quan hệ gì, nếu không nói, tôi sẽ bắt cô gánh kết quả thảm nhất- hắn ghé sát vào tai nó nói.

Hơi thở của hắn phả vào mặt nó nóng ran, không giống như khuôn mặt lạnh lùng và sắc nhọn của hắn. Nhưng sao bản thân nó lại thấy gai góc phía sau lưng??

— Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không có quan hệ gì với tên đó.

— Cô được lắm, để xem cô chịu đựng được bao lâu- hắn lại thì thầm bên tai nó.

Yến đứng từ xa không nghe được gì đã vậy còn chứng kiến cảnh “thân mật” của hắn và nó, tay nhỏ bấu chặt vào váy, mặt dần dần tím ngắt lại, rồi bước tới chỗ của nó. Nhìn Yến từ từ bước sang, tâm trạng hắn hả hê vô cùng rồi lại ghé sát vào nó nói tiếp:

— Nói đi, để tránh bị ăn đòn còn không cô sẽ thảm đó- miệng hắn nhếch lên.

—.....

Nó cảm thấy không có gì đáng nói, nên cũng đành im lặng xem diễn biến như thế nào. Cuối cùng, cũng lại gần nó Yến hết nhìn nó rồi nhìn sang hắn, ngẩng cao mặt hỏi:

— Tại sao anh lại ở đây?

Lông mày của hắn hơi nhướng lên một tí tỏ vẻ là không liên quan gì hết rồi liếc mắt nhìn sang Yến, nhẹ nhàng nâng cằm Yến lên và đặt nhẹ vào đó là một nụ hôn, trong miệng còn thì thầm:

— Là cô ta kêu anh tới.

Được hắn hôn như vậy Yến tỏ vẻ khá bất ngờ vì từ trước tới giờ đa số đều là Yến chủ động nhưng đợt này lại là hắn, Yến có chút vui vui trong lòng và đáp trả lại nụ hôn của hắn trước con mắt của bao nhiêu người và nó.

Nó giương con mắt sang nhìn hắn và Yến hôn nhau, mặt vẫn không một chút biểu lộ, bình thản vô cùng giống như là trước mặt nó không hề tồn tại cảnh này.

Đáp trả nụ hôn của hắn xong Yến xoay người nhìn nó rồi bất chợt giáng bạt tai thẳng vào mặt nó. Không biết đây là lần thứ mấy Yến tát nó.

Biết trước chuyện này sẽ xảy ra, khi ăn bạt tát nó cũng chẳng có gì để phòng hay né tránh vì nó biết sẽ chạy không thoát khỏi Yến.

— Mà giỏi lắm, dám dụ dỗ chồng chưa cưới của tao, xem ra mày chán sống rồi.

— Tôi không có. - nó lạnh lùng nói.

— Mà còn xảo quyệt, chính miệng chồng tao nói mà mày còn chối.- Yến chỉ thẳng tay vào mặt nó.

Liếc nhìn Yến một hồi, nó lại quay đi và đáp gọn lỏn.

— Tôi không có

10. Chương 10

CHAP 11

Nó muốn chóng mặt vì này giờ bị Yến “tra tấn”, nó đã nói không có gì mà nhỏ Yến cứ đa nghi truy hỏi nó từ đầu đến giờ.

— Con quỷ cái, mày dám dụ dỗ anh Vương- Yến nghiêng răng hỏi nó.

Bị đánh, bị mắng, nó cũng không hề chống trả lại mặc dù nó biết mình có khả năng đó chỉ là nó không muốn gây phiền phức, tại sao mới bước vô trường này lại biết bao nhiêu chuyện xảy ra với nó.

Cứ thấy nó im lìm Yến càng lúc càng giận tím mặt, ra hiệu cho đám con gái xông lên hội đồng nó. Hết bị nún tóc tát vào mặt bị đập bị xúc phạm nặng nề, nó đều trơ mặt ra không biểu hiện một cảm xúc nào, chỉ biết cắn răng cho im chuyện. Phải chăng nó quá nhu nhược?? Lúc nào cũng chịu để người khác chà đạp để người ta hành hạ, để chứng tỏ mình là một con người hoàn toàn nó đã không dùng năng lực của nó, làm con người khó khăn đến vậy sao, nếu biết trước kết cục thể này, nó đã không cố gắng để trở thành một con người theo đúng nghĩa căn bản.

Đầu nó đau buốt, liên tục bị đập vào tường, nó cũng không hiểu mình đang trong trạng thái nào nữa, chỉ biết giờ nó muốn ngủ, nhắm đôi mắt từ từ lại để cảm nhận được cảm giác đc giải thoát

— Các người dừng tay cho tôi.

Ai nói thế nhỉ??- trong cơn miên man nó nghe có giọng nói rất quen thuộc

Đám đánh nó vừa nghe tiếng Khương hét lên đã dừng tay lại, khuôn mặt biến sắc rõ rệt.

— Anh Khương sao anh ở đây? - Yến lầm bầm trong miệng.

Chạy lại đỡ nó dậy, Khương bế nó lên đi ngang qua đám học sinh, không một ai dám ngăn cản Khương ngoại trừ tên đó.

— Hừ! cô ta là gì của anh.- Vương hầm hừ nói.

— Không liên quan đến mày, tao đã cảnh cáo mày mà mày còn làm vậy? Khương xoay người nói chuyện với Vương trên tay vẫn đang bế nó.

— Có phải cô ta giống cô ấy, nên anh mới quan tâm đúng không??

Giống ai chứ, ai đang nói thế

— Không liên quan đến Nguyệt Anh, mày đừng có tưởng nhầm.- nói rồi Khương quay lưng bỏ đi để mặc Vương đang nghiến răng ken két.

Khương đi được một hồi, Vương cũng bực tức bỏ đi theo, ở đó chỉ còn mình Yến mặc ngu ngơ không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhẹ nhàng đặt nó lên giường, Khương chăm chú nhìn nó, miệng thở dài rồi đưa tay từ từ vuốt lên khuôn mặt của nó. Cảm giác có người sờ má mình, nó tựa quây vào tay người đó như con mèo con rồi ngủ thiếp đi. Khương biết thế nào Vương cũng gây khó dễ cho nó, nên định bụng đến xem thử như thế nào, thì ai ngờ lại quá chậm, vừa đến nơi Khương đã thấy nó nằm bẹp dưới đất, không kêu cứu cũng không đỡ chỉ biết hững hờ tất cả, nhìn thấy nó như vậy bỗng đứng trong lòng Khương nổi dậy niềm đau xót vô cùng nhưng vẫn không hiểu tại sao.

— Có phải em quá giống người đó, nên tôi đau lòng không?? Hay em chỉ là em, người kiên cường nhất tôi từng gặp- Khương lầm bầm trong miệng đủ để chính anh nghe thấy.

Thiêm thiếp được 1 tiếng, nó cũng đã tỉnh và biết mình đang ở đâu. Lần nào nó bị đánh, anh đều xuất hiện giống như trong bao chuyện cổ tích, khi công chúa bị nạn hoàng tử đều xuất hiện bảo vệ công chúa, vừa nghĩ đến thế nó đã chưa chút cười chính mình. Công chúa? Hoàng tử? Đối với nó đều là thứ lừa người.

— Có phải tôi làm em tỉnh giấc không?- Khương đang làm việc quay lại nhìn nó.

Lắc đầu nhẹ nhẹ, nó cảm ơn Khương mà miệng thì khô khốc. Khương đi tới và mỉm cười với nó và nói:

— Trông em lúc nào cũng tàn tạ thế này sao??- Khương xúc thuốc lên đầu gối nó.

— Sao anh lại giúp tôi?

— Em là học trò của tôi, tôi giúp em chuyện bình thường thôi mà.

— Nhưng tôi không cần- nó ương bướng đáp.

Ngước lên nhìn nó, Khương lấy tay gỡ cọc tóc vướng trên mắt nó rồi nói:

— Em biết không? Nhịn nhục cũng có giới hạn, đến một ngày nào đó, em phải đứng lên bảo vệ quyền lợi của chính mình, vì..... Thân xác này là của em, ngoại trừ em tự phá hủy, còn không không một ai có thể phá hủy được em.

— Nhưng không có nghĩa em làm chuyện ác đâu nha- Khương bông đùa trêu nó.

Nó im lặng nhìn Khương xúc thuốc cho mình, bản thân nó trỗi dậy một thứ cảm giác lạ đang xen lẫn trong lòng nó. Mỗi lúc cảm giác này càng lớn dần đến nỗi mỗi khi nhìn thấy Khương nó thấy như ánh sáng đang đến với nó.

11. Chương 11

CHAP 12

2 tuần lặng lẽ trôi qua, bắt đầu từ cái ngày nó bị Yến đánh được Khương cứu thì mọi chuyện đều xảy ra rất đổi bình thường, bình thường tới mức khiến nó phải đâm ra nghi ngờ. Người thích gây sự như Yến mà lại bỏ qua cho nó dễ dàng vậy, phải chăng là có nguyên do?

Đồng thời, nhóm bạn nó lại lục đục, không hiểu sao Như từ dạo đó hay nổi cáu với đám Vy, ngày thứ nhất ngày thứ 2 rồi bắt đầu đến Ánh cũng buồn bực rồi nổi cáu với nó trong khi nó không làm j ngoại trừ chúc Ánh câu “ Buổi sáng tốt lành”, thì đã bị Ánh mắng xối xả. Mặc dù nhóm nó không nói ra nhưng nó vẫn tỏ mờ hiểu được chuyện j, chỉ là không dám chắc thôi.

Vừa đi vừa suy nghĩ nó cũng chẳng biết nó đang đi đâu chỉ biết lúc đứng lại là nó đang đứng trước cửa phòng y tế. Suy đi nghĩ mãi nó cũng chẳng nghĩ ra được j, bỗng dưng trong lòng nó lại muốn gặp Khương, có thể gặp Khương nó sẽ biết được câu tl thì sao? Lặng lẽ nhìn vào phòng y tế thấy Khương đang làm việc chăm chú, nó buột miệng thở dài rồi bỏ đi ra phía sau trường.

Ngắm nhìn những cảnh vật thiên nhiên xung quanh, nó cảm thấy lòng mình thanh thản vô cùng, mùi hương của hoa lải lải làm nó dễ chịu hơn, ánh nắng dịu nhẹ xiên qua kẽ lá rồi xoa nhẹ lên mặt nó, ngẩng mặt đón ánh nắng buổi sáng nó chợt mỉm cười với chính mình, cảm giác này giống như được giải thoát.

RẦM

Có tiếng người ngã lên tấm tôn trên tường làm nó cũng giật mình way lại. Một tên con trai đầu bồm xồm đang nằm dưới đất. Thoáng tò mò, nó tiến lại gần đó, vừa nhìn thấy tên đó nó way lưng bỏ đi liền vì không ai khác người đó chính là Phan Anh Vương, người nó cảm thấy nguy hiểm khi ở cạnh

— Cô định bỏ đi khi thấy tôi nằm dưới đất sao??- mặc dù nằm dưới đất mắt nhắm nghiền nhưng hắn vẫn cảm nhận được là có người đang tới

— Anh muốn j đây??- nó nhăn mặt hỏi

— Đỡ tôi dậy- hắn nói như ra lệnh

Miễn cưỡng ngồi xuống đỡ hắn đứng dậy ra ghế đá ngồi rồi nó lại bỏ đi. Đi được một đoạn, nó way đầu lại phía hắn, vẫn thấy hắn nằm trên ghế đá nhưng không hiểu sao chân không nghe lời dẫn nó đến bên cạnh hắn.

— Chưa đi sao?- hắn cộc cằn hỏi nó

Không nói j, nó lấy tay sờ lên vết thương trên trán của hắn, máu từ đó chảy ra càng lúc càng nhiều, áo trắng phía sau lưng của hắn cũng bị nhuộm màu của máu, miệng hắn khô khốc vì khát nước, trên miệng còn bị rách một mảng nữa.

Chắc lại đánh nhau- nó lăm bằm trong miệng đủ để nó nghe thấy

— Tôi đỡ anh lên phòng y tế.

Vừa nghe nhắc đến phòng y tế, hắn liền mở to mắt nắm cổ áo nó xuống nói

— Cầm cô dẫn tôi đến gặp tên đó.

Chớp mắt mấy cái nhìn hần, nó gật đầu rồi đỡ hần dựa lên ghế, rồi chạy đi chỗ khác.

— Phải rồi, phải rồi, đi hết đi, đi cho khuất mắt tôi đi, các người đều là thích bỏ rơi người khác.- hần nhếch môi cười khinh bỉ jống như nói với chính mình.

Chạy một hồi, nó cũng way lại chỗ hần trên tay cầm đủ đồ nghề júp băng bó vết thương, không phải nó bỏ đi mà là chỉ đi mua đồ cho hần, nó còn chu đáo đến mức lấy bộ đồ học sinh khác mang đến cho hần.

Chăm sóc kĩ càng từng vết thương cho hần, nó không nỡ làm cho hần đau một chút nào.

Tại sao tôi lại cứ anh trong khi anh hành hạ tôi?? Tôi có wa ngu ngốc không đây?- nó suy nghĩ trong đầu

Băng vết thương rồi thay áo cho hần xong nó, nó way sang hỏi hần

— Có cần tôi kêu người júp không??

— Không cần, cô đi đi- hần nhả mặt đáp

Thu dọn đồ lại, nó đứng zậy bỏ đi mặt không chút biểu lộ rồi bước đi thẳng, mặc kệ hần ngồi đó một mình đang nhìn về phía xa xăm nào đó.

12. Chương 12

CHAP 13

Không để ý j đến Vương nó bỏ đi một mạch lên lớp, vừa đi vừa ngáp dài nữa chắc tối wa nó lại không ngủ được, chưa kịp đặt chân vào lớp nó đã nghe tiếng bàn cãi của nhóm nó.

— Bà nói j kì zậy, chuyện này không liên wan đến Thanh- Như hét to

— Bộ tui nói là liên wan đến Thanh hả, là tui hem chịu được khi phải chứng kiến gđ mình thôi- ÁNh gong cổ lên cãi

— Gđ bà bị chẳng lẽ ja đình tui hem bị- Như nói

— 2 người đừng nói nữa, hum wa tui về nhà cũng vừa nghe tin ba tui phá sản.- Mi lên tiếng can ngăn

— Chắc lại là trò của nhỏ Yến với thằng Vương rồi- Vy buồn nói

— ĐỒ ĐÊ TIỆN- Như wát to lên đủ để bên ngoài nó nghe thấy hết từ nãy đến giờ.

Không muốn nghe tiếp câu chuyện nữa, nó lăm li bỏ về nhà tâm trạng hoang mang vô cùng. Phải chăng chính bản thân nó nhu nhược nên mới làm tình hình tệ đi. Ước muốn trở thành một con người bình thường khiến bạn bè nó gánh chịu tất cả hậu quả sao?

Thật không đáng chút nào?- nó chưa xót cười cho chính bản thân mình lạng lẽ đi về nhà một mình.

Vừa về tới nhà gặp thư kí riêng của ba nó, nó chặn đường lại hỏi

— Cô có thể điều tra cho tôi biết ja đình của nhà họ Phùng, Nguyễn, Tạ, Hoàng đang trong tình trạng thế nào ko??

Có chút ngỡ ngàng về câu hỏi của nó, trước h nó ghét tham ja vào chuyện chính trị kinh tế của ja đình, đây là lần đầu tiên nó phải mở lời hỏi trước như zậy. Cô thư kí gật đầu mỉm cười với nó tỏ vẻ bằng lòng.

5' sau, cô thư kí tiến lại gần nó rồi nói

— Gia đình của người đó đang trong tình trạng phá sản, chỉ còn một ngày hum nay nữa, họ chính thức trắng tay.

Như biết trước được sự việc, nó cũng ko bất ngờ lắm chỉ biết nhìn sang chỗ khác như suy nghĩ điều j rồi bỏ lên lầu.

8h p.m tại phòng khách của ja đình nó.

__ Thừa ba, con có chuyện muốn nói.- nó cuối đầu nghiêm lễ với ba nó

__ Con nói đi.

__Xin ba..... giúp bạn con- mặt vẫn cúi gầm xuống, ko dám ngược lên nhìn ba nó.

Buông điều thuốc trên miệng và tờ bao xuống, bà nó chậm rãi nhìn nó từ trên xuống dưới rồi nói.

__ Chỉ cần chấp nhận là con của gia tộc ta, mọi lời nói của con đều có hiệu lực.- ba nó nhìn nó như khiêu khích

2 bàn tay bấu chặt vào nhau đỏ tấy, rằng nó cắn chặt vào môi như muốn tứa máu, nó lạnh lùng nói với ba nó.

__ Ba ép con

__ Ta k ép con, đường là do con chọn, một là con sẽ có mọi thứ, hai là chấp nhận thua cuộc, con chỉ có thể chọn 1 hoặc 2.

Trong lòng nó chưa bao h ghét ai đến vậy và ba nó- chính là người đầu tiên khiến nó căm ghét. Chỉ vì quyền lực, không ngại dùng con mình cho kẻ khác, vì quyền lực ép con mình làm những chuyện nó không muốn.

__ Là ba ép con- nó lăm bằm trong miệng đủ để nó nghe thấy

Không nói không rằng, nó bỏ lên lầu.

8h30' a.m, tại canteen trường.

Nhóm nó đang ngồi vào bàn nói chuyện vui vẻ, thì lại gặp đám Yến đi tới

__ Chào mấy đứa thất bại- Yến jêu cợt trêu đám nó

__ Mà.....- Như định đứng lên cãi với nó thì bị Vy ngăn lại.

__ Cầm jác trở thành người trắng tay ntn, có vui k?

Yến vừa dứt lời, đám hs nữ phía sau nhỏ liềm há miệng cười thật to. Còn tụi nó, vẫn im lặng nhin nhục cảm cúi ăn cơm cho wa loa. Yến thấy tụi nó coi mình như là người vô hình liền lấy cơm đổ hết lên đầu nó.

Lúc nào người bị mắng cũng là nó, bị đánh cũng là nó, bị người khác đem ra làm trò đùa cũng là nó. Nó đã làm j sai?

__ Chỉ cần chấp nhận là con của gia tộc ta, mọi lời nói của con đều có hiệu lực

Nhớ lại lời nói của ba nó, nó cắn môi đứng vậy cầm li nước đổ từ trên đầu Yến xuống trước con mắt kinh hoàng của bao nhiêu người.

Trả Lời Với Trích Dẫn

13. Chương 13

CHAP 14

Đổ nước từ trên đầu Yến xuống, ánh mắt nó thờ ơ nhìn Yến như ko có chuyện j xảy ra, đám học sinh chỉ biết đứng chết trân khi chứng kiến cảnh vừa rồi của nó. Đám bạn nó dường như k tin vào mắt của mình, Như cứ đứng zui mắt hoài, ÁNh thì mở miệng to ra hết cỡ tưởng chừng như có thể nuốt nổi một con trâu trong đó.

Mặt Yến tái mét, những ngón tay cấu chặt vào váy áo như muốn xé toạc ra, nghiêng răng lại mắt nhỏ nhìn nó đầy căm phẫn.

__ Cầm jác bị nước đổ lên đầu thế nào- nó vừa cười vừa nói với Yến

__ Mà..... Đám làm vậy với tao. Yến gầm gừ nói như đe dọa nó

— Cô là j mà tôi k dám, chỉ là một tập đoàn nhỏ nhoi đóng cọc ở đây, bộ cô tưởng có thể làm ja đình tôi tri ja bại sản đc hay sao jống như cô đã từng làm với bạn tôi.- nó lạnh lùng nói

Đám bạn nó chỉ biết đứng ngớ người khi những lời sắc bén lạnh lùng đó lại phát ra từ nó, mà còn ngạc nhiên hơn khi nó lại bik ja đình của đám bạn nó đang trong tình trạng phá sản.

CHAT

Ko thể chịu nổi lời nói của nó, Yến vung tay tát thẳng vào mặt nó nhưng lại ko ngờ nó chặn tay Yến lại và tát thẳng vào mặt nhỏ. 5 dấu tay hằn lên má phải của Yến, máu từ môi bật ra xót vô cùng. Và thêm một lần nữa, nó lại làm mọi người trong cǎntin phải phát hoảng.

— Hình như cô thích tát người khác lắm thì phải, hum nay được ném mùi lại rồi, cảm jác thế nào- nó cười nửa miệng nói với Yến.

Tay Yến run cầm cập lại, mắt ko dám nhìn thẳng vào nó, đôi mắt nó như chiếc dao nhọn có thể cắm vào ngực Yến bất cứ lúc nào, và đặc biệt đôi mắt của nó tỏ ra uy quyền hơn bao h hết, nó nhìn Yến jống như đang nhìn một người hầu nhà nó.

— Nhà họ Hoàng các người luôn thích làm khó người khác, bắt buộc chèn người ta đến chỗ chết mới thôi, trong tay tôi có bằng chứng về việc hối lộ của nhà các người, nếu k muốn bị phá sản tốt nhất nên cư xử sao cho đúng đĩ.

Vẫn còn chưa hết cảm jận nó, Yến wát lên trên mặt nhỏ những đường gân xanh đã nổi lên.

— Mà nói láo

— Tiểu thư ko nói láo

Từ đằng xa, thư kí của ba nó đã tới cǎntin và chứng kiến hết mọi chuyện. Thư kí đi tới đâu 2 bên đường đều dạt ra tới đó. Đứng trước mặt nó, thư kí cuối đầu chào nó rồi nói to

— Nhà họ Đoàn có tiếng trên thế jới, mọi lời nói thốt ra đều có giá trị nên tuyệt đối không bao h nói dối. Nếu như tiểu thư muốn, thì trong chốc lát, ja đình của cô sẽ trắng tay.

Vừa nghe danh họ Đoàn, mọi người trong cǎntin bàn tán sôi nổi

— Gia tộc nhà họ Đoàn có thể mạnh trong nước và ngoài nước.- hs1

— Đụng đến họ, chắc chắn k yên thân- hs2

— Nhưng sao cô ta dấu thân phận, lại còn học khối B nữa.- hs3

— Đúng là cáo jà jả nai tợ- hs 4

— Chắc lại ỷ thế hiếp người đây.

Nó mặc dù đứng bên ngoài, nhưng mọi lời nói của đám học sinh đều ùa vào tai nó không nghe k đc. Nó biết nếu như một khi nói ra danh phận thật sự cũng chính là lúc chấp nhận mọi lời nói của mọi người. Đó là điều tất yếu để trở thành người đứng đầu của ja tộc.

Cố gắng cầm kự để không khuya xuống, mắt nó nhìn sang Yến rồi nói

— Tôi k thích dây dưa, tôi nghĩ cô cần phải làm j rồi.

Nói xong nó way đầu bỏ đi để mặc Yến đứng chết trân tại đó, mắt Yến trợn ngược lên như ko thể tin nổi điều vừa nghe.

0-0

Rửa, rửa rửa, nó rửa thật sạch bàn tay vừa mới đổ nước lên đầu Yến rửa sạch bàn tay tát mặt Yến, nó dùng miếng cước xát mạnh lên tay khiến tay nó tứa ra máu càng lúc càng nhiều. Nó cảm thấy thật dơ bẩn, đánh người thật sự kinh khủng đến vậy sao. Nó không muốn, hoàn toàn k muốn.

— Em cũng đâu cần phải làm tay mình bị thương đến vậy.

Nghe thấy giọng nói đó, nó xoay người lại phía sau. Đôi mắt người đó sáng ngời, trên miệng cười hiền với nó, nụ cười đó như xoá hết mọi nỗi đau trong nó. Không hiểu sao khi chợt nhìn thấy người đó, đôi hàng mi nó chợt rung lên và một thứ nước mặn mặn lăn dài trên má.

14. Chương 14

CHAP 15

Khương lấy tay lau giọt nước mắt của nó, mỉm cười dịu dàng

— Sao em lại khóc, tôi có làm j em đâu.

Không hiểu sao trước mặt Khương nó lại mềm lòng đến thế, đánh nó mắng nó ntn bị xỉ nhục ra sao, nó tuyệt đối ko rơi nước mắt, vậy mà trước mặt Khương nó như cởi bỏ bản chất bên ngoài.

Khương nhẹ nhàng nâng bàn tay bị trầy xước của nó lên, dùng khăn lau nhẹ lên vết thương khuôn mặt Khương có chút xót xa.

Vội lau nước mắt nó lại trở về dáng vẻ lạnh lùng như thường ngày, rút bàn tay nó ra khỏi bàn tay Khương rồi nói

— Không liên quan đến anh

— Em có muốn đi đâu đó giải tỏa k.

Đứng im suy nghĩ một hồi, nó gật đầu nhẹ nhìn Khương, trên miệng Khương nở ra nụ cười hạnh phúc rồi cầm tay nó, chạy một mạch ra trường bất chấp tiếng bảo vệ phía sau gọi inh ỏi.

Một giáo viên, một học sinh lại cùng nhau bỏ trốn, đây đúng là chuyện tày đình nhất mà nó từng làm. Nắm tay nó chạy mãi chạy mãi, cuối cùng cũng đến một nơi mà Khương muốn.

Trước mặt nó trải dài là một đồng cỏ xanh mướt, nhìn từ trên xuống tưởng chừng như có thể lẫn xuống bất cứ lúc nào. Đâu đó còn có những cặp tình nhân ngồi với nhau ngoài ra còn có bọn trẻ đang jôn trên cỏ nữa. Nó không hiểu Khương muốn đưa nó đi đâu, nó way đầu sang thì đã không thấy Khương bên cạnh, bất chợt tâm trạng nó hoảng hốt vô cùng jống như đang đánh mất thứ j đó.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, nó cũng chẳng thấy Khương ở đâu, nó chỉ biết đứng chôn chân một chỗ không dám bước nửa bước. Và rồi từ đằng xa, nó lại thấy Khương chạy lại, trên tay còn cầm 2 tấm ván trượt, khuôn mặt Khương cười rạng rỡ vô cùng.

— Em cầm lấy- Khương chìa đưa cho nó tấm ván

— Để làm j?

— Em nhìn đi- vừa nói Khương vừa chỉ tay xuống dưới- để vui hơn tốt nhất là chúng ta thử cảm giác mạnh, mỗi người một tấm ván ngồi lên đó rồi tôi sẽ đẩy em xuống dưới, nhớ là jữ chặt tấm ván nha, khi trượt em ngã người về phía đằng sau cho an toàn.

— Trượt.....trượt từ đây xuống đó- nó lắp bắp hỏi Khương

— Đúng vậy- Khương mỉm cười nhìn nó

Không thể tin được, nó tưởng Khương đưa nó đến đây là để tâm sự hay nói chuyện phím như mấy cặp khác, ai ngờ lại là trượt cỏ chưa bao h nó làm trò này. Liếc nhìn từ trên xuống, nó cuống phải nuốt nước miếng vào sâu bên trong họng.

Run rẩy ngồi lên tấm ván, nó đã làm theo lời chỉ dẫn của Khương tay nắm chặt ván, người ngã ra sau và nhắm mắt.

— EM đừng nhắm mắt, mở mắt ra để cảm nhận được thế giới di chuyển nhanh đến mức độ nào đi- Khương nói nhỏ vào tai nó, hơi thở của Khương nóng ran khiến gò má nó bắt đầu đỏ ửng lên.

Khương đẩy lưng nó xuống , tấm ván bắt đầu di chuyển từ từ chậm chậm rồi sau đó trượt nhanh với tốc độ kinh hoàng, nó cảm giác như muốn bay ra khỏi tấm ván, jò lùa vào rất cả mặt, mặt nó chuyển sang xanh rờ rệt, tim đập thình thịch bất cứ lúc nào có cũng sẽ được đo đường nếu như nó không ngã người ra đằng sau.

_ AAAAAAAAAAAAAAAAAA- ko cảm cự được nổi, nó cũng phải thét lên vì trò chơi mạo hiểm này.

Gần xuống dốc tốc độ càng lúc càng chậm lại, nó có thể kiểm soát được mọi thứ và nó bình tĩnh lại. Bước xuống dưới dốc, nó đã thấy Khương từ trên cao ôm bụng cười nắc nẻ, bực mình vì hành động của Khương nó chạy lên trên rồi đứng mắng xối xả vào mặt Khương.

_ Anh..... làm cái j zà hả? Tại sao lại chơi trò mạo hiểm thế, còn đứng cười đc.

Khương k nói j chỉ đứng ôm bụng cười to như chưa từng đc cười bao h, ko bik đã bao lâu rồi Khương mới đc cười thoải mái vậy. Còn nó không chịu được liền dùng chân đá Khương xuống, vì chưa sẵn sàng cộng thêm tốc độ kinh khủng nữa ván trượt ban đầu Khương mất thăng bằng xém nữa té nhào ra ngoài. Khương dường như cũng k chịu nổi và

_ AAAAAAAAAAAAAAAAAA- tiếng hét của Khương còn kinh khủng hơn của nó, cứ jống như động đất 10Richter á.

Khương lò bò ngồi dậy khi đã đáp xuống đất, nhìn lên thì thấy mặt nó đứng đực một hồi rồi phá lên cười, nó ôm bụng cười Khương ih như Khương đã cười nó, cười đến chảy cả nước mắt.

_ EM làm j mà cười gê thế, coi chừng người ta nghĩ là bị bệnh thần kinh đó

_ Anh..... đúng là..... - nó vừa cười vừa nói

_ đúng là j chứ- Khương gân cổ hỏi nó

_ Tưởng như anh hơn tôi chắc, ai ngờ anh cũng là lần đầu trượt.

_ Tại tôi.....- Khương ngượng ngùng k bik nói ntn rồi đánh trống lảng

_ Thôi k chơi nữa, tôi dẫn em đi ăn kem- nói rồi Khương bỏ đi trước để nó vừa đi phía sau vừa kười.

Dẫn nó đến khu vui chơi, Khương mua một đồng hồ cho nó. Nào làm kem, là kẹo bònbon, keo dẻo, bánh mít dầu, bánh kẹo,..... Nó nhìn mà cũng phải hoảng.

Đang đi cười nói vui vẻ với Khương thì nó và Khương chợt khựng lại, nhìn người phía trước mặt mình.

Đôi mắt hần cảm phần nhìn vào nó và Khương sắc nhọn đến mức muốn jét người, đôi khuyên tai của hần cứ thế lấp lánh chói trắng trên gương mặt hần, một khuôn mặt jống hệt Khương đang chăm chăm nhìn nó.

15. Chương 15

CHAP 16

Đôi mắt hần cảm xoáy vào người nó rồi từ từ jăn ra, trên gương mặt đó xuất hiện nụ cười khinh khi vô cùng. Chẳng phải hần cũng cúp như nó sao, không những vậy còn hiên ngang đi bên cạnh 2 cô gái nữa, vậy thì làm j mà hần nhìn nó gê thế, trông cứ như nó đang vụng trộm với Khương vậy, nó chả hiểu j cũng nhìn lại hần chăm chăm.

_ Một học sinh, 1 giáo viên lại cùng nhau đi chơi? Các người định chơi nổi sao??- hần nhướn lông mày nhìn nó nhưng cặp mắt lại dôi vào Khương

_- Khương không nói j chỉ im lặng cuối mặt xuống

Thấy Khương im lặng hần lại được nước lấn tới, chuyển cặp mắt sang nhìn nó rồi nhếch khoé môi lên

_ Cô cũng gê gớm lắm, vậy mà tôi tưởng cô hiền lắm.

_.....

Cả 2 dường như ko ai nc với hần, điều đó làm tăng thêm sự kích thích nơi hần, mặt hần bỗng đỏ lên vì jận rồi lại trở về với dáng vẻ bình thường nhất, nhú cặp mắt nhìn nó như tìm ra điều j thú vị lắm. Miệng hần lại nhếch lên, chân hần chuyển động tới bên cạnh nó. Bất giác, nó thoáng rung mình rồi vội lùi lại một bước gương mặt tỏ rõ sự đề phòng nhưng lại bình tĩnh đến lạ lùng.

Cầm tay nó lên, hần nhìn thẳng vào nó, đôi mắt ko còn hung dữ như thường ngày, thay vào đó là ánh mắt trìu mến nhìn nó. Đôi mắt màu tím biếc ấy bỗng nhiên dịu dàng hơn bao h hết, ánh mắt hần jống như biết cười zậy đẹp đến nỗi nó không thể nào thoát ra nổi. Một thứ j đó chảy dọc theo sống lưng nó, và trong lồng ngực lại có j đó đập rất nhanh. Tại sao nó lại có cảm giác đó, chuyện j đang xảy ra ở nó, mặt nó đỏ ửng lên rất nhiều, vẻ lạnh lùng của nó đã bay đi đâu hết rồi?

Miệng hần nở nụ cười hiền với nó. Dường như trong chốc lát, xung quanh nó chỉ có và hần. Hoa, là hoa đang rơi trên gương mặt hần, những cánh hoa anh đào rực rỡ đáp xuống trên tay nó, cảm giác như nó đang lơ lửng trên trời vậy.

_ Em còn nhớ chúng ta từng làm j chứ- hần nói nhỏ đủ để cả 3 người Khương và 2 đứa con gái đi theo hần nghe.

Làm cái j cơ?

_ Ở trên gế đá, chúng ta đã từng hứa với nhau, em ko nhớ sao?- hần vẫn nhẹ nhàng hỏi nó, ánh mắt không hề thay đổi.

Trên gế đá, tôi và anh hẹn cái j cơ chứ

_ Chúng ta đã hứa mình thuộc về nhau, đúng không?- Bàn tay hần bắt đầu cấu chặt vào tay nó, miệng hần vẫn cười hiền với nó, nhưng có cái j đó không ổn cho lắm,.....hần đang cười đều thì phải.

SIZE="3"]Thuộc, tôi và anh, thuộc cái j cơ? Không thể nào[/size]

Khương vẫn đứng đó nhìn hần và nó dường như Khương ko dám tin vào những điều chính tai mình vừa nghe.

Cười với nó, hần nắm tay nó lôi đi mặc kệ 2 đứa con gái đang đứng chết trân tại chỗ.

Còn nó, khuôn mặt đầy đủ các biểu hiện, bình thường có, lạ có, ngạc nhiên có, nhưng tất cả đều chỉ thoáng wa và bị jờ tồn tại lại trên gương mặt nó là khuôn mặt vô cảm, lạnh như băng.

Kéo nó đi một đoạn xa, bất chợt hần buông tay nó ra way người lại nhìn nó

_ Cô đừng có tưởng bỏ, tôi ko hứng thú với hạng như cô

_ Hạng như tôi.....?- nó có chút mất bình tĩnh

_ Chứ j nữa? Thích đi theo con trai đến thế mà, tưởng hiền hoá ra chuyện trong cắntin tôi chứng kiến cả rồi, cô cũng gan lắm- hần châm biếm nó

_- mặt nó tối sầm lại, ánh mắt chuyển sang đục ngầu mặc dù hần ko hề thấy

_ Không còn j để nói nữa sao?- hần khinh bỉ nói nó

_ Tôi đã làm j anh?

.....

_ Tôi và anh ko hề wen nhau, lần gặp mặt đầu tiên anh đổ canh lên đầu tôi, cho người đánh tôi, cố tình gây sự để Yến đánh tôi và còn cố tình lấy tôi làm chướng để chọc tức Khương, anh nói xem tôi làm j anh.- jọng nó nhỏ nhẹ nhưng đầy căm phẫn, mỗi lời nó nói đều như căm trên người hần. Bỗng chốc, hần lại thấy đau lòng đến thế.

16. Chương 16

CHAP 17

Hắn đứng im lặng nghe nó nói, một chút cũng không phản kháng lại. Phải, nó nói đúng, nó không làm j hắn, không đụng chạm không **** mắng hắn cũng không đánh hắn, hà có j mà hắn phải gây lộn với nó ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, chẳng lẽ nó jống cô ấy đến nỗi hắn không chấp nhận có một khuôn mặt jống người hắn yêu như đức. Đúng, là bản thân hắn nhớ cô ấy đến nỗi, mỗi khi nhìn thấy nó chỉ muốn ôm nó vào lòng nhưng trong mắt hắn không phải là nó mà là Nguyệt Anh.

Nhìn hắn chằm chằm, nó không biết phải nói j nên cũng đành way đầu bước đi. Chỉ còn hắn, mỗi mình hắn đứng lại nhìn vào dáng người nhỏ nhoi của nó.

Bước nặng nề về lớp, nó mừng tưởng ra được cảnh khó xử khi gặp bạn nó, vừa bước vào trong lớp, nó đã thấy nhóm nó nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn. Cuối mặt xuống đi tới chỗ đám bạn, nó lặng lẽ lấy cặp rồi vội bước ra ngoài.

_ Bạn không định bỏ đi mà ko jải thích đó chứ- Như nói

_ Bỏ đi như vậy, bạn ko thấy nợ tội mình lời xin lỗi sao- Ánh hờn jận nói

Way mặt lại từ từ nhìn đám bạn nó

_ Xin lỗi, mình không cố ý dẫu các bạn, mình.....

_ Bộ xin lỗi là được hả??- My hét lên

_ Phải đó, jấu tội tui lâu như vậy, còn định bỏ đi k nói lời nào, bạn coi tội tui là j??- Như nói

_ Mình.... - nó ngập ngừng k nói tiếng nào, nó thật ko bik jải thyt ra sao với đám bạn.

Vy bước gần lại nó nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh rồi nhe răng cười nham nhở với nó

_ Bà làm j sợ vậy, tội tui jỡn hui mừ, keke- vừa nói Vy vừa wàng vai lên nó

_ Haha..- Như nhìn nó cười sặc sụa- tội tui diễn hay hum??

_ Mấy bà..... - nó chớp mắt nhìn đám bạn nó đang ngồi cười.

_ Thật tình xin lỗi, tại mình ko nói được.

_ TỰi này hủ mà, ko jận bà đâu, mai mốt có chiến j thy phải nói tội tui bik đó- My khoanh tay nói

_ Mình bik ùi, cảm ơn mấy bà....

Lần đầu tiên trong đời, nó nhe răng cười thật sự với một ai đó, nó thật vui vì đã có một đám bạn hủ nó như vậy. Vui, nó vui lắm chứ, nó cứ tưởng mọi người sẽ jận nó, hoá ra trong cuộc sống này, còn có những điều thú vị mà nó chưa bik.

Bước chầm chậm vào nhà, nó đã trông thấy bà dì ngồi chễm chệ trên ghế đầu, bên cạnh đó là ba mẹ nó đang cuối gằm mặt xuống. Biết là có chuyện k hay, nó đi thẳng vào nhà, hành lễ với bà dì trong tư thế wỳ gối, mặt nó lạnh tanh không một chút cảm xúc.

Nghiêng đầu nhìn nó, miệng bà dì nhếch lên một chút khinh bỉ nhìn nó, đặt tách trà xuống bàn, bà dì đứng lên nhìn nó rồi nói

_ Nghe nói, người đã nhận làm người của nhà của dòng họ Đoàn

_ Dạ phải- nó nói mà k cần phải suy nghĩ, đôi mắt vẫn dán chặt xuống sàn.

_ Đáng lẽ, mày k nên nhận làm người của dòng họ này mới đúng, thật là ô nhục, nếu ko phải vì lão ja, ta đã đuổi cổ ngươi.- bà dì gằm gừ từng tiếng

Ba mẹ nó kũng k dám nói j, cũng phải thôi, họ sợ lão ja một, sợ bà dì mười, một tiếng của bà dì cũng đủ làm rung chuyển cả dòng họ. Đáng lẽ, bà dì là người sẽ thừa kế của dòng họ, nhưng vì sự xuất hiện của nó. Đã làm lung lay chiếc ghế bà dì đang ngồi nên việc ghét nó hành hạ nó là chuyện đương nhiên và bi jở nó phải wỳ xuống nghe bà dì **** mắng.

_ Sáng chủ nhật này, các người nên đến nhà của lão ja đi mọi người sẽ có cuộc họp ở đó.

Nói xong, bà dì bỏ đi không thèm nhìn nó và ba mẹ một chút. Vừa thấy bà dì đi, mẹ nó chạy lại đỡ nó dậy rồi đứng khóc nức nở. Lúc nào cũng là một điệp khúc như vậy, mẹ nó thì yếu đuối, ba nó thì ham tiền. Liếc nhìn ba mẹ nó một chút, nó bỏ đi lên phòng.

17. Chương 17

CHAP 18

Đôi mắt thâm vằn mệt mỏi của nó càng lúc càng hõm sâu lại không phải vì nó sợ đến nhà lão ja cũng không phải nó sợ người trong trường cũng không hẳn là vì ja đình, lý do khiến nó có đôi mắt gấu trúc ấy không ai xa lạ chính là Khương. Từ cái ngày Vương lời nó đi một mạch trước mặt Khương thì từ dạo đó nó không dám nhìn thẳng vào Khương kung không dám jải thích vốn dĩ nó chả là j của Khương cả, việc này đối với nó khó khăn thật.

Bầu trời hôm nay u ám rõ rệt những đám mây kéo dày đặt lại với nhau như muốn trĩu nặng những hạt mưa xuống đất nhưng trái lại bầu trời đen xám xit một hạt mưa cũng không có, tâm trạng nó hỗn độn mỗi lúc một nhiều phải chăng có phải vì Khương đang đứng nhìn nó trước cổng trường hay là hôm nay chính là ngày nó phải tới nhà lão ja.

Chầm chậm đi lại gần cổng trường khuôn mặt nó thì bình tĩnh đến lạ thường, mắt vẫn dán về phía trước nhưng tuyệt nhiên không nhìn Khương dù chỉ một lần. Khương vẫn lặng lẽ nhìn nó đôi mắt có chút j đó xa xăm cũng có chút j đó hứng khởi. Nó đi ngang wa mặt Khương đôi lông mày nó chột díu lại khi Khương đang nín bần tay nó lại.

Mặt nó từ từ way lại nhìn vào bàn tay mình rồi nhìn lên khuôn mặt Khương, ở Khương có một cái j đó khiến nó yên lòng đến kì lạ.

_ Em định né tôi đến bao h??

_ Tôi không né anh- khuôn mặt và giọng nói nó điềm đạm đến lạnh người

Trên mặt Khương nở nụ cười nhìn nó rồi cầm tay nó lôi đi mặc kệ trước mặt nhiều người nhìn nó với con mắt không mấy thiện cảm.

Nó way mặt nhìn ra phía cánh đồng xa ngoài cửa kính, nó không nhìn thấy tận mắt được cánh đồng ấy màu j chỉ biết trên những cánh đồng ấy có rất nhiều bướm cộng thêm những ngọn cỏ lau bạt ngàn trải dài như vô tận. Khuấy đều li sôcôla nóng trước mặt nó ngẩng mặt lên nhìn Khương ngồi đối diện với nó ánh mắt Khương cũng đang nhìn xa về cánh đồng bất tận ấy tay vẫn không quên khuấy chiếc ly café đen.

_ Anh dẫn tôi ra đây làm j, tôi đã nói là tôi không né anh mà- nó nói nhẹ nhàng mắt vẫn díu vào li sôcôla nóng.

_ Tôi cũng đâu có nói j em, chỉ là lâu rồi không thấy em nên tôi nghĩ em né tôi thôi- tay Khương đưa ly café lên miệng.

_ Nhưng cũng đâu cần phải lôi trước mặt nhiều người như vậy, thật sự rất kì kực đó.

_ Em bận tâm làm j chuyện đó, tôi sẽ jải thích với nhà trường.

Nghe Khương nói câu đó, nó không nói nữa, đưa ly sôcôla lên miệng, ánh mắt nó way sang nhìn cánh đồng xa tít ngoài kia. Nó ao ước được một lần đặt chân lên cánh đồng ấy, một lần chạm vào ngọn cỏ lau một lần được nắm tay người mình thích chạy nhảy trên cánh đồng đó, phải chăng có phải rất tuyệt? Đôi mắt mờ màng của nó nhìn ra phía xa cũng khiến lòng Khương có chút nao nao.

Cả 2 chỉ ngồi im lặng nhìn ra bên ngoài, không một tiếng động, không một sự phá đám nào đó, ở đây chỉ còn có 2 người hình như có sợi dây vô hình đang trói buộc nó và Khương mỗi lúc càng gần nhau hơn. Chỉ im lặng thôi cũng đủ để nó cảm thấy yên bình trong tâm hồn.

Sau hai tiếng đồng hồ đi vói Khương nó đành phải way lại trường vì hôm nay phải kiểm tra toán một tiết.

Jờ cũng là jờ ra chơi nên mọi người hầu như cũng không chú ý j đến sự có mặt của nó chỉ có đám bạn vĩ của nó là đang đứng chống nạnh chăm chú nhìn vào nó như muốn hỏi đã xảy ra chuyện j. Cười trừ với đám bạn nó định cuối đầu vô lớp thì đã bị Như tóm lấy cái cặp lôi một mạch ra sân sau trường.

__ này này, bà không định nói cho tụi này biết bà mới đi đâu à- Như chống nạnh hỏi nó

__ Tui hèm có đi đâu mà- nó mở to con mắt hết cỡ nhìn Như để chứng tỏ bản thân vô tội

__ Khà khà, bà đừng dấu tụi này, tụi tui thấy bà zới thầy Khương đi ra ngoài- Ánh băng wơ nhìn xung quanh rồi đột ngột way sang nhìn nó.

__ Tụi tui chỉ là đi ra ngoài có chút chuyện thôi.- nó vẫn nài nỉ nói

__CÁI J TỤI TUI Á? BỘ 2 NGƯỜI.....- cả đám đồng thanh ngược lên nhìn nó mắt chớp chớp liên tục.

Biết mình nói hổ, nó ngưng ngưng jải thuyt

__ Không phải tui với thầy không có j hết, ý tui là tui và thầy đi jải wuyết một số chuyện nên mới đi học trễ.

__ ồ! thỳ ra là vậy, zậy mà làm tụi này cứ tưởng hai người.....- My chem chép miệng như tiếc hùi hụi một cái j đó.

__ Vậy tui zô lớp được chưa?

__ Thôi tha cho bà, zô lớp thui- Vy wàng tay lên người nó rồi kéo theo cả bọn vào lớp

5 tiết học trôi wa nhanh chóng, nó phải trở về nhà và chuẩn bị cho việc trưa nay phải đến nhà lão ja.

Chiếc Luxgen7 CEO đang lăn bánh đến nhà lão ja, mắt nó không ngừng dán chặt wa ô cửa sổ bên ngoài, tay nó cũng bắt đầu cấu chặt lên gấu váy đen bên phải trông nó như đang toan tính điều j đó khiến ai cũng phải có chút run sợ.

Trước mặt nó là một ngôi nhà cổ kính cũng với 2 bên dây hoa bước vào trong, vì lão ja là người ưa chuộng kiểu nhà Nhật nên ông thường cho xây những sân vườn theo kiểu sỏi đá hai bên. Phải nói là nhà lão ja rất rộng, có thể chứa cả ngôi trường nó vào đây cũng không chừng. Dòng họ nó đa số đều sống cùng với lão ja duy chỉ có 1 ja đình là sống bên ngoài không ai khác chính là ja đình nó.

__ Cô ta đến rồi kìa, nghe nói cô ta đã nhận là con cháu của dòng họ Đoàn.- đứa con gái đứng bên hông chỉ chỗ nói nhỏ với đứa con gái bên cạnh

__ Sao nó không chết wách đi cho rồi, còn ở đây làm j, đúng là....

__ Biết đâu một trong đám bọn mình mới là con cháu của thiên nữ, lão ja chưa j đã vội cưng chiều nó đến như zậy, chắc j đã là nó

__ Đúng vậy, dòng tộc nhà mình hầu như là sinh con gái, lão ja đã từng đếm xỉa đến ai ngoài nó đâu.

Những tiếng gai góc xĩa xối lên người nó ngày một nhiều trở thành một thứ hỗn tạp hơn bao h hết trong dòng tộc ngoài lão ja ai cũng ganh ghét ja đình nó và những đứa con gái của ja đình đó càng gét cay gét đắng nó hơn. Bao đời dòng tộc nhà nó đều thịnh vượng và phát đạt đến zậy là đều nhờ con cháu của thiên nữ cai wãn cho nên việc lão ja nói nso là con cháu thiên nữ khiến ai cũng bất ngờ và ganh tỵ, chỉ có nó là người không có hứng trong chuyện đó.

Tương truyền rằng, thánh nữ có đôi mắt bạc rất đẹp, làn da trắng ngần như tuyết, đôi môi nàng mỏng manh như cánh hoa anh đào, khuôn mặt nàng thánh thiện nhẹ nhàng như mặt nước trong veo của hồ thu. Mái tóc dài đen nhánh làm tôn lên vẻ bất diệt của nàng. Nàng từ từ ngoi lên từ mặt nước đẹp tựa như nữ thần aphrodite kiều diễm.

Nhưng đó chỉ là tương truyền thôi vì vốn dĩ chưa ai một lần nhìn thấy có người đẹp đến như zậy, nhìn lại nó thỳ không jống lắm, không phải riêng j một mình nó có đôi mắt bạc và hầu như con cháu nữ ở dòng tộc nhà nó đều có đôi mắt bạc cho riêng mình.

Mọi người đã bắt đầu tụ họp về nhà chính gần hết mọi người ai ai cũng ngồi wỳ xuống để chuẩn bị đón chào lão ja và khi lão ja bước vào mọi người đều đứng lên nghiêm mình chào một cách cung kính. Lão ja ngồi ở phía đầu chủ toạ và mỉm cười đôn hậu nhìn xuống dưới ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

18. Chương 18

CHAP 19

Lão ja ngồi ở phía đầu chủ toạ và mỉm cười đôn hậu nhìn xuống dưới ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Mọi người cũng im lặng ngồi xuống, phía bên tay phải của lão ja là bà gì đang ngồi chiếm trệ trên đó đôi mắt tỏ ra uy quyền không ai bằng, dường như mọi thứ có thể bị thiêu rụi bởi cặp mắt của bà.

Nó cũng cuối đầu im lặng không nói, tuy không ai nói ra nhưng không khí vô cùng nặng nề lâu lâu có con mắt liếc nó mang theo đây về cảm thù.

Không khí trầm tĩnh lại khi lão ja cất tiếng nói lên

_ Chắc hẳn mọi người đã biết tại sao phải có cuộc họp ngày hôm nay.?

.....

_ Đúng vậy, theo như ta được biết Thanh đã nhận mình là con cháu của dòng họ Đoàn, điều đó khiến ta rất vui và như ta đã nói Thanh chính là đời trước của Thánh nữ thì đồng nghĩ với việc nó sẽ cai quản dòng họ chúng ta.- lão ja điềm tĩnh nói

Tay nó bắt đầu bấu chặt lại với nhau ánh mắt nó có chút hỗn độn rồi lại trở về trạng thái bình thường jống như chưa từng nghe chuyện j xảy ra.

.....

Không một tiếng động lên tiếng, mọi thứ vẫn im lặng mặc dù trong lòng mọi người không ai khuất phục trước câu nói của lão ja cho đến khi một tiếng nói được cất lên.

_ Con không đồng ý với ý kiến của lão ja

Mọi người ngạc nhiên nhìn về phía phát ra tiếng nói, đó chính là con gái của bà di đang ngồi kế bên mẹ nó. Nhỏ có một làn da trắng ngần, đôi môi đỏ mọng và mái tóc đỏ ngắn gọn gàng trông như một đoá hoa sứ thanh khiết. Đôi mắt nhỏ cũng là màu bạc nhưng lại ánh lên vẻ j đó tinh nghịch không jống ánh mắt nó màu bạc nhưng lại điềm tĩnh như mặt nước.

Lão ja nhìn nó rồi mỉm cười

_ Vậy con muốn như thế nào hả Thực Lam?

Nó cũng mỉm cười đáp trả ông rồi đứng dậy nói.

_ Theo con được biết Thiên nữ có mái tóc dài, nước da trắng ngần và được sinh ra từ nước, trong dòng tộc ta đa số đều là nữ, họ cũng có quyền được cất tiếng nói cho riêng mình, khi mới được sinh ra ông chỉ cưng chiều một mình chị Thanh thì có lẽ không được hay cho lắm. Ông luôn khẳng định chị Thanh là đời trước của Thánh nữ nhưng chưa ai chứng kiến được khả năng biến đổi đó, vậy có phải ông nên cho mọi con cháu của ông có thể thử được không?

Sau tiếng nói của Thực Lam cả khán phòng bắt đầu bàn luận sôi nổi và có dấu hiệu đồng tình. Lão ja suy nghĩ một lát rồi lại mỉm cười đôn hậu nhìn mọi người ra hiệu im lặng và ngược lên nhìn Thực Lam

_ Vậy con muốn thử như thế nào?

_ Ngày trăng tròn chính là ngày sức mạnh của Thiên nữ trở nên mạnh nhất và dễ biến đổi nhất, vào ngày hôm đó chúng ta sẽ tập họp ở trong hồ bơi phía sau nhà và những người con gái sẽ ngâm mình dưới nước, người nào biến đổi trong nước thì lúc đó người đó sẽ chính là con cháu đời trước của Thiên nữ.

Nghe xong câu nói của Thực Lam, lão ja bật cười thành tiếng rồi vuốt vuốt đám râu trước mặt mình và nói

— Chẳng trách con được xem là đứa thông minh và tinh nghịch trong dòng tộc ta, như vậy cũng được, còn 2 ngày nữa sẽ là ngày trăng tròn lúc đó chúng ta sẽ tụ họp ở đây và xem sự biến đổi của thiên nữ.

Mọi người trong dòng tộc đều vui ra mặt và bắt đầu liếc xéo nó như ám chỉ rằng họ sẽ là thiên nữ chứ không phải nó.

Khuôn mặt nó bình tĩnh lạ thường nếu để ý khoé môi nó khẽ nhếch lên rồi trở về trạng thái cũ. Vốn dĩ nó chả hiểu cái j về thiên nữ nhưng lão ja cứ cho rằng nó là thiên nữ nên nó cũng chả bận tâm xem có phải thực hay không. Nếu như đợt này nó không phải là thiên nữ thì có thể nó sẽ được thoát ra khỏi vòng vây của dòng tộc, nhưng nếu là phải thì có lẽ sẽ hơi mệt đối với nó.

Trời chập choạng tối, gia đình nó phải ở lại để dùng bữa với lão ja và mọi người nên việc nó bỏ về là không thể nào. Ăn một ít bít tết vào miệng nó bỏ ra ngoài vườn hưởng thụ không khí trong lành. Vừa có cơn mưa thoảng wa nên khu vườn yên tĩnh hơn và trong lành hơn. Gió biển bên ngoài khẽ lùa vào ngón tay nó trượt dài trên sống lưng khiến nó lạnh buốt, khẽ ngồi vào chiếc xích đu nó lấy tay vờn những bông hoa dành dành mọc lan ra bên ngoài cửa.

— Em sẽ nói với ông là chị trốn ra ngoài đây đây.

Nghé có tiếng phía bên tai mình nó ngẩng đầu lên và trông thấy cô em họ Thực Lam đang đứng tựa cây cột ngoài hiên. Nó khẽ cười với Thực Lam rồi ngoắc tay ra hiệu ngồi xuống cạnh nó, Thực Lam cũng cười lại rồi tiến về phía nó ngồi xuống.

Trong dòng họ nó, nó chỉ nói chuyện được với mỗi Thực Lam, Thực Lam nhỏ hơn nó 1 tuổi, tính tình hiền động, thẳng thắn với mọi người và đặc biệt không hiểu sao Thực Lam lại thích nói chuyện với nó hơn những người con gái khác.

— Chị không giận em chuyện mới nãy chứ- Lam nghiêng nghiêng đầu way sang hỏi nó

— Không, trái lại phải cảm ơn em mới đúng, nếu như chị không phải là thánh nữ thì mọi chuyện sẽ đỡ rối hơn.

— Nói thật, em không hứng thú chuyện này cho lắm, chỉ là em có chút tò mò về hình dạng thiên nữ nên mới bày ra trò này thôi, chứ ai làm thiên nữ thì không wan trọng.- Thực Lam chống cằm nhìn ra phía xa rồi nói

Mỉm cười nhìn Thực Lam nó lấy tay xoa đầu Lam rồi hai chị em nhìn nhau cười như 2 đứa bạn thân rất hiểu nhau zậy.

Ngày thứ nhất chậm chậm trôi wa như chẳng có j xảy ra , chỉ có điều nso và Khương đã thân nhau hơn một chút, chỉ là một chút thôi, nó cũng không tiện kể cho Khương nghe về dòng tộc nó vì nó nghĩ là không nên kể thì hay hơn.

Ngày thứ 2 tới

Nó vẫn học tập bình thường trong lớp cho đến khi

RẦM

Cánh cửa lớp bung ra mang lại tiếng vang dữ dội. Nó cũng bị tiếng vang làm cho giật mình, vừa nhìn ra cửa nó đã trông thấy Khương thứ 2 đang dáo dác tìm ai đó và ngưỡng cặp mắt vào nó.

Hắn bước lên bàn hùng dũng đi về phía nó rồi ngồi xổm trên bàn nó nhìn nó chăm chăm. Nó nhướng đôi lông mày lên nhìn hắn rồi bất thần thở dài cầm cuối viết bài tiếp xem hắn như vô hình.

— Ê!- Vương nhìn nó nói cách thô lỗ

— Chuyện j?- nó đáp lại Vương tay vẫn cầm cuối chép bài

— Cô nhìn tôi này, cô định không coi tôi ra j hả?- Vương wát vào mặt nó

— Cậu có biết cậu đang choáng tâm nhìn tôi viết bài không?? Có chuyện j thì nói đi chứ- nó ngẩng mặt lên nói chuyện với Vương, giọng nhỏ nhẹ.

— Ra chơi, cô phải đợi tôi vì tôi có chuyện cần gặp cô, nhớ đó.

Vương nói như ra lệnh cho nó rồi way đầu bỏ đi không thèm ngoái đầu lại nhìn ông thầy đang chết đứng vì tức.

19. Chương 19

CHAP 20

Một tiếng trôi wa như ko có j xảy ra, nhiều con mắt lâu lâu lại liếc xuống phía dưới nó, gen tị có, ngưỡng mộ có và ghét cũng có nữa nhưng còn nó thì chả đá động j đến chuyện vừa xảy ra jống như mọi chuyện đang chỉ diễn ra trong chớp nhoáng kể từ lúc Vương vào lớp ngồi xồm trên bàn nó.

15' trôi wa, mặc dù bên ngoài mặt không wan tâm nhưng trong lòng nó lại có chút xao động, đợi 15' rồi mà vẫn chưa thấy Vương tới nó có hơi lo lo nhưng chỉ là một chút thôi, một chút nhỏ nhoi trong lòng nó.

_ Ê, bà làm j ngồi thần thờ zạ- Như vờ vai nó lên tiếng

_ Không có j.....- vừa nói nó vừa cười hiền với đám bạn đang bu xung quanh

_ Đừng nói zới tui là bà đang đợi tên kia nha.-ÀNh chớp mắt liên tục nhìn nó nói

_ Vớ vẩn, không có zụ đó đâu..

Nói xong nó cười trù với đám bạn rồi way mặt zô ô cửa kính.

RẦM

Cánh cửa lớp bung ra, khỏi cần phải nhìn nó cũng biết là ai. Hấn chạy xồng xộc vào lớp nắm tay nó chạy đi một mạch như chả có j xảy ra rồi vụt mất trong nháy mắt, đám bạn nó chỉ còn biết nhìn mà thở dài.

Chạy mãi chạy mãi, nó cũng chả bik hấn đang lòi nó đi đâu nữa, 2 anh em nhà này lạ thật lúc nào cũng lòi nó đi xồng xộc zậy, không nói không rằng mà cứ lòi đi như zậy, thật nhức đầu.

_ Này, anh định đưa tôi đi đâu zậy, tôi mệt lắm rồi đó- nó vừa chạy vừa thở hồng hộc

_ Cô im một lát không được à.- hấn cộc cằn nói nhưng chân vẫn chạy

Chạy nãy giờ nó cũng thấm mệt rồi, mồ hôi chảy lã chả trên lưng áo với khuôn mặt nó, hấn cũng không khác j nó, mồ hôi vã trên tấm áo sơ mi trắng của hấn. Nói j thì nói , mặc dù ghét hấn thật nhưng cũng phải công nhận hấn điển trai thật, đôi lông mày lúc nào cũng díp lại, miệng nhếch lên bất cần đời, và cả đôi khuyên tai hấn đeo bên tai trái lấp lánh ko ngừng khiến nó hơi nhoá mắt.

Dừng rồi, cuối cùng hấn cũng chịu dừng lại, ngồi bệt xuống đất, hấn và nó thi nhau thở.

_ Được rồi, đi thôi- hấn đứng lên phủi đất rồi đi thẳng một mạch

_ Đi? Đi nữa sao, tôi mỏi lắm rồi- nó chán nản nói

Vừa nghe câu nói của nó, hấn way đầu lại đôi lông mày hấn nhíu sát nhau nhìn nó một cách khó chịu.

_ Mới chạy có xít, mà cô đã như zậy rồi, đúng là đồ gà ngắn chân mà- hấn càu càu gắt wát nó

_ Cái j, tôi là gà ngắn chân á hả? Anh dựa vào đâu mà nói vậy.

Nó wên cả mặt đứng zậy ***** hấn một tăng, còn hấn thì đứng ngậy ra nhìn nó một hồi rồi đứng cười như chưa từng được cười.

_ Anh bị điên sao? cười cái j

_ Chẳng phải jờ cô có thể đi được rồi sao

Nói rồi hấn dút tay vào túi quần bỏ đi trước, nó đứng ngó một hồi rồi cũng đi theo hấn.

Tay hấn khuấy đều li café trước mặt, nhìn một góc nào đó, nếu như không có đôi khuyên tai màu bạc bên tai trái chắc nó sẽ tưởng lầm là đang nhìn Khương, người ngồi đối diện trước mặt nó. Hấn đi một mạch, thì ra là đi uống nước, mà lạ ở chỗ hấn và Khương cùng dẫn nó vào đứng một quán và ngồi cùng một chỗ,

chỗ đó có thể nhìn xuyên wa tấm kính mà trông thấy cánh đồng cỏ lau mà nó thyt. Thật chả hiểu sao, lại có sự trùng lặp kì lạ đến vậy.

__ Nhìn đủ chưa, bộ chưa thấy người đẹp trai sao?

Hắn way mặt nhìn nó, tay chống lên cằm hỏi nó một cách ngớ ngẩn, còn nó biết mình hơi vô ý tứ , khuôn mặt sượng lại rồi dần ra tay nó cũng chống lên cằm jống hắc nhưng không nhìn hắc nữa mà nhìn nơi phía xa cánh đồng cỏ lau đó.

Nó và hắc im lặng đến nửa tiếng rồi hắc đột ngột hỏi nó

__ Cô nói xem, cánh đồng đó có chứa j?

Mắt nó chớp một chút trông có chút ngạc nhiên nhìn hắc

__ Tôi nghĩ, đó là cánh đồng cỏ lau tuyệt đẹp- nó mơ màng nói

__ Sai rồi, đó là cánh đồng hoa mặt trời, ở đó rất đẹp rất rộng rất lãng mạn- vừa nói tay hắc vừa cầm ly café lên uống.

__ Hoa mặt trời?- nó đúng là nhìn ko ra tại sao trên đó lại có hoa mặt trời, mà tại sao hắc lại biết chứ.

Như hiểu được ý nó, hắc cười ngây ngô nhìn nó.

__ Cô muốn tới đó xem không?

__ Tới chứ, tôi muốn tới lắm- nó hào hứng nói

↪ __ Vậy đi thôi.

20. Chương 20

CHAP 21

2 tiếng trôi wa rồi, chân nó bắt đầu chịu không nổi , người như tê đi, hắc thì nằm đó ngủ ngon lành, không như nó này jờ ngồi im một chỗ canh cho hắc ngủ. Chả biết nên kêu nó khờ hay không nữa. CHỉ biết ngồi nhìn hắc ngủ ngon lành trong khi chân nó muốn xụi đi vì bị cặp chân hắc đè lên đùi. Con trai j mà ngủ không ý tứ j hết, hắc cứ thoải mái gác chân lên đùi nó như chẳng có j xảy ra, một phần sợ hắc nó cũng không dám kêu hắc vậy cũng không dám chỉnh sửa chỗ nằm của hắc nên thành ra jờ nó muốn phát khóc vì đôi chân sắp bị liệt.

Nằm xoay xoay người một hồi, hắc mới phát hiện có cái j kạ vào đầu hắc, thì ra là hắc vương phải cục đá nhỏ trên đầu nên đâm ra chưa ngủ đủ jắc phải thức dậy phát cáu với nó.

__ Cô làm j thế hả? ngồi đó làm j?

__ Thỳ tôi ngồi đấy chứ có làm j.- nó diễn nhiên đáp

__ Sao không về đi còn ở đó- mắt hắc nhăn lại, tay vò vò đám tóc rối trên đầu

__ Chẳng phải anh kêu tôi canh anh ngủ sao?- jọng nó trầm lại phát ra như một đứa con trai

Ngớ người nhìn nó một hồi, không ngờ trên đời còn có sinh vật lạ như nó ngồi canh cho người khác ngủ, thật chẳng dám hiểu nổi, nó đi với một tên con trai lạ đến 8h tối, ngồi canh cho tên đó ngủ nữa, hắc cũng chả biết nó có bị điên không.

__ Đúng là thần kinh mà

Hắc cau gắt wát nó rồi phúi người đứng lên, đôi mắt hắc liếc sang nó chớp mắt vài cái rồi wát

__ Còn ngồi đó, đứng lên đi.

__ Anh có thể đừng wát nữa được không, anh là loại người j vậy, coi như tôi ngốc cũng được nhưng ngồi canh cho anh ngủ 2 tiếng đồng hồ, một câu cảm ơn cũng không có, anh dựa vào cái j mà mắng tôi?- wên mắt đôi chân đang tê lại, nó hùng dũng đứng lên mặt sắc lạnh nhìn hắc nói, jọng của nó nhẹ nhàng nhưng có phần

gai gốc jống như muốn cầm lên người hần, ánh mắt nó không một chút sợ hãi ko một chút dao động, nói đúng hơn ánh mắt ấy lạnh đến thấu xương.

Có chút rùng mình vì lời nói của nó, hần không biết nói j liền way lưng bỏ đi đôi mắt hần một lần nữa lại liếc xéo nó, miệng khinh bỉ cười lên.

— Đi thôi tôi bao đi ăn

Vừa nói xong hần way lưng bỏ đi, để mặt nó đứng từng ngừng một hồi rồi cũng phải đi phía sau.

30' rồi, nó cũng chả biết hần dẫn nó đi đâu, chỉ biết là nó đang đi trong một con hẻm nhỏ, người wa lại nơi đây rất ít lâu lâu lại có một vài chiếc xe máy phóng ra rồi lại mất dạng sau lưng nó. Đèn đường mờ ảo, jống như sắp lụi tàn trong đêm, thỉnh thoảng trên một vài mái nhà nó còn nghe thấy tiếng mèo kêu nữa. Đây là nơi khri ho cò gáy j mà một bóng người cũng không có, những dãy nhà san sát cao tầng như bám víu vào nhau. Đang bận suy nghĩ mà nó wên mất tiếng hần wát nãy jờ.

— Gà ngắn chân, đi lẹ lên đi cô chậm chạp wá

—

Nó không đáp trả lời hần, không phải vì nó jận hần cũng không phải vì nó sợ mà chẳng wá nó lười phải trả lời phải cãi với hần. Đối với nó cãi nhau nãy jờ cũng là wá một rồi.

Gần cuối con hẻm, nó đã thấy có ánh sáng lập loè nhưng hơi yếu ớt, người wa lại cũng đôi hơn rồi trông như họ đang rất vui vẻ vậy. Càng đi sâu nó lại càng thấy mùi mặn của nước biển cộng thêm mùi mực nướng và cả mùi của heo way nữa, chẳng lẽ nó đói wá đâm ra hoá cuồng nên mới người thấy nhiều mùi vị đến vậy.

Hần đi kế bên nó nhìn thấy đôi lông mày dú lại của nó, hần cũng phần nào đoán được ý nghĩ trong đầu nó

— Cô đừng suy nghĩ lung tung nữa, tới đó nhanh thì biết thôi.

Ngược nhìn hần thấy hần nói cũng có lý nó thôi ko nghĩ nữa, rồi lẳng lặng theo hần. Hần dẫn nó vào một wán nằm ở phía góc của dãy, ở đây có thể nhìn ra biển, nó cảm nhận được mùi vị nhẹ nhàng của thứ nước mặn mặn đó, không hiểu sao nó thích nhìn biển vào ban đêm hơn, thích trầm mình xuống dưới biển để nếm hương vị mặn mà đó. Bàn tay nó chà sát vào nhau để có thể jữ hơi nóng cho người rồi nhẹ nhàng nâng chén sủi cảo lên miệng.

Nơi nó đang ăn là một khu phố cổ của người Trung Quốc, hầu như đa số đều là người trung wốc sống ở đây, họ muốn mang ẩm thực của nước họ đến cho mọi người nên đều tập trung đông đúc ở một chỗ rồi thành lập ra nơi đây, ban ngày họ đóng cửa nhưng ban đêm lại vô cùng sầm uất, họ ít dùng đèn điện bù lại họ thắp những ánh đèn jống như hoa đăng treo dài trên các con phố, chắc không ai nghĩ rằng ở nơi đây lại có một khu phố như thế này. Nó không thích người trung wốc nhưng bi jờ nó lại có cái nhìn khác về họ, họ cũng như người việt nam đều rất mến khách và vui vẻ, điều đó làm nó thấy có chút ấm lòng, nhưng sự ấm lòng đó không thể hiện được trên khuôn mặt lạnh giá của nó.

Hình như nó cũng chưa biết là tại sao hần lại lôi nó ra đây thỳ phải

— Anh đưa tôi ra đây làm j còn hẹn với tôi nữa?

— Tôi ko hẹn với cô, đừng tưởng bở- hần lạnh lùng đáp

—

— Tôi muốn trao đổi, cô làm được ko?- hần vẫn ngồi nhăm nháp ly trà vừa nói

— Trao đổi? Về chuyện j?- nó thấy lòng có chút thấp thỏm, mắt nó dú lại nhìn hần như đang đề phòng

Khoé môi hần nhếch lên cười với nó trông đều vô cùng cộng thêm đôi lông mày hần dú lại với nhau như đang tính toán j đó và cả đôi khuyên tai hần đeo nữa cứ như đang trêu đùa nó vậy, ruốc cuộc là chuyện j?

— Làm bạn gái của tôi?

Jọng hần như trời sấm vang lên trong đầu nó, mỗi lúc một nặng hơn.

21. Chương 21

CHAP 22

Nước trong miệng nó xém phun ra khi vừa nghe hắn nói. Chớp mắt liên tục nhìn hắn, nó chép miệng một hồi rồi khuôn mặt đành lại nhìn hắn với đôi mắt sắc lạnh nhất.

— Anh đừng jỡn nữa

— Tôi không jỡn, trước khi tôi ép cô thì cô nên đồng ý làm bạn gái tôi đi- hắn vừa uống vừa nói nó

Đúng là lạ thật, nó chưa từng thấy ai mà bắt người khác làm bạn gái còn đe dọa nữa chứ, nó lại nhìn hắn một chút rồi đôi lông mày nó chột nheo lại

— Anh không thích tôi, tôi không thích anh, tại sao lại làm bạn gái anh?

— Cô không cần biết, đừng có hỏi nhiều vậy, cô nên đồng ý nhanh đi.- hắn cúi gắt nói với nó

— Nếu tôi nói không thì sao?- nó lạnh lùng nói

— Cô dám?.

Hắn nghiêng rằng lại gần từng chữ nói nó, trông hắn jữ tợn thật. Nhưng như thế thì chưa đủ để nó sợ hãi cũng chưa đủ khả năng để nó phải đồng ý, đối với nó điều hắn nói thật nhảm nhí. Nhếch khoé môi lên nó bình tĩnh nói hắn khuôn mặt chẳng biểu hiện j là sợ

— Nói xong chưa, xong rồi thì tôi đi đây.

Vừa dứt câu nó đứng dậy định bỏ đi thì bị hắn kéo tay lôi lại lần này có vẻ hắn jận thật rồi

— Là vì Khương đúng không? Cô không wen tôi thì thằng đó chứ j?

“Thằng Khương”, hắn đang nói cái wái j vậy, Khương thì liên wan j đến chuyện này, còn nữa Khương là anh hắn mà hắn nói với jọng đó thật wá vô lễ rồi, tại sao trên đời này lại có thứ người như vậy? Bụng nó sôi sùng sục vì câu nói của hắn nhưng trên mặt lại điềm tĩnh đến lạ thường thật sự jờ nó cũng không biết nói với hắn ntn nữa.

—

Nó lắc đầu ngao ngán nhìn hắn rồi lại bỏ đi về phía trước mỗi bước chân của nó càng lúc càng nhanh hơn nhưng vẫn đủ để nó nghe hết câu nói của Vương vọng lại từ phía sau

— Cô tưởng hắn thích cô sao? Hắn chỉ coi cô là người thay thế thôi.

“Người thay thế” thay thế cái j thế, nó và ai thay thế nhau? Nó nghĩ lòng mòng hồi lâu cũng chẳng hiểu hắn đang ám chỉ đến ai? Đăm nhẹ lên trán một hồi nó ngả xuống giường rồi thiêm thiếp đi mà wên mất rằng ngày mai chính là ngày trăng tròn, cái ngày mà nó bị cuốn vào vòng xoáy của tình yêu và cũng bắt đầu từ ngày đó sóng jó nổi lên nhấn chìm thân hình bé nhỏ của nó.

8 a.m tại trường

— Ê Mi bà bị sao zạ? – Ánh nói nhỏ vào tai Mi

.....- Mi vẫn lắc đầu nhưng tay thì lại ôm bụng jữ zội

Ánh lo lắng nhìn My rồi way sang nhìn cả đám bạn đang nhìn 2 đứa, ánh lắc đầu như chẳng hiểu được j từ My.

Cơn đau bụng của My càng lúc càng đau hơn, My ôm chặt lấy bụng trên mặt mồ hôi tuá ra lúc nào không hay. Đôi mắt My mờ dần rồi dường như ko chịu đựng nổi nữa, My gục đầu xuống bàn mặc cho cả đám bạn đang bủa vây kêu réo xung quanh.

Đặt My xuống giường y tế, cả đám lo lắng nhìn đồng hồ mỗi lúc một lâu hơn như đang chờ đợi ai đó

— Sao thầy còn chưa đến- Như chấp tay lại đi lòng vòng hỏi trống không.

— Làm sao tui biết được, hôm nay thầy Khương không đến trường sao?- Ánh nhìn mặt hỏi gặng Vy
Vy lắc đầu , khuôn mặt cũng biến sắc chỉ còn nó là vẫn bình tĩnh gọi người tới đưa My vào bệnh viện.
6 p.m tại nhà nó

Đến jờ nó mới sực nhớ là tối nay phải đến nhà Lão gia bản thân nó có chút lo lo nhưng cũng có chút hồi
hộp, nếu như nó không phải là thiên nữ chắc hẳn mọi người trong dòng tộc sẽ thi nhau chà đạp nó nhưng
điều đó không sao hết miễn là nó có thể đổi lại sự tự do thì bị mọi người chà đạp cũng không có j là khó.

Cấu chặt những ngón tay đang đan vào nhau nó ở từng chút một để cảm nhận được hơi lạnh toát ra từ căn
phòng. Nó đang ở nhà lão gia và cùng với con cháu của lão ja tất cả đều tụ họp nơi đây và đang đón chờ
điều j đó. Chỉ có mỗi Trúc Lam là vẫn ngồi hoay hoay trong phòng miệng vẫn tùm tùm cười nhìn nó làm nó
cũng có chút yên tâm.

22. Chương 22

12p.m tại sau sân vườn nhà lão ja

Mặt trăng tròn hơn thường ngày, làm lộ rõ vàng sáng giữa bể bơi sau nhà, từ hầu tước cho đến người cao nhất
cũng đứng thành 2 dãy xung quanh hồ để chuẩn bị nghe lệnh lão ja .

Tay lão ja chống gậy đôi mắt nhắm nghiền nhìn về nó rồi liếc sang Trúc Lam và dừng lại ở mặt nước, nước
yên tĩnh, một cơn gió ulla vào cũng đủ làm cho người ta rùng mình.

— Thời khắc đã tới từng người một hãy bước xuống nước và hãy nghĩ đến điều làm bản thân mình tức giận
nhất lúc đó ta sẽ có câu trả lời- Lão ja ôn tồn nói

Dứt câu nói của Lão ja, người thứ nhất bước xuống , nửa tiếng trôi wa, mặt nước vẫn êm ả dường như ko
động đây thay vào đó càng trở trịch cô gái đó hơn. Kế tiếp là người thứ 2 người thứ 3 rồi đến người thứ 15
vẫn không có j xoay chuyển được mặt nước. Và đến Trúc Lam, nàng tinh nghịch bước xuống nước đôi mắt
nheo lại vì thích thú, nhắm nghiền đôi mắt lại Trúc Lam chìm mình vào trong suy nghĩ, bỗng nhiên mặt
nước chuyển động to dần xoáy nước bắt đầu hình thành và cuốn cả Trúc Lam vào bên trong, khuôn mặt của
Lão ja tái lại và mọi người đều hoảng loạn khi thấy cảnh tượng đó, một Trúc Lam hoàn toàn khác, đôi mắt
màu bạc của cô bỗng đen lại lòng sọc lên nhìn về phía dưới nước những con sóng nhỏ gập vào nhau từng
hồi một làm bắn tung toé nước lên và nhìn Trúc Lam thật lúc này thật kiêu sa thật lộng lẫy làm người ta
dễ mềm lòng.

Nó đứng nhìn sự thay đổi của Trúc Lam trong lòng nó vui hơn bao h hết vì nó biết trong dòng tộc ta trải
bao nhiêu thế hệ chỉ có duy nhất một hiện thân của thiên nữ và người đó chính là Trúc Lam, bắt đầu từ
đây về sau nó có thể được tự do rồi, điều mà nằm mơ nó cũng ko dám nghĩ tới.

Nửa tiếng trôi wa, mặt nước dần dần trở lại như cũ, mắt Trúc Lam trở về màu bạc, thân hình cũng trở lại
bình thường, một lần nữa Trúc Lam nhoẻn miệng cười tươi với nó, nó cũng vui vẻ đáp lại và còn chúc mừng
Trúc Lam. Mọi người vui vẻ cười với Trúc Lam và bà dì là người tỏ ra vui vẻ nhất vì ít ra Trúc Lam là
người mà bà ta ưa thích , bà dì liền way sang nói với Lão ja:

— Thưa Lão ja, jờ ta đã biết ai là thánh nữ thực sự vậy bi jờ chúng ta nên chuẩn bị cho Trúc Lam và không
cần phải thử người còn lại nữa đúng không ạ.

Bà dì vừa dứt lời mọi người đều vỗ tay hoan nghênh và đồng ý với ý kiến của bà dì, duy nhất chỉ có lão ja
vẫn im lặng dường như ông đang suy tính điều j đó.

— Như Thanh ta muốn con thử xuống nước- lão ja nhìn nó rồi nói

Nó nhìn lão ja một hồi rồi nhìn sang cặp mắt khinh miệt của mọi người nó nhẹ lắc đầu rồi nói

— Con không xuống đâu với lại ông cũng biết ai là thánh nữ rồi mà không phải ta nên vào trong chuẩn bị
cho Trúc Lam sao?

— Đừng nói j hết, nghe lời ta, xuống đó đi- lão ja vẫn nhìn nó chăm chăm nói

__ Xin lỗi, con có việc phải về- vừa nói xong nó vội đi về phía cánh cổng

__ Con chắc là con không xuống chứ, nếu vậy ta cho con gặp người này- lão ja mỉm cười nói với nó rồi ánh mắt của ông di chuyển về phía đám vệ sỹ.

23. Chương 23

CHAP 24

Nó từ từ way đầu lại, đôi mắt nó híp lại rồi dú ra pha chút hoảng loạn, nó nhìn thấy một người đang bị trói nằm vật xuống nền nhà, mái tóc đen ướt sũng cộng thêm đôi mắt đỏ đần nhìn nó như muốn nói, trông hẳn thật tội nghiệp nhưng dù có bị thay đổi như thế nào nó cũng nhận ra đó là Khương người có khuôn mặt rạng ngời lúc nào cũng cười và cả đôi mắt biết nói nữa.

Nó way mặt sang nhìn lão ja như muốn hỏi chuyện j đã xảy ra, nhưng đáp lại nó lại là đôi mắt lạnh tanh của ông cộng thêm nụ cười ma quái nữa.

__ Ta cho con lựa chọn, một là xuống nước hai là con sẽ không thấy nó nữa.

Miệng nó mấp máy không nên lời, đôi mắt nó đảo wa đảo lại chưa bao giờ thấy nó lo lắng cho ai đó thật sự khuôn mặt bình tĩnh của nó cũng biến mất nó đang phân vân, phân vân thật sự.

15' trôi wa vẫn chưa thấy được câu trả lời, lão ja liếc đôi mắt nhìn sang đám vệ sỹ rồi

BỪNG

Nước văng tung toé lên khuôn mặt nó, miệng nó không nói được câu nào, nhìn Khương đang chìm dần xuống hồ. Đầu nó bắt đầu đau nhức, nhìn Khương, nhìn Lão ja rồi đảo cặp mắt sang nhìn mọi người xung quanh ai cũng nhìn nó với cặp mắt tò mò lẫn chút chế giễu.

Nhìn Khương hồi lâu, nó lao xuống hồ mắt cố mở thật to để tìm Khương, nhưng nó càng hoảng loạn hơn khi không thể nào tìm thấy Khương ở đâu, nó cảm thấy lo lắng, đầu nó càng lúc càng đau dường như cơ thể nó không kiểm soát nổi, có thứ j đó đang cấu xé trong người nó, máu dồn lên mặt đứt đoạn, nước dâng cao lên như thủy triều rồi va đập vào thành tường , nó đứng trên mặt nước đôi mắt chuyển sang màu tím nhìn vào mọi người với khuôn mặt jận dữ.

Phải trông nó thật đẹp, nước ôm lấy nó vào lòng, người nó như được tráng bằng men sứ trắng toát và mềm mại, đôi môi đỏ hồng khép lại mắt nó càng đẹp hơn và long lanh hơn nó là đứa con rơi của thánh nữ- người được sinh ra từ nước.

Mắt nó chao đảo tìm Khương rồi bất chợt thấy Khương đang nổi lênh dênh trên mặt nước , nó nhẹ nhàng nâng Khương dậy rồi đỡ lên thềm nhà, nó đã trở lại hình hài cũ nhưng điều đó không làm nó bận tâm bằng Khương, đôi mắt Khương khép hờ trông mệt mỏi lạ.

__ Con đúng là con của thánh nữ- lão ja mỉm cười đáp

Liếc cặp mắt sắc lạnh vào lão ja nó im lặng không nói lời nào, đỡ Khương dậy và từ từ đi ra ngoài, nó muốn đi thật nhanh thật nhanh chạy ra khỏi ngôi nhà đó càng xa càng tốt bỏ lại cho mọi người trong họ hàng biết bao điều rắc rối và ghen tị. Lần đầu tiên trong dòng tộc, xuất hiện 2 thánh nữ.

Nó đỡ Khương xuống giường nằm, người nó và Khương đều ướt sũng, nó đành way đi thay bị Khương dữ lại

__ Người mới này là cô sao?- Khương lạnh lùng nói

.....

__ Đôi mắt bạc và màu tím, cuộc gặp các người là ai- Khương mở mắt nhìn nó chằm chằm

__...- nó vẫn im lặng vì không biết trả lời Khương như thế nào , bản thân nó còn chẳng hiểu được sự thay đổi trong người huống chi là phải giải thích cho Khương.

Nhìn nó một lâu, khoé môi Khương chột hếch lên trông như đang muốn trêu đùa nó. Mắt nó dúi lại nhìn Khương với vẻ nghi ngờ rồi bằng hoàng nhận ra rằng sự lấp lánh của đôi khuyên tai nằm trên tai Khương.

— giờ cô mới nhận ra tôi là ai hả?? Không ngờ cũng có lúc cô nhận lầm tôi với tên kia.- Vương kười mĩa nhìn nó

— Anh gạt tôi- nó lạnh lùng đáp

— Tôi không gạt cô là do cô tự hiểu lầm thôi.- Vương vừa nói tay vừa xoa chiếc póng đèn kế bên

Là nó sai thật, sai thật khi nhìn Vương ra Khương, còn tệ hơn khi Vương lại là người biết bí mật của ja tộc nó Nhìn khuôn mặt Vương lúc này, nó thật sự tức jận chỉ muốn nhào zô kấu xé Vương ra .

— Anh muốn j – nó miễn cưỡng hỏi

— Như cũ thôi, làm bạn gái tôi- Vương nói bằng jọng chắc nịch

— Tôi từ chối

— Vì Khương hửm?

“ Khương” câu hỏi của Vương làm lòng nó có chút xao động, có thật là nó vì Khương không, khi nhìn lầm Vương ra Khương bản thân nó như bị lửa đốt khi thấy Khương bị xô xuống nước càng đau hơn khi thấy khuôn mặt bê bết máu trước đó của Khương. Phải chăng nó đang vì Khương, nó có tình cảm với Khương ? Điều mà nó chưa bao h nghĩ tới, một người nhẹ nhàng, ân cần hỏi nó lúc nó buồn lúc nó tức jận lúc nó sắp khóc, Khương đều là người xuất hiện trước mặt nó đầu tiên. Nó đã thích Khương thật sao?

Thấy nó im lặng, Vương lại hỏi một lần nữa

— Làm bạn gái tôi hoặc bí mật của cô bị công bố.

Nó sợ nhất là mọi người biết bí mật của nó, mọi người sẽ nghĩ nó là phù thủy là wái vật mất nếu biết sự thật này, nó không phải là con người nó cũng chẳng biết nó là j nữa.

— Mọi người sẽ không tin anh.

— Mọi người sẽ tin tôi, vì con mắt của cô màu bạc.- Khương đưa tay sờ lên má nó

—.....

— Cô sẽ phải đồng ý thôi.

Dúi đôi lông mày nhìn Khương, nó gật đầu đồng ý.

24. Chương 24

CHAP 25

Nó lết đến trường với cái đầu đau buốt vì hơi lạnh. Tay nó dầm liên tục lên trán, bây jờ nó chỉ muốn nằm ở lầy cái j đó đập vỡ đầu ra cho xong. Mọi cử chỉ của nó đều không wa được cặp mắt của Khương, Khương mềm lòng trước nó và càng mềm lòng hơn khi thấy nó ốm đi vì bệnh.

— Nếu không khoẻ, em có thể ở nhà, không nhất thiết phải đến trường đâu

Câu nói của Khương làm nó tỉnh hẳn, way đầu lại phía sau nhìn Khương , nó nhoén miệng cười với Khương vì bik Khương không sao. Chuyện Vương bị lão ja bắt cũng là do nó cả, nếu không phải thấy Vương dẫn nó đi ăn và đi chơi thỳ có lẽ sẽ không bị lão ja hiểu lầm và bắt Vương để uy hiếp nó. Lòng nó có chút mừng thầm vì người đo là Vương nếu thật sự là Khương chắc bi jờ nó khó có thể đứng ở đây nói chuyện với Khương.

Thấy nó im lặng, Khương áp tay mình lên trán nó

— Em bị sốt rồi.

Nó vội gạt tay Khương ra và điều đó làm Khương hơi có chút thất vọng

__ Tôi không sao- nó ngượng ngùng bỏ đi trước, Khương vội nắm tay nó rồi kéo nó đi một mạch theo hướng phòng y tế.

__ Tôi đã nói là không sao rồi mà

__ nhưng dù sao em cũng nên phòng y tế- Khương khẳng khẳng dẫn nó đi

Bộp

Hình như có người đang nắm tay nó lại thì phải, mắt nó mờ mờ không nhìn rõ

__ Anh làm j với bạn gái tôi vậy?- Vương cộc cằn nói

__ Tôi là bác sĩ muốn em ấy lên phòng y tế, chuyện đó cũng cần sự cho phép của anh sao?- Khương lạnh lùng đáp

____... tôi ko cần biết, cô ấy là bạn gái tôi, tôi mới có quyền dẫn cô ấy đi, đi thôi Thanh- vừa nói Vương vừa kéo Thanh vào người rồi bỏ đi, chỉ còn Khương đứng đó nhìn nó, càng lúc càng thấy khó chịu.

Đau nó thốn lên, mỗi sợi dây thần kinh của nó muốn căng ra, môi nó tái lại rồi nhìn Vương chăm chú

__ Khương, anh dẫn tôi đi đâu vậy?

__ Tôi là Vương, không phải tên đó.- Vương jận jữ wát

__ Khương, anh....- chưa kịp nói hết câu, đầu nó buốt tới tận óc, đôi mắt nó nhắm từ từ và chìm vào trong vòng tay Vương.

__ Ê...ê...cô...- Vương hoảng loạn nhìn nó rồi đảo mắt xung quanh để tìm người giúp nhưng không tìm thấy một ai.

10a.m tại nhà Vương

__ Con bình tĩnh được ko Vương- mẹ hần ôn tồn nói

__ Nhưng mà.....- nãy giờ Vương đi wa đi lại trong phòng khách, 30' trôi wa mà vẫn chưa thấy bác sĩ xuống, điều đó làm Vương hơi lo. Phải chăng đơn thuốc là lo cho nó, hay còn một uẩn khúc j khác, ngay cả mẹ Vương cũng ngạc nhiên sau khi nhìn thấy nó.

Kịch- tiếng cánh cửa phòng nó mở ra

__ Cô ấy không sao chứ- Vương hỏi dồn nhìn ông bác sĩ

__ Cô ấy không sao thưa cậu chủ, nhưng có điều sức khoẻ cổ hơi yếu, cậu nên canh chừng cô ấy, tôi đã truyền nước cho cổ.

Nhìn bác sĩ một hồi, hần đi vào phòng để kịp nhìn thấy nó. Trông nó xanh xao wá, đôi mắt thâm wằn cộng thêm môi nó khô khốc, nhìn nó hần chợt thấy nao lòng. LẢ hần đang thực sự lo cho nó, hay đơn thuần là đang nhìn nó như một người nào khác và bất giác trong lòng hần lại thấy buồn.

Tay hần nhẹ vuốt lên má nó, kéo những sợi tóc mái sang một bên, hần nhẹ nhàng nắm tay nó và nói những câu khiến cho mẹ hần bên ngoài đứng nghe cũng thấy tội

__Nguyệt Anh, tôi sẽ chăm sóc em.

Hàng my nó khê động dậy, nó đỡ hơn nhiều rồi mặc dù trong bụng sôi sùng sục, nó chưa ăn j hết, bao từ nó co thắt lại vì đói, cũng may là kịp lúc Vương bước vào trên tay còn cầm tô cháo cho nó, bây giờ nó mới kịp nhìn kĩ Vương. Hoá ra trong lúc nó mơ màng, nó đã kêu lộn tên của Vương thành Khương, chẳng lẽ nó wan tâm đến Khương vậy sao, ngay cả người nó không ưa mà nó cũng nhìn lộn, chẳng trách sao bọn con gái cứ tưởng lầm Khương thành Vương, Vương thành Khương. Trông hần bị jờ thật jống anh hần, hiền dịu, thích chăm sóc người khác, nếu mà Vương cứ jữ khuôn mặt và thái độ đó chăm sóc hần, không khéo nó lại tưởng lầm là Khương mất. Tránh ánh nhìn hiếu kì của hần, nó way mặt đi lạng lẽ chum chán lên đầu.

__ Cô không tính ăn j hả?

__ Kám ơn anh, nhưng anh để đó đi, tôi sẽ ăn sau.

Nhìn nó chùn chùn kín mít, Vương không nói j đành bỏ ra ngoài, miệng hần vẫn còn chút j đó chua chát. Cứ típ tục nhìn nó chắc Vương không chịu nổi mà chạy đến ôm nó. Không phải Vương ôm nó vì nó, mà Vương ôm nó vì nó là hình ảnh của Nguyệt Anh. Hình ảnh Nguyệt Anh như lặn sâu vào tâm trí Vương và mãi mãi cũng ở trong đó. Vương không muốn quên Nguyệt Anh người mà mang lại cho Vương nhiều điều thú vị nhất.

— Ê Vương em xem, cái đó đẹp không? Chị thích cái đó nhất- Nguyệt Anh tươi cười nói

— Chị làm ơn đừng chạy nhảy nữa được không? Em nhìn mỗi con mắt rồi nè- Vương bực dọc nói

— Xi! đồ ông jà khó tính, suốt ngày cầu nhàu, bộ em không thấy ở đây rất đẹp sao? Chị thích ở đây lắm, cánh đồng hoa mặt trời, còn có nhiều đom đóm nữa.- Nguyệt Anh thích thú đi lại trên cánh đồng.

Trời tối rồi, mây đen kéo tới nhanh thật, tuy trời tối nhưng bù lại lại có rất nhiều đom đóm và còn có cả sao nữa, rất đẹp, rất đẹp, Nguyệt Anh ngả người nằm lên đùi Vương đôi mắt lơ đãng

— Phải chi, người chị đi chung là Khương, sao lúc nào anh ấy cũng không biết chị thích anh ấy chứ.- nói tới đây Anh oà khóc, nước mắt Anh rơi lã chã trên đùi Vương càng lúc càng nhiều. Đây là lần đầu tiên Vương cảm thấy đau lòng khi Anh khóc và cảm thấy ghen tỵ với chính anh mình. Vương thích Nguyệt Anh, nhưng Nguyệt Anh lại thích Khương. Tình cảm Vương dành cho Nguyệt Anh, có đến chết Vương cũng ko nói ra.

25. Chương 25

CHAP 26

Lần đầu tiên nó thấy hần đau khổ vậy, định bụng là ra chào hỏi hần rồi về ai ngờ lại nhìn thấy hần đang gục mặt xuống dưới sàn. Hần mà cũng có lúc như vậy sao? Nó cứ tưởng hần lạnh lùng, tàn ác và có lúc hơi vô duyên nữa, vậy mà người nó nhìn bị jờ hoàn toàn khác so với trí tưởng tượng của nó nhiều, nếu nói ra, có lẽ nó thích Vương lúc trước hơn hay bắt nạt hay cầu nhàu và hay vô duyên nữa trông hần chả giống hần chút nào.

— Way...- nó lay nhẹ vai hần

Hơi bất ngờ vì bị lay động hần vội vàng trở về thực tại. Nhíu lông mày nhìn nó khó chịu hần bực mình quát

— Cô ra đây làm j? Mệt sao ko ở trong đi.

— Tôi thấy đỡ rồi, jờ tôi muốn đi về

— Cũng được, tôi đưa cô về- hần lạnh lùng nói rồi bỏ đi trước

Nó tần ngần nhìn theo hần rồi cũng đi theo sau không nói lời nào, wả thật hum nay hần lạ wá.

Liếc nhìn những ô dù màu xanh đỏ mà nó đi wa, công nhận nhìn ở một góc độ nào đó, vật ta xem là bình thường cũng sẽ trở nên đẹp hơn và nó đang ngồi trên chiếc xe mô tô của hần, mặc dù nó không thích đi xe này lắm vì tốc độ của hần chạy rất nhanh còn nữa bên ngoài bụi bặm nữa, khiến nó có chút khó chịu, nhưng hum nay lại khác, nó thấy trời trong xanh hơn, tâm trạng nó bỗng nhiên thanh bình đến lạ thường đây là cảm giác lần đầu mà nó có đột nhiên nó chợt nghĩ đến Khương. Ở bên Khương nó cũng có tâm trạng như thế này, yên bình và thanh thản, nó cảm thấy có chút nhớ Khương nhưng chỉ là thoáng wa thôi thoáng wa thôi.

— Cô đang nghĩ j thế?- Vương ngoảnh mặt hỏi nó

— Không có j, anh lo nhìn đằng trước đi- nó nhăn mặt nói

—- hần không nói j cũng lẳng lặng way đầu về phía trước và cho xe phóng nhanh hơn. Còn nó ngồi phía sau, muốn run lại vì sợ.

Gần tới trước cổng nhà nó, nó liền kéo áo Vương lại

— Anh đừng đây được rồi, để tôi đi vào trong.

Hần dừng xe để nó xuống rồi lạnh lùng phóng đi như chưa từng quen bik nó.

— Anh ta....- nó định lầm bầm trong miệng điều j đó rồi thấy lại thôi. Nó xách chiếc balô đi từ từ về ngôi nhà màu trắng của nó. Nghĩ tới việc, phải về căn nhà này, nó chỉ muốn chạy đi đâu đó thật xa thật xa, ngôi nhà của nó màu trắng, điều đó làm nó không thích lắm. Người ta thường nói màu trắng là màu tinh khiết và trong sáng, nhưng đối với nó, màu trắng thật đáng sợ, bởi vì nó wá trắng khiết cho người ta cảm thấy ngộp thở và không tìm được lối ra, nó thấy sợ điều đó, nó sợ một ngày nào đó nó không thể tìm được lối ra từ căn nhà này và chính dòng tộc của nó nữa.

Hít một hơi sâu, way trở lại với bộ mặt lạnh như tiền của nó, nó mệt mỗi bước vào trong nhà, hình như trong nhà có ai thì phải? Chiếc BMW màu đen đậu trong sân nhà, chắc là của người nào giàu có lắm, nhắm nhẹ mắt lại như chuẩn bị sẵn tinh thần để đối diện với ba mẹ nó.

— Con chào ba mẹ- nó lạnh lùng đáp

Tên đang ngồi với ba nó thỳ hơi ngạc nhiên nhìn nó, mặc dù biết trên trường nó không thích nói nhiều với ai zậy mà ở nhà nó còn tiết kiệm lời nói hơn gấp đôi đã zậy lời nói nghe chán nản và còn sắc lạnh nữa. Khẽ nhếch môi lên nhìn nó cười, nó chưa nhận ra là ai đang ở trong nhà nó thì phải.

— Thanh, có bạn con đến chơi nè- mẹ nó ôn tồn nói

“Bạn?”- nhóm bạn nó làm j biết nhà nó ở đây, liếc nhanh cặp mắt sang người ngồi đối diện với ba nó, nó bàng hoàng nhận ra khi đó là người mà nó đang muốn gặp nhưng sao anh ta lại biết nhà nó đã zậy còn nhìn nó cười tươi nữa chứ. Chớp nhẹ mắt phải 2 cái nó trở về trạng thái bình thường, cười đáp trả với Khương rồi bỏ lên lầu jống như rằng nó chưa từng wen biết Khương và điều này kàng khiến Khương bất ngờ hơn. Nó lạnh lùng đến đáng sợ cứ như một người hoàn toàn khác, hình ảnh cô gái nhỏ bị đám con gái ăn hiếp mà không khóc một lời nào thoáng chợt hiện lên trong trí óc Khương,

Em tên j??

— Thanh- nó nói trống không

— Lần nào tôi thấy em, em cũng tàn tạ thế này sao??

—.....

— Nhưng em jỏi lắm, một jọt nước mắt cũng không rơi- vừa nói tay Khương vừa xúc thuốc lên mặt nó.

— Bác xin lỗi, nó là vậy không thích nói chuyện với ai hết ở nhà nó thường như thế lắm.- mẹ nó đỡ lời dùm nó

— Zạ không sao? Cháu cũng biết tính Thanh, bác có thể cho cháu gặp Thanh một chút đc ko?- Khương lễ phép nói

— Con cứ tự nhiên nhưng chỉ sợ con Thanh nó không muốn gặp con- mẹ nó lo lắng nói

— Zạ không sao, cháu sẽ có cách- Khương vui vẻ nói

— Vậy thì tùy cháu

Đứng trước cửa phòng nó, Khương hơi hồi hộp, có cảm jác j đó len lỏi trong lòng Khương vừa tò mò nhưng cũng có chút ngại, ngoài Nguyệt Anh ra nó là người con gái thứ 2 mà Khương phải đến nhà gặp

Cốc-cốc

— Ai đó- nó ngồi gục trên bàn học nói vọng ra

— Là tôi

Vừa nghe thấy tiếng Khương, nó vội bật dậy mắt nó tỉnh hơn rồi. Nó nhẹ nhàng mở cửa cho Khương vào. Đập vào mắt Khương là sự kinh hoàng của phòng nó, phòng nó sơn màu đen, hoàn toàn ko có thứ đồ j của con gái, xung quanh trống rỗng ngoài cái bàn học và tủ quần áo, đối với nhà nó việc mua 1 cái máy tính là chuyện rất dễ zậy mà phòng nó còn ko có, thật chẳng biết sao nó có thể sống đc trong căn phfontg tẻ nhạt này.

— Anh tìm tôi có chuyện j?- nó đi thẳng vào vấn đề

__ Tôi muốn tới xem em khoẻ chưa thôi- Khương dứt tay vào túi quần ung dung nói
“ Chỉ vì muốn xem nó có chuyện gì không nên Khương đã tới tận đây, có phải nó nghe lầm không?”
__ Tôi không sao- Nó lạnh lùng đáp, đôi mắt liếc sang chỗ khác

__ Vậy em đi chơi với tôi ko? – Khương wỳ ngồi xuống nhìn nó một cách nhẹ nhàng rồi nở nụ cười với nó.
Đúng thật Khương không khác gì một vị thần Apollo đẹp đến nỗi trong lòng nó đã bắt đầu zậy sóng.

26. Chương 26

CHAP 27

Thành phố vào Noel đẹp thật, tuy nó không thích Noel cho lắm nhưng đi với Khương như thế này, thì mọi thứ xung quanh nó đều mờ mờ ảo ảo, nó thấy mọi nơi ánh đèn chỗ nào cũng chiếu, chiếu trên đường, trên khắp toà nhà, và cả trên khuôn mặt Khương nữa, ánh sáng chiếu mỗi lúc mỗi rõ và càng lúc nó càng thấy thích nhìn Khương đến lạ lùng.

Từ khi Khương mở lời rủ nó đi chơi, trong lòng nó đã có chút zậy sóng, nhưng đi bên cạnh Khương như vậy nó lại thấy ấm áp hơn.

Khương hình như thích đi như vậy với nó hơn, Khương vui vì nó đã chấp nhận đi cùng Khương, nhìn thấy vẻ mặt nó ngỡ ngàng với khung cảnh xung quanh, Khương trông nó thật thú vị.

__ EM làm gì ngỡ ngàng vậy, bộ lạ lắm hả- Khương vừa nói vừa nhìn dáo dác xung quanh
__ Không có gì...- nó lơ là đáp

Thật ra là nó đang muốn ăn gì đó lắm vì ngại Khương nên nó không dám nói bụng nó đang cồn cào lên cả rồi. Khương mỉm cười nhìn nó, rồi nắm tay nó nhẹ nhàng đi tới quán ăn bên đường. Có hơi chút bất ngờ nhưng nó cũng để Khương dẫn đi ăn vì bụng nó không chịu nổi nữa rồi.

Ở đây là quán bình dân, mọi người thường lui ra vào quán này lắm và hình như Khương là người quen của quán này thì phải? Khi thấy Khương bước vào, bà chủ quán đã cười với Khương. Phố xá càng lúc càng đông, những dây leo chớp chớp đèn chiếu vào mặt nó làm lộ lên vẻ trẻ con và ngây ngô khi ăn nữa, mọi người không đi xe ở khu này, thường là những cặp tình nhân dắt tay nhau dạo quanh phố phường và cùng nhau vui đùa nữa, trông họ thích thật, trong lòng nó cũng có chút ghen tỵ rồi, nếu là trước đó nó không màng đến chuyện trai gái hay gì hết, với nó chỉ có khoảng không làm bạn nhưng giờ thì khác rồi, nó có bạn có bạn trai và còn có cả Khương nữa. Nghĩ đến “ bạn trai” nó lại liên tưởng người ngồi đối diện nó là Vương chứ không phải Khương nữa.

__ Tên điên đó, không biết đang làm gì nữa?- nó vẫn wờ nghĩ rồi tự cười với chính mình.

Khương nhìn nó 1 cách khó hiểu, lâu rồi không thấy nó cười đột nhiên lại cười như thế làm Khương cảm thấy trong lòng hơi nao nao.

__ EM cười gì vậy?

Chớp đôi mắt nhìn Khương mấy cái rồi nó lảng đi

__ Cô ơi cho cháu li sting

Jải quyết cái bụng xong, nó và Khương đi dạo trên vỉa hè, người ở đâu cũng đông cả nó dáo dác nhìn xung quanh để nhìn nhiều thứ mới lạ, lần đầu tiên nó đi dạo với người khác giới và cũng lần đầu tiên nó thích thể giới bên ngoài đến vậy, đã lâu rồi nó không có cảm giác đó. Đang nhìn mọi nơi thì đôi mắt nó dừng lại ở góc khuất sau cột điện. Gần đó cũng có một con hẻm đi sâu vào đó, và chính ngay tại đây, đứng ở một vị trí cách xa Vương nó đã kịp trông thấy đôi khuôn mặt khuyếch bạc đang loé lên từng chớp một.

LÀ Vương, Vương đang ngồi một mình ở góc khuất đó, không gế không nơi để đi, trông Vương thật tội nghiệp, jống như thể giới này cái thế giới nó đang thật sự thích đây đang bỏ mặc Vương vậy, một mình Vương chỉ một mình Vương.....

Vương nhắm nghiền đôi mắt để cảm nhận khung cảnh xung quanh mình, mặc mọi người nói j mặc người ta xĩa xối ra sao, Vương vẫn cứ ngồi đó, đầu Vương dựa vào nền gạch nhà của người ta, Vương đang nghĩ đến Nguyệt Anh, cũng chính nơi này Vương đã để vuột mất Anh.....Giả như lúc đó Vương dừng cảm hơn một chút, dừng cảm để nói ra tình cảm của mình thì phải chăng Anh sẽ way lại nhìn Vương? Vương vẫn chờ Anh , đến tận bi jờ cũng thế và mãi về sau cũng sẽ thế. Vương yêu Anh nhưng lại không thể nói, cảm giác đó dày vò Vương từng chút một từng chút một.

__ A...- Vương khẽ rên nhẹ một tiếng khi thấy cái j đó lạnh lạnh đang áp trên mặt mình. Thì ra là nó đang cầm lon sting lạnh áp lên má Vương.

__ Cô bi điên hả?- Vương cầu nhàu đáp

__ Uống đi- nó không màng đến lời Vương nói chỉ cầm lon sting đưa lên trước mặt Vương.

__ Không cần- Vương lạnh lùng gạt tay nó ra rồi đứng lên lặng lẽ đi vào con hẻm

Nó dõi theo Vương rồi cũng bước theo sau, đôi tay nó lạnh cóng đan vào nhau thì thoảng lại bầu chặt vào cầu vẩy để bớt căng thẳng hơn. Nếu nó đoán không lầm, chắc đây là nơi dẫn đến cánh đồng hoa mặt trời.

Ban đêm nơi đây nhiều đom đóm hơn, Vương vẫn ngồi một mình ở góc cây đại thụ to đó, đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại. Thật uống công nó đã nói dối Khương để chạy lại xem coi Vương có bị j không. Hoá ra lại là vô ích rồi.

Những đám mây đen đang bao phủ trái tim đôi ta

Anh chăm chú lắng nghe những cảm xúc bị lãng quên từ lâu

Thật khác biệt và rõ ràng

Tựa như bức tranh tươi đẹp

Chỉ có thể ngắm nhìn nơi hồi ức của một người

Trái tim đau đớn bị tổn thương còn có thể tiếp tục yêu em?

Anh đã cố gắng rất nhiều để nắm lấy bàn tay em lạnh giá.....

.....

Những nốt nhạc nơi cửa miệng Vương thốt ra, nó nghe rõ từng lời từng lời một, jai điệu thật hay nhưng lại buồn, Vương hát rất hay rất thành tâm, thành tâm đến nỗi khoé mắt của Vương đã bắt đầu ươn ướt. Nhìn Vương đau đớn, bản thân nó chỉ biết lặng câm dõi theo Vương.

27. Chương 27

CHAP 28

Mưa lất phất rơi trên con hẻm nó đi, nó nhìn thấy mưa rõ hơn wa ánh đèn phản chiếu xuống đường, khu này vắng vẻ wá nhưng không hiểu sao nó không hề sợ, nó ít khi nào đi một mình vào ban đêm lắm nhưng jờ khi đi bên cạnh Vương thì không hiểu sao nó lại thấy nhẹ lòng hẳn, liếc nhanh nhìn Vương rồi lại nhìn về phía trước. Mỗi nãy nghe Vương hát, nó thấy trong lòng nó có thứ cảm giác rất khác lạ, vừa chút khó chịu nhưng vừa có sự thương cảm, nó thấy bản thân mình ghen tỵ với cô gái mà Vương thích, được một người con trai thích mình đến vậy, nếu là nó chắc nó sẽ không bỏ một người như Vương mà đi, nhưng lý do tại sao Vương và cô gái đó không ở chung với nhau, thì nó không biết.....

Vương thấy nó im lặng hồi lâu thì hơi bực mình. Thật sự là Vương không thích im lặng wá, im lặng wá khiến Vương có cảm giác như mình đang bỏ lại một mình, Vương không thích cảm giác đó lắm, nó làm Vương thấy ngột thở. Đường như không chịu được Vương way sang thúc mạnh vào vai nó

__ Nói j đi- Vương nhắm mắt nói nhưng mắt vẫn hướng về phía trước

Hơi jật mình vì cú thúc mạnh của Vương, nó ngược lên nhìn Vương rồi lặng

— Hôm nay trời đẹp nhỉ

Thấy nó nói một câu không ăn nhập chủ đề, Vương nhìn dáo dác xung quanh lên trời xuống đất rồi way sang nhìn nó.

— Cô không thấy mưa lất phất hả, đẹp j mà đẹp, tối thui kia kìa- Vương cau có đáp

— ờ thì..... ý tui nói trời mưa đẹp.....- nó cười trề nhìn Vương

— Trời mưa đẹp?.....đâu, đẹp chỗ nào đâu, cô chỉ tui coi coi- Vương lại nhìn xung quanh tìm cái đẹp mà nó nói

— Sao tui biết nó đẹp chỗ nào mà chỉ, đẹp thì đẹp thôi.....- nó hơi bực

— Cô..... hôm nay cô ăn gan hùm rồi mới dám trả treo tui đó- Vương chặn đường nó khoanh tay nhìn nó

— Vớ vẩn thật, anh né ra đi để tui đi về nhà nhanh nữa, tối rồi..

Nó né sang chỗ khác để đi, mỗi bước đi của nó càng lúc càng nhanh hơn, vì trời mưa ko lất phất nữa mà hạt nào hạt nấy đã bắt đầu nặng trĩu, rớt mạnh xuống đầu nó, vai nó và lấm tẩm trên mặt, thật khó chịu khi cứ phải đi ngoài trời mưa, nước mắt nước mũi nó lẫn vào nhau vì lạnh.

— Sao chân cô ngắn mà cô đi nhanh thế.- Vương chạy kể bên nó, mặt cũng ướt sũng mưa như nó

— Anh không thấy lạnh hả?- nó vừa chạy vừa hỏi Vương

— Bộ cô lạnh lắm sao

—.....

Nó không thể trả lời Vương nữa, vì mưa phủ vào mặt nó càng lúc càng mạnh, nó thấy rát cả miệng, nó đuối sức lắm rồi, nếu không chạy về kịp chắc nó té xỉu lun mất...Đang bận với suy nghĩ của mình, nó chợt cảm thấy hình như trời không còn mưa nữa, tạnh rồi thì phải . mưa không phủ vào mặt nó, cũng đột ngột dừng lại, bộ có hiện tượng lạ hả? Mà đúng thật, hiện tượng lạ xuất hiện, mà còn xuất hiện ngay trên đầu nó nữa. Thì ra là Vương lấy áo khoác che trên đầu nó rồi người Vương chỉ mặc một áo mỏng manh có khi mỏng hơn nó ấy chứ, zậy mà lại mở áo khoác che cho nó. Ngược mắt lên nhìn Vương, nó đã ngừng chạy, Vương cũng ngừng chạy, chỉ có nó và Vương dưới ánh đèn đường màu vàng. Nó im lặng nhìn Vương có chút thắc mắc

— Sao không chạy nữa, đứng đây làm j?.

—.....

— Ê, tui đang hỏi cô đó- Vương nheo mắt nhìn nó

—.....- nó vẫn im lặng nhìn Vương, mắt không hề chớp

— Ê, CON NHỎ KIA, CÔ BỊ CÂM HẢ- Vương wát lớn vào mặt nó

— Anh không lạnh hả?

Thấy nó hỏi câu hỏi ngớ ngẩn, Vương phì cười một hồi rồi nói

— Đó là chuyện của tui, cô lo làm j, đi thôi.- vừa nói vừa kéo nó sát vào Vương rồi cùng chạy nhanh về nhà.

Dựa vào người Vương, nó thấy tim mình đập liên tục, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ở bên Vương nó thấy ấm áp hơn nhiều, mỉm cười nhìn Vương rồi nó cùng Vương chạy tiếp.

10.30 p.m, trước cổng nhà nó

— Anh lỡ đưa tui đến nhà rồi, hay là anh ở đây nàh tui đi rồi sáng mai hân về.- nó ngáy thơ hỏi

Chớp mắt liên tục nhìn nó, Vương cốc vào cái trán nó thật mạnh

— Đau, anh bị thần kinh hả- nó vừa xoa đầu vừa liếc Vương

— Cô là con gái, có bao giờ có đứa con gái nào mời con trai vào nhà wa đêm không?

— ơ hay, là tui tội nghiệp anh nên mới kêu anh vào nhà tui, bộ anh tưởng tui muốn chứa anh hả?- nó nhăn mặt wát Vương rồi way đầu bước thẳng vào nhà, mặc kệ Vương đứng như trời trồng như nhìn nó.

Không nhìn Vương một chút nó bước một mạch vào sân nhà, mặt nó còn có chút bực dọc vì lời nói của Vương, thật tình là nó không có ý j với Vương mà, đơn thuần là bạn bè mời vô nhà thôi, hấn làm cái wái j mà phản ứng mạnh vậy chứ.

Nó khó chịu vào nhà mà wên mắt có 3 người nhìn nó không chớp mắt

— E...hèm.....

.....- nó không chú ý lắm vẫn cặm cùi đi tiếp

— uthmmmm.....

Nghe tiếng wen wen nó nhìn sang phải thì liền thấy ba mẹ nó đang ngồi hay bên gế, và chính jữa là bà cô đang chiếm chệ ngồi.....

Hoảng hồn, nó cúi gầm mặt xuống khuôn mặt đánh lại rồi tiến thẳng tới chỗ 3 người, cung kính wý xuống và thưa

— Con chào dì và be mẹ.

— Hưm..... đi chơi về rồi sao? Tôi thấy cô không coi ai trong mắt mình nữa thì phải? Ngay cả tôi cô cũng dám bỏ đi một nước.

.... con không dám..- nó nhỏ nhẹ đáp nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm

— Đừng tưởng mình là thánh nữ, muốn làm j thì làm, chưa chắc cô là thánh nữ đâu, còn phải đợi một đợt kiểm tra nữa mà.....- bà dì nghiêm mặt nhìn thẳng vào nó- ja đình không có jáo dục dẫn đến có đứa con ***** đến thế, thấy người lớn không thèm chào...- bà dì liếc mắt nhìn ba mẹ nó rồi nhfin xuống người đang wý dưới chân bà...- người biến đi đừng để ta thấy người nữa.

Gật đầu nhẹ, nó way đầu bỏ đi, một lần nữa khuôn mặt không có cảm xúc, đối với nó nó đã wá wen với việc ngày nào cũng bị bà j' móc méo, và càng vô cảm hơn khi ba mẹ nó- một người cúi gầm mặt xuống xấu hổ, còn một người ngồi ôm mặt khóc, nó thật không biết mẹ nó khóc là vì bị bà dì nói vậy mẹ mới khóc hay mẹ nó khóc cho nó nữa. Nuốt nước đắng vào cổ, nó bước lên cầu thang và không một lần nhìn lại...

28. Chương 28

CHAP 29

Vương đứng dưới nhà nó một hồi rồi định way đầu đi thì đầu Vương cảm thấy đau buốt, tay Vương xoa nhẹ lên đầu rồi dựa vào tường

— Đau wá....chắc là dầm mưa nên đau đầu wá.....- Vương vò lấy tay vò đầu thật mạnh

Vương thấy xung quanh toàn màu trắng, trắng wá đến nỗi Vương không thấy j cả, mắt Vương đít lại giãn ra , chân Vương dường như không chịu đựng được sức nặng của thân thể và Vương khuya xuống.

Nằm một mình trên lầu, nó cảm lại cảm thấy xung quanh 4 bức tường không khác j nhà là tù, nếu cho nó lựa chọn chắc chắn nó sẽ lựa chọn không bao jở vô chính căn phòng này nữa, nó cảm thấy khó thở và mún khóc, lòng nó nặng trĩu nặng đến nỗi nó thấy như cả thế giới này nó đang gánh trên vai vậy. chớp mắt 15' nó không tài nào ngủ được, khoác nhẹ áo khoác, nó mở cửa đi ra ngoài sân, hum hủ sao nó cảm thấy không yên tâm về Vương cho mấy, mưa đã tạnh, đường mát mẻ hơn nhiều, hít thở một hơi thật sâu, nó đi định đi dòng dòng thì nó trông thấy có jáng người đang nằm ngoài kia.

— Trời ạ, bộ ngoài đây mát đến nỗi có người muốn ngủ ngoài đường lun hả chời....- nó lằm bằm trong miệng rồi định ngoải bước vào nhà thì nó trông thấy đôi khuyên tai bạc đang lấp lánh bên đường

— Vương...- nó hốt hoảng chạy lại đỡ Vương vậy.

Thật thảm hại, nó không biết Vương đã nằm ở đây bao lâu rồi nữa, nếu biết chuyện này xảy ra nó sẽ kêu Vương vào nhà luôn cho rồi. Nó mở máy gọi đt cho bác văn ja

__ Bác Lý à, bác ra ngoài giúp tôi cái này với.

__ Biết vậy, tui lòi anh vào nhà cho rồi...- nó càu nhàu nói rồi bước vội đỡ Vương dậy.

Thấy bác Lý và nó đỡ người lạ mặt vào nhà thì hơi thắc mắc

__ Ai vậy Thanh?-ba nó lên tiếng

__ Là bạn con , ba cho bạn con ở đây một đêm nha- nó nhỏ nhẹ nói

Hơi chút khó chịu, ba nó nghiêng đầu nhìn Vương rồi mỉm cười

__ Là cậu Khương mới này mà? Mau đỡ anh ta vào nhà đi

__ Khương?- nó thắc mắc nhìn ba nó rồi nhìn xuống Vương, mọi người lầm Vương với Khương là đúng rồi. Mỉm cười nhìn Vương nó đỡ Vương lên phòng khách.

__ Đây, ông thấy không? Con bé Thanh nó cười kìa, lần đầu tiên tôi thấy nó cười đó- mẹ nó nhìn nó rồi nói

__- không trả lời mẹ nó, ba nó trầm ngâm suy nghĩ rồi nhẹ lắc đầu bỏ vào phòng

Đỡ Vương lên giường nó way lại nói với bác Lý

__ Bác mời bác sĩ jùm tôi.

__ Dạ- bác Lý gật đầu rồi bước ra ngoài

Lấy khăn nóng áp lên trán Vương, nó bước ra ngoài để bác sĩ kiểm tra cho Vương.

__ Lần đầu tiên tôi thấy cô dẫn bạn vào nhà- bác Lý ân cần hỏi

__- nó không nói j chỉ im lặng nhìn vào trong phòng , trong lòng hơi lo lắng

Thấy bác sĩ vừa ra ngoài nó vội chạy vào hỏi

__ Anh ta có sao không ông Sur(tên bác sĩ)?

__ Anh ta không sao như do dầm mưa khá lâu cộng thêm việc xỉu bên ngoài ko đc phát hiện sớm nên phổi bị nhiễm trùng nhưng tôi đã chữa cho anh ta chắc không có vấn đề j đâu, cô chủ khỏi lo.

Thấy ông Sur(bác sĩ) nói như vậy, nó cũng thấy phần yên tâm, liếc nhẹ đôi mắt nhìn Vương rồi gật đầu với ông Sur.

__ Bác Lý, bác chăm sóc cậu ta dùm tôi.- nói rồi nó nhẹ nhàng đóng cửa và trở vào phòng mình

__ Nguyệt Anh.....Nguyệt Anh.....

Vương vội bật dậy, một lần nữa Vương lại trông thấy Nguyệt Anh chỉ tiếc là ở trong mơ thôi, lấy tay lau nhẹ mồ hôi trên trán Vương mới thấy mình đang ở trong một căn phòng lạ, hơi chút tò mò Vương bỏ xuống giường và bước ra ngoài.

Nhà hơi tối, xung quanh Vương toàn là những ngọn đèn mờ mờ ảo ảo

XOẢNG

Tay Vương hình như vợ trúng cái j thì phải, đột nhiên căn phòng sáng lên, mọi thứ rõ ràng hơn trong mắt của Vương, mọi con mắt của mọi người dồn vào Vương, từ người hầu đến ba mẹ nó và cả đến bà dì đang nhìn Vương với một cặp mắt khó chịu nữa.

Nhúu đôi lông mày nhìn Vương bà dì nói như ra lệnh

__ Tại sao lại có người lạ trong nhà, đem hắn ra ngoài phòng khách đi- dứt câu bà dì bỏ ra ngoài chỉ còn mình Vương và bác Lý đang cúi gằm mặt xuống vì sợ

__ Người tên j?- bà dì khó chịu hỏi

_ Vương

_ Nhìn người rất wen hình như đã thấy ở đâu rồi?

_ Anh ta tên Vương sao?, tôi còn tưởng anh ta tên Khương?- mẹ nó way sang hỏi bác Lý

_ Cái này.....tôi cũng không rõ thưa bà..- bác Lý cuối đầu đáp

_ Sao tên đó lại ở trong nhà này- bà liếc nhìn nửa con mắt như muốn hỏi ông Đoàn

_ chuyện này.....- ông Đoàn không biết nói như thế nào....

Đầu Vương ong ong lên, mỗi tiếng nói của những người trong nhà này jống như âm của búa bổ vào đầu Vương từng chút từng chút một.

_ Là bạn của tôi.....

Nghe tiếng nói phát ra từ phía sau mình Vương kịp way lại nhìn rồi từ từ ngã xuống, trong một lúc bên tai Vương dường như nghe tiếng nói của Nguyệt Anh.....

29. Chương 29

CHAP 30

_ Bác Lý đưa anh ta lên phòng dùm tôi đi- nó lạnh lùng nói

Liếc đôi mắt về phía bà dì, nó kính kẩn cuối đầu chào mọi người rồi bỏ lên phòng. Nó cũng cảm thấy đau đầu nhức hơn, nếu như bác Lý không chạy kịp thời vào phòng nói nó thì chắc xảy ra chuyện lớn rồi, đã vậy còn bị hiểu lầm tùm lum hết nó thấy khó chịu lắm.

6a.m tại nhà nó

Không khí nặng nề bao trùm khắp nhà nó, ai cũng nhìn nó với cặp mắt dè chừng nhưng nó không wan tâm và ngay cả Vương cũng không wan tâm, nó với Vương chăm chú ăn như chưa có j xảy ra.

Mới sáng sớm, Vương đã bị kêu dậy mà còn ở một nơi lạ lùng như vậy nữa nên Vương kũng ko thích thú cho mấy Vương chỉ muốn ăn thật nhanh để về nhà, nếu không phải bị mẹ nó bắt ở lại chắc Vương đã về nhà lâu rồi.

CỘP

Tiếng bát đĩa được đặt xuống sàn một cách mạnh bạo, bà dì chăm chăm nhìn nó và Vương

_ Tôi không thích có người lạ trong nhà...- nói rồi bà dì đứng dậy bỏ đi

Vương không wan tâm lời bà dì trước mặt mình, ăn lẹ chén cơm rồi Vương đứng dậy bước ra ngoài ko quên chào hỏi ba mẹ nó, và nó cũng đứng dậy sách cặp ra ngoài.

_ Ê, đợi tôi với tôi có chuyện muốn nói- nó nhón chạy theo Vương

Đút tay vào túi quần, Vương bỏ đi một mạch mặc kệ nó í ới chạy phía sau.

_ Anh không sao chứ?

_ko sao- V lạnh lùng đáp nó

_ Ờ....

Trời hum nay đẹp thiệt, trong và mát mẻ đến thế chắc là nhờ cơn mưa hum wa , liếc nhìn xung quanh vội thở dài rồi cũng bước nhanh theo V, mong sao mọi chuyện ở nhà sẽ dễ thở hơn vì có bà dì.

Bốp

đang suy nghĩ nên nó không để ý là V đã dừng lại và hậu quả là đầu nó đập zô lưng V, không hiểu cái lưng đó làm bằng j nữa, không chờ V nói nó nghiêng đầu lên phía trước xem ai đã ngáng người nó.

— Khương!

Đôi mắt Vương nhú lại khi thấy miệng nó thốt lên từ Khương, sao bỗng nhiên Vương thấy ghét Khương hơn, làm j mà thân thiết đến mức độ đó.

Nhìn thấy nó, Khương nhón miệng cười và vẫy tay gọi đôi mắt Khương zăn zậy vẫn ầm áp và mang cho nó cảm giác an toàn , ko hiểu sao bản thân nó cũng cười lại với Khương điều mà trước đây nó chưa bao h làm thì đột nhiên lại vì Khương mà xuất hiện.

— Tôi chở Thanh đi học, em lên xe đi- Khương vẫn cười hiền nói với nó

— Không được, cô ta đi phải đi với tôi- Vương đứng đó cũng lạnh lùng , và nhẹ nhàng cầm tay nó nhưng có chút thô bạo lôi nó đi ngang wa mặt Khương.

Một mình Khương đứng đó, phải, chri duy nhất một mình Khương, lần đầu tiên Khương cảm thấy hụt hẫng và mất dần thứ j đó, phải chăng Khương đang đợi thứ j đó đến từ nó và cả Khương nữa.

7a.m tại trường

Nó dường như cảm nhận được không khí xung quanh mình, tuy nó không được đẹp cũng có thể wá bình thường và xấu xí trong mắt mọi người nhưng chắc cũng ko đến nỗi nhiều người trong trường cứ liên tục xăm xoi về nó như thế, cảm giác khó chịu thật, này jờ trong đầu nó toàn đầy hình ảnh về bà dì nên không nhớ nhữg j đang xảy ra xung quanh mình, đến khi tỉnh lại nó chỉ thấy Vương cầm tay nó, đi t

— Khươngghật nhanh , thật nhanh, chả trách đám con gái cứ nhìn nó chỉ trích trong đó có vị hôn thê của Vương nữa.

Dừng lại, nó lạnh lùng hỏi

— Anh bỏ tay tôi ra được chưa?

Vương cũng dừng lại theo nó, tay bỗng chốc buông ra, mắt hướng xa xăm và cũng trầm ngâm nói

— Cô đã là bạn gái tôi, tốt nhất đừng đi với tên đó.

— Tên nào?

— Tại sao?

— Vì tôi ghét.- Vương nhìn nó sắc lạnh rồi vụt đi về phía trước bro lại sau lưng nó bao nhiêu điều không hiểu

30. Chương 30

CHAP 31

— Ê cái mới này mình thấy là nhìn nhầm hả mày?

— Tao không biết nữa, hình như là nắm tay đó

— Nắm j mày ơi, Vương ghét nó muốn chết nghĩ sao nắm tay zạ?

— Đúng rồi đó, hôm bữa tao còn thấy Vương tát nó mà.

— Mày không nghe đồn hả, Vương còn kêu mấy người khác đánh nó nữa đó.

—....

Mặc dù im lặng đi ngang wa đám nữ sinh nhiều chuyện nhưng nó vẫn không thể nào không để ý được, mới sáng sớm mà chuyện đã nháo nhào rồi, cái j mà tát, cái j mà kêu đánh, nó còn không biết tại sao lại có mấy tin đồn đó nữa. Lắc đầu ngao ngán, nó chậm chậm bước vào lớp.

— Ê nhỏ, chuyện là thật hả?

Chưa kịp bước vào lớp 1 bước nó đã bị nhỏ My lôi một mạch đến đám bạn hỏi

— ...? - mặt nó ngơ ra như chả hiểu chuyện j hết

— Đứng dẫu tụi này nha, tin tức tụi này là số zách đó- Ánh vỗ ngực tự đắc

Vẫn không hiểu đám bạn nói j, nó vẫn lắc đầu không hiểu

— Không ngờ thiệt, zậy mà tụi này còn tưởng bà bị tên đó mần thịt rồi.- Vy chép miệng nói ra vẻ rất tinh đời , còn nó vẫn chẳng hiểu đám bạn đang đề cập đến vấn đề j?

— Mấy bà đang nói j zạ? tui chả hiểu.

— Đứng xạo nữa nhá, tụi này bik rồi đó- Như vừa ăn vừa nhìn nó nói

Nheo mắt lại nhìn đám bạn, nó không màng nữa mà ngồi xuống ghế, dù sao cũng chả đáng bận tâm j cho lắm, chắc lại là chuyện mà nó cho là tào lao thôi.

Tiết học trôi wa chậm chậm, đối với nó mấy môn đó không khó nhai cho lắm nhưng nghe nhiều chắc nó chán chết mất, way đầu nhìn ra cửa sổ, nó hít lấy một bầu không khí trong lòng, mắt đung đưa nhìn mọi thứ xung quanh rồi bất chợt dừng lại, nó cố xoa mắt thật kĩ xem là nó có nhìn lầm không, hình như có một người đang nằm trên cây thỳ phải, đôi khuyên tai khuyếch bạc lấp lánh như đang nằm trên lá chiếu thẳng vào mắt nó. Chắc nhieu đó thôi cũng đủ để nó nhận ra người đang ở trên cây. Như thấy một gánh nặng đè người , nó way đầu lên bực jắng coi như chưa từng thấy thứ ở trước mặt.

Vương nằm trên cây đôi mắt nhíp lại và tai đeo headphone, cả thân người như muốn đung đưa theo nhạc, Vương thấy nó trông thấy mình rồi nhưng vẫn cố làm ngơ, điều đó làm Vương bực mình , trước jờ chưa có ai ngó lơ Vương như zậy, ngay cả Nguyệt Anh cũng không dám nữa là , mà con nhỏ đó lại dám lơ .

Nghĩ tới Nguyệt Anh, lòng Vương bỗng chùng xuống, nhíu trán lại, Vương tự hỏi, jờ Nguyệt Anh đang làm j? 5 năm rồi Vương không thể nào quên được Anh, mỗi lần nhìn nó Vương lại nhớ đến Anh, một nỗi buồn xâm chiếm lấy Vương làm Vương càng ghét nó hơn khi mỗi lần nhìn thấy nó. Và Vương quyết định sẽ làm nó thật đau lòng đau lòng cho bỏ ghét cái bản mặt jống Nguyệt Anh đến thế, Vương quyết tâm sẽ làm nó yêu Vương và đau khổ vì Vương, chưa bao h Vương ghét ai thậm tệ đến thế chỉ đơn giản rằng người đó wá jống người Vương yêu.

Nghĩ đến đó, Vương nhảy xuống cây, tay rút túi quần và tiến thẳng về khu nhà B.

— Chán thật đó, nãy jờ tui ngồi nghe mà hok hiểu j hết á, mấy bà hiểu không? – My nói nhỏ zới đám bạn

— Tui nói thiệt, tui hiểu tui chết liền á, chả hiểu thầy đang ú ó j nữa- Vy chống cằm trả lời My

— Chờ nếu như mà có cái j đó khuấy động một chút chắc đỡ nhàm chán hơn á- Như nói

RẦM

Vừa nhìn đám bạn nói xong nó way mặt về phía cửa lớp

— Trời ,chời, sao miệng tui linh jữ zậy nè- Như lẩm bẩm một mình

— Rồi, coi cine miễn phí chắc lun- Vy way mặt về phía Vương đang đi tới nó

— Mấy bà hok sợ tên đó làm j Thanh hả- Mỹ lo lắng hỏi

— Bà ngốc zừa hoy, Thanh zới Vương là coupe mà , sợ j mà sợ- Ánh ngẩng cái mặt ngái ngủ lên nói với My .

Thấy Vương xồng xộc đi về phía mình, nó có chút hơi lo, tự nhiên đang yên đang lành lại chạy xộc vào đây đã zậy còn tiến về phía nó với vẻ mặt ngạo nghễ kinh khủng jống như trong lớp không có ai zậy, vẫn đáng vẻ đó, bất cần đời, đôi mắt thờ ơ và đáng vẻ rút túi vào quần nữa, nó neho mắt nhìn Vương như đang đặt một dấu chấm hỏi to đùng.

— Đi với tôi- Vương lạnh lùng nói

— Không được, tôi còn phải học- nó trầm ngâm nói

— Cô dám cãi lời tôi

Mặt nó nóng lên vì hơi thở của Vương phả từng chút một vào tai nó, nói ngoài được rồi có cần đứng gần thế không? Nó đứng zậy lùi xa Vương ra một chút, thấy nó cứ né mình hoài, Vương nắm tay lại, mặt lộ rõ vẻ tức giận. Không nói nhiều, Vương đã nắm tay nó lôi ra ngoài.

_ Chào, không nhận thể hiện tình cảm mạnh bạo thật- Vy chép chép miệng bình phẩm

_ Cái này người ta nói nà tình iu vượt lớp đấy- Như cũng chen zô không kém

31. Chương 31

Chap 32

Nó không biết đây là lần thứ mấy Vương lôi nó ra như zậy rồi, nó thật không muốn làm chuyện để ý đến zậy đâu, jứt tay Vương ra , nó cau mày nhìn Vương một cách khó chịu

_ Đừng làm zậy nữa được không, sao lúc nào anh cũng lôi tôi ra bằng kiểu đó thế.

_ Ai biểu không nghe lời tôi làm j?- Vương ngheh mặt nói

_Tôi muốn đi hay không là chuyện của tôi, không nhất thiết lúc nào cũng đồng ý với anh.- nó bực mình wát Chát

5 đầu tay in hằn lên khuôn mặt nó, rát đến nổi máu từ miệng nó muốn tứa ra từng chút một, đau thật, đau đến nổi trong lòng nó cảm thấy như bị xúc phạm bị chà đạp bị làm theo ý người khác, tuy nó bị ăn nhiều cái tát rồi nhưng đây là lần đầu tiên nó thấy mình bị khinh thường đến thế.

Vương không ý thức được điều mình làm, chỉ tại không chịu nổi được thái độ của nó dành cho mình nên Vương mới vung tay tát thẳng vào mặt nó, và còn một điều nữa chính là sự ương bướng của nó wá jống Nguyệt Anh

Tuy mắt nó được che bởi mắt kính nhưng Vương vẫn cảm nhận được sự tức giận của nó, hình như xung quanh Vương đang có sự chuyển động j đó nhưng Vương vẫn không tài nào hình dung nổi, jó từ đâu thốc lên càng lúc càng mạnh như muốn cuốn trôi mọi thứ xung quanh bay lên cùng, trời cũng tối xầm lại đôi mắt nó sắc lạnh cắm thẳng vào Vương, tuy có chút bất ngờ nhưng không hiểu sao Vương lại không cảm thấy sợ nó, chỉ là có chút j đó khiến Vương thắc mắc.

Nó như cũng thấy được sự thay đổi của mình, trong lòng nó bỗng trỗi dậy cái j đó rất nóng như muốn thiêu đốt cả người đứng trước mặt mình, nó không thể kìm lại được cơn giận đó, trước đây nó nhin rất jời dù người khác có nói j có làm j nó cũng đều bỏ wa nhưng sao lần này Vương chỉ tát nó mà nó lại nóng và giận đến mức đó. Nó cũng thấy như không kiểm soát được bản thân mình

_ Thanh

Jọng nói rất nhẹ nhàng vang lên như thức tỉnh con người nó, bỗng chốc mọi luồng khí xung quanh nó biến đi , nó lại trở về với dáng vẻ cũ, nó không biết ai đã gọi tên nó nhưng chắc chắn là không phải tên đang đứng trước mặt nó. Ngoài đầu lại nhìn đằng sau, nó đang thấy 1 Vương thứ 2 đang đứng nhìn nó với khuôn mặt khó hiểu.

Khương như là vị thần zậy được phái xuống để xoa dịu những cơn đau trong nó, nếu Khương không tới kịp lúc và kêu tên nó chắc hẳn nó cũng không biết nó đang làm j nữa, bình tĩnh lại nó xoay người về Khương như đang muốn hỏi Khương tìm nó có chuyện j?

_ Em định cúp tiết sao? – Khương nhẹ nhàng tiến gần lại nó hỏi

_....- nó im lặng, vì vốn dĩ không biết trả lời như thế nào, kêu nó cúp tiết thì không phải nhưng mà đang đứng ở đây người khác không nghĩ nó cúp tiết mới lạ, thật chẳng bik j thích với Khương thế nào

_ đó là chuyện của chúng tôi, liên wan j anh- Vương lạnh lùng nói

_ Nhưng mà cúp tiết, còn lôi Thanh zào nữa, tao không cho phép mày làm điều đó

— Anh là j của cô ta mà xen vào, cô ta- vừa nói Vương vừa liếc mắt sang chỗ nó, tay Vương kéo nó lại ôm sát vào người mình rồi đồng dạng nói- cô ta... là bạn gái tôi, anh có ý kiến không.

Nhấn trán lại Khương nhìn nó như muốn tìm câu trả lời từ nó, còn nó cứ có cảm giác đang bị mang ra làm vật thí nghiệm vậy, cổ vùng vẫy thoát khỏi tay Vương, nó ngẩng mặt lên nhìn Vương với ý muốn Vương bỏ tay ra nhưng đáp lại nó là cái siết tay mạnh hơn và Vương ngả người xuống thì thắm vào tai nó

— Thánh nữ, cô muốn tôi khai mọi chuyện sao?

— Anh.....

Không ngờ Vương còn đe dọa nó về cái đó, nếu như không có Khương ở đây chắc nó đã cho Vương một đập rồi, thật là điên mất, tự nhiên đang yên đang lành lại bị một tên không ra j nắm đuôi, mà còn phải nghe lời tên đó nữa chứ.

— Cái đó là thật hả Thanh- Khương vẫn cố gắng hỏi nó để tìm một câu tl, trong lòng Khương mong rằng nó sẽ tl không phải, nếu như vậy Khương có thể đường đường chính chính jành lấy nó rồi

— Tôi.....- nó cũng không biết tl Khương ntn, nó không muốn phải khẳng định lời nói của Vương nhưng trong trường hợp này, không nói ko dc

— Phải..... nhưng mà..

— Anh nghe rõ rồi đó, jờ chúng tôi có thể đi được không?

Nói rồi Vương nắm tay nó đi một mạch ra cổng trường để Vương đứng lại đằng sau bao nhiêu câu hỏi, vậy rồi cuộc trong đầu Vương đang nghĩ cái j Khương hoàn toàn ko biết.

— Đi chơi thôi- Vương vui vẻ nắm tay nó nói

— Anh thật wá đáng, tôi chưa thấy ai ngang ngược như anh..- nó cáu jận nói

— Tôi không cần biết, chỉ cần làm cho tên đó tức, là tôi đã zui rồi.- Vương toe toét cười nói với nó

Bỏ tay với Vương , nó không biết 2 anh em nhà này có chuyện j nữa, thấy Vương vui vẻ như vậy, nó cũng không muốn trách làm j nữa, cứ để mặc Vương nắm tay muốn lôi đi đâu thì đi

Tại khu vui chơi

— Cô thấy sao, nhìn đã chứ? - Vương vừa khoác vai nó vừa hỏi mắt vẫn dán vào cái tàu lượn siêu tốc đang dần dần trượt xuống

Còn nó, mắt cứ liên tục chớp không ngừng, nó cũng đi wa nhiều nơi rồi nhưng mà cái mà nó ngán nhất chính là độ cao, chỉ cần nghĩ đến nơi nào thật cao nó đều lạnh toát người, xung quanh khu vui chơi này nơi nào cũng liên quan đến độ cao và đặc biệt là cái tàu lượn siêu tốc mà tên Vương đáng ghét đó đang nhìn chăm chú.

— Tôi không muốn chơi.- nó bình tĩnh nói

— Tại sao?

— Tôi không thích cũng không có hứng

— Có j đâu mà không có hứng tôi thấy thú vị mà. – Vương tò mò hỏi nó

— Nhưng tôi không thích là không thích- nó hơi bực nói

— Kệ cô, tôi không wan tâm, jờ thì đi vô thôi.

Không cho nó nói thêm, Vương đã một mạch lôi nó đi vào trong khu vui chơi.

32. Chương 32

Chap 33

Ồi trời ơi, bị Vương lôi vòng vòng hết nơi này đến nơi khác, cái đầu nó như muốn nổ tung ra.

— Chạy từ từ thôi, tôi mệt lắm rồi – nó zù zà chạy zù zà thở dốc nói

— Đi chậm sẽ hết chỗ đó, nhanh đi. - mặt Vương không có chút j là mệt mỏi hết, hoàn toàn bình thường và còn phần khởi nữa, bộ chỉ cần chọc tức Khương thì Vương đã vui đến mức đó rồi sao?

— Ê, jờ tôi zới cô chơi cái đó đi- vừa nói tay Vương vừa chỉ thẳng lên tàu lượn siêu tốc.

Nó như không tin vào mắt mình nữa, sao một hồi jàng co với Vương nó đã “ được” ngồi lên toa đầu tiên của tàu lượn siêu tốc, thật vinh hạnh làm sao. Nhìn Vương ngồi kế bên, miệng cứ toe toe ra trông ghét không chịu được, cái khỉ này thì có j hay ho chứ, nó nghĩ thâm trong bụng và mong sao Vương đừng nhìn thấy vẻ mặt nó lúc này, nếu không chắc nó còn bị Vương nắm điểm yếu dài dài mất.

— Thấy thú vị không? – Vương way sang hỏi nó

— Nếu xuống dưới đó, tôi sẽ jiết anh- nó cắn răn nhìn Vương nói

— Nếu chị mà xuống đó, chị sẽ jiết em đó Vương, tên ngốc này...- Nguyệt Anh cắn chặt răng hét lên với Vương

— Haha, chọc được chị là niềm vui lớn nhất của đời em mà...- Vương không ngừng cười lớn trước mặt Nguyệt
Từng jòng kí ức chợt dội ngược về đầu Vương mỗi lúc một nhiều, sao lại có người jống nhau đến thế, từ khuôn mặt đến cách ăn nói, sao Vương vẫn cảm thấy có điều j đó ở nó rất jống Nguyệt Anh.

Thấy Vương cứ ngó người ra nhìn mình, nó lấy tay wơ wơ trước mặt Vương xem Vương có đang nghe mình nói không.

— Mọi người chuẩn bị , tàu sắp chuyển hành rồi- tiếng của wản lí trò chơi nói vọng ra từ cái loa làm cho nó muốn điếc cả lỗ tai.

Tay nắm chặt vào 2 cán an toàn kế bên, tim nó mỗi lúc đập một mạnh và nhanh hơn, con tàu lặn bánh càng lúc càng nhanh, nó cảm thấy mình như muốn rớt xuống dưới.

Vù vù- con tàu rơi xuống đường ray như không trọng lượng, tuy sợ nhưng nó không dám hét lên cũng có thể nó sợ wá đến nỗi nó không thể nào bik được trước mắt nó là j nữa.

Way sang nhìn Vương, Vương vẫn không thay đổi sắc mặt, vẫn điềm tĩnh lạnh lùng và dường như đang nghĩ đi đâu đó, hoàn toàn không biết nó đang lo sợ, dường như không kim được nỗi, nó way sang cắn mạnh vào vai Vương, như kim nén nỗi sợ đang ủa trong lòng mình.

Bất ngờ bị nó cắn, đau đến buốt cả người, Vương hét lên như muốn đẩy đầu của nó ra bên ngoài, bị jờ xung quanh mọi thứ đang tạo ra một thứ âm thanh hỗn tạp, tiếng đường ray xe tốc thành, tiếng la hét của mọi người, nó không cảm nhận được các giác wan bên mình nữa.

Kẹt kẹt...xẹt... - hai bên đường ray xe bồng toé tia lửa, những tia lửa toé ra mỗi lúc một nhiều, đoàn tàu bỗng dừng lại không chạy nữa, mọi thứ âm thanh cũng im bật, nó vội ngẩng đầu nhìn xem chuyện j đang xảy ra, đoàn tàu dừng ngay jữa đường ray, và mọi người cả nó nữa đang ở trong tình thế chênh vênh jữa đoạn đường, đầu óc nó way cuồng nhìn mọi người phía sau, ai cũng lo sợ như nó và rồi có những tiếng khóc thét lên những tiếng nói vang lên vì hoảng loạn, liếc mắt nhìn xuống phía dưới, nó thấy rất đông đảo mọi người đang nhìn lên đây với cặp mắt lo lắng và cũng hoảng sợ.

Vương không kém j nó nhưng bình tĩnh hơn chút để có thể thấy rõ được chuyện j đang xảy ra. Vương thấy tay nó bầu chặt vào cánh tay mình, Vương không nỡ mắng nó, cắn răng chịu đau Vương nhìn xuống đường ray xem có chuyện j.

Vương thấy bánh xe đã cũ, và còn bị kẹt ở đoạn thanh sắt đang nằm lệch ra bên ngoài, nếu không lấy thanh sắt đó ra, chắc đoàn tàu sẽ còn bị đứng ở đây hoài, Vương cung đã kịp trông thấy cứu trợ đang tìm cách để lên đây để đưa từng người một xuống, nhưng với độ cao như thế này thì chuyện lên được đây đã khó thì làm sao có thể đưa ai đó xuống được.

Thấy Vương cứ chăm chú nhìn về phía dưới bánh xe, nó cũng nhìn theo rồi mắt nó hướng lên Vương như đang hiểu điều Vương muốn làm.

Lắc đầu, nó như muốn khóc lên vì ý định của Vương, nó càng nắm tay Vương chặt hơn, như không muốn Vương bỏ nó.

— Cô làm j zạ, nếu không lấy cái đó ra chúng ta sẽ bị kẹt ở đây.- Vương way sang nhìn nó nói

— Nhưng nguy hiểm lắm- nó nheo mắt nói với Vương

— Tôi biết, nhưng không sao đâu, sẽ nhanh thôi mà- Vương trấn an nó.

— Nếu anh lấy thanh sắt đó ra được thì đoàn tàu sẽ lăn bánh tiếp theo lúc đó anh phải làm cái j?- nó vẫn cố khuyên Vương đừng mạo hiểm

— Tôi sẽ cố gắng làm thật nhanh rồi way trở lại, không sao đâu.

— Nhưng....- nó muốn nói thêm nhưng không hiểu sao miệng nó cứ ứ lại, không biết khuyên Vương ntn

Nhẹ nhàng gỡ tay nó, Vương tháo dây an toàn ra.

33. Chương 33

CHAP 34

Tâm trạng nó bắt đầu lo sợ, sợ rằng Vương sẽ có chuyện j, sợ rằng nó sẽ không nhìn thấy Vương nữa, sợ rằng Nó cũng không biết bản thân nó đang lo lắng cho điều j nữa, đầu nó hoàn toàn trống rỗng. Liếc mắt nhìn Vương như muốn Vương đừng đi, nhưng đáp lại nó Vương chỉ cười mà không nói j.

Tháo dây an toàn ra, Vương chậm chậm leo ra kàng toa tàu phía sau, mọi người đang nhìn Vương cả những người ở trên toa và cả những người phía dưới như đang chờ đợi điều j đó làm thay đổi cục diện như bây h.

— Anh ta có way lại không?- nó tự lẩm bầm zới bản thân mình, nếu như thật sự Vương ko way lại nó sẽ...

Chân Vương đi trên những toa tàu nhanh hơn, đứng xuống toa tàu gần cuối, dùng hết sức mình để gỡ thanh sắt ra, nhưng cho dù Vương có cố gắng cách nào thì đoàn tàu vẫn đứng yên không di chuyển, mọi người vẫn dõi mắt theo Vương như đang trông chờ kì tích sẽ xuất hiện. Trời đã gần xế chiều, nó lại càng lo cho Vương hơn.

Vương bắt đầu căng thẳng, vì đã cố dùng sức mà vẫn không thể lấy thanh sắt được. Vương nhìn lên phía nó, Vương thấy bình an đến kì lạ, chắc nó wá jống Nguyệt Anh, cứ mỗi lần nhìn Nguyệt Anh Vương lại thấy vui và bị jờ cũng vậy, 1 lần nữa Vương cố sức để lấy thanh sắt ra.

Xẹt- xẹt- tia lửa đã loé lên phía sau toa tàu làm nó không thể nào nhìn thấy Vương được, nó cảm thấy từng chút một từng chút một bánh xe đang lăn đi.

Bốp- có j đó đập vào nhau, chưa kịp định thần, đoàn tàu đã lăn bánh không thua j tốc độ ban đầu, không có Vương bên cạnh, nó không thể che dấu nỗi cảm xúc hoảng loạn, vào gần ga đoàn tàu chậm chậm lại, nó cảm thấy dễ thở hơn rồi, chạy nhanh ra toa tàu, mắt nó đảo dác tìm Vương, cố chạy thật nhanh thật nhanh xung quanh để tìm Vương, nhưng ở đây đông wá, mắt nó đã mỏi nhưng vẫn không thấy Vương, nó cảm thấy sợ, sợ rằng sẽ mất Vương, sợ rằng không thể gặp lại Vương nó, mắt nó bắt đầu đỏ lên, sao lại có thứ nước mặn mặn rót xuống miệng nó.

— Nhok! Tôi ở đây nè

Có tiếng gọi phía sau nó, way đầu lại, nó trông thấy đôi khuyên tai bạc nháy lên và ngay cả dáng người ngạo nghễ dứt tay vào túi quần nữa. Trong hàng ngàn người, dù đứng xa cách mấy nó cũng nhận ra đó là người nó đang tìm.

Đứng trước mặt Vương, nó không biết nói j, chỉ biết im lặng nhìn Vương, nếu như không thấy Vương nó sẽ không biết đứng đây chờ Vương đến bao giờ.

Vương không nói j, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, không hiểu sao Vương lại làm thế, chỉ đơn thuần Vương chỉ muốn nắm trọn nó trong tay mình, bỗng nhiên trong một phút không tìm thấy nó, Vương lo cho nó còn hơn lo cho chính mình.

_ Cảm ơn- Vương nói nhỏ vào tai nó

Mặc dù không hiểu vì sao Vương cảm ơn mình nhưng nó cũng để mặc cho Vương ôm lấy, đây là lần thứ 2 nó thấy hoa anh đào rơi bên cạnh nó, thoáng chốc, mùi thơm của hoa anh đào ngập tràn trong lòng nó.

Nếu như cứ thế này mãi, chắc Vương không nỡ lòng bỏ nó ra.

1 Tiếng sau- nó đang đứng rất xa nhìn Vương, nó có muốn tới gần kưng không được, bao nhiêu người đang bủa lấy Vương, chỉ sau 1 tiếng mà Vương đã trở thành người hùng của mọi người rồi, ngay cả báo chí cũng đến chụp ảnh nữa cũng đủ biết chuyện Vương vừa làm mạo hiểm đến mức nào.

_ Cho hỏi anh tên j zậy?

_ Anh có bạn gái chưa?

_ Điều j đã khiến anh phải mạo hiểm để lấy thanh sắt ra?

_ Có phải vì người anh yêu không?

_ Cho hỏi bạn gái anh tên j?

.....

Gần như cả chục câu hỏi đang chờ Vương trả lời, nhưng câu hỏi Vương nghe nhiều nhất và cũng được hỏi nhiều nhất là “ Anh có bạn gái chưa?”. đầu Vương nhức liên hồi, không ngờ mọi người lại nhiều chuyện đến mức zậy?

Cũng may vừa kịp trong thấy nó, đầu Vương bỗng nghĩ ra ý nghĩ chọc nó

_ Mọi người có thể bình tĩnh được không?

Mỉm cười nhẹ với mọi người, Vương típ tục nói

_ Tôi có bạn gái rồi, tôi làm điều này vì cô ấy- vừa nói Vương vừa chuyển ánh mắt sang nó- Cô ấy đang đứng đằng kia- Vương chỉ tay vào người nó

Nó đờ ra chẳng hiểu Vương đang nói cái j, khi không liện khiến mọi người nhìn nó chăm chú như zậy cứ như là đang nhìn sinh vật lạ ấy.

_ Chạy- lợi dụng mất chú ý của mọi người, Vương lôi nó chạy thật nhanh thoát khỏi đám đông, nó không biết Vương dẫn nó đi đâu , nhưng chỉ cần là Vương thì nó nghĩ là wá đủ để nó biết nó cần đi đâu.

Hình như có cái j rút xuống mặt nó thì phải, rút xuống càng lúc càng nhiều, phả vào mặt nó và Vương, hơi lạnh ở đâu bốc lên, khiến nó càng nắm chặt lấy tay Vương hơn.

_ Mưa rồi, đi vô kia đi- Vương chỉ vào wán kem bên đường.

.....- nó không trả lời, tâm trí đâu mà nó trả lời Vương nữa, đầu nó muốn buốt lên tận óc vì cái lạnh thấu xương rồi.

34. Chương 34

CHAP 35

_ Hai anh chị dừng j?- nhân viên phục vụ nhìn nó và Vương hỏi

_ Cho tôi café đen không đường- Vương lạnh lùng nói

_ Cho tôi ly socola nóng.

Cũng may gần đây có wán nước nếu không chắc nó chết vì lạnh mất, đồ dùng được bưng ra cả nó và Vương không ai nói j chỉ biết lẳng lặng chăm chú vào thức uống của mình.

— Sao cô thích uống socola nóng?- Vương nhẹ nhàng hỏi nó

— Thích thì thích thôi, đâu cần có lý do. CỜn anh, sao lại thích café đen không đường, sẽ đắng lắm đó?

— Cũng như cô, đơn giản là nó jống tôi và tôi thích nó- Vương nhướn người lên nói chuyện với nó

.....- nó không biết phải nói j lại, nhưng trong lòng nó có một câu hỏi muốn hỏi Vương lâu rồi, nó sợ rằng Vương sẽ mắng nó nhiều chuyện. Nhưng không hỏi thì không được.

Thấy nó cứ bồn chồn, Vương nhìn nó hỏi

— Có điều j muốn hỏi hả?

— ...Uhm...- nó lúng túng nói

— Hỏi đi

— Tôi biết là không nên hỏi về chuyện đó, nhưng anh có thể nói cho tôi biết, Nguyệt Anh là ai không?

.....

Vương nhướn mày lên nhìn nó, rồi cuối đầu xuống thở ra một hơi thật dài, dường như Vương không biết bắt đầu từ đâu và như thế nào nữa.

Cảm thấy Vương khó nói, nó đành thôi dù sao cũng đâu liên wan j đến nó, hỏi ra công nhận nó thấy nó vô duyên thật.

— Về nhà thôi, trễ rồi- nó đứng lên nói

— Không phải, tôi...tôi thích nguyệt Anh- Vương vừa nắm tay nó lại vừa nhìn vào ly café trước mặt nói- nhưng tiếc là ... Nguyệt Anh lại thích anh tôi... dù tôi có làm j, có cố gắng cách mấy, Nguyệt anh cũng không way đâu lại nhìn tôi- Vương dần nói trong vô thức, không cần biết nó có nghe hay không nhưng nếu Vương nói ra như thế này Vương sẽ thấy dễ chịu hơn.

Không biết nói j, nó đành im lặng nghe Vương nói

— Cô ấy được anh tôi giới thiệu kèm tôi tại nhà, và cũng là người đầu tiên phân biệt được tôi và Khương, ngay cả ba mẹ tôi còn không làm được điều đó vậy mà chỉ cần liếc wa cô ấy có thể nói được ai là tôi ai là Khương. Tôi ghét cô ấy, vì cô ấy hiểu tôi hơn cả bản thân tôi hiểu tôi như thế nào nữa. Nhưng không hiểu sao, tôi bắt đầu thích cô ấy, những nơi Nguyệt Anh đến, người Nguyệt Anh hay jao tiếp, và cả sở thích nữa, tôi đều muốn tìm hiểu và muốn có cùng sở thích với cô ấy, rồi khi trông thấy Khương, cô ấy lại nhìn Khương như tôi chưa bao giờ tồn tại. Và cuối cùng là cô ấy bỏ đi, 5 năm rồi, tôi.... Tôi vẫn không thể nào quên được Nguyệt Anh.

Nghe Vương nói, không biết sao trong lòng nó lại khó chịu đến vậy, Vương thích nguyệt Anh, thì đâu mắc mớ j nó nhưng sao nó cảm thấy mình không thể nào tiêu hoá hết được lời Vương nói thế. Nó phải nói j bây giờ, phải làm j để an ủi Vương?...

— Chắc cô ấy cần thời gian...- nó chậm rãi nói

— Tôi không biết, tôi đã tìm cô ấy rất lâu, nhưng vẫn không tìm ra, Nguyệt Anh trốn kín thật..

Nó lại không biết nói j với Vương, chắc Nguyệt Anh rất dễ thương hay có điều j đó đặc biệt nên Vương mới thích Nguyệt Anh như thế.

— Về thôi- Vương đứng lên tính tiền rồi bỏ ra ngoài, chỉ còn lại mình nó ngồi trong wán, trong lòng trống rỗng không biết nghĩ j

Thấy nó còn ngồi đó, Vương cầu nhàu nói

— Nhanh lên, cô ngồi đó làm j nữa

__ ...Ồ .. đợi tôi chút- nó như bị đánh thức bởi tiếng nói của Vương, loạng choạng chân nó vướng vào cạnh bàn

__ Á..

__ Chuyện j thế- Vương đi lại chỗ nó hỏi

__ Chẳng biết nữa, chân tôi đau wá- nó méo mặt nói với Vương

__ Đồ hậu đậu, lên đi tôi công cô- vừa nói Vương vừa cuỗi người xuống đỡ nó lên lưng

Trời tạnh mưa rồi, đường như mát hơn thổi phù vào mặt nó và Vương làm nó có chút rợn người, nằm trên lưng Vương như zây nó thấy ấm áp đến kì lạ nó chưa bao h gần gũi với người khác jới như thế mà không ngờ người này lại là người nó từng ghét, nó thấy buồn ngủ, mắt nó díp lại từ từ rồi gục lên vai Vương lúc nào không hay.

Hơi thở nó nóng phả vào tai Vương từng chút một, làm mặt Vương đỏ hơn, không biết sao tim Vương lại đập rất nhanh rất nhanh, cảm giác này chưa từng có bao giờ, chỉ đơn thuần là công thôi, chắc không đến nỗi để ý nó chút, Vương tự nghĩ rồi dùng tay vuốt vào mặt mình. Way đầu lại nhìn nó thì thấy nó ngủ rồi, tay Vương sờ nhẹ trên mặt nó rồi lướt xuống môi nó.

35. Chương 35

CHAP 36

Sờ nhẹ lên môi nó, không hiểu sao Vương lại muốn một lần nếm thử vị ngọt trên môi nó, đầu nó khẽ lắc lư, Vương vụt tay lại, nếu như một chút nữa thôi không biết Vương sẽ làm j nó nữa.

Khương đứng dưới nhà chờ nó, Khương muốn biết có thật nó là bạn gái của Vương không? Chờ lâu vậy rồi mà nó chưa về, bất chợt Khương cảm thấy lo lắng, sẽ nhanh thôi, chắc nhỏ không có chuyện j đâu, Khương lấy tay vuốt nhẹ ngực mình như trấn an bản thân bình tĩnh hơn.

Nó chậm rãi đi về nhà một mình, ngủ yên trên lưng Vương làm nó thấy xấu hổ vô cùng cũng may là nó thức jác kịp và kêu Vương để nó một mình, vừa bước tới cổng nó đã trông thấy Khương đứng đó, không hiểu sao trông ngực nó đập liên hồi, đây không phải là cảm giác xúc động trước một người mà lại là cảm giác vừa kính vừa sợ jống như nó đang làm chuyện tội lỗi và bị Khương bắt gặp zậy. Nắm chặt bàn tay, nó bình tĩnh đi lại chỗ Khương.

Khương trông thấy nó liền mỉm cười nhẹ rồi chào nó

__ EM về rồi hả? Tôi chờ em lâu rồi, em có sao không?

__ ưhm... Không sao... Anh tìm tôi có j không?

__ Không có j, chỉ là muốn hỏi em còn đau không?- vừa nói tay Khương vừa sờ lên má nó, Khương biết Vương tát nó nhưng Khương lại không ngăn kịp.

__....- nó không nói j chỉ lắc đầu nhẹ như trả lời câu hỏi của Khương, nó không gạt tay Khương ra vì nó bik nếu làm zậy nó và Khương sẽ rất khó xử.

Khương cười lại với nó, rồi cuỗi xuống cột lại giày giầy cho nó

__ Em lúc nào cũng làm tôi lo lắng, giờ thì tốt rồi, em nên cẩn thận một chút.

Thấy hơi ngượng với hành động của Khương nó đỏ mặt lên, đứng cứng đờ nhìn Khương không biết làm j hết, nó nhớ lại những lúc Khương dịu dàng với nó từ những lúc lấy khăn tay lau nhẹ trên mặt nó, rồi những lúc Khương cười nhẹ với nó nữa, dòng hồi ức trong nó từng chút một từng chút một tràn về... sao nó lại có cảm giác lạ zậy?

Nó cuỗi xuống định kêu Khương để nó tự làm nhưng không ngờ Khương cũng cùng lúc ngẩng mặt lên nhìn nó....

....

Nó không chớp mắt nhìn Khương và Khương cũng vậy, trống ngực nó lại đập nữa rồi, nhưng lần này lại là cảm giác của xúc động, sao nó lại có thể như vậy được. Nó vội nhắc người ra, rồi cuối đầu xin lỗi Khương và bỏ vào nhà.

Khương nhìn nó một hồi, bực tức đưa tay lên sờ vào môi mình rồi mỉm cười nhìn nó.

— Chị Thanh chị về rồi hả?— Ngân Trúc chạy ra hỏi nó

Hơi giật mình, nó không nhớ là nó đã vào nhà khi nào nữa, thấy Ngân Trúc nó thoáng ngạc nhiên nhưng cũng xen lẫn vui vui.

— EM mới tới hửm?

— Phải, em mới tới, định cho chị bất ngờ hơy, à, chị vào đây đi, bà dì có chuyện muốn nói- vừa nói Ngân Trúc vừa kéo tay nó vào phòng khách.

Không màng tới nó, bà dì nghiêm mặt nói

— Từ hôm nay, Ngân Trúc sẽ ở nhà các người và vào học trường ALES, các người mau chuẩn bị đi, và vào trưa ngày mai, mọi người tập họp đông đủ ở nhà lão ja, chúng ta sẽ có bữa tiệc ở đó- nói xong bà dì bỏ lên lầu để nó và Ngân Trúc ở lại, còn có cả ba mẹ nó ngồi lo sợ nữa

Mỗi lần nghe tới nhà lão ja nó có chút không vui, và không muốn tới nữa. Nó biết ba mẹ nó rất lo sợ và hồi hộp nhưng nó cũng không muốn màng tới, vì đây là con đường mà ba nó chọn cho nó, nó có quyền j mà lên tiếng chứ. Tự cười chua chát với mình, nó bỏ lên phòng, thấy thế Ngân Trúc cũng lặng lẽ đi theo.

Ngã người xuống giường, Ngân Trúc nhắm mắt lại nhưng miệng vẫn hỏi nó

— Chị còn nhớ ngày hôm đó không? Cái ngày chúng ta biến đổi đó.

Thoáng chút do dự, nó mở tủ quần áo, đáp lại Trúc với giọng không wan tâm

— Chị không nhớ

— Em biết thế nào chị cũng trả lời vậy mà, đợt này về nhà lão ja chắc sẽ nhắc lại chuyện của em và chị. Chị sợ không?

— Vậy em nghĩ xem, chị sợ không?— vừa nói nó vừa way đầu lại cười nói với Ngân Trúc.

— EM nghĩ chắc trên đời này không có j làm chị sợ hết á, nhưng mà mai em vào trường chị, chị phải dẫn em đi tham quan trường đó

— Chị biết rồi, em đi ngủ đi, nằm ngáp hoài.

— Mà em hỏi chị nè- Ngân Trúc way đầu lại hỏi nó- Chị đã thích ai chưa?

—....? Nó không bik tl Ngân trúc thế nào- Thích là cảm giác ntn?- nó hỏi ngược lại Ngân Trúc

— EM kũng không rõ nữa, nhưng em nghĩ đó chính là lúc tìm chị đập rất nhanh khi ở bên người đó, xung quanh chị lúc nào cũng ấm áp, và chị cần người đó.

36. Chương 36

CHAP 37

7.00 am tại lớp học của nó

— Ê mấy bà nghe tin j chưa?— Như hỏi đám nó

— Sao , sao chuyện j?— Mi chen miệng zô hỏi

— Chắc, chắc, đúng là thông tin chậm, nghe nói lớp mình chuẩn bị có người mới á- Như khoanh tay nói

— Xời, tui tưởng cái rì? Chuyện này ai chả bik đợi bà nói chắc tới tết mới bik wá- Vy chèm chẹp miệng nói

— Ủa? vậy tui hỏi hả ta? Nhưng mà người này là trai hay gái?

__ Không bik nghe đồn là con zai, đẹp zai lúm á- Ánh chống cằm nói

__ Sao tui nge là con gái mừ, xấu xí lắm- Mi nói

Cộp cộp

__ Cả lớp trật tự, ồn ào wá đó- cô chủ nhiệm đập cây thước lên bàn- hôm nay lớp ta có bạn mới, vào đây đi em- vừa nói cô vừa ngoắc tay ra ngoài

Nó ngơ ngớ nhìn lên bực jăng, bik là hôm nay Ngân Trúc đến lớp học nhưng nó cũng phải công nhận, wen bik Ngân Trúc lâu zậy, bik là nhỏ em họ rất dễ thương, nhưng khi Ngân Trúc bước vào lớp, làm cho mọi người và cả nó cũng phải ngớ ngàng, xinh thỳ khỏi nói, nhưng đặc biệt lại mang vào lớp hương vị mùi thanh và hơi the của bạc hà, mái tóc ngắn tinh nghịch và 2 má lúm đồng tiền nữa. Hôm nay nó đáng được 10đ rồi.

Mỉm cười chào lại Ngân Trúc nó không chú ý là nhóm bạn nó đang nhìn nó với cặp mắt khó hiểu.

__ Nè, em lại ngồi gần chị nhá- Ngân Trúc ghé tai nó nói

__ ..- ko l Ngân Trúc nó gật đầu coi như đồng ý zậy, dù sao có NT bên cạnh nó đỡ thấy chán hơn

Ra chơi

__ Ê bộ hai người wen nhau hả?- Ánh tò mò way xuống nó hỏi

__ Ủhm...

__ Hèn j cứ thấy 2 người ngồi tùm tùm suốt- Như đăm chiêu nhìn nó

__ Em là em họ của chị ấy, rất vui được gặp mọi người- Ngân Trúc mỉm cười nói zới đám bạn nó

__ Chị là Như

__ Chị là Vy

__ Chị là My

__ Còn chị là Ánh

__ Ê, chán wá đi ăn đi- My nói to lên

__ Ủ, đúng đó, đi thôi

Cả bọn nó kéo xuống kăn tin, kăn tin vào jờ ra chơi thỳ khỏi nói, vừa đông vừa ồn ào, nhưng lạ là chỉ có tầng trên là trật tự và im lặng, cũng dễ hiểu thôi, vì tầng trên dành cho khối A mà, mà khối A là có Vương, người nào dám ồn ào chắc cũng ko muốn học trường này rồi.

__ Trong kăn tin mà cũng thú vị wá- Ngân Trúc vừa nhảy chân sáo vừa nói

__ Nè, em làm mọi người chú ý rồi kìa- My nói nhỏ và tai NT

Nó bi jờ mới chú ý, từ khi NT bước vào từ tầng 1 đến tầng trên ai cũng nhìn N?T chăm chú, cũng phải thôi, vì NT dễ thương tinh nghịch, và còn hay cười nữa, nó nhìn NT thôi cũng đủ lắc đầu rồi.

__ Kê, đâu liên wan j đến mình đâu- NT chề môi nói

__ Được rồi, lại kìa đi- vừa nói tay Như vừa chỉ vào chiếc bàn trống gần cửa sổ, nếu nó nhớ không lầm đây là nơi nó bị Vương đổ canh lên đầu, way lên nhìn tầng 2 nó đã thấy Vương ngồi cùng bàn zới vị hôn thê và có cả đám bạn Vương nữa. Vương đột ngột way xuống nhìn nó, rồi nở nụ cười chào nó. Nó cũng gật đầu chào lại, như những người bạn bình thường, nhưng nó kưng ko wen chú ý là đám bạn Vương đang nhìn nó với vẻ mặt không thích cho lắm, nhưng sao cũng đc, bình thường như zậy là được rồi.

__ Anh ta là ai thế- NT way sang hỏi nó

__ Có thể coi là một người bạn- nó way sang nói với NT

__ 2 người thân nhau nhể- Vy đá đểu nói

__...- không bik nói j, “ im lặng là vàng” mà

Đang yên đang lành, nó lại nghe thấy ồn ào ở bên ngoài, cả căn tin lại được dịp nhốn nháo lên, không bik lần này lại là j nữa đây. NT cũng ko kém phần tò mò, liền way ra nhìn, mắt NT trở lên ngạc nhiên, rồi way lên tầng 2 nhìn rồi lại way xuống nhìn người đang bước vào. Thật không thể tin được, tuy là nhìn cặp song sinh nhiều lần rồi nhưng không ngờ được lại có cặp song sinh jống nhau đến mức đó. Hình như anh ta đang tiến về bàn này thỳ phải

_ Đây, mấy chị biết người kia là ai không, trông anh ta chả khác nào người được tráng men sứ, đúng là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời- vừa nói NT vừa chống tay lên cằm.

Kưng không khác j NT đám bạn nó cũng ngược lên tầng 2 nhìn rồi way xuống nhìn người đang tiến lại bàn mình.

_ Chắc là thầy Khương rồi

_ Thầy hả?- NT trở mắt hỏi lại

_ Ừm, là thầy đó, chính hiệu 100% . Khi nào có dịp chị kể cho em nghe

Nge tới nhieu đó thối, nó cũng bik là ai đang tới chỗ nó, đột nhiên trong đầu nó nhớ lại cảnh tối wa của nó với Khương, tim nó bỗng đập rất nhanh rất nhanh, tay nó bấu víu vào cạnh bàn cố jữ cho thật bình tĩnh.

_ Ê, sao mặt bà đỏ wá jà, ăn trứng ớt hả- Vy chớp mắt hỏi nó

_ Trong đây làm j có ớt

.....

Sự náo động trong căn tin cũng đủ làm Vương bực mình nhưng càng bực hơn khi nhìn thấy biểu hiện của nó, thật khác so với những j Vương thấy thường ngày, Một Thanh bĩnh tĩnh, chuyện j cũng không làm nó lung lay, zậy mà ngày hôm nay người mà Vương chứng kiến lại...

37. Chương 37

Chap 38

_ Tôi ngồi đây được không- Khương mỉm cười nói zới bàn nó

Còn nó vẫn ngồi way lưng với Khương, nó không bik đối diện ntn nữa. Tốt nhất là coi như chưa có j xảy ra, zậy là hay nhất, tự trấn an mình nó trở lại với dáng vẻ bình tĩnh đến lạ thường, NT vẫn không wên chú ý nó, tuy có chút khó hiểu nhưng với năng lực hiện jở của NT thỳ việc j cũng dễ dàng hết.

_ Ồ không sao, thầy ngồi đi thầy- Như nhìn Khương ko chớp mắt, luống cuống mời Khương ngồi xuống, đây là lần đầu tiên cả bọn được nhìn Khương kĩ càng như zậy, tuy là nhìn thoáng wa đã thấy rất cool rồi nhìn gần thỳ càng tuyệt vời hơn nữa, dáng vẻ tao nhã thanh tú, và đặc biệt rất thích cười, mỗi lần Khương cười thỳ gần như xung quanh Khương ầm ập kì lạ.

_ Ê, rót nước miếng kà bà- My nói nhỏ vào tai Như

Vội vàng Như lấy tay lau miệng, nhưng có nước nào chảy ra đâu, bị con bạn lừa đã zậy còn nhìn thấy Khương cười mình nữa, Như xấu hổ cúi mặt xuống, thầm nguyện rửa con bạn đáng ghét.

Từ trên nhìn xuống, Vương cảm thấy trong lòng khó chịu, cứ có cảm giác không thuận mắt, bik là không liên wan đến mình, nhưng vẫn không sao mà rời mắt khỏi nó. Nhìn bàn nó ngồi nói chuyện vui vẻ với Khương, trong lòng Vương trối dậy một nỗi ghen tỵ lạ lùng, bất giác Vương nhìn lại đám bạn mình, ngoại trừ Phong và Đan(bên nhậ) thỳ Vương không lấy một người bạn.

Rầm- tức mìn Vương đập vào cạnh bàn mình đang ăn, thật không thể nào chịu nổi mà. Lấy tay woắc thẳng nhok kia, Vương thì thầm vào tai thẳng nhók rồi chỉ xuống phía dưới bàn nó, không bik Vương bắt tên đó làm j mà mặt tên đó tái lại.

_ Nhưng, ở đó có thầy.....- thẳng nhok nói với về ái ngại

_ Làm hay không?- Vương lạnh lùng nói với tên đó, không hề wan tâm đến sắc mặt của thẳng nhok

— Dạ

Thằng nhok tập hợp khối A lại, đứng nói j rồi cả bọn bắt đầu phá lên cười và thích thú với trò j đó, vị hôn thê của Vương cũng lấy làm vui mừng vì sắp được xem trò hay rồi.

Đám nó vẫn không bik j, vẫn nói chuyện vui vẻ cho đến khi nước ở đầu đổ xuống lên đầu đám nó, mà không chỉ đám nó cả học sinh khối B cũng bị đổ nước. Ngược mắt lên, nó và đám bạn nó thấy khối A đang cầm xô nước được đổ xuống dưới vẫy tay chào rồi đứng chào một cách hả hê. Từ xa Vương từ từ tiếng lại gần , vỗ tay đôm đốp ra vẻ thích chí lắm.

Dường như không chịu nổi, Khương đi tới và nắm lấy cổ áo Vương với vẻ mặt tức giận

— Là mày hả?

— Phải là tôi đó, có j không, chỉ là chán wá không bik làm j nên muốn tạo không khí đó mà- Vương tl như không cần quan tâm

BỐP

Người Vương ngã ra sau máu từ miệng Vương tứa ra vì cú đấm của Khương, lấy tay wệt miệng, nở nụ cười ma rãnh rồi Vương từ từ đứng lên, tay rút vào túi quần.

— Tôi cũng muốn đánh anh lâu lắm rồi đó- Vương gần từng chữ, rồi ra sức tung ra cú đấm vào mặt Khương.

Nó cảm thấy đầu óc choáng váng, nhắm nhẹ đôi mắt lại, nó vẫn nghe được tiếng mọi người gọi tên nó , nhưng sao nó thấy thứ nước mặn mặn của Vy rót trên mặt nó , cả của My nữa, của Ánh và Như nữa, nhưng nó cũng còn kịp nhìn ra vẻ mặt hốt hoảng của Khương.

Khẽ nhắm mắt, nó cảm thấy đau bên má, tại sao lại đau vậy đầu nó còn rất nhức nữa, khát wá, miệng nó khô khốc, nó muốn uống nước

— Nư.ó...c

— Nư...c

Nó đã rất cố kêu nhưng hình như không làm lay chuyển được người đang gục trên ghế.

Cố mở to mắt ra xem nó đang ở đâu, sao nó lại ngủ thấy mùi còn ở bệnh viện, xung quanh toàn là màu trắng, nó cảm thấy thật trống trải.

— Em tỉnh rồi hả- Khương tỉnh lại nhìn thấy nó đã mở mắt

— Nư...c.- nó cố gắng nói lại lần nữa

Vội vàng Khương đi lấy nước cho nó rồi đỡ nó dậy

— EM uống từ từ thôi

Nó cố thật nhiều thật nhiều cho đã cổ họng, jờ thì nó ổn rồi Nhưng nó vẫn không nhớ nổi sao nó lại ở trong bệnh viện

Khương cốc nhẹ vào đầu nó, rồi lại xoa nhẹ lên chỗ vừa mới cốc , rồi lại ôm nó vào lòng.

— Tôi tưởng em bị j rồi chứ, tại sao em lại đỡ cho tôi

Nó chớp mắt , rồi nhớ lại lúc nó đỡ cho Khương, không bik sao nó lại đỡ cho Khương nữa, nó bik làm như vậy là rất ngu ngốc, nhưng nó vẫn muốn lao đầu vào. Nó wý Khương nên không Khương bị tổn thương nào hết. Vẫn để cho Khương ôm , nó không còn sức kháng cự nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt trên vai Khương.

Chiếc vòng trên tay Vương rơi xuống khi nhìn thấy Khương ôm nó, định sẽ xin lỗi và xem nó ntn nhưng nhìn thấy cảnh đó, Vương lặng lẽ bỏ đi, lấy tay đập lên trán thật nhiều rồi tự kìm với chính mình. Nó là j mà Vương phải thấy tội lỗi như thế, nó là j mà Vương lại thấy đau lòng như vậy, nó là j mà Vương cảm thấy đau khi nó đỡ cho Khương.....

38. Chương 38

Chap 39

OH BABY won't you open your heart

How were you let me inside to your heart

Account miss out be true

Account miss out be good

I'll never let you down

.....

Nhạc chuông của Vương vang lên trong không gian tĩnh mịch, mặc dù rất ghét bị làm phiền ngay lúc này nhưng mà khi nhìn dòng chữ “Đan call” thì không nhắc máy không được

— Có j không mà? - Vương tk với giọng mệt mỏi

— Tao gọi mà mày tl j ỉu xù zạ, định không đón tiếp tao hả?

— Tao hơi bực, có j mà nói lẹ đi - Vương đã bắt đầu cáu

— Được rồi, được rồi, ra sân bay đón tao zới thằng Phong đi

— Cái j? Tụi bay về hồi nào - Vương như choàng tỉnh zậy sau cơn mê, lâu lắm rồi mới nghe tin đám bạn zì, tưởng biệt tăm hai thằng rồi chứ

— Thì ra đi rồi bik

Tút...tút...

Đầu dây bên kia kúp máy, Vương ngồi lặng người rồi vội đứng zậy chạy thật nhanh ra ngoài, cười chiếc Ferrari SA Aperta vọt thẳng đến sân bay.

Liếc ngang liếc dọc, Vương vẫn không nhìn ra 2 thằng bạn chí cốt đứng ở đâu, thường ngày thì chỗ nào đông con gái là chỗ đó có 2 thằng, nhưng lần này lại hoàn toàn yên tĩnh bình thường lạ lùng, chả lẽ wa bên đó rớt 2 đứa nó không còn là 2 đứa Vương wen bik nữa, tự trấn an mình Vương vẫn cố dòm ngó xem 2 đứa tụi nó ở đâu

Huýt.....

— Ê, tao ở đây nè - Đan vừa huýt sáo vừa đi tới Vương

Nhìn thằng bạn từ trên xuống dưới, Vương ko thể ko há hốc mồm vì trang phục thằng bạn đang mặc trên người.

— Lâu rồi ko gặp sao tao thấy mày thay đổi gu jũ zạ - Vương chê môi hỏi Đan

— Xời, bắt đắ j~ wá tao mới mặc, chứ thường ngày hả mày, là tao đẹp trai phơi phới, con gái theo thỳ mệt lóm - Đan vừa nói vừa nghển cổ lên nhìn Vương

— Gớm, mà thằng Phong đâu?

— Tao nè

Phong từ từ tiến lại gần Vương, vẫn dáng vẻ lạnh lùng và ít nói chuyện, làm sao Vương có thể wên được

— Mày vẫn zậy, đơ hơn thằng “tùng” kia - vừa nói Vương vừa cười hiền với Phong

— Ê...Ê.. tao bị tung hồi nào, đẹp trai lai láng nha mày

— Mệt wá lên xe đi

Trên đường về, không ai nói với ai câu nào, Đan thỳ lo ngắm những em đẹp để tối nay đi chơi, còn Phong vẫn im lặng và điềm tĩnh nhìn ra ngoài đường xá. Chờ chấp choạng tối, đèn đường ở một số nơi đã bắt đầu

phát sáng, jó thừa lốc mạnh vào mặt Phong từng cơn từng cơn một, làm Phong cảm thấy trong lòng ngọt ngào đến kì lạ.

— Anh Khương đâu?- Phong bất chợt hỏi Vương

—.....

Wương không tl, vì Vương ko thích ai nhắc đến Khương, và nghĩ đến chuyện vừa rồi, Vương càng bức hơn, nên tốt nhất im lặng là xong.

Biết Vương ko tl vì còn ghét Khương, Phong không hỏi thêm nữa, và còn lý do Phong về đây cũng vì một người, đến jờ Phong vẫn ko quên được,” không bik nhớ thế nào rồi” vừa nghĩ tới Phong chợt mỉm cười rồi nhìn ra ngoài đường.

—Thằng kia, diên hả mày?- Đan way xuống hỏi Phong

— Kệ tao đi mày.- nói rồi Phong lại nhìn ra cửa sổ

Tại một nơi khác, không khí căng thẳng đến mức muốn nghẹt thở

— Đồ không ja jáo, đã nói sẽ tới nhà lão ja, tại sao còn chưa tới?- jọng bà dì đặc sệt mắng vào ông Đoàn

— Cái này.... Tôi xin lỗi... tôi cũng không bik cháu.....- ông Đoàn ấp úng nói không nên lời.

— Hồn láo- bà dì wát lên- mau tìm con bé ngay cho tôi.

— Dạ...

Vội vàng bước ra ngoài, ông Đoàn lấy đt ra

— Đã tìm được con bé chưa?

— Zạ thưa, chúng tôi đang tìm cô chủ nhưng vẫn không thấy

— Trời ạ.... Nhanh đi... nhanh lên đừng để lão ja tức jận, không thì cả ja đình này sẽ đỡ không nổi đâu...

— Vâng vâng, tôi bik rồi- nói rồi, wãn ja tăng tốc đến trường hơn

Trở lại phòng khách với tâm trạng hồi hộp không dám đối diện, tay ông bấn loạn cấu chặt vào nhau....

—Chị Thanh sẽ không tới đâu.- Ngân Trúc chạy thật nhanh vào nhà, jọng nói không ra hơi

— Tại sao? Sao cháu bik?- bà Đoàn hoảng hốt, chạy tới lay tay NT

— CHị ấy....chị ấy đang ở trong bệnh viện ...- vừa nói tay NT vừa chỉ ra ngoài

Cả căn phòng náo loạn cả lên, mọi người ra vào bàn tán, người thì hả hê, người thì lo lắng nhưng cũng có người không wan tâm đến chuyện j đang xảy ra.

— Dẫn ta đến đó mau- tiếng lão ja vang lên phòng khiến căn phòng náo loạn ấy chợt im bật không một tiếng động và đồng thanh cuối chào.

— Nhưng ông có đi được không?- Ngân Trúc lo lắng hỏi

— Ta không sao. Dẫn ta và mọi người tới đó đi

Tại bệnh viện

Những hàng xe đen đen tấp nập chạy vào và dẫn đầu là lão ja và Ngân Trúc. Mọi người tiến vào cùng với sự soi mói của nhiều người.

— Chào ông- viện trưởng bệnh viện cuối chào lão ja với vẻ mặt sợ sệt, không bik ông đã làm j mà phải để đích thân lão ja đến đây.

— Chúng tôi muốn gặp bệnh nhân Đoàn Như Thanh- người hầu cận bên cạnh lão ja lên tiếng

— Mau, tra đi, bệnh nhân Đoàn Như Thanh phòng số mấy- ông viện trưởng gấp gáp ra lệnh

— Dạ thưa phòng 101

_ Đưa chúng tôi tới đó

Kéo dài tới cầu thang, người của lão ja làm mọi người trong bệnh viện khiếp sợ, nếu là đứa cháu khác chắc lão ja không wan tâm đến nhưng đây là Thanh là người lão ja thương nhất ông không thể bỏ mặc đứa cháu đang nằm trong bệnh viện được, và đặc biệt người đó lại mang dòng máu Thánh nữ.

_ Thưa ông, phòng này ạ- bác sĩ đưa tay mời lão ja

Cạch

Cửa phòng mở ra, Ngân Trúc và lão ja cùng tất cả mọi người dường như ko thể nào tin vào mắt mình, Thanh

39. Chương 39

Chap 40

_ Chị Thanh à, chị Thanh....- Ngân Trúc cố lay người nó dậy

Đầu nó lại thấy buốt lên nữa rồi, hình như có ai đang kêu nó dậy thì phải nhưng ai mới được, miệng nó thốt không ra tiếng, sao nó cảm thấy có cái j đó mềm mềm , nhẹ nhàng thật nó muốn dựa vào người đó mãi.

Khẽ tựa đầu vào ngực Khương, nó chỉ muốn dựa mãi, nhưng nó nào bik đang có rất nhiều rất nhiều người nhìn nó không chớp mắt.

_ Thật là, không ra thể thống j hết, dậy mau- tiếng ông Đoàn hét lên vang khắp cả phòng bệnh

Cốp-

_AAAa- jật mình vì tiếng nói nó với Khương vội đứng dậy nhưng ko ngờ lại cụng đầu vào nhau

Nó xoa đầu rồi nhìn wa Khương, mắt nó và Khương chạm vào nhau, im lặng, và ngạc nhiên đến cùng cực

_ Đồ *****- bà dì wát lớn lên, way sang nhìn, nó còn không thể thốt lên lời khi thấy cả dòng họ đang đứng nhìn mình trong hoàn cảnh này.....

_ Hai đứa đi ra đây cho ta- nói ja nhẹ nhàng nói với nó và Khương, cùng nhìn nhau, nó và Khương cuối mặt xuống ngượng nghịu.

_ Để tôi đỡ em- Khương vội đứng dậy cầm tay nó

_ Anh Lee, tới đỡ cháu tôi đi- lão ja nhìn hầu cận của mình lên tiếng nói

_ Dạ

Ông Lee tới chỗ nó, nhẹ nhàng bồng nó lên, trông nó cứ như lông hồng ấy, nhẹ nhàng đến mức như muốn bay ra.

_ Con không sao chứ- lão ja hỏi nó

_ Zạ.. cũng bình thường- nó cuối đầu nói.

Khuôn mặt nó đanh lại, trở về với dáng vẻ ban đầu của nó, nếu như nó mất bình tĩnh vào lúc này, có lẽ sẽ là miếng mồi cho họ hàng phanh thây mất.

_ Đồ vô jáo dục, mày làm mất thể diện của dòng họ nhà ta rồi- bà dì wát zô mặt nó

_

Khương chăm chú nhìn nó, tại sao nó lại khác thường ngày thế, lạnh lùng, đáng sợ hay còn cái j khác mà Khương chưa bik

_ Tại sao 2 tụi bay lại nằm cùng nhau?

_ Đừng nói là đang yêu nhau nha.

_ Nhìn không ra cái j hết
_ Chỉ có những người ko được dạy kĩ càng thì như thế thôi
_ Phải rồi, xuất thân thấp hèn thì dạy dỗ kững ko đàng hoàng .
_ Mẹ cha cô ta, đúng là.....

.....

Rất nhiều, rất nhiều những lời nói vang lên trong đầu nó, tại sao nó phải nhịn nhục? Tại sao nó lúc nào cũng vì người khác? Chẳng phải nó đã wen rồi hay sao? Nó tự mỉm cười với chính mình, ngẩng mặt lên nhìn mọi người trong họ hàng, jọng nó trầm xuống:

_ Tôi ko làm j có lỗi hết, tuy, mọi người muốn nói j thì nói....
_ Họ không hiểu chuyện nên nói con zậy, ta bik con sẽ không làm ta thất vọng đâu- lão ja ôn tồn nói- đưa cậu ta về đi , rồi con vào phòng ta có chuyện.

Nói rồi lão ja bỏ đi wa phòng, chỉ còn mình nó đứng lại, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng.

_ Chị đi đi, ở đây em lo cho chị- Ngân Trúc vỗ nhẹ vai nó an ủi.
_ Thanh à, em ...không sao chứ?- Khương nhìn nó hỏi
_ Tôi không sao, anh về đi.
_ Xin lỗi, là lỗi của tôi... đáng lẽ tôi nên cẩn thận hơn...- Khương ái ngại nói

_ Không phải lỗi của anh.... – nó ko buồn way đầu nhìn lại Khương, không phải nó ghét Khương nhưng nó cảm thấy mệt mỏi, nếu cứ mỗi ngày đối diện với họ hàng trong tình trạng này, nó ko bik còn bao nhiêu sức lực để có thể kháng cự nữa...

Trong phòng chỉ còn nó và lão ja, không một tiếng động kững ko ai lên tiếng, lão ja đưa trà cho nó. Mỉm cười nói

_ Con không sao thì hay rồi...
_ Xin lỗi, con đã làm lão ja lo lắng..- nó cúi mặt xuống nói
_ Được rồi, được rồi... hôm nay ta họp ja tộc lại, chỉ muốn nói việc chuyển nhượng wản lý cho con....
_- nso không bik nói kái j nữa...- con ko thể làm được.
_ Tại sao?
_ Vì con ko có khả năng, sao ông ko cho Ngân Trúc... NT giỏi hơn con trong chuyện wản lý...
_ Nhưng ta đã cho NT wản lý rồi, chỉ còn mình con thôi...
_ Xin lỗi, con không làm được đâu, con có việc con xin phép về trước- cuối đầu chào lão ja rồi nó đứng zậy một mạch bỏ ra ngoài, nó không muốn, không muốn bị bó buộc nữa, nếu nhận lời wản lý, chắc chắn nó sẽ hối hận.....nên tốt nhất, kàng kéo dài bao lâu càng tốt.
_ Ông Lee, theo dõi thằng nhóc đó cho tôi, nếu nó làm j wá đà thỳ jết thằng nhóc đi, ta không để cho ai phá hỏng sự nghiệp của ja tộc ta, con bé đó, phải là người cai wản dòng tộc này.....- tiếng lão ja trầm ngâm nói lên, khiến cho NT đứng kế bên cũng mấy phần ớn lạnh.

Tại một nơi khác

Nhạc âm ĩ vang lên, những con người múa máy way cuồng trong wán khiến Vương đau đầu nhức óc, nếu không phải tên Đan muốn cua gái đẹp thì chắc Vương kững chả thèm tới cái nơi ồn áo nhức đầu này

_ Đau đầu chết được...- Vương lấy tay ôm đầu
_ Chịu khó đi mày, vì sự nghiệp tương lai của tao nữa...khakha- Đan zừa ôm người con gái zừa nói
_ Mà đợt này tụi bay về bao lâu?

— Ở đây luôn.- Đan zìra cười zìra nói
— Cái j? Tụi bay ở đây luôn á hả?- Vương nhìn Phong hỏi
— Ủhm....
— Zậy học ở đâu
— Trường màz chữ trường nào
— Mà sao tụi bay đột xuất về thế?
— Tại tao thích tụi- Đan nhớn nhor đáp
— Zậy còn màz- Vương way sang hỏi Phong
— Tìm người.
—...Oh....
— Ê tụi bay ở đây đi, tao đi vệ sinh chút

Nói xong Đan đứng zậy bỏ ra nhà vệ sinh

— Về đây thú vị thật

Vừa nói, Đan vừa lấy tay vuốt tóc, phải rồi về đây phải hưởng thụ thú vui chứ, ở bên đó Đan vừa học văn lý vừa học phổ thông mệt chết được, nếu không phải về đây văn lý công ty chắc là Đan đã chết khô woắn bên đó rồi....

Bốp

Rượu chảy lênh láng lên áo Đan, mùi rượu nồng nặc sặc vào mũi làm Đan cảm thấy mắt như muốn chảy nước ra, mãi suy nghĩ nên không để ý đụng phải người khác.

— Xin lỗi, anh không sao chứ?- Ngân Trúc nhỏ nhẹ hỏi
— Tôi không sao...
— Zậy tôi đi.

Ngân Trúc way đi vô tình wất tóc vào mặt Đan

— Á
— Xin lỗi- Ngân Trúc way lại nói lần nữa
— Cô...- vừa nói tay Đan vừa chỉ vào mặt Ngân Trúc

Không để tâm lời nói của Đan Ngân Trúc way mặt bỏ đi, vì hôm nay xảy ra nhiều chuyện wá, Ngân Trúc không muốn phải vì ba cái chuyện nhỏ này mà làm mất hứng.

Nhấc ly rượu vang đỏ lên tay, Ngân Trúc lắc lắc một hồi rồi đưa lên miệng, nếu như không phải vì ông thầy chắc NT không làm những chuyện tội lỗi với nó. Cảm thấy trong lòng ray rứt, NT muốn bật khóc, nhưng tại sao mãi mà vẫn không khóc được, để trở thành người văn lý jòng tộc này NT phải làm tổn thương Thanh... NT phải lòi cả dòng tộc này xuống cùng với ba mẹ NT....

— Xin lỗi chị..... chị họ.....- NT lại lắc đều ly nước rồi đưa lên miệng một cách khoan thai và nhẹ nhàng
— Màz đi đâu mà lâu zạ?
— Xui xẻo, mới bị đổ nước...- Đan nhăn mặt nói
— Ai zạ, sao không túm lại mà nện đi- Vương trêu chọc Đan
— Vừa mới ngẩng mặt lên thì đã không thấy cô ta rồi...
— Bỏ đi, về thôi tụi bay, ngày mai còn vào trường nữa- Phong lên tiếng nói

_ Ừm..... về thôi.....

40. Chương 40

CHAP 41

_ Ê đi xuống căn tin thôi- Đan nói với Phong và Vương

.....

Wương không nói j, nghĩ đến xuống căn tin là lại nhớ về ngày hôm wa, không bik nhớ đó ntn nữa...

_ Mà đang nghĩ j?- Phong vỗ vào vai Vương hỏi

_ Không có j, đi ăn đi.

Đang có rất rất nhiều con mắt ở khắp mọi nơi dồn vào nó, ngày hôm wa nó đã làm một chuyện không ai ngờ tới được, liếc mắt nhìn đám bạn đang dán vào người mình nó lặng lẽ thở dài

_ Làm j nhìn mình jũ thế

_ Hôm wa, bà cứ jống như anh hùng đang xông ra chiến trận ấy.- Như nương lông mày lên nói nó

_ Này, hôm wa động lực nào júp bà ra đỡ thầy Khương thế, bà ... thầy hả.

_ OMG, không được đâu, đó là tình iu vượt rào đấy- My hét lên

_ Xuyết..... – nó lấy tay để lên miệng- mấy bà đang nghĩ cái j zậy, tui không có ý j với thầy đâu...

_ Zậy sao hôm wa bà đỡ cho thầy...- Ánh chống cằm hỏi nó

_ Ờ thỳ.....

_ Thanh, tôi có chuyện muốn nói với em- Khương nhẹ nhàng vỗ vai nó

Hơi bất ngờ về sự xuất hiện của Khương, nó cứ ngơ mặt ra nhìn một lúc rồi cũng định đứng zậy đi theo.

Thấy Khương và nó, trong lòng Vương lại trỗi lên cảm giác khó tả, rất khó chịu rất buồn, rất muốn dành lấy nó từ tay Khương.

_ Không được- Vương tiến đến nắm tay nó

Way đầu lại nhìn Vương, người nó nóng lên, tim lại đập rất nhanh nữa...

_ Thầy định mang bạn gái em đi đâu?- Vương nương mày lên nhìn Khương hỏi

_ Tôi có việc muốn nói, em bỏ tay em ra đi.

_ Sao thầy không nói ở đây mà lại ra chỗ khác, xin lỗi em không muốn bạn gái em đi theo thầy... thầy vui lòng bỏ tay ra được không- Vương cau mặt lại nhìn Khương

Nó đứng im nghe hai người đối thoại, chả hiểu đang nói j hết, phải nói là nó không bik làm ntn mới đúng... Nếu bỏ tay Khương ra đi với Vương, sẽ làm Khương rất khó xử, còn nếu bỏ tay Vương theo Khương, tại sao bản thân nó lại không đành lòng..... nó muốn nói chuyện với Vương, nó muốn gặp Vương.....

_ Không xong rồi, chị em đang khó xử kia- Ngân Trúc chống cằm nói

_ Đúng rồi đó, jờ làm sao đây.....- Vy hốt hoảng nói

_ Mình có chút chuyện, mình đi trước nha- Như vội vàng chạy ra ngoài, như đang trốn tránh điều j đó.

_ Chỉ bị j zợ- Nt lo lắng hỏi

_ Gặp lại bạn cũ, nên có hơi chút khó chịu đó mà- Ánh dôi mắt theo nói

_ Thầy buông tay ra được rồi đó- Vương lạnh lùng kêu

.....- Khương không nói j, lặng lẽ buông tay nó ra, nếu làm như vậy hoài, chính nó mới là người khó xử, dù sao, Khương chỉ muốn hỏi nó chuyện ngày hôm wa ra sao thôi, thấy nó không có j Khương có thể yên tâm rồi.

Nắm được tay nó, Vương lôi nó đi một mạch ra ngoài, để lại bao dấu chấm hỏi trong đầu Phong và Đan, lần đầu tiên 2 người thấy Đan như vậy sau 5 năm và còn lạ hơn nữa, người mà Phong và Đan vừa gặp lại có khuôn mặt có chút giống Nguyệt Anh. Phong hết nhìn nó và Vương, rồi way sang xung quanh để tìm người...

_ Đau.. anh nắm tay tôi đau wá- nó nhăn mặt nói

_ Im lặng và đi theo tôi.

Nó bik Vương lôi nó đi đâu, nếu không làm thế đây là đường lên sân thượng, nó và Vương đứng nhìn nhau một hồi, Vương lấy tay sờ nhẹ lên má nó..

_ Xin lỗi, tôi làm cô đau rồi

.....- không nói j nó chỉ nhẹ nhàng lắc đầu như trả lời câu hỏi của Vương

_ Sao hôm wa cô đỡ cho Khương- Vương khó chịu hỏi nó

_ Vậy sao hôm wa anh lại đổ nước xuống chúng tôi- nó hỏi lại Vương

.....

Ngay cả bản thân Vương, Vương còn không bik tại sao lại làm như vậy thì làm sao trả lời câu hỏi của nó

_ Tôi có cái này cho cô...

Nói rồi Vương đưa cho nó vòng đeo tay, nhìn rất dễ thương

_ Coi như đây là lời xin lỗi của tôi..

_ Vậy tôi sẽ nhận nó..- nó mỉm cười định nhận lấy thì Vương giật tay lại

_ Nè, không phải anh định lấy lại đó chứ

_ Cô có phải con gái không thế, ít nhất phải để tôi đeo cho cô mới đúng.- nói rồi Vương cầm tay nó lên và đeo vòng trông nó dễ thương hơn với cái vòng đeo tay. Có chút ngượng ngập, mặt nó đỏ hơn nhìn Vương

_ Ê, sao má cô đỏ thế, hôm wa là tôi nặng tay, tôi xin lỗi- Vương dùng tay sờ lên má nó

_ Tôi không sao...

_ Vậy được rồi, đi xuống ăn thôi tôi đói rồi...

....

Nó im lặng không nói j rồi lặng lẽ đi phía sau Vương, trong lòng nó đang có một thứ cảm xúc rất lạ rất lạ, vừa vui, vừa hồi hộp, và có chút bình yên nữa...

_ Mà em hỏi chị nè- Ngân Trúc way đầu lại hỏi nó- Chị đã thích ai chưa?

.....? Nó không bik tl Ngân trúc thế nào- Thích là cảm giác ntn?- nó hỏi ngược lại Ngân Trúc

_ EM cũng không rõ nữa, nhưng em nghĩ đó chính là lúc tim chị đập rất nhanh khi ở bên người đó, xung quanh chị lúc nào cũng ấm áp, và chị cần người đó.

Bất giác Nó chợt nhớ lại lời NT nói , khuôn mặt nó nhăn lại suy nghĩ hồi lâu

41. Chương 41

CHAP 42

Lắc lắc chiếc vòng trên tay, nó cứ chăm chú nhìn vào đó mãi,

_ Dễ thương thật

Có giọng nói phía sau làm nó hơi giật mình theo quán tính nó vội dẫu tay ra phía sau ngược mặt lên nhìn Ngân Trúc như muốn hỏi có chuyện gì

— Chị ơi..... cho em coi cái chị đang đeo đi.- NT nháy mắt với nó

— Cái này..... Không được đâu..- nó lắc đầu nói

— Đồ keo kiệt.... mà thôi không nói với chị nữa, em về công ty có việc đây....- NT vẫy tay chào nó

Không nói gì nó cũng vẫy tay chào NT lại, nói gì thì nói vừa học vừa quản lý công ty, NT đúng là một thiên tài..... Nhìn xuống vòng tay nó mỉm cười nhẹ nhàng rồi thông thả về lớp, hôm nay nó lại thấy trời đẹp hơn thường ngày rồi....

NT chú ý từng cử chỉ của nó, rồi cũng way đầu bỏ đi, khẽ nhếch môi lên NT tính toán điều gì đó rồi tiếp tục bước thẳng, gần ra đến cổng trường thì bị một người tông phải, nếu hôm nay trời không đẹp thì tên đó chắc sẽ bị NT băm thành cám rồi

—.....

Không xin lỗi, không chào hỏi, tên đụng Nt cứ bước đi như thể chưa từng làm cái gì vậy, bực mình, túm lấy cổ áo của Đan, NT way mặt lại hỏi

— Anh không có miệng hả, sao ko bik xin lỗi

— Tôi không thích..- Đan hồ hững nói

— Đồ bất lịch sự nhà anh.....- Trán NT nhăn lại, trước h chưa có ai mà NT gặp ngang ngược như tên này, nếu không cho anh ta bài học chắc chắn anh ta khôn ngoan hơn nữa, NT chỉ muốn lấy cái kim khâu lại cái miệng hách dịch đó.

Bốp

— Á...- Đan la lên

— Từ sau đùng có mà ngang như cua như thế- NT nghênh mặt nói với Đan, một cú thúc vào bụng như vậy chắc cũng đủ làm cho Đan nhớ đời rồi, nhìn Đan ngồi xuống ôm bụng, mỉm cười tự hào với mình NT bước đi không thèm ngoái đầu lại.... dù sao cũng lỡ đánh rồi thì làm cho chót....

— Về công ty thôi- Nt nói với ông tài xế rồi phóng xe đi thẳng để Đan nằm lăn lộn ở đó

Tại sân bay

— Lâu rồi không gặp cậu, sao lại về đây?

— Mình muốn gặp một người nên về thôi.

— Ai thế?

—- Nguyệt Anh mỉm cười thay cho câu trả lời.

5 năm rồi, 5 năm đó cũng đủ làm cho Nguyệt Anh thấm những cơn đau mà cô đã trải, nỗi đau về thể xác, tinh thần, và bây giờ cô đứng nơi này để làm một chuyện mà 5 năm qua cô chưa làm. Cô nhớ Khương..... không khi nào cô quên được Khương.... Bây giờ và sau này cũng sẽ thế.

— Nguyệt Anh, cảm giác về đây thế nào?

Ngồi trên xe , NA băng vợ nhìn ra ngoài rồi nói

— Nhớ

Cô gái trên xe không nói gì vì cô bik nỗi đau Nguyệt Anh đã chịu, nỗi đau mất đi người thân, nỗi đau về bệnh tim, và còn có cả nỗi đau bị người mình thích làm nger nữa, chỉ từng ấy thôi, 5 năm qua ở Nhật cũng đủ làm NA trưởng thành đến mức nào..... Cô gai lặng lẽ way đầu ra chỗ khác, như mong muốn đừng có chuyện gì làm tổn thương đến NA nữa, như vậy cũng là vớ vẩn.....

RẦM- cánh cửa phòng học nó bị đá tung ra

Với hành động kiểu này, khỏi nhìn nó cũng bik là ai đã làm, ngạo nghễ bước vào lớp nó, Vương đút tay vào túi quần, tai đeo headphone như thường lệ và dòng dặc bước lên bàn học dần dần tiến lại về phía nó.

Lắc đầu nhìn Vương, khuôn mặt nó vẫn bình thản làm bài như không có chuyện gì xảy ra.

— Woay... chiều nay đợi tôi ở công viên?- Vương ngồi xuống bàn nó nói

— Mai mốt làm ơn đừng đi vào kiểu này nữa, anh làm người khác sợ rồi kìa.....-

— Đó là chuyện của tôi... cô đừng hỏi nhiều, 3h chiều nhớ đó.

Nói rồi Vương bỏ ra ngoài, bất chấp jám thị đang đứng nhìn Vương như muốn bốc khói...

— Sao trên đời lại có người ngang ngược vậy?- Ánh khoanh tay nói

— Vì cậu ta là người có ja thể, ai mà dám đụng?- Vy chống cằm nói

— Bộ là người ja thể muốn làm gì thì làm hả?- My chề môi nói

— Đám công tử đó thì bik cái gì về lao động, toàn một lũ ngốc cả thôi- Như lạnh lùng nói rồi mở tập ra chép bài tiếp.

Hôm nay Như có chút lạ thường, lạnh lùng và không thích jỡn như thường ngày, Như bây giờ làm cho đám bạn nó có chút rùng mình, Như im lặng chép bài tiếp, coi như không để ý đám bạn đang nhìn mình với con mắt tò mò....

3h 30.p.m tại công viên

Nó vẫn đứng chờ Vương, đã nửa tiếng rồi, nhưng vẫn không thấy Vương tới, trong lòng nó suốt ruột cứ đi tới đi lui mãi, không bik sao nó ngốc mà tin lời Vương, bik vậy nó đi trễ hơn chút là được rồi. Nhìn từ đằng xa, nó trông thấy Vương hối hả chạy tới, khuôn mặt nhễ nhãi mồ hôi, không dám hỏi, nó đưa khăn giấy trước mặt Vương

Vừa thở hổn hển, vừa nhận khăn giấy của nó Vương cúi đầu thay cho lời cảm ơn...

— Xin lỗi, tôi đến muộn, tại có chút chuyện- chống tay xuống đầu gối Vương way mặt lên nó nói

— Không sao... giờ thì mình đi đâu đây?

— Mang tiếng là bạn trai cô mà chưa bao giờ tôi làm đúng bốn phận, coi như đây là lần hẹn hò của chúng ta đi- Vương vẫn cúi đầu xuống vừa thở vừa nói

— Hẹn hò?- nó không bik Vương đang nói cái gì- hẹn hò là gì?- nó way ngược lại hỏi Vương

CHớp mắt nhìn nó, giờ Vương đã đứng thẳng người hơn rồi, mắt Vương cau lại nhìn nó khó chịu

— Cô không bik hẹn hò là gì thiệt hả?

— ừm.....- ngây thơ nhìn Vương lắc đầu, đây là lần đầu tiên nó nghe người ta nói là hẹn hò...

Mỉm cười, Vương nắm lấy tay nó đưa lên rồi nói

— Là vậy nè.....

Tim nó lại đập nhanh rồi, rất nhanh nữa, nó cảm thấy người nó đang bị cái gì đó thiêu đốt vậy, sao lại có hiện tượng kì lạ vậy?..

2 tiếng đồng hồ, nó và Vương chạy nhảy tùm lum nơi hết, từ nhà banh đến nhà phao rồi đu ngựa nữa, tùm lum trò mà nó chưa từng chơi trước đây đã bị Vương kéo đi một mạch mà ném wa, vui thật, lần đầu tiên nó thấy vui thật sự sau khi bị jam lỏng trong nhà gần ấy năm... Thảm cảm ơn Vương, nó siết tay Vương mạnh hơn, như cảm nhận được cái siết tay của nó Vương way lại nhìn rồi cốc vào đầu nó

— Cô bik đau tay không?

— ..Xin lỗi- cúi đầu xuống, nó hấp tấp nói

— Bik vậy là được rồi, đi tới xích đu đi- Vương vừa nói vừa chỉ vô chiếc xích đu trước mặt

__ Cô ngồi yên đây, tôi đi mua nước, nhất định là không được đi đâu đó.- Vương nắm vai nó nhắc nhở- phải đợi đến khi tôi về...

Gật đầu như đáp lại lời của Vương....nó yên lặng ngồi đó.

__ Lấy tôi 2 lon sting- Vương nói với chủ quán nhưng mắt vẫn hướng về chiếc xích đu nơi có nó ngồi

__ Cửa cậu đây.

Đưa tiền cho chủ quán, xoay mặt ra bên ngoài để hít thở không khí, mắt Vương đảo đảo nhìn xung quanh rồi dừng lại ở một người, rất lâu rồi rất lâu rồi Vương không thấy người đó, tìm ở nhiều nơi nhưng không ngờ lại gặp ở đây, tóc cắt ngắn và ánh mắt tinh nghịch của Nguyệt Anh đập vào mắt Vương mỗi lúc một rõ hơn.

Nguyệt Anh way người bỏ đi sau khi chọn cho mình chiếc lắc tay cổ, vui vẻ cười với món quà của mình mà không để ý có người đã hét rất to để gọi tên mình.

Vương chạy tới nơi NA đã đứng nhưng đã không thấy NA, nỗi nhớ trong lòng Vương như tràn về mỗi lúc một nhiều hơn

__ Nếu như không có chị ở đây, em sẽ như thế nào hả Vương?- NA vừa ăn kẹo bông gòn vừa nói

__ Em sẽ chạy đến tất cả mọi nơi để tìm chị- Vương wuyết liệt nói

Lần này, tìm lại Nguyệt Anh, Vương không thể để mất Nguyệt Anh nữa, nhất định không

42. Chương 42

CHAP 43

__ Nhanh thôi, nhanh thôi.....- nó vừa thổi tay vừa nói, phải rồi nó đã đợi Vương rất lâu rồi, 2 tiếng đồng hồ ngồi ở xích đu không dám nhúc nhích, nó cảm thấy người tê cứng cả lại, có phải nó wá ngốc không... vẫn đợi Vương nó tin nhất định Vương sẽ trở lại sẽ trở lại....

Vương chạy khắp nơi tìm Nguyệt Anh, tìm mãi tìm mãi nhưng vẫn không thấy, Vương cảm thấy lo lắng cho thị giác của mình, chẳng lẽ vì nhớ Nguyệt Anh mà nhìn ai cũng ra Nguyệt Anh, mồ hôi đổ trên mặt Vương, trên đôi bông tai khuyếch bạn mà Nguyệt Anh tặng Vương, từng jột một từng jột một.

Lặng lẽ đi về, Vương cảm thấy rất mệt mỏi nhưng chợt nhớ là đã quên điều gì đó, đứng một hồi cũng ko tài nào nhớ ra là đã quên chuyện gì nên cũng đành bỏ về và không muốn nghĩ nữa.

__ Ở đây lâu rồi, cô không định về sao- bác lao công nhìn nó hỏi

__ Zà, cháu đang đợi bạn..- nó nói trong gấp gáp

__ Chắc bạn cô về rồi

__ Không đâu, chắc là hần xảy ra chuyện gì rồi- vừa nói nó vừa đứng lên đi dòng dòng quanh đó.

Chắc Vương gặp chuyện gì rồi, nếu không sao có thể quên nó được, mồ hôi nó nhễ nhại, chạy đi tìm Vương, tìm mãi vẫn không thấy, nó cảm thấy đầu bắt đầu đau buốt, mắt lơ mơ nhìn cảnh vật xung quanh nhưng vẫn không tìm ra được Vương... Nó buồn ngủ wá, nó có nên ngủ ngay lúc này không? Nhưng sao mắt vẫn không thể nào nhắc lên nổi...

__ Thanh à, bà có sao không.

Nó nghe tiếng rất wén, không sao nhìn kĩ được khuôn mặt người đó, nó xuôi tay xuống và nhẹ nhàng nhắm mắt...

9hp.m tại nhà Như

__ Ê, bà tỉnh rồi hả?- Như chớp mắt hỏi nó

__ Sao tui ở đây Mấy h rồi

__ 9h tối rồi, để tui đưa bà zìa.

_ ...Ừhm...- nó nói nhẹ với Như

Không kịp nhìn phòng Như ntn nhưng có một thứ mà nó nhìn không quên được đó là tấm hình Như chụp với một người, mặt hai người cười rất tươi...

_ Woa , nhà bà to thật.-Như chậm chễ khen ngợi

_ To nhưng trống rỗng, bên trong không có cái j đâu- nó cười nói với Như

_ Sao lại vậy,... Mà thôi tới nhà bà rồi kìa

Gật đầu cảm ơn Như nó theo wãn ja vào nhà, trong đầu vẫn còn nhức nhưng nó không còn thời gian suy nghĩ nhiều nữa.

7h.a.m tại trường

_ Mà nói cái j? Hôm wa mà gặp Nguyệt Anh hả?- Đan hét lớn lên mặt Vương

_ Nhỏ thôi, là tao nhìn thấy vậy thôi, nhưng chắc j đã phải, lẽ như tao nhìn lầm thỳ sao... - Vương nhăn nhó nói

_ Chắc mà nhìn lầm thôi, NA bỏ đi lâu vậy, sao jờ lại trở về..- Phong chậm rãi nói

_ Chắc vậy, nhưng hôm wa..... Hình như tao bỏ lỡ điều j đó- Vương vỗ tay lên trán nói

_ Điều j, mà bỏ em nào hả, tên j ở đâu mặt mũi ra sao?- Đan hùng hổ hỏi

_ Chết rồi, là Thanh, tao quên mất Thanh- Vương chạy một mạch wa tầng B,

_ Thanh nào?- Đan ngây ngô hỏi Phong

_..... Ai bik

Ngồi xoa đầu, mắt nó muốn dúi lại vì mệt, nó còn lo cho Vương lẽ như Vương có chuyện j thì chắc nó hối hận ko kịp rồi, nó muốn gặp Vương, xem Vương ntn, mà hình như nghe nói hôm nay có jáo viên mới thì phải, nó chỉ nghe loáng thoáng đám bạn nó nói, nhìn đám bạn đang nháo nhào nhiều chuyện, nó cũng phải phì cười.

_ Ê bà không khỏi bệnh sao còn tới lớp làm j?- Như hỏi nó

_ Tui hok sao?- nó cười trừ nói

_ Nhìn mặt bà xanh như tàu là chuối ấy- My sờ trán nó nói

_ Tui hok sao thiệt mà...

Cộp cộp- tiếng thước đập vào bàn làm nó jật cả mình

Thỳ ra là jáo viên mới của lớp, mái tóc tím ngắn, đôi mắt tinh nghịch và miệng hay mỉm cười nữa, trông cô jáo mới dễ thương thật, nó cảm nhận trên người cô có mùi dâu ngọt rất yên bình rất ấm áp, mà ko chỉ mình nó cảm nhận còn có cả lớp nó nữa, nhìn đám bạn nó cười ngây ngất với cô là cũng đủ bik rồi, lắc đầu chào thua đám bạn, nó mệt mỏi cúi mặt xuống bàn.

Rầm- cửa lớp bật tung ra, lần này là mạnh hơn những lần khác, dường như có vẻ j đó gấp gáp

Mắt nó không buồn nhấc lên, đầu muốn thấu xương, kiểu mở cửa này chỉ có mỗi mnình Vương làm thôi...

Đút tay zô túi wãn, Vương hùng dũng bước lên bàn tiến đến chỗ nó

_ Hôm wa, tui xin lỗi để cô ở đó, cô có sao k0?

_ Anh không sao là đc rồi, tôi còn tưởng anh bị cái j nữa- nó nhăn mặt nói- mà hôm wa anh đi đâu vậy?

_ Tôi đi.....

_ Vương

Chưa kịp trả lời nó, Vương nghe có tiếng người rất wen gọi mình, phải, rất wen mới đúng, wen đến nỗi Vương chỉ muốn chạy đến ôm người đó, từ từ way đầu lại, Vương dường như không tin vào mắt mình, người mà Vương lâu lắm rồi muốn tìm lại.....

_ Em làm j nhìn tôi ngạc nhiên vậy Vương..

_ Chị..... Nguyệt Anh.....

“ Nguyệt Anh” Không phải là người Vương rất thích sao? Người nó nóng dần lên, nóng đến độ chỉ muốn xé nát cái j đó ra,..... mắt nó mờ đi, miệng nó ho sặc sụa, vẫn nhìn Vương nhìn rất lâu nhưng Vương không hề way lại nhìn nó Vương đang nhìn Nguyệt Anh, sao nó cảm thấy đau đến mức này... Đầu nó gục xuống bàn , không còn nhớ chuyện j xảy ra nữa, nhưng ít nhất nó cũng nghe được tiếng Ngân Trúc gọi nó.

43. Chương 43

CHAP 44

Khương chăm chú nhìn mặt nó, nếu như lúc đó Khương không buông tay ra có lẽ nó sẽ không nằm ở đây rồi, nhẹ vuốt lên mặt nó Khương thấy đau lòng hơn..... Trông nó ngủ ngon lành, Khương lấy chiếc guitar mà mình đã cất rất lâu trong góc, nhẹ nhàng cất tiếng hát

Bởi vì anh là kẻ ngốc

Anh không có ai khác ngoài em, nhưng em chỉ để tâm đến người khác

Anh chắc rằng em không để ý đến tình cảm của anh

Cuộc sống của em không hề có anh.....

Được ngắm nhìn em từ xa, là niềm hạnh phúc của anh

Dù cho em không hề biết được tình cảm này của anh

Và rồi em thoáng wa như một cơn gió.....

Nó đang nghe rất rõ những lời hát nhưng ko biết ai đã hát..... rất buồn, phải, rất buồn, nếu như nó tỉnh dậy chắc rằng nó sẽ nhìn thấy mặt người đó thôi, đúng rồi, chắc là Vương đang hát cho nó..... Không hiểu sao nó luôn tin là Vương đang hát và hát cho chỉ mình nó.

Tại Lus- wán bar

_ Em làm j nhìn chị như thế- Nguyệt Anh vừa uống nước vừa nhìn Vương hỏi

_ Rốt cuộc chị đã đi đâu, em tìm chị rất lâu rồi- Vương nhăn nhó hỏi NA

_ Gia đình chị có chuyện nên chị phải đi, nhưng chị trở về rồi nè.....- Nguyệt Anh cười tươi với Vương

.....

Vương không nói j nữa, chỉ cần nhìn NA như vậy cũng đã wá đủ, dường như Vương wên mất nó, nó đang nằm chờ Vương tựa như lông vũ có thể bay lên bất cứ lúc nào nhưng Vương vẫn không bik vì nghĩ rằng đã có đám bạn nó chăm sóc, Vương đã wá lạnh lùng với nó hay Vương chỉ đang nghĩ đến NA người làm Vương điên hết 5 năm trời.

_ À... Cô bé đó... - Nguyệt Anh nhìn Vương hỏi

_ Ai?

_ Thì cái người mà em chạy xồng xộc vào lớp tìm đó

_ Là bạn.....- Vương ngần ngừ một chút rồi nói tiếp- nhưng cũng chưa chắc là bạn.....

_ Em nói j chị chả hiểu j hết

_..... không có j đâu..... nhưng mà lần này chị lại định đi đâu nữa

— Chị sẽ không đi nữa- Nguyệt Anh vừa khuấy li nước vừa nói.

Tâm trạng Vương kung ko rõ đang định hướng ntn nữa, có chút vui nhưng cũng có chút mơ hồ, không phân định rõ ràng.

Chớp chớp mắt tỉnh zậy, nó thấy đầu nó hơi choáng váng, nhìn thấy Khương nó có chút thắc mắc, rõ ràng là nó nghe giọng Vương ở đây nhưng sao lại không thấy...

— Anh có thấy Vương không?

— ... - Khương không nói j chắc lắc đầu như trả lời câu hỏi của nó

Chắc là nó nghe lầm rồi, nếu không thì tại sao không thấy Vương, nó cảm thấy có chút hụt hẫng, nó đang mong chờ điều j đây?

— EM ngồi đó đi, tôi lấy đồ cho em ăn- Khương nhẹ nhàng nói với nó rồi đứng lên.

Nó vẫn ngồi thừ trên nệm, trong đầu chợt nghĩ đến Nguyệt Anh, Nguyệt Anh là cô gái của nó, và còn đột ngột xuất hiện nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện j? Đầu nó đau nhức và bỗng nhiên chiếc cốc trên tay Khương vỡ ra và rớt xuống đất khiến nó giật mình.

— Anh không sao chứ- nó lo lắng hỏi

— Tôi không sao, em ngồi đó đi, để tôi lấy băng cá nhân- Khương trấn an nó

—.....- nó không nói j, nhưng lần này nó cảm thấy rất lạ, mọi thứ xung quanh nó có cái j đó thay đổi cùng với con người trong nó, nó đã bik jận bik khó chịu và thậm chí có đôi lúc muốn khóc nữa cơ thể nó dường như nóng dần lên và rất dễ làm đồ vật bị vỡ, nó lo sợ với chính năng lực của nó, và lần này nó nghĩ rằng nó cần gặp lão ja rồi.....

Nhìn Khương khó khăn băng tay, nó chợt mỉm cười rồi nhẹ tiến lại gần

— Để tôi giúp anh.

Nó lấy thuốc sát trùng vào vết thương Khương và làm có phần hơi vụng về, trước jờ nó băng bó rất vụng về và lần này cũng zậy.

— Xong rồi,... cảm ơn anh đã giúp tôi, tôi đi về đây

— Tôi đưa em về

—

No không nói j lẳng lặng đi theo Khương lên xe. Chở nó về nhà Khương lại way xe lại chạy ra Lus vì Khương bik có người đang ở đó

— Chị về khi nào mà tụi em không bik zậy- Đan tò mò hỏi Nguyệt Anh

— Chị mới về thôi, còn em, không đi du học nữa hả

— Xời, em không đi nữa ở lại đây chơi với chị nè- Đan chọc Nguyệt Anh

— Thằng nhok, em vẫn như ngày xưa- Nguyệt Anh cười nhẹ xoa đầu Đan

— Zậy còn chị, vẫn như xưa hay đã thay đổi rồi- Phong hỏi Nguyệt Anh

—.....

Im lặng trước câu hỏi của Phong, NA không bik phải trả lời ntn, phải, liệu NA có còn như xưa không? Chính bản thân NA còn không bik..... Nếu như.....

Rầm- tiếng động lớn làm cắt ngang suy nghĩ của NA

— Thằng này....hôm nay tao phải đánh mày mới được- Khương đâm mạnh vào mặt Vương

— Anh bị điên sao? Đừng tưởng tôi nhịn anh nha- Vương cũng dùng tay đâm vào mặt Khương

Rồi bỗng nhiên như con thú dữ 2 người lao vào đánh nhau rất wuyết liệt, lần đầu tiên trong đời Nguyệt Anh thấy Khương đánh người, một con người điềm tĩnh, và chưa bao h nổi giận và tuyệt đối không đánh em mình jờ sao lại có thể.....

Phong đứng nhìn 2 người đánh nhau trong lòng trỗi lên một nỗi mơ hồ, chắc không phải vì Thanh chứ...?

44. Chương 44

CHAP 45

_ Tại sao đưa tôi một đồng công việc thế này, đã nói với các người là khi không có tôi thì phải check mail cho tôi sao?- Ngân Trúc nổi nóng với thư kí

_ Tôi xin lỗi, tôi không nhớ....- thư kí cuối đầu hối hận

_ Không nhớ- Ngân Trúc đột nhiên wát lên- tôi không phải điều cô vào đây là để wên đâu, xin lỗi thì sao? Giải wuyết được vấn đề không? Tôi không muốn nghe nữa, mau đi kiểm tra lại cho tôi- Ngân Trúc giận dữ nói

_ Zà, thưa cô 1 tiếng nữa cô sẽ đi gặp giám đốc bên công ty khách hàng ạ- thư kí sợ sệt nói

_ Được rồi, chuẩn bị tài liệu cho tôi, jờ thì cô ra ngoài đi- Ngân Trúc wáy vào trong nói

_ Dạ

Thư kí cúi đầu bước ra ngoài, Ngân Trúc mỗi một nhìn theo rồi xoay ghế nhìn ra ngoài, nếu không phải vì mục đích của mình, Ngân Trúc đã không phải mệt mỏi như thế này, còn 1 tiếng nữa là gặp đối tác nhưng trong đầu Ngân Trúc vẫn không có j là lo lắng với sức lực của cô thì chuyện này là không khó j, nhưng nếu như đột hợp tác này thành công thì chắc chắn cô sẽ dần tới mục đích của chính mình. Mệt mỏi, dựa lưng vào thành ghế, Ngân Trúc nhắm mắt lại để nhớ về chính quá khứ của mình, cái ngày ba mẹ cô phải chết.....

Tại Lus

_ Ông chủ, chúng ta sắp có cuộc hẹn gặp đối tác.

_ Tôi bik rồi, jờ chúng ta đi thôi, ở đây để họ giải wuyết – Đan lắc đầu nhìn Vương với Khương rồi chào Nguyệt Anh ra ngoài

Nguyệt Anh đỡ Khương dậy, còn Phong đỡ Vương dậy, trong lòng Nguyệt Anh có chút lo lắng, tại sao Khương lại đánh Vương điều mà trước đây Khương ko bao h làm....

Lấy bông sức lên mặt Khương, Nguyệt Anh cảm thấy đau lòng...

_ Tại sao anh lại đánh Vương, có chuyện j hả- Nguyệt Anh hỏi Khương

_- Khương ko nói j chỉ lắc đầu nhìn Nguyệt Anh

Vương không thích Nguyệt Anh wan tâm Khương, tại sao Nguyệt Anh không xem Vương ntn mà lại là Khương, lúc nào cũng là Khương, nhìn Nguyệt Anh lo lắng cho Khương, Vương còn cảm thấy khó chịu hơn những vết thương trên người nữa.

Rầm- Vương lật đổ bàn nước trước mặt, mắt nhìn chăm chăm vào Khương như muốn khiêu chiến nữa. Mọi người trong wán đều sợ hãi nhìn Vương, đã biết tính Vương mỗi khi nổi điên lên không ai đại j mà lao đầu vào can nếu không chắc người đó cũng chẳng muốn sống rồi.

_ Đứng lên đi, tôi với anh phải giải wuyết cho xong- Vương tức giận nói

_ Được..... nếu hôm nay tao ko đánh mày chắc chắn sẽ còn xảy ra chuyện này dài dài- Khương cũng tức giận đứng dậy xông xộc vào Vương

_ Chuyện j? Tôi không hiểu anh nói j hết- Vương ngờ ngác hỏi Khương

_ Hôm wa, tại sao mày lại bỏ Thanh một mình trong công viên, mày điên sao?- Khương wát lên

— Tôi..... Là tôi ko cố ý...

— Không cố ý, zậy sao hôm nay mày ko vô xem Thanh như thế nào? Một câu xin lỗi cũng không, còn ngồi ở đây uống nước, mày cũng tỉnh lắm.

Trong lòng Vương jờ còn cảm thấy bức bối hơn trước, Khương là j của nó mà lại nổi giận vì nó, sĩ diện trong người Vương bỗng nổi lên.....

— Đúng là tôi làm đó, tôi cố tình làm đó, thỳ sao? Liên wan j anh?- Vương ngheh mặt nói với Khương

— Thằng này.....- Khương trợn mắt nhìn Vương

— Cô ta là j của anh mà anh wan tâm như thế, không phải bồ cũng không phải anh em, dựa vào cái j mà anh dám lên tiếng bênh cô ta.... chẳng wa tôi muốn đùa với cô ta cho vui thôi.....- Vương nhớn nhạo nói với Khương

Nguyệt Anh trợn mắt nhìn Vương, wen biết Vương lâu zậy chưa bao h Nguyệt Anh thấy Vương lại nói những lời như thế, nhăn trán lại Nguyệt Anh nhìn Vương với cặp mắt khó chịu

— EM đang nói j vậy Vương?

— Không liên wan j đến chị đâu.....

Gạt người Nguyệt Anh ra, Khương tiến lại gần Vương tay Khương xốc áo Vương lên, đôi mắt Khương giận dữ nhìn Vương, 2 anh em song sinh nhìn nhau lần này Nguyệt Anh cũng không thể phân biệt nổi ai là Vương ai là Khương..... jống như 2 con hổ đang tranh giành lãnh thổ zậy...

— Tao sẽ không đứng nhìn nữa, tao sẽ jành lấy Thanh, mày không có quyền xen vào.....- Khương trợn ngược mắt nhìn Vương, jọng nói đầy wuyết liệt, nói xong Khương bỏ đi, để lại đống lộn xộn đang diễn ra trước mắt.

Khương đi rồi, Nguyệt Anh vẫn đứng đó bần thần, trước jờ chưa bao h Nguyệt Anh thấy Khương như zậy, điều j đã khiến Khương thay đổi? Không jống như trước đây nữa, lần này Khương đã thật sự thích người khác rồi... tại sao không phải là Nguyệt Anh 5 năm trước dù Nguyệt Anh cố làm j Khương cũng ko để ý, tại sao vì một người ko rõ ràng mà Khương lại có wuyết tâm lớn như thế? Nguyệt Anh không cho phép, hoàn toàn ko cho phép người đó làm thay đổi Khương, tuyệt đối không được.....Nắm chặt tay lại, nước mắt Nguyệt Anh rơi xuống mặt....

Còn Vương, Vương cũng đứng đó nhìn theo bóng Khương đi, tại sao nghe Khương nói sẽ jành lấy Thanh trong lòng Vương lại cảm thấy đau như zậy, khó chịu và có cảm xúc của ghen nữa..... tại sao lại thành ra như thế này?

Phong đứng nhìn 3 người nhưng bên trong lại đang nghĩ về người khác..... Không biết người đó như thế nào rồi..

Tại nhà hàng Queen

— Cô ta lâu la thật- Đan nhìn đồng hồ đeo tay miệng thầm rửa đối tác của mình- Anh bik j về cô ta hả thư kí Minh(thư kí của Đan)

— Nghe nói cô ta rất có tài, trong mấy tháng gần đây kể từ khi cô ta tiếp wãn công ty, thỳ vốn đầu tư công ty của cô ta tăng rất nhanh rất nhiều khách hàng muốn hợp tác với công ty đó, nếu như đợt này chúng ta hợp tác thành công sẽ có rất nhiều khả năng ta đánh bại ja tộc họ Đoàn.- Minh cuối đầu nói với Đan

— Vậy sao? Vậy tôi phải xem cô ta jỏi tới đâu rồi.

Mặc chiếc đầm đen gợi cảm, Ngân Trúc bước vào nhà hàng với bao nhiêu cặp mắt đang dòm ngó, mái tóc ngắn làm tôn thêm vẻ đẹp trắng ngần của cô và cả đôi môi nhỏ nhắn kia nữa... rất đẹp, Ngân Trúc nhẹ nhàng bước vào rất jống như nữ hoàng và trông kiêu ngạo..

Tươi cười cuối đầu chào đối tác của mình, Ngân Trúc kéo ghế ngồi xuống và chào hỏi

— Xin chào, tôi là jám đốc công ty ..., rất vui được gặp anh.

—?- Đan ngỡ ngàng nhìn Ngân Trúc, trông cô ta rất đẹp vừa có j đó huyền bí vừa có j đó dịu dàng..... là người đã đụng Đan mà không chỉ 1 lần còn 2 lần nữa mới đúng..... jờ cô ta chào hỏi cứ như chưa từng wen biết.....

— Woay... anh đang nhìn kái j zậy- Ngân Trúc nhăn mặt hỏi Đan

— Cô không nhớ tôi thiệt hả- Đan nhăn nhó hỏi

— Anh..... tôi ko wen ..- Ngân Trúc nheo trán nói

— Cô... đã đụng tôi 2 lần, lần thứ nhất ở nhà vệ sinh lần thứ 2 ở trước cổng trường còn đâm vào bụng tôi nữa... cô không nhớ thiệt sao?- Đan nhướn lông mày hỏi Ngân Trúc

Chớp mắt nhìn Đan một hồi, từng hồi kí ức không tốt lắm cứ liên tục hiện về trong đầu Ngân Trúc.. lúc vội vàng trong nhà vệ sinh và cả lúc Đan cố tình chắn ngang đường cô nữa... một cú thúc vào bụng..

Ngẩng mặt lên nhìn Đan, Ngân Trúc nheo mỉm cười

— Xin lỗi, tôi không nhớ anh chắc anh lầm rồi

— Tôi nhầm?...- Đan bắt đầu nghi ngờ về trí nhớ của mình, chắc là Đan nhầm thiệt chứ một người loi nhoi như con nhỏ đó làm sao có thể là jám đốc của tập đoàn lớn như zậy được.

— Zậy chắc là tôi nhầm rồi- Đan nói tiếp- xin lỗi, jờ chúng ta bàn công việc được không?

— Được, không có vấn đề j.

Điều 2 thư kí ra ngoài, Đan và Ngân Trúc bàn về công việc 2 bên công tỹ và kết thúc bằng chữ kí của cả hai, Ngân Trúc mỉm cười với bản hợp đồng trong tay.

— Vậy hợp đồng zậy là dc rồi, tôi xin phép về trước- Ngân Trúc đứng zậy nói

— Ừm, hợp tác vui vẻ- Đan bắt tay Ngân Trúc .

Gật đầu chào Đan, Ngân Trúc bước ra ngoài, lỡ chân cô đụng vào khoé bàn làm rớt tài liệu xuống, chưa kịp nhặt lên Đan đã cúi xuống nhặt hộ cô

— Của cô đây- Đan xoay người lên nói với Ngân Trúc

— Cảm ơn anh- Ngân Trúc cúi đầu định way đi thì bị Đan jữ tay lại

— Khoan, là mùi bạc hà, trên người cô có mùi bạc hà, chắc chắc cô là cô gái đó- Đan nheo mắt nhìn Ngân Trúc nói

—..... nhận ra rồi sao.. nhưng jờ thì muộn rồi- Ngân Trúc cười jan xảo nhìn Đan rồi

Bốp

Chân cô đá vào chân Đan rồi mỉm cười bỏ đi ra ngoài..

45. Chương 45

CHAP 46

Ngồi thờ nhìn ra ngoài nó cảm thấy trong lòng nhớ một ai đó, rất muốn gặp người đó, cảm jác này chưa bao jờ đến với nó lần nào, nó nhớ lúc Vương dẫn nó đi đến khu phố cổ, lúc Vương công nó ngoài trời mưa và cả lúc nó nhìn Vương trên cánh đồng hoa mặt trời nữa..... Nó rất nhớ Vương, nếu như gặp được Vương thì nó sẽ ntn nhi? Ngồi tự nghĩ là mỉm cười với chính mình nó không biết là Ngân Trúc đang nhìn nó chăm từ phía sau...

“ Nếu như chúng ta không phải chị em, thì em sẽ cố hết sức júp chị nhưng sự thật không phải zậy...”

— Chị nhìn j thế- Ngân Trúc tươi cười hỏi nó

— Đâu có j đâu- nó trở về vẻ mặt bình thường trả lời Ngân Trúc- mà em đi đâu về trễ zạ?

— À, đi gặp đối tác làm ăn thôi, tên đó đúng là jở hơi- Ngân Trúc mệt mỏi thả người xuống giường

— Aj jở hơi

— là một tên đầu óc không đc bình thường lắm- Ngân Trúc chề môi nói- nhưng không ngờ... anh ta lại nhận ra đc mùi bạc hà trên người em....

—

Nó không nói j , nhìn Ngân Trúc một lát rồi way người về lại hướng cửa sổ, trời lát phất mưa, jó lùa vào mặt nó mát rợi bất chợt nó nói với Ngân Trúc nhưng ko way đầu lại

— Có lẽ chị đã thích rồi....

Tại trường học

“ Có lẽ chị đã thích rồi...” Ngân Trúc ngẫm lại những lời nó nói đêm hôm wa, chắc Ngân Trúc không nghe lắm chứ, mặc dù lời nói nhỏ nhẹ nhưng lại rất rõ thoảng wa tai Ngân Trúc mang hương vị rất buồn....

— Ê

Có người đặt tay trên vai Ngân Trúc làm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Way đầu lại xem ai có gan làm mất cảm xúc của cô.

Nhìn người đó một hồi, Ngân Trúc bỗng phá lên cười lớn

— Cô điên hả? Cười j ..- Đan bực dọc hỏi

— Nghĩ tới anh hôm wa, tôi thấy anh ngốc wá, như vậy mà là jám đốc sao? Gạt người chắc.- Ngân Trúc chế jếu nói

— Cô bik cái j mà nói.... đừng tưởng jở hơn tôi...- Đan nhăn nhó nói

— Okie... vậy để xem đã... hợp tác vui vẻ- nói rồi Ngân Trúc nhìn Đan cười và bỏ đi một mạch.

Trong lớp nó không khí nặng trĩu bao trùm, mọi người dường như rất mệt mỏi, nó thỳ ngồi thừ nhìn ra ngoài, Ngân Trúc thỳ cứ đăm đúi vào bản hợp đồng, còn Như gục mặt xuống bàn vì mệt wa ko ngủ được, Ánh , My , Vy thỳ cả ba cùng chống cằm nhìn về phía cửa lớp học cho đến khi cô jáo bước vào.

— Ê, cô Nguyệt Anh tới rồi kìa- My lay người Như vậy

Uể oải đứng lên, nó im lặng cuối đầu xuống không muốn nhìn mặt Nguyệt Anh, vì bản thân nó sợ, nếu như nhìn thấy Nguyệt Anh chắc chắn nó sẽ không kìm nổi lòng bực tức, mặc dù nó chả bik nguyên nhân là vì cái j.

Nguyệt Anh cười tươi nhìn cả lớp, rồi wét mắt một lượt và dừng lại ngay chỗ nó.

— Em kia- Nguyệt Anh chỉ vào nó- lên bảng đi, tôi sẽ kiểm tra chính trị của em....

Bị chỉ ngay mặt nó có chút hơi bất ngờ nhưng cũng lấy lại vẻ bình tĩnh mà từ từ bước lên bực giảng. Nguyệt Anh nhìn nó khó chịu rồi nheo trán lại cô đứng lên định gỡ cặp mắt kiếng trên mặt nó xuống, thỳ bị tay nó jữ lại.

— EM xin lỗi, nhưng không thể mở kái này xuống.

— Lý do- Nguyệt Anh nhìn nó chằm chằm hỏi

— Tại em có tật ở mắt- nó lạnh lùng nói

—

Không nói j Nguyệt Anh nhìn vào cuốn jáo án và đưa ra rất nhiều câu hỏi chính trị cho nó, mặc dù không thích việc chính trị lắm nhưng vì lão ja và ja tộc nó biết rất nhiều điều về kinh tế hay xã hội hiện jở, không nhìn Nguyệt Anh mặt nó hướng về chỗ khác nhưng miệng vẫn trả lời đúng tất cả câu hỏi của Nguyệt Anh.

Nguyệt Anh nhìn nó, mỉm cười gạt đầu rồi cho nó về chỗ, nhưng nó hoàn toàn không biết cây phấn Nguyệt Anh đang cầm bỗng bị bẻ đôi lúc nào không hay.

Ra chơi, nó chậm chậm bước về phía sau sân trường, nơi đó là nơi duy nhất nó cảm thấy an toàn mà không ai biết đến, thả mình nằm trên cỏ, nó nhắm mắt lại để có thể không suy nghĩ nữa, nhưng nó lại không biết có người đang tiến gần đến chỗ nó và cũng nhẹ nhàng nằm xuống cạnh nó.

Ngắm nhìn nó, Khương cảm thấy yên tâm hơn rồi, tình cờ Khương đi wa đây và thấy nó, chắc nó không biết là Khương xuất hiện ở đây đâu nên nó vẫn cứ nhắm mắt như thế, jống như chưa bao h nó mở mắt ra để ý xung quanh để ý rằng có người vẫn dõi theo nó từ cái này nó bị bọn khối A đánh.....

Nhắm mắt lại nó thấy Vương đang bên cạnh nó, rất gần rất gần, chắc nó điên lên mất sau cái ngày ở công viên, nó không khi nào không nghĩ đến Vương.... Nó muốn nhìn thấy Vương wá....

_ Hai người ở đây làm j thế?

Không phải chứ, vừa mới nghĩ đến Vương thfy Vương đã xuất hiện rồi, vui mừng, nó mở mắt và ngồi dậy nhìn Vương, trông Vương đang khó chịu và nhăn nhó nhìn nó khó hiểu.

_ Thật là anh tới rồi, tôi còn tưởng.....

_ Tưởng cái j, tưởng tôi không tới để hai người làm kái j ở đây hả- Vương cắt ngang lời nói của nó rồi vừa nói vừa nhìn wa Khương.

Nó cũng đưa mắt nhìn sang bên cạnh và ngạc nhiên hết sức, không hiểu sao lại thấy Khương ở cạnh mình, lúc đầu nó còn cảm nhận người đó là Vương nữa mà....

_ Sao anh ở đây- nó nhìn Khương hỏi

_ Anh.....

_ Khối đóng kịch, bộ định diễn tuồng cho tôi coi hả?- Vương chế nhạo nói- tôi xem chán rồi..

Vương bỏ đi không thèm nhìn nó dù chỉ một lần, lần này nó thực sự không hiểu nổi Vương đang nghĩ và nói cái j nữa, bản thân nó còn không biết tại sao Khương ở đây nữa kìa..

_ Anh ta bị sao vậy?- nó ngây ngô nhìn Vương nhưng miệng lại hỏi Khương

_ Tôi không bik, đi ăn không tôi dẫn em đi.

_ Uhm...- nó nhẹ nhàng gật đầu đáp lời với Khương rồi 2 người vào căn tin.

Tại căn tin ồn ào hơn bởi sự xuất hiện của nó và Khương, ít khi Khương vào căn tin nhưng vì nó Khương đã phải đứng ở đây mấy lần rồi..

Kéo ghế cho nó ngồi xuống, Khương hỏi nó ăn j rồi đi lấy dùm nó.

Nó không để ý mọi người xung quanh nghĩ j , dù sao nó cũng ko cần quan tâm đến mấy chuyện đó.

_ Đồ của em nè- Khương đặt khay thức ăn xuống cho nó rồi cũng ngồi vào ghế của mình...

Ăn được một lúc nó lại thấy căn tin ồn ào hơn, nó nghĩ rằng chắc là Vương đến nên căn tin mới ồn ào náo nhiệt như thế, ngoài Vương ra còn ai có khả năng làm căn tin xáo trộn như vậy... Nhưng ngoài suy nghĩ của nó, ngược mặt lên nhìn Vương nó còn trông thấy cả Nguyệt Anh đi kế bên nữa, trong lòng nó bỗng khó chịu đến kì lạ, cuối mặt xuống, nó vội ăn tiếp nhưng càng ăn bao nhiêu nó lại càng muốn ói ra, cơ thể nó đang nóng dần lên.

Ngân Trúc và đám bạn nó cũng bước vào và đang đến gần chỗ nó.

_ Tụi tui ngồi đây được không- My nháy mắt hỏi nó

_ Mấy bà ngồi đi...- nó kéo ghế cho đám bạn nó ngồi.

Phong chậm rãi nhìn căn tin xung quanh rồi dừng lại ở một người, người làm Phong tìm kiếm rất lâu rồi, mỉm cười nhìn xuống, Phong bước xuống lầu và nhẹ nhàng tiến đến bàn ăn của tụi nó trước con mắt ngạc nhiên của bao nhiêu người và không ngoại trừ Vương.

_ Ê, mấy bà có cảm thấy mọi người đang nhìn mình không?- My lo lắng hỏi

Ngước mắt lên nhìn xung quanh, Ngân Trúc cúi mặt xuống nói

— Có người đang tới, nhìn đẹp trai phong độ lắm, nhưng hơi lạnh....- Ngân Trúc vừa ăn vừa nói.

Như cảm thấy người mình đang nóng lên, tay Như nắm chặt vào nhau, lần này Như thật sự ăn không vô nữa rồi.

— Mình xin lỗi, mình đi giải quyết chút- cười trừ với đám bạn Như bước lên chạy thẳng ra ngoài. Phong nhìn thấy cũng vội vàng đuổi theo.

Như càng chạy nhanh thì Phong càng đuổi theo nhanh hơn cho đến khi vừa được tay Như lại.

— Em làm gì chạy nhanh vậy, đang tránh mặt tôi hả- Phong lạnh lùng hỏi

—- không trả lời Phong, Như vẫn way mặt đi, nếu nhìn Phong bị j, Như sẽ rất khó xử- anh là j mà tôi phải tránh, có chuyện j mà cầm tay tôi vậy, thiếu ja của tập đoàn họ Doãn.

Có chút bất ngờ với cách xưng hô của Như, Phong buông tay ra nhìn vào mắt Như hỏi

— EM không nhớ tôi hả? Đừng jỡn nữa.

— Điền sao, tôi không wen anh, mai mốt đừng chạy theo tôi như vậy nữa, người ta tưởng anh theo đuổi tôi thì phiền lắm- Như ngheh mặt nói với Phong rồi bỏ đi một mạch về lớp, Phong vẫn đứng đó nhìn theo..... trong lòng đặt ra biết bao nhiêu câu hỏi...

Nguyệt Anh và Vương thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn xuống phía dưới bàn nó, Nguyệt Anh luôn khó hiểu, Khương không thích vào căn tin nhưng sao jờ lại xuất hiện ở căn tin, còn ngồi chung với người Nguyệt Anh không thích nữa, Nguyệt Anh lại càng khó chịu hơn nhưng vẫn im lặng ăn thức ăn của mình.

Thấy Phong way lại, Vương vỗ vai Phong hỏi

— Chuyện gì ạ?

— Không có gì đâu....- Phong tránh câu hỏi của Vương rồi kéo ghế ngồi xuống ăn tiếp, nhưng Phong cố nuốt hết bao nhiêu thức ăn thì vẫn không thể nào zô cổ họng nổi.

— Tối nay, chúng ta họp mặt nhau đi- Nguyệt Anh bất ngờ cất tiếng nói

Ngẩng mặt lên nhìn Nguyệt Anh, Vương cũng gật đầu đồng ý.

— Vậy kêu anh Khương tham gia luôn đi, từ khi về đây có bao nhiêu mình nc với anh đâu- Phong lên tiếng nói.

— Ừm... và kêu luôn cô bé đang ngồi kế Khương nữa- Nguyệt Anh nhìn xuống bàn ăn của Khương với vẻ mặt đầy tức giận....

Wương nhìn Nguyệt Anh rồi nhìn xuống bàn nó, trong lòng cũng khó chịu không kém.

46. Chương 46

CHAP 47

Tại Lus

Nhìn Khương chăm chăm như đang chờ đợi câu trả lời, tại sao nó lại ở nơi ồn ào này với bọn họ, nó đâu có wen bik ai đâu ngoại trừ Vương và Khương, nếu nó bik như vậy nó đã không nhận lời mời của Khương rồi, không khí yên ắng bao trùm khắp chỗ nó, mọi người đều không bik nói gì với nhau ... im lặng là vàng mà.

—Ờ....- Đan ngượng ngập lên tiếng phá tan bầu không khí- chúng ta uống mừng vì lâu ngày không gặp đi...- vừa nói tay Đan cầm ly rượu đưa lên, rồi Phong cũng đưa ly rượu theo tới Vương tưới Nguyệt Anh, tới Khương và mọi người dừng con mắt ngay tại nó, nó vẫn chưa cầm ly rượu của nó lên nữa, mà thật ra là nó không bik uống....

— Cô làm gì vậy, cầm lên đi- Vương wát vào mặt nó

_ Cô ấy không bik uống, tôi uống dùm là đc chứ j..- Khương nhăn mặt nói rồi cùng mọi người cụng ly uống hai lần liên tiếp thay cho nó.

Nguyệt Anh khó chịu nhìn Khương, Nguyệt Anh không thích Khương như vậy... cô ta là cái j mà Khương phải vì cô ta như thế... nheo mắt lại nhìn nó Nguyệt Anh lên tiếng

_ Thanh à, em theo tôi vào WC được không tôi nhờ em chút- Nguyệt Anh cười tươi nói nó

_Ồmmm .. cũng được

Đi theo Nguyệt Anh vào WC, nó thoáng ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nàn đây, nó cảm thấy khó chịu với cái thứ đó..

_ Chị cần tôi júp j?- nó hỏi Nguyệt Anh

Xoay người mỉm cười với nó, Nguyệt Anh nhìn nó từ đầu đến chân..

_ Cô là cái j mà khiến cho Khương thành ra như vậy?

_ Không là j hết- nó đáp trả Nguyệt Anh

_ Cô nói láo, không là j mà tại sao Khương lại đánh nhau vì cô?- Nguyệt Anh bắt đầu bực tức

_ Chuyện đó tôi không biết j hết- nó có chút bất ngờ

_ Không biết j thiệt sao? Tôi kêu cô vô đây chuyện muốn cô júp là làm ơn tránh xa Khương ra... cô không là j của Khương thì đừng có tới ngày đi theo anh như vậy coi chừng người ta coi cô là phù thủy đó- Nguyệt Anh nhướn lông mày nói nó rồi bỏ ra ngoài.

Như không tin vào tai mình, một cô jáo dạy nó một người hiền lành trong mắt mọi người lại có thể nói ra mấy câu đó, rốt cuộc là ý j chứ? Nhắm mắt lại, nó nhẹ bước ra bàn , nơi mọi người đang tập hợp vui vẻ. Nhìn Nguyệt Anh tươi cười như không có chuyện j xảy ra tự nhiên nó cảm thấy thật khó chịu.

_ Anh Khương, dạo này anh sao rồi, từ lúc em về chưa có dịp nc với anh..- Đan ngồi ôm một cô gái vừa nói

_ bình thường thôi, cậu tính ở đây luôn hửm?

_ Ừm... em ở đây để hoàn thành công việc

_ À, sao em im lặng vậy Thanh, uống chút j đi, cocktail thử nha- Nguyệt Anh đưa ly nước lên mặt nó

Nheo mắt lại khó hiểu nhìn Nguyệt Anh, nó cũng mỉm cười rồi định cầm ly nước từ tay Nguyệt Anh thì

Choảng- chiếc ly đột nhiên rớt xuống một cách vô thức, ngó người nhìn Nguyệt Anh nó không biết là Nguyệt Anh đang có ý j nữa.

_ Hey... chị định mời em thôi, đâu cần gạt tay chị ra- Nguyệt Anh nhìn nó ngại ngùng nói

_.....- nó vẫn không hiểu Nguyệt Anh đang định làm j.

Cùng lúc cuối xuống nhặt miếng chai lên, Nguyệt Anh cười đểu nhìn nó rồi đột ngột tự làm đứt tay mình

_ Wao....- Nguyệt Anh thốt lên

Thấy thế Vương vội chạy tới, đỡ Nguyệt Anh vậy rồi nhẹ nhàng mút miếng máu trên tay Nguyệt Anh, nó dường như cứng đờ trước hành động đó.....

_ Chị không sao chứ- Vương nhẹ nhàng hỏi Nguyệt Anh

_ Oh.... Ko sao...

Bực tức Vương way sang nhìn nó với con mắt jận jữ rồi wát lên

_ Cô bị sao vậy, hết hất ly nước jờ thì làm tay Nguyệt Anh chảy máu, cô wá đáng vừa thôi, đừng nghĩ tôi không dám làm j cô.

_.... tôi không có...- nó cố jải thích với Vương

_ Im đi và biến khỏi mắt tôi, cả anh- Vương chỉ thẳng vào mặt Khương- và cả cô ta nữa- rồi liếc sang nó

_ Mày cảm thấy không được hả- Khương nhướn lông mày lên hỏi Vương

_ Anh nói j...- Vương hồng hộc lao tới Khương nhưng lại bị Nguyệt Anh jũ tay lại.

_ Hai người thôi đi, đừng có chuyện nhỏ xé ra to.- rồi Nguyệt Anh way sang nhìn nó với con mắt không còn j để tổn thương hơn.

Nó không bận tâm tới ánh mắt của Nguyệt Anh cũng ko bận tâm người khác nhìn nó ra sao, nó chỉ cần Vương tin nó

_ Tôi ko có làm, vì cái j mà tôi phải làm như vậy- nó nhìn Vương nói

_ Trên đời tôi ghét nhất thứ con gái như cô, làm mà không dám nhận- Vương lạnh lùng nói nó

_ Tôi ko có làm- nó nhấn mạnh lần nữa

_.....

Vương nhìn nó không nói j, nhưng thật sự Vương có chút mơ hồ, trước h Vương chưa từng thấy nó làm điều này với ai hết, way sang nhìn Nguyệt Anh mệt mỏi cuối mặt xuống, Vương ôm lấy vai Nguyệt Anh rồi lặng lẽ bước ra ngoài, để mặc nó vẫn đứng đó nhìn theo không trung.... lần này nó cảm thấy như đang bị thiêu cháy bởi lửa vậy.

47. Chương 47

CHAP 48

Nó và Khương đã đi dọc hết con đường này bao nhiêu lần nó cũng không nhớ nổi. Khương nhìn nó một lát, rồi đứng lại đưa nó ngồi xuống bậc thang trước cửa nhà đang đóng.

Nó cũng không nói j đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng đầu nó jờ chỉ nghĩ đến cảnh vừa rồi.

_ EM không sao chứ- Khương ngồi xuống cạnh nó hỏi

_ Không sao..... nhưng tôi hỏi anh đc k?- mắt nó hướng về phía trước không hề nhìn sang Khương

_ Uhm.. em hỏi đi

_ Anh tin tôi không?

_ Tôi tin- Khương way sang nói với nó

_ Tại sao, dựa vào đâu mà tin..- nó bắt đầu way sang nói chuyện với Khương

_ Dựa vào cái này.- Khương cười với nó rồi cầm tay nó lên.

Giờ thì nó mới để ý trên tay nó có máu , jờ thì nó đang cảm thấy nhức tay rồi

_Em không thấy đau sao?- Khương vừa hỏi nó vừa băng cá nhân

_ Tôi kòn không bik nó bị khi nào nữa...

7h a.m tại trường học

Từ trên bục giảng Nguyệt Anh lâu lâu lại liếc xuống nó xem biểu hiện như thế nào, nó biết tuy không cảm thấy thoải mái lắm nhưng theo nó thấy nó là tốt nhất coi như chưa có chuyện j xảy ra, tối nay nó nhất định phải đến nhà lão ja và hỏi xem tại sao trong người nó lại thay đổi đến mức đó, lúc nóng lúc lạnh thất thường, nó cũng muốn hỏi Ngân Trúc lắm nhưng dạo này Ngân Trúc đang bù đầu bù cổ vì công ti nên nó cũng k dám hỏi....

Nghĩ tới chuyện hôm wa, nó cũng không ngờ Khương lại tin nó, người nó kần tin thì không người đó không tin người nó không để ý đến lại tin nó, nó có chút nực cười với cái suy nghĩ đó...

_Cô bị ma ám hả?

Nó giật mình nó không nghe lầm chứ, là Vương đang nói chuyện với nó, nó còn tưởng sẽ có một chuyện ngoạn mục là cánh cửa sẽ bật ra , nhưng lần này nhẹ nhàng đến mức nó cũng ko phát hiện, không mà có khi cả lớp nó đang bắt ngờ đấy chứ, Vương mở cửa nhẹ nhàng bước vào lớp học..

__ Sao cô ko trả lời tôi- Vương bắt đầu bực

__- nó không muốn trả lời Vương từ cái chuyện hôm wa nó đã thấy khó chịu rồi.

__ Ê, thầy Khương hỏi bà kia- Như vậy sang khều tay nó

__ Thầy Khương mà bà cũng không nói chuyện nữa hả- My chống cằm hỏi nhỏ nó

Nó biết chắc mọi người nhầm lẫn hết rồi, người đang đứng trước mặt nó, không phải thầy Khương mà là Vương, Vương không jống như trước đây nữa, trông hiền và bớt wậy hơn chút, điều j đã khiến Vương như vậy? Nó bắt đầu tò mò

__ Cô bị điếc hả- Vương wát lên mặt nó

__ Tôi với anh không có j để nói- nó cũng bực mình wát lại

__ Không có j là sao? Cô jải thích chuyện hôm wa đi?

__ Chuyện j hôm wa?

__ Cô còn nói xạo, tại sao cô lại đối xử với Nguyệt Anh như vậy? Mau xin lỗi Nguyệt Anh đi- Vương dứt tay vào túi ghênh mặt nói với nó

Lần đầu tiên nó thấy có người ngang ngược như vậy, nghĩ cái j mà dám kêu nó xin lỗi, nó đã làm j sai đâu...máu nóng trong người nó đã dần dần đi vào đầu nó

__ Tôi không làm j sai cả, nên sẽ không xin lỗi, muốn xin lỗi anh tự đi mà xin lỗi đi.- nó bực tức nói với Vương

Chát

Lần thứ 2 Vương jáng cái tát vào mặt nó, máu từ miệng nó toé ra và rớt chiếc mắt kiếng nó hay mang nữa, cuối đầu xuống, nó dường như không tin vào mắt mình.... Nó đã làm cái j mà phải chịu đựng như vậy?

Vương cũng không ngờ mình ra tay đánh nó, chỉ là Vương cảm thấy rất bực khi mà nó dám cãi Vương, Vương cảm thấy có chút kinh tởm với chính bản tay mình.

Nguyệt Anh nhìn Vương rồi way sang nhìn nó, có chút vui mừng, nhưng khuôn mặt nguyệt Anh lại không tỏ vẻ rất xót xa rồi vội vàng chạy xuống đỡ cho nó.

__ EM không sao chứ Thanh?, Vương mau xin lỗi đi- Nguyệt Anh tay đỡ nó, mắt nhìn luyến tiếc vào Vương

__...Tôi- Vương không biết nên nói với nó ntn

Ngân Trúc khoanh tay đứng đó nhìn mọi chuyện, không có j là xót xa không có j là bênh vực, jống như chưa từng can dự với mình vậy, dù sao cô cũng muốn kiểm tra nó , có thật là con cháu của thánh nữ không, nếu là con cháu của thánh nữ, chắc chắn nó sẽ jống như Ngân Trúc, sẽ nổi jận mà làm tanh bành nơi này rồi, nhưng xem ra nó chưa có biểu hiện j hết.

“ Chẳng lẽ là sự nhầm lẫn”- Ngân Trúc tự hỏi trong đầu mình.

Còn nó vẫn đứng đó, từ từ nhặt mắt kiếng lên, nó không muốn làm mọi người hốt hoảng với chính đôi mắt nó, trở về với jáng vẻ ban đầu, lạnh lùng , bình tĩnh như chưa có chuyện j xảy ra, nó có chút j đó làm người khác khiếp sợ, coi như không có j, đôi mắt nó sắc lạnh nhìn vào Vương, có phải nó wá tin vào Vương tin rằng Vương sẽ hiểu cho nó nhưng hình như nó đã sai rồi, sai từ lúc đi cùng với Vương đến wán nước , sai từ lúc đi cùng Vương trên đồi hoa mặt trời, sai từ lúc để Vương công nó, và sai từ lúc bản thân nó phát hiện nó thật sự thích Vương..... Tất cả là sai lầm của chính nó..

Nó không nói j, lẳng lặng bỏ ra ngoài, Vương đột ngột cầm tay nó lại như đang muốn jải thích điều j đó

__ Tôi...

Nó way đầu lại nhìn Vương, jứt tay mình lại, nó nhìn Vương bằng nửa con mắt, nó đang rất jận và cảm thấy bị coi thường.. và buông ra một câu mà bản thân nó không muốn, không muốn chút nào...

_ Từ nay, anh coi như đừng wen biết tôi nữa, cứ như sự khởi đầu đi..... Anh ghét tôi, và tôi cũng ghét anh.

Nói xong nó bỏ ra ngoài, không dám way đầu lại, vì nó sợ, sợ rằng nó sẽ khóc mất. Nó chạy mãi chạy mãi chạy cho đến khi nào không còn có thể chạy nữa..... và nó cũng không biết nó đứng trước khu vườn nhân tạo của trường... nơi mà lúc đầu bản thân nó nghĩ rằng sẽ way lại nhưng bị jờ nó mới có “ dịp” để way lại đây trong tình trạng tồi tệ và nó cũng kịp nhìn ra, có người đang đến chỗ nó, người mà nó cho là nhân vật bước ra trong truyện huyền thoại, một người đẹp như được tráng men sứ, và bất chợt cầm tay nó chạy thẳng vào bên trong khu rừng đó, bất jác nó cũng chạy theo, bỏ lại mọi thứ ở đằng sau.....

48. Chương 48

Chap 49

Đùng đưa chân, jờ nó cảm thấy thoải mái rồi, miệng nó vừa cảm hộp sữa vừa ngân nga bài ca nào đó, không hiểu sao ở bên Khương, nó dần không là nó nữa, có chút vui, có chút bình an và có cả cảm jác được bảo vệ nữa. Liếc mắt xuống dưới, nó thoáng cảm thấy chân mình hơi rung, cao thật, chưa bao jờ nó cảm thấy cao đến vậy. Chính xác hiện jờ, nó và Khương đang ngồi vắt vẻo trên cây đại thụ to lớn nhất trong khu rừng này.

_ Thích không, đây là không gian riêng của tôi đó- Khương nhắm mắt ngả người xuống cành cây hỏi nó

_ Uhm... cảm ơn anh... tôi thấy đỡ hơn rồi.

_ EM lạ thiệt, dù bị cỡ nào em cũng ko khóc.... Em là người ko có nước mắt hả?- Khương tò mò ngó hỏi nó

.... Cái j mà nước mắt với không nước mắt... tôi đâu có yếu đuối đến mức đó.- vừa nói nó vừa tránh ánh mắt nhìn sâu soi của Khương.

_ Oh... thỳ ra là vậy.

Khương mỉm cười nhìn nó rồi ngả người lại trên cây...có nó ở bên Khương cảm thấy đỡ trống trải hơn rồi... trừ khi có điều j buồn Khương mới tới đây, nhưng không hiểu sao khi có nó bên cạnh Khương lại không thấy buồn nữa, nơi đây jống như thiên đường ở hạ dưới vậy, rất đẹp khi có nó ở bên. Nó không biết cũng không sao(Khương tự nói với chính mình) chỉ cần một mình Khương biết là đủ...

_ Sao anh lại biết chỗ này, tôi đã từng muốn đến đây tôi nghĩ là sẽ rất đẹp.- nó bâng vơ nói trong không trung với Khương

_ Tình cờ thôi, chỗ này ngoài tôi ra không có ai bik được đâu, khi nào cô buồn thỳ đến đây, tôi ở đây đợi cô.....- Khương cười nói với nó- mà cô nói đúng, nó rất đẹp đây là nơi tôi thấy đẹp nhất.

_ Đẹp hơn cả đồi hoa mặt trời sao?- nó bất jác hỏi nhưng ko bik đang hỏi cái j

Khương way sang nhìn nó với cặp mắt buồn... Khương biết nó đã bắt đầu thích Khương, con người ta thật lạ, luôn chạy theo những thứ không thuộc về mình jống như Vương chạy theo Nguyệt Anh, Nguyệt Anh chạy theo Khương, Khương chạy theo nó và nó thỳ lại chạy theo Vương, đến bao jờ mới chấm dứt được cái vòng luẩn quẩn này đây? Khương ko trả lời nó, nhắm mắt lại và miên man đuổi theo một ý nghĩ nào đó.

Còn nó, nó cũng rất muốn trả lời câu hỏi của chính mình, đồi hoa mặt trời mà nó thấy, jữa bầu trời đầy sao và đom đóm đó nó thật sự thích nơi nào...? Nó buồn bã cúi mặt xuống vì nó biết, đồi hoa mặt trời đẹp là vì đó là nơi có Vương, nó rất nhớ Vương, nhớ lúc Vương ngồi hát vì Nguyệt Anh, nhớ lúc Vương công nó dưới trời đầy mưa nữa, và nhớ lúc Vương ôm nó ở sân ga tàu siêu tốc.. lúc đó nó đã thấy những cánh hoa anh đào rơi xuống trên vai nó và cả vai Vương nữa....

Tại căn tin

Vương ngồi nhìn ra bên ngoài mà không để ý rằng Nguyệt Anh có chút đang khó chịu

— Vương em ăn cái j chị đi lấy?

Không biết Nguyệt Anh đã hỏi bao nhiêu lần câu đó nhưng đáp trả lại là sự bâng vơ của Vương. Vương cảm thấy mình thật kinh tởm, ra tay đánh nó chỉ vì sự tức giận của chính mình, quả thật ban đầu Vương rất ghét nó nhưng bị jờ Vương ko hề ghét nó, nhưng khi nghe chính miệng nó nói ra câu đó, Vương cảm thấy đau lòng, Vương phải đi xin lỗi nó, Vương sai rồi, và Vương sẽ làm mọi cách để nó tha lỗi, Vương tự mình trấn an với câu nói đó rồi dùng dùng bỏ zậy đi tìm nó bất chấp Nguyệt Anh đang kêu Vương đến bao lâu, trong đầu nó hiện chỉ đang có nó.

1 tiếng trôi wa, Vương đã tìm nó gần như khắp cả trường rồi mà vẫn không thấy Vương bắt đầu lo lắng cho nó, sợ rằng nó sẽ có chuyện j sợ rằng nó sẽ bỏ đi mà không nói j sợ rằng mãi sẽ không thấy nó nữa.....

Vương chạy ra ngoài cổng trường, mắt Vương nhìn khắp nơi để tìm nó rồi dừng lại ở một người đang đi bộ trên vỉa hè, đôi mắt người đó rất buồn, Vương cảm nhận được wa lớp kính rồi cùng với jai điệu vang nhẹ bên đường Vương bỗng cảm thấy người con gái đó thật đẹp.

Trong trái tim đã lạnh giá này

Anh đã đến và làm nó tan chảy từng chút một

Và rồi lặng lẽ khoá chặt trái tim mà em chẳng hề hay biết j

Lúc đó là khi nào nhỉ, mỗi khi bước về nhà

Hình bóng của anh lại ùa về trong em

Em chợt nhận ra anh đã tồn tại trong trái tim này từ lâu rồi...

.....

Những âm thanh Vương nghe được từ những jai điệu của bản nhạc, Vương nhẹ nhàng đi ngang wa nó rồi way lưng lại vừa đi vừa cười nói với nó

— Hey, đi ăn j không? Tôi bao cô..

—.....- nó không nhìn Vương vẫn dõi mắt đi trước

— Được rồi, được rồi, tôi xin lỗi, xin lỗi mà- Vương vẫn không way về phía trước vẫn đi lùi lại đối diện nó

.....

— Cô nói j đi chứ, tôi xin lỗi, hay cô đánh tôi lại đi- Vương liên miệng nói với nó

—.....- nó dừng lại, mắt nó sắc lạnh nhìn Vương rồi bỏ đi sang hướng khác, Vương thấy vậy cũng chạy theo nó rồi lại nài nỉ xin nó tha lỗi...

— Xin lỗi, xin lỗi mà, tôi sẽ không đánh cô nữa, từ nay sẽ không.... Cô muốn j tôi cũng sẽ đồng ý- Vương chấp tay van xin nó

— Được.- nó dừng lại nói với Vương

Vui mừng Vương đứng lại mong chờ nó nói

— Để tôi yên, tôi không muốn bị ăn cái tát lần nữa đâu- nó lạnh lùng nói rồi bỏ đi một mạch

Vương đứng đó nhìn nó bỏ đi trong lòng có chút hụt hẫng... định way bỏ đi thì Vương thấy có thanh sắt đang sắp rớt xuống chỗ nó đi wa.. một chút nữa một chút nữa thôi...

Nó vẫn không hay biết vẫn đang đi wa chỗ đó dường như nó không cảm nhận được mối nguy hiểm..

RẦM

Tiếng thanh sắt rớt xuống làm mọi người xung quanh đó phải hoảng hồn, nó cũng bừng tỉnh sau những j nó chứng kiến, nó không sao nhưng Vương đang ôm nó nó cảm thấy máu đang chảy trên tay nó, nhưng sao nó không cảm thấy đau... đỡ Vương zậy, nó phát hiện đầu Vương đang chảy máu....

49. Chương 49

CHAP 50

— Nếu Vương có chuyện j tôi nhất định không tha cho cô.....- Nguyệt Anh trợn mắt nhìn nó.

Phải, là nó sai khi nó không trả lời Vương... nhưng chuyện Vương đỡ cho nó... nó thật sự không biết, nếu biết cho dù có chết nó cũng không muốn chuyện đó xảy ra... Ngồi trong phòng chờ... lòng nó bắt đầu thất lại... nó không muốn không muốn chuyện này xảy ra đâu... nếu được làm ơn đừng để Vương có chuyện j...

Người nó co rúm lại nó muốn ai đó đỡ lấy nó lúc này... nếu không nó sẽ ngã xuống mất... Làm ơn có ai đó....

Khương wan sát nét mặt của nó, anh cũng bắt đầu thấy đau lòng... biết mọi chuyện là không phải do nó thấy nó tự dằn vặt như vậy... Khương thật không nỡ.. Anh nhẹ bước đến bên nó, vòng tay ôm nó thật chặt... phải, lúc này nó cần có người che chở hơn bất cứ ai... Xin lỗi, không biết làm em yên lòng bằng cách nào ngoài cách này.... Khương tự nhủ với lòng mình bất chấp mọi người nhìn Khương với vẻ ngạc nhiên.

Nó thấy lòng ấm hơn, dường như nó đang được che chở bởi ai đó, nó vẫn cúi mặt xuống, là ai cũng được chỉ cần làm nó yên lòng được nó cũng mặc... thứ nước mặn mặn lại rơi nữa rồi, rơi mỗi lúc một nhiều một nhiều....

Nguyệt Anh đứng yên lặng nhìn Khương ôm Thanh, trong lòng trỗi dậy cảm giác đau nhói... tại sao không phải là cô... lúc trước cho dù cô có làm j... Khương cũng không ôm cô như vậy... tại sao Thanh lại được mà không phải là cô... Nguyệt Anh way đi... nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống. Cô mỉm cười nước mắt cứ thế rơi xuống.

2 tiếng trôi wa.

Cửa phòng cấp cứu bật mở, cả nó và mọi người đều nhìn ông bác sĩ đang bước ra...

— Con tôi nó sao rồi...- bà Phan lo lắng hỏi.

— Thiếu gia wa cơn nguy kịch rồi... sẽ không sao đâu... nghỉ ngơi sẽ khỏi thôi...- Bác sĩ nói xong bỏ đi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.... thật may mắn Vương không sao...

Bà Phan nhìn mọi người rồi dừng mắt tại nó, trong lòng bà thật tức giận, con bà vì cô ta mà phải nằm viện, dù cố ý hay vô tình đều là tại cô ta.... Bà chậm chậm đi tới chỗ nó.

Mắt nó cũng vì vậy mà nhìn mẹ Vương từ từ bước tới, cô biết cô có lỗi trong chuyện này nhưng kêu cô cuối đầu thì thật là không thể. Nhìn cử chỉ của nó, bà Vương càng tức giận hơn...

CHÁT

5 dấu tay in lên mặt nó, ai cũng hoảng hốt, có người lo lắng có người thờ ơ cũng có người dặt ý... mọi con mắt đều đổ dồn vào nó...

Nó không nói j... chỉ im lặng lãnh nhận cái tát đó, nó biết nó sai...

— Mong cô đừng bao giờ đến đây cũng đừng xuất hiện trước mặt Vương... đúng là đồ sao chổi... cô xuất hiện anh em tụi nó đánh nhau, bị jở lại Vương nhập viện... cô định gây ra cho nhà này phiền phức nào nữa... nên cút đi.. .. Cút đi..- bà Phan chỉ tay ra cánh cửa, khuôn mặt bà giận dữ thấy rõ...

— Mẹ, mẹ đừng wá đáng nữa... chuyện này không phải do Thanh... là chuyện ngoài ý muốn thôi...- Khương lên tiếng đỡ lời nó

— Mà... diên rồi sao.. không thấy em mà đang nằm trong đó hả.... rồi cuộc nó bỏ bùa mà hay sao mà mà bệnh nó...trong nhà không bệnh đi bệnh người ngoài... mà- Bà Phan càng lúc càng tức giận, bà nuôi nấng 2 anh em Vương Khương lớn lên, lần này vì người ngoài mà cãi bà, bà thật không chịu nổi..

Nguyệt Anh đứng nhìn mọi thứ diễn ra, khẽ nhếch môi , cô tiến đến bên cạnh bà Phan.

_ Bác à, bác đừng tức jận nữa... ai cũng biết là mọi sự ngoài ý muốn... bác nể cháu mà bỏ wa cho Thanh đi... dù sao em ấy cũng là học trò cháu... cháu thay mặt Thanh cuối đầu xin lỗi bác.- Nguyệt Anh gập người xin lỗi bà Phan...

_ Chuyện này không liên quan đến cháu... cháu là người tốt... đừng vì hạng người đó mà xin lỗi- Bà Phan dịu mặt nói với Nguyệt Anh.

Nó vẫn đứng đó, không nói j, dường như nơi này không dành cho nó, mọi người ai cũng nhìn nó với cặp mắt lạnh lùng thờ ơ, phải, hình như nó là sao chổi, bên họ hàng **** rửa chưa đủ còn bị người khác chửi... nó đúng là sao chổi mà... Tự cười với bản thân... mặt nó đánh lại... từ từ tiến tới trước mặt bà Phan.

_ Tôi xin lỗi, chuyện này là ngoài ý muốn... xin lỗi.. tôi sẽ ra khỏi đây... về sau sẽ không gặp con của bác nữa...

_ Hừ...tốt nhất là vậy... cô đi đi- bà Phan lườm nó rồi bỏ đi .Mọi người như vừa được xem kịch... cũng cười thầm mà bỏ vào thăm Vương... bên ngoài chỉ còn nó và Khương.

_ Em đừng để tâm lời mẹ tôi... bà ấy không cố ý ... chỉ là...

_ Tôi không trách mẹ anh... tôi về đây...

Nó bước thật nhanh ra phòng, đi nhanh đi nhanh rồi cuối cùng nó lao đầu chạy như điên ra bên ngoài ... nó xui xẻo đến mức đó sao... nó đã làm j sai chứ.... rất cuộc nó sai chỗ nào... rớt xuống rồi... mưa lại rơi rồi... sao nó ghét mưa wá... trông nó jờ còn thảm hơn bất cứ ai....

Đi bộ về nhà, nó cảm nhận được thân nhiệt đang tuột dốc, đầu nó choáng váng.. lấy tay dấm liên tục lên đầu.. ước j có thể dấm nát cái đầu này thì hay wá... Nhưng chóng cở nào... nó cũng không thể không nhận ra nhiều chiếc xe đen đang đậu trước nhà nó... lại có chuyện j xảy ra nữa đây???

_ Sao jờ còn chưa về nữa—Bà Đoàn đang wì gối lo lắng cho nó. Hôm nay lão ja đến nhà bắt chợt...còn kéo cả họ hàng đến nữa... mà jờ Thanh lại không có ở nhà... càng khiến bà hoảng sợ hơn..

_ Đúng là không có ja jáo... đến jờ vẫn chưa chịu về... không phải là lại đi với ai thâu đêm chứ.- Bà dì đánh jọng nói

_ Không phải, không phải... Thanh nó chuẩn bị về rồi... mọi người xin đợi chút.- ông Đoàn yếu ớt lên tiếng bênh nó.

_ Hình như chị Thanh về rồi kìa.- Ngân Trúc chỉ ra hướng cửa chính

Mọi người đồng thời way đầu lại nhìn thấy nó một thân ướt sũng... mặt tái mét đang dần dần bước vào...

Nhìn mọi người đang wỳ 2 bên phía trước là lão ja đang ngồi... nó cũng đủ hiểu tại sao. Bước nặng nề về phía lão ja.. nó wỳ xuống thi hành lễ...

_ Con chào lão ja...

_ Tại sao jờ này mày mới chịu về... - Bà dì lên tiếng **** nó

_ Tại trên lớp có chút chuyện...- mắt nó không hướng về bà dì mà chỉ nhìn phía trước càng khiến bà dì tức jận.

Lấy gia pháp ra đây... mọi người lúc đó có chút jật mình... ja pháp không phải là chuyện đùa.. đã lấy ra rồi... thì chỉ có nước chịu chết... lần này coi bộ ja đình này khó sống rồi. Tiếng xì xầm bắt đầu vang lên... mọi người chỉ có mong chờ tiết mục này diễn ra xuống xể . Chỉ riêng lão ja vẫn ngồi trên... jữ im lặng... không một ai biết ông đang nghĩ j.

Quần ja tay run run đưa ja pháp cho bà dì... gia pháp jống như một cây roi đầu nối bằng cán... kéo dài là một sợi dây được làm bằng đuôi của loài cá đuối... bên trên còn dính những gai nhỏ li ti... đây là luật của gia tộc họ Đoàn... mỗi nhà đều phải thủ ja pháp nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ thì nhất định không lấy ra...

Bà dì nghiêng răng nhìn nó, không nương tay vụt mạnh vào người nó, trán nó nhăn lại... không phải nó chưa từng ném wa... nhưng trước đó nó dầm mưa... người ướt sũng... cộng thêm roi cá đuối.... khiến đầu dây kéo

dài trên lưng nó vệt thành một đường máu thẳng tắp, ai nhìn cũng phải hãi hùng... đánh 1 cái 2 cái vẫn không thấy phản ứng của nó... bà dì way sang vuốt vào bà Đoàn đang ngồi van xin kể bên...

Bà Đoàn bắt ngờ với đòn roi, không chịu được khụy xuống, bà khóc lên vì cơn rất khắp người... rồi dây roi lại vắt xuống người ông Đoàn... ông vẫn wỳ đó hững hờ... lỗi con tại cha... ông bằng lòng chịu hình phạt...

Máu trên người ba nó chảy xuống... nhà nó đã làm cái j mà phải bị chịu những chuyện này... rốt cuộc nó sai chỗ nào chứ... Nắm tay thành quyền... nó thấy như có luồng khí đang chạy dọc trong người nó... thứ khí đó mãnh liệt như ép nó bức ra... chuyện Vương chuyện Nguyệt Anh chuyện Bà Phan cứ lần lượt hiện trong đầu nó... như một thước phim xoay vòng... mắt nó trở nên tím lại... mọi người xung quanh nhận ra sự thay đổi nơi nó, ngay cả lão ja cũng bắt đầu để ý... Nó đứng lên chầm chầm bước tới bà dì... tay bà vô thức bị nó nắm lại dù vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được...

— Mày... mày buông ra- bà lắp bắp nói

Nó như mất đi ý thức... tứ tứ cầm tay bà nhấc lên... chân bà dì đã không còn đứng vững nữa... cứ như vậy mà bị bay lơ lửng trên không... xung quanh đồ đạc cũng bị cuốn mà bay lên... mọi thứ như mất trọng lượng... trong đầu nó chỉ ý thức là phảiwang bà dì xuống... nó thật muốn jét bà .

Ngân Trúc đứng đó cũng nheo mắt lại... nó cũng nhắm mắt lại... mắt lần lần chuyển sang tím... dùng sức đỡ bà dì jành lại phía mình...

Mọi thứ xảy ra wá đột ngột... trong nhà xuất hiện 2 thánh nữ... lần này... ai sẽ thắng đây???

50. Chương 50

Chap 51

Gió gầm gừ thốc mạnh vào trong nhà.... luồng jó như jũ tợn cuốn lấy mọi thứ lên.... Bà dì vẫn treo lơ lửng trên không... mặt bà tái lại... dường như không tin nổi mình đang bị jành bởi 2 thánh nữ... ai đó cứu bà với...

Nhìn Thanh thay đổi... bà Đoàn cảm thấy sợ hãi với con người trước mặt... bà không muốn con bà như vậy... bà không muốn thấy nó jống như kẻ jết người như thế... thà là kêu bà đi chết còn hơn... Bà bắt chấp lao tới ôm nó... vừa khóc bà vừa nói

— Dừng lại đi Thanh ơi... dừng lại đi con...- bà ôm nó chặt nó như không muốn nó làm thế này nữa...

Nó chấn động... là ai đang kêu nó đó... sao tôi wá nó không thấy j hết... làm ơn kéo nó ra khỏi chỗ này đi... nó đang ở nhà tại sao jở lại tôi thế này...

— Thanh ơi... dừng lại đi...

Mẹ... là mẹ đúng không... kéo kon ra với ... con không thấy j hết...

Ngân Trúc thấy nó hơi buông lỏng... cô dùng sức kéo bà dì về phía mình... rồi dùng tay đánh mạnh vào ngực nó...

Nó cảm thấy xương cốt mình rã rời... nó đang bị j thế này... sao lại nóng lạnh rồi còn đau nữa... nó mở mắt... thấy mẹ đang đỡ nó... xung quanh tiếng xì xầm lan nhanh hơn... nó buồn ngủ wá... nó cảm thấy rất mệt.... nó có thể ngủ không.... phải rồi khi ngủ thì sẽ không nghĩ j nữa... không nghĩ đến bà dì... không nghĩ đến ba mẹ... và không nghĩ đến Vương nữa...

5a.m

Khát nước wá... nó muốn uống nước... nó cần nước... . Người nó khẽ động dậy... bà Đoàn jật mình thức dậy nhìn nó... bà cầm tay nó... vừa khóc vừa nói

— Thanh... con tỉnh rồi hả...

— Nước... nước

— Để mẹ kêu người đi lấy...

Nó mệt wá... sao người nó chỗ nào cũng đau nhức hết zậy... đã xảy ra chuyện j... nó chả còn nhớ j nữa...

Bà Đoàn mang nước đỡ nó ngồi dậy uống... Vội vàng uống nó bắt đầu...nhìn mẹ nó đầy vẻ ngạc nhiên.

— Sao con lại ở trong phòng... con nhớ là lúc đó Con bị đánh rồi ngất xuống.... rồi....

— Con thiệt không nhớ j sao Thanh... mọi việc hôm đó con quên hết rồi hả....? Bà Đoàn nghi ngờ nhìn nó

— Hôm đó... đã xảy ra chuyện j?/- nó thiệt không nhớ j hết... sao cứ jống như nó vừa trải wa giấc mơ dài zậy...

— Con đã ngủ 2 ngày rồi... là do con bị dầm mưa nên ốm thôi... không sao đâu- Bà Đoàn ôm nó vào lòng nói.... Bà không muốn nó nhớ lại chuyện hôm đó... tốt nhất nên quên đi... lần này bà muốn bảo vệ nó... đứa con của bà... chưa bao h bà làm tốt nghĩa vụ làm mẹ... lần nào cũng là do bà yếu đuối hại nó bị họ hàng mắng bị bà dì đánh... là lỗi tại bà... bà ôm nó chặt hơn.. Mặc dù không hiểu sao mẹ nó lại ôm nó chặt đến zậy nhưng vẫn là trong lòng nó đã thấy rất ấm áp.

6.am tại trường.

— Bà bị ốm hả... có sao không?- Như wan tâm hỏi nó

— Phải đó, phải đó, có j nặng không.. tui tui lo cho bà chết được..- Mi chống cằm nói nó

— Tui không sao... bình thường à...

Reeng...

— Ê zô lớp rồi kà— Ánh way xuống nói với đám nó.

Nó cũng im lặng way lên , tiết đầu tiên là tiết của chủ nhiệm cũng là tiết của Nguyệt Anh... rồi nó phải đổi mặt ntn đây? Nghĩ đến Vương... tìm nó bỗng thất lại... không biết Vương ntn rồi. Mãi nghĩ đến Vương nó quên mất là mọi người đang gọi nó.

— Thanh, Thanh... - Ánh lay người nó

Nó như giật mình thoát khỏi cơn suy nghĩ đó, nhìn Ánh nhìn mọi người rồi nhìn thấy Nguyệt Anh đang jận jữ nhìn nó.

— Sau jờ học... em lên phòng gặp tôi...- Nguyệt Anh chỉ nó rồi ra hiệu lên phòng.

Nó không biết chuyện tiếp theo j sẽ xảy ra đây... thoáng nhìn ra bên cửa sổ... nó chợt nhớ đến cái cây đó... cái cây mà Vương nằm ngủ trên đó... lấp lánh đôi khuyên tai bạc.. lúc đó trông Vương thật sự rất đẹp... nó nhớ nó đã way đầu lại không nhìn Vương vì nó không muốn gây rắc rối... lắc đầu nhẹ... nó way mặt hướng lên bảng chăm chú nghe giảng...

Sau tiết học, nó chậm chậm đi lên phòng jáo vụ... nó phải gặp Nguyệt Anh... rồi bắt đầu ntn đây??

— Thanh..- Khương nắm tay nó kéo lại

Bất ngờ... nó way mặt tiến sát vào gần Khương... một chút nữa là nó với Khương đã....

Vội đẩy Khương ra... nó đánh mặt lại hỏi

— Có chuyện j

Khương thấy nó lạch lùng trong lòng lại thấy hơi buồn

— Em vẫn còn để ý ở bệnh viện hả... lúc đó là mẹ tôi không đúng... tôi...

— Còn chuyện j nữa không??? – nó cắt ngang lời Khương.

Khương không biết nói j, quá bất ngờ với hành động của nó... chỉ 2 ngày thôi nó đã thay đổi đến zậy rồi... không đúng... có cái j đó không đúng....nó..

— Tôi phải lên phòng jáo viên.

Nó nói rồi bỏ đi một mạch, bước đi thật nhanh... nó không dám way đầu lại... trong trường này... ngoài đám bạn nó thì không còn ai tốt với nó như Khương.. bên Khương cảm giác thật an toàn yên bình đến kì lạ...

lúc Khương kéo nó lại... tim nó bỗng đập liên hồi... nhưng nhớ tới lời bà Phan nói hôm đó... tâm nó lại lạnh băng... nó không trách bà cũng chẳng trách ai... mà bởi vì lời bà nói.. nó đúng là đồ sao chổi.... đã là sao chổi thì không nên đến gần người thánh thiện như thần thánh kia... nếu không sẽ vấy bẩn sự trong trắng đó...

Đứng trước cửa... nó trấn an mình một hồi rồi gõ cửa...

_ Vào đi.

Nó bước vào thấy Nguyệt Anh đang ngồi xoay lưng lại với nó...nó không biết là cô ta muốn nói j nó nữa đây..

_ Tôi rồi hả? 2 ngày vừa rồi cô nghỉ, chắc không phải là vì thấy cắn rứt nên mới nghỉ chứ??? Nguyệt Anh buông lời nói móc nó

_ Có j không..?- nó lạnh nói

_ Zậy tôi vào vấn đề... mong cô từ nay đừng xuất hiện trước mặt Vương và cả Khương nữa.... đừng làm phiền 2 anh em họ...

_ Được- không ngần ngại nó trả lời với Nguyệt Anh như một cái máy di động... bản thân nó cũng biết Nguyệt Anh không thích nó tiếp gần 2 anh em họ. Cái này cũng đúng thôi... nếu là nó nó cũng chẳng muốn...

_ Cô nói thật sao?? Nguyệt Anh nghi ngờ nhìn nó

_ Thật, nếu không có j tôi về lớp...

Nói rồi nó bỏ đi mặc kệ Nguyệt Anh nhìn nó với vẻ nghi ngờ....

51. Chương 51

Chap 52

_Ê.. mấy bà có tin j không... gần 2 tuần rồi không thấy Vương đến trường nghe nói là nhập viện rồi á.- Vy ngồi nói với đám tụi nó.

_ Nghe rồi... tin hot đó ai mà chả biết.... đáng đời... ai biểu làm nhiều việc ác wá... trời phạt..- Ánh chống cằm nói

_ Cầu mong ở đó luôn đi... ăn ngủ nghỉ ở đó luôn đừng về nữa... - Như lên tiếng

_ Xuyt... bộ muốn làm nhân vật nổi tiếng hả... sẽ bị ăn đập đó.- My lên tiếng ngăn Như

_ Khỏi cần dẫu... mấy cái tụi bay nói... tụi tao đều nghe hết... - Yến(vị hôn thê của Vương) từ từ bước vào theo sau là gần cả khối A kéo đẩy cả dãy hành lang lớp học.

_ Tụi bay cũng gan lắm dám trù Vương – con nhỏ bên trái lên tiếng nói

_ Tao nói tốt nhất hần ăn ngủ nghỉ trong đó đi mà cũng là trù hả.... như zậy tiện cho hần khỏi học cái trường này.. là đang cầu phúc cho hần đó.- Như nghênh mặt lên nói

_ Như... đừng nói nữa- Vy kéo tay Như lại

_ Tụi bay định chống lại dân A tụi tao sao... đừng nói là dân A tao nghĩ là cái trường này mới đún. Chỉ cần tao kêu một tiếng thì dù mày là ai cũng khó sống được trong cái trường này- nhỏ Yến vênh mặt lên nói

_ Mày...- Như trợn mắt không nói được lời nào, vì nhỏ Yến nói đúng.. cho dù tụi nó có học joi đến đâu chỉ cần là bị cả trường tẩy chay , nghĩ đến là thấy sợ, không phải tụi nó không biết, những đứa bị tẩy chay về sau không phải bị thần kinh thì cũng nghỉ học.

Nhỏ Yến thấy mình thắng thế liền way mặt đi nhìn sang nó, bắt jác nhếch môi tiếng lại gần nó.

_ Đừng tưởng là con cháu nhà họ Đoàn là lên mặt, theo tao biết mày cũng chỉ là thứ bị người ta đem ra **** thôi, trong họ hàng thì không ai công nhận, từ gia đình cũng không được sống trong gia tộc mày nghĩ

mày giương oai được bao lâu- Yến trợn mắt lên tay nắm tóc nó dặt ngược ra sau- Cả chị họ mày cũng thân với tao... mày nghĩ đi ... chỉ cần tao kêu một tiếng bọn họ đều sai người wa đây đánh mày còn được...

Im lặng nghe những lời Yến nói, nó cảm thấy thật vô vị, chẳng phải là đã nghe wen rồi sao, nghe thêm lần này nữa cũng đâu có j.

Thấy nó im lặng, Yến càng điên tiết hơn, nắm tóc nó dặt thật mạnh rồi nói

_ Mày bị điên hả, không nghe tao nói j sao, kéo nó ra ngoài cho tao.- Yến wát lên

_ Thanh- Vy lên tiếng kéo tay nó lại – buông bạn tao ra

_ Mày nghĩ mày là ai... đánh luôn chúng nó đi- Yến ra lệnh cho đám người đằng sau xông lên đánh bọn nó.

Cả trai lẫn gái... lần lượt hòa nhau đánh 5 tụi nó, trong 4 đứa chỉ có nó là không có võ nên bị đánh nhiều nhất, nó cứ để mặc người ta lôi xuống dẫm lên người cầu xé... tát vào mặt nhưng tuyệt nhiên lại không hề phản kháng. Còn đám bạn nó, thấy nó nhu vô hồn liền lên tiếng wát:

_ Thanh, bà đứng đó làm j đánh lại tụi nó đi... không thì chạy đi nhanh lên

_ Thanh , đánh đi- My cũng lên tiếng wát nó

Nhưng mà với nó lúc này, mọi thứ cũng chẳng còn ý nghĩa, bị đánh hay không cũng như nhau thôi bắt wá lại thêm một lần nhập viện nữa, nó không phải là đá, nó cũng thấy đau khi người ta đánh nó, nhưng nỗi đau đó cũng đã chai sạn theo thời gian ... mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa...

Mãi suy nghĩ nên nó không để ý có người đang cầm ghế nhựa chuẩn bị phang vào người nó.

BỐP- Âm thanh đánh thức nó, nó thấy có người ngã trước mặt.. là Như... nó chưa kịp hiểu chuyện j đang diễn ra trước mặt. Như ôm đầu ngã xuống.

_ Như bà không sao chứ- nó cuống cuống đỡ lấy Như

_ Tui dân võ, không sao... còn bà- Như loạng choạng đứng dậy, miệng vẫn wan tâm hỏi nó.

Yến tức mình, tại sao nó lại hên wá vậy hên Vương đỡ cho nó jờ đến Như

_Giữ đám nó lại- Yến ra lệnh ..

Cả năm đứa nó, ai cũng bị 2 người jỡ tay dí sát vào tường, xung quanh mọi người đang nhìn tụi nó, trong bọn họ có kẻ tội nghiệp, có kẻ xem thường cũng có kẻ quay clip với vẻ mặt thích thú.

_ Mới này là mày trù Vương đúng không?- Yến nắm tóc Như jật ngược lên

_ Trù sao... là tao đang cầu phúc cho hần đó... làm chuyện ác nhiều wá nên mới vậy.- Như vênh mặt nói với Yến.

_ Tao muốn mày không thể gặp mặt ai được nữa... mày biết đây là j đúng không- vừa nói nhỏ vừa đưa bật lửa quơ trước mặt Như- tao muốn... đốt tóc mày.

Tay Yến tiến sát vào tóc của Như... nhưng chưa kịp đến thì tay đã bị người khác jỡ lại.

_ Buông ra... ai mà...- Yến vừa way lại đã thấy Phong đang đứng trước mặt.

Phong là bạn thân của Vương, điều đó ai cũng biết đáng lẽ phải cùng phe với nó mà đánh Như tại sao jờ lại bên Như...

_ Phong.. bỏ tôi ra .. sao lại bên nó

_ Không cần biết, là ai cũng được , nhưng không được đụng đến Như. – Phong lạnh lùng nói. Lời nói đó làm chần động mọi người đứng đó . Trong ba người, Phong là người lạnh lùng nhất vậy mà lên tiếng bên Như.

_ Đang đóng kịch hả, đừng có giả vờ wan tâm... tôi không cần- Như way mặt chỗ khác nói.

Mọi người lại được phen hoảng hơn. Ngoài nó ngạc nhiên ra, thì đám bạn nó lại thấy đúng như là lời Như nói... hình như mấy người đó đang diễn kịch.

__ Thả họ ra đi.- Phong nói xong rồi kéo Như bỏ đi chỗ khác.

Phong kéo Như ra phía sau trường... trong lòng Phong rất lo cho Như, mới này khi thấy Như bị phang ghế... Phong cảm thấy bản thân cũng rất đau... nếu như Phong đến kịp lúc đã có thể đỡ cho Như..

__ Buông ra đi, đau wá

__ Nói đi, sao em lại tránh anh...

__ Tôi không có- Như way mặt đi chỗ khác, nó không muốn đối diện với Phong.

__ Trước đây em...

__ Đừng có nói trước đây? Trước đây khác, bị jờ khác... mong anh mai một đừng phiền tôi nữa.- Như jận jữ wát vào mặt Phong

__ Anh không hiểu, hôm đó anh đợi em tại sao em không tới?

Hôm đó, hôm đó làm sao nó wên đc chứ. Phong hẹn nó ra chỗ 2 người hay gặp mặt, nó lúc đó chỉ muốn đến đó thật nhanh, nhưng hôm đó cũng là ngày mẹ nó bị tai nạn, nếu như nó biết đó chỉ là vụ tai nạn đơn thuần thì không sao nhưng đây là do mẹ Phong dần xếp, mặc dù mẹ nó không sao nhưng bà không thể đi lại bình thường được...sau hôm đó.. Phong cũng bỏ mặc nó mà đi... jờ lại way về... thật mắc cười.

__ Em nói đi.. sao hôm đó em không tới- Phong lay người nó

__ Anh còn jả vờ không biết người như anh tôi mới lần đầu gặp, tránh ra để tôi đi.

Như bước mạnh lướt wa Phong, nó chạy thật nhanh về lớp không muốn nghĩ nữa, không muốn liên wan đến Phong nữa...

__ Như bà có sao không?- nó chặn Như lại

__ Thanh hả... tui không sao...

__ Uhm ... zậy thì mình về lớp đi bọn họ đang đợi á

__ Oh.

Tại bệnh viện

__ Chán chết được...sao tôi lại chưa được xuất viện???- Vương nghiêng rắng hỏi bác sĩ đang khám.

__ Uhm... xin lỗi thiếu ja là phu nhân kêu tôi phải chăm sóc cậu thật kĩ, đợi câu hồi phục thật rồi mới đc xuất viện.

__ Ông đui sao không thấy tôi khỏe rồi hả tôi muốn xuất viện- Vương cúi jận wát

__ Đừng làm ồn nữa... mày được ở đây là hay rồi... còn tao vừa phải lên trường còn phải jải wuyết chuyện công ti... sướng mà không biết hưởng- Đan mở kửa bước vào theo sau là Phong và Nguyệt Anh

__ Tới rồi hả.... tôi đang chán chết đây...

Nguyệt Anh mỉm cười, tiến tới ngồi xuống lấy khăn lau mặt cho Vương. Thấy cảnh đó Đan chỉ nhe răng kười đều còn Vương thì trông có chút ái ngại nhưng cũng rất hạnh phúc. Đây là điều Vương muốn từ lâu, sự việc đến wá nhanh khiến Vương thấy có chút không chấp nhận đc.

Chợt nghĩ tới điều j đó Vương khựng lại.

__ Nhỏ đó không tới sao?- Vương thấy thật khó hiểu, lúc Vương đỡ thanh sắt xuống cho nó cứ tưởng là đã chuộc được lỗi nhưng đã 2 tuần vẫn không thấy nó xuất hiện. Không lẽ cô ta jận dai zậy sao? Trong lòng Vương có chút bực mình, khó chịu thật.

__Chị đã có kêu Thanh tới thăm em... nhưng...- Nguyệt Anh ầm úp không dám nhìn Vương nói

__ Nhưng sao...??

— Thanh nó nói không muốn đến thăm em... nhìn em... nó rất ghét...- Nguyệt Anh còng cuối đầu thấp hơn tỏ vẻ không muốn nói

— Con nhỏ đó điên rồi sao....là Vương đỡ cho cô ta mà cô ta còn dám nói vậy- Đan tức giận nói.

Wương không nói gì... hắn đang tức giận, con nhỏ đó nghĩ mình là ai chứ... không chịu gặp mặt còn ghét nữa... nghĩ tới đó Vương càng thấy tức giận hơn....

— Đi, tôi muốn lên trường.

52. Chương 52

CHAP 50

— Nếu Vương có chuyện gì tôi nhất định không tha cho cô.....- Nguyệt Anh trợn mắt nhìn nó.

Phải, là nó sai khi nó không trả lời Vương... nhưng chuyện Vương đỡ cho nó... nó thật sự không biết, nếu biết cho dù có chết nó cũng không muốn chuyện đó xảy ra... Ngồi trong phòng chờ... lòng nó bắt đầu thất lại... nó không muốn không muốn chuyện này xảy ra đâu... nếu được làm ơn đừng để Vương có chuyện gì...

Người nó co rúm lại nó muốn ai đó đỡ lấy nó lúc này... nếu không nó sẽ ngã xuống mất... Làm ơn có ai đó....

Khương wan sát nét mặt của nó, anh cũng bắt đầu thấy đau lòng... biết mọi chuyện là không phải do nó thấy nó tự dằn vặt như vậy... Khương thật không nỡ.. Anh nhẹ bước đến bên nó, vòng tay ôm nó thật chặt... phải, lúc này nó cần có người che chở hơn bất cứ ai... Xin lỗi, không biết làm em yên lòng bằng cách nào ngoài cách này.... Khương tự nhủ với lòng mình bất chấp mọi người nhìn Khương với vẻ ngạc nhiên.

Nó thấy lòng ấm hơn, dường như nó đang được che chở bởi ai đó, nó vẫn cúi mặt xuống, là ai cũng được chỉ cần làm nó yên lòng được nó cũng mặc... thứ nước mặn mặn lại rơi nữa rồi, rơi mỗi lúc một nhiều một nhiều....

Nguyệt Anh đứng yên lặng nhìn Khương ôm Thanh, trong lòng trời dấy cảm giác đau nhói... tại sao không phải là cô... lúc trước cho dù cô có làm gì... Khương cũng không ôm cô như vậy... tại sao Thanh lại được mà không phải là cô... Nguyệt Anh way đi... nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống. Cô mỉm cười nước mắt cứ thế rơi xuống.

2 tiếng trôi qua.

Cửa phòng cấp cứu bật mở, cả nó và mọi người đều nhìn ông bác sĩ đang bước ra...

— Con tôi nó sao rồi...- bà Phan lo lắng hỏi.

— Thiếu gia wa cơn nguy kịch rồi... sẽ không sao đâu... nghỉ ngơi sẽ khỏi thôi...- Bác sĩ nói xong bỏ đi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.... thật may mắn Vương không sao...

Bà Phan nhìn mọi người rồi dừng mắt tại nó, trong lòng bà thật tức giận, con bà vì cô ta mà phải nằm viện, dù cố ý hay vô tình đều là tại cô ta.... Bà chậm chậm đi tới chỗ nó.

Mắt nó cũng vì vậy mà nhìn mẹ Vương từ từ bước tới, cô biết cô có lỗi trong chuyện này nhưng kêu cô cuối đầu thì thật là không thể. Nhìn cử chỉ của nó, bà Vương càng tức giận hơn...

CHÁT

5 dấu tay in lên mặt nó, ai cũng hoảng hốt, có người lo lắng có người thờ ơ cũng có người dặt ý... mọi con mắt đều đổ dồn vào nó...

Nó không nói gì... chỉ im lặng lãnh nhận cái tát đó, nó biết nó sai...

— Mong cô đừng bao giờ đến đây cũng đừng xuất hiện trước mặt Vương... đúng là đồ sao chổi... cô xuất hiện anh em tụi nó đánh nhau, bị jở lại Vương nhập viện... cô định gây ra cho nhà này phiền phức nào nữa... nên cút đi.. .. Cút đi...- bà Phan chỉ tay ra cánh cửa, khuôn mặt bà giận dữ thấy rõ...

— Mẹ, mẹ đừng wá đáng nữa... chuyện này không phải do Thanh... là chuyện ngoài ý muốn thôi...- Khương lên tiếng đỡ lời nó

— Mày... điên rồi sao.. không thấy em mày đang nằm trong đó hả.... rớt cuộc nó bỏ bùa mày hay sao mà mày bệnh nó...trong nhà không bệnh đi bệnh người ngoài... mày- Bà Phan càng lúc càng tức giận, bà nuôi nấng 2 anh em Vương Khương lớn lên, lần này vì người ngoài mà cãi bà, bà thật không chịu nổi..

Nguyệt Anh đứng nhìn mọi thứ diễn ra, khẽ nhếch môi , cô tiến đến bên cạnh bà Phan.

— Bác à, bác đừng tức giận nữa... ai cũng biết là mọi sự ngoài ý muốn... bác nể cháu mà bỏ wa cho Thanh đi... dù sao em ấy cũng là học trò cháu... cháu thay mặt Thanh cuối đầu xin lỗi bác..- Nguyệt Anh gặp người xin lỗi bà Phan...

— Chuyện này không liên quan đến cháu... cháu là người tốt... đừng vì hạng người đó mà xin lỗi- Bà Phan dịu mắt nói với Nguyệt Anh.

Nó vẫn đứng đó, không nói gì, dường như nơi này không dành cho nó, mọi người ai cũng nhìn nó với cặp mắt lạnh lùng thờ ơ, phải, hình như nó là sao chổi, bên họ hàng **** rửa chưa đủ còn bị người khác chửi... nó đúng là sao chổi mà... Tự cười với bản thân... mặt nó đánh lại... từ từ tiến tới trước mặt bà Phan.

— Tôi xin lỗi, chuyện này là ngoài ý muốn... xin lỗi.. tôi sẽ ra khỏi đây... về sau sẽ không gặp con của bác nữa...

— Hừ...tốt nhất là vậy... cô đi đi- bà Phan lườm nó rồi bỏ đi .Mọi người như vừa được xem kịch... cũng cười thầm mà bỏ vào thăm Vương... bên ngoài chỉ còn nó và Khương.

— Em đừng để tâm lời mẹ tôi... bà ấy không cố ý ... chỉ là...

— Tôi không trách mẹ anh... tôi về đây...

Nó bước thật nhanh ra phòng, đi nhanh đi nhanh rồi cuối cùng nó lao đầu chạy như điên ra bên ngoài ... nó xui xẻo đến mức đó sao... nó đã làm gì sai chứ.... rớt cuộc nó sai chỗ nào... rớt xuống rồi... mưa lại rơi rồi... sao nó ghét mưa wá... trông nó jờ còn thảm hơn bất cứ ai....

Đi bộ về nhà, nó cảm nhận được thân nhiệt đang tuột dốc, đầu nó choáng váng.. lấy tay dấm liên tục lên đầu.. ước gì có thể dấm nát cái đầu này thì hay wá... Nhưng chóng cổ nào... nó cũng không thể không nhận ra nhiều chiếc xe đen đang đậu trước nhà nó... lại có chuyện gì xảy ra nữa đây???

— Sao jờ còn chưa về nữa—Bà Đoàn đang vì gối lo lắng cho nó. Hôm nay lão già đến nhà bắt chợt...còn kéo cả họ hàng đến nữa... mà jờ Thanh lại không có ở nhà... càng khiến bà hoảng sợ hơn..

— Đúng là không có ja jáo... đến jờ vẫn chưa chịu về... không phải là lại đi với ai thâu đêm chứ..- Bà dì đánh jọng nói

— Không phải, không phải... Thanh nó chuẩn bị về rồi... mọi người xin đợi chút.- ông Đoàn yếu ớt lên tiếng bênh nó.

— Hình như chị Thanh về rồi kìa.- Ngân Trúc chỉ ra hướng cửa chính

Mọi người đồng thời way đầu lại nhìn thấy nó một thân ướt sũng... mặt tái mét đang dần dần bước vào...

Nhìn mọi người đang vây 2 bên phía trước là lão già đang ngồi... nó cũng đủ hiểu tại sao. Bước nặng nề về phía lão già.. nó wý xuống thi hành lễ...

— Con chào lão già...

— Tại sao jờ này mày mới chịu lết mặt về... - Bà dì lên tiếng **** nó

— Tại trên lớp có chút chuyện...- mắt nó không hướng về bà dì mà chỉ nhìn phía trước càng khiến bà dì tức giận.

Lấy gia pháp ra đây... mọi người lúc đó có chút giật mình... ja pháp không phải là chuyện đùa.. đã lấy ra rồi... thì chỉ có nước chịu chết... lần này coi bộ ja đình này khó sống rồi. Tiếng xì xầm bắt đầu vang lên... mọi

người chỉ có mong chờ tiết mục này diễn ra xuống xẻ . Chỉ riêng lão ja vẫn ngồi trên... jữ im lặng... không một ai biết ông đang nghĩ j.

Quần ja tay run run đưa ja pháp cho bà dì... gia pháp jống như một cây roi đầu nổi bằng cán... kéo dài là một sợi dây được làm bằng đuôi của loài cá đuối... bên trên còn dính những gai nhỏ li ti... đây là luật của gia tộc họ Đoàn... mỗi nhà đều phải thủ ja pháp nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ thì nhất định không lấy ra...

Bà dì nghiêng răng nhìn nó, không nương tay vụt mạnh vào người nó, trán nó nhăn lại... không phải nó chưa từng nếm wa... nhưng trước đó nó dầm mưa... người ướt sũng... cộng thêm roi cá đuối... khiến đầu dây kéo dài trên lưng nó vệt thành một đường máu trắng tấp, ai nhìn cũng phải hãi hùng... đánh 1 cái 2 cái vẫn không thấy phản ứng của nó... bà dì way sang wát vào bà Đoàn đang ngồi van xin kể bên...

Bà Đoàn bắt ngờ với đòn roi, không chịu được khụy xuống, bà khóc lên vì cơn rất khắp người... rồi dây roi lại wát xuống người ông Đoàn... ông vẫn wý đó hứng chịu... lỗi con tại cha... ông bằng lòng chịu hình phạt...

Máu trên người ba nó chảy xuống... nhà nó đã làm cái j mà phải bị chịu những chuyện nà... rốt cuộc nó sai chỗ nào chứ... Nắm tay thành quyền... nó thấy như có luồng khí đang chạy dọc trong người nó... thứ khí đó mãnh liệt như ép nó bức ra... chuyện Vương chuyện Nguyệt Anh chuyện Bà Phan cứ lần lượt hiện trong đầu nó... như một thước phim xoay vòng... mắt nó trở nên tím lại... mọi người xung quanh nhận ra sự thay đổi nơi nó, ngay cả lão ja cũng bắt đầu để ý... Nó đứng lên chầm chầm bước tới bà dì... tay bà vô thức bị nó nắm lại dù vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được...

_ Mày... mày buông ra- bà lấp bắp nói

Nó như mất đi ý thức... tứ tứ cầm tay bà nhấc lên... chân bà dì đã không còn đứng đất nữa... cứ như vậy mà bị bay lơ lửng trên không... xung quanh đồ đạc cũng bị cuốn mà bay lên... mọi thứ như mất trọng lượng... trong đầu nó chỉ ý thức là phải wang bà dì xuống... nó thật muốn jết bà .

Ngân Trúc đứng đó cũng neho trán lại... nó cũng nhắm mắt lại... mắt lần lần chuyển sang tím... dùng sức dừ bà dì jãnh lại phía mình...

Mọi thứ xảy ra wá đột ngột... trong nhà xuất hiện 2 thánh nữ... lần này... ai sẽ thắng đây???

53. Chương 53

Chap 51

Gió gầm gừ thốc mạnh vào trong nhà.... luồng jó như jữ tợn cuốn lấy mọi thứ lên.... Bà dì vẫn treo lơ lửng trên không... mặt bà tái lại... dường như không tin nổi mình đang bị jãnh bởi 2 thánh nữ... ai đó cứu bà với...

Nhìn Thanh thay đổi... bà Đoàn cảm thấy sợ hãi với con người trước mặt... bà không muốn con bà như vậy... bà không muốn thấy nó jống như kẻ jết người như thế... thà là kêu bà đi chết còn hơn... Bà bất chấp lao tới ôm nó... vừa khóc bà vừa nói

_ Dừng lại đi Thanh ơi... dừng lại đi con...- bà ôm nó chặt nó như không muốn nó làm thế này nữa...

Nó chấn động... là ai đang kêu nó đó... sao tối wá nó không thấy j hết... làm ơn kéo nó ra khỏi chỗ này đi... nó đang ở nhà tại sao jở lại tối thế này...

_ Thanh ơi... dừng lại đi...

Mẹ... là mẹ đúng không... kéo kon ra với ... con không thấy j hết...

Ngân Trúc thấy nó hơi buông lỏng... cô dùng sức kéo bà đi về phía mình... rồi dùng tay đánh mạnh vào ngực nó...

Nó cảm thấy xương cốt mình rã rời... nó đang bị j thế này... sao lại nóng lạnh rồi còn đau nữa... nó mở mắt... thấy mẹ đang đỡ nó... xung quanh tiếng xì xầm lan nhanh hơn... nó buồn ngủ wá... nó cảm thấy rất mệt.... nó có thể ngủ không.... phải rồi khi ngủ thì sẽ không nghĩ j nữa... không nghĩ đến bà dì... không nghĩ đến ba mẹ... và không nghĩ đến Vương nữa...

5a.m

Khát nước wá... nó muốn uống nước... nó cần nước... . Người nó khê động đây... bà Đoàn jật mình thức dậy nhìn nó... bà cầm tay nó... vừa khóc vừa nói

_ Thanh... con tỉnh rồi hả...

_ Nước... nước

_ Để mẹ kêu người đi lấy...

Nó mệt wá... sao người nó chỗ nào cũng đau nhức hết zậy... đã xảy ra chuyện j... nó chả còn nhớ j nữa...

Bà Đoàn mang nước đỡ nó ngồi dậy uống... Vội vàng uống nó bắt đầu...nhìn mẹ nó đây về ngạc nhiên.

_ Sao con lại ở trong phòng... con nhớ là lúc đó Con bị đánh rồi ngất xuống.... rồi...

_ Con thiệt không nhớ j sao Thanh... mọi việc hôm đó con quên hết rồi hả....? Bà Đoàn nghi ngờ nhìn nó

_ Hôm đó... đã xảy ra chuyện j??- nó thiệt không nhớ j hết... sao cứ jống như nó vừa trải wa giấc mơ dài zậy...

_ Con đã ngủ 2 ngày rồi... là do con bị dầm mưa nên ốm thôi... không sao đâu- Bà Đoàn ôm nó vào lòng nói.... Bà không muốn nó nhớ lại chuyện hôm đó... tốt nhất nên quên đi... lần này bà muốn bảo vệ nó... đứa con của bà... chưa bao h bà làm tốt nghĩa vụ làm mẹ... lần nào cũng là do bà yếu đuối hại nó bị họ hàng mắng bị bà dì đánh... là lỗi tại bà... bà ôm nó chặt hơn.. Mặc dù không hiểu sao mẹ nó lại ôm nó chặt đến zậy nhưng vẫn là trong lòng nó đã thấy rất ấm áp.

6.am tại trường.

_ Bà bị ốm hả... có sao không?- Như wan tâm hỏi nó

_ Phải đó, phải đó, có j nặng không.. tui tui lo cho bà chết được..- Mi chống cằm nói nó

_ Tui không sao... bình thường à...

Reeeng...

_ Ê zô lớp rồi kà— Ánh way xuống nói với đám nó.

Nó cũng im lặng way lên , tiết đầu tiên là tiết của chủ nhiệm cũng là tiết của Nguyệt Anh... rồi nó phải đổi mặt ntn đây? Nghĩ đến Vương... tìm nó bỗng thất lại... không biết Vương ntn rồi. Mãi nghĩ đến Vương nó quên mất là mọi người đang gọi nó.

_ Thanh, Thanh... - Ánh lay người nó

Nó như jật mình thoát khỏi cơn suy nghĩ đó, nhìn Ánh nhìn mọi người rồi nhìn thấy Nguyệt Anh đang jận jữ nhìn nó.

_ Sau jờ học... em lên phòng gặp tôi...- Nguyệt Anh chỉ nó rồi ra hiệu lên phòng.

Nó không biết chuyện tiếp theo j sẽ xảy ra đây... thoáng nhìn ra bên cửa sổ.... nó chợt nhớ đến cái cây đó... cái cây mà Vương nằm ngủ trên đó... lấp lánh đôi khuyên tai bạc.. lúc đó trông Vương thật sự rất đẹp... nó nhớ nó đã way đầu lại không nhìn Vương vì nó không muốn gây rắc rối... lắc đầu nhẹ... nó way mặt hướng lên bảng chăm chú nghe giảng...

Sau tiết học, nó chậm chậm đi lên phòng jáo vụ... nó phải gặp Nguyệt Anh... rồi bắt đầu ntn đây??

_ Thanh..- Khương nắm tay nó kéo lại

Bất ngờ... nó way mặt tiến sát vào gần Khương... một chút nữa là nó với Khương đã....

Vội đẩy Khương ra... nó đánh mặt lại hỏi

_ Có chuyện j

Khương thấy nó lạch lùng trong lòng lại thấy hơi buồn

_ Em vẫn còn để ý ở bệnh viện hả... lúc đó là mẹ tôi không đúng... tôi...

— Còn chuyện j nữa không??? – nó cắt ngang lời Khương.

Khương không biết nói j, quá bất ngờ với hành động của nó... chỉ 2 ngày thôi nó đã thay đổi đến zậy rồi... không đúng... có cái j đó không đúng....nó..

— Tôi phải lên phòng jáo viên.

Nó nói rồi bỏ đi một mạch, bước đi thật nhanh... nó không dám way đầu lại... trong trường này... ngoài đám bạn nó thì không còn ai tốt với nó như Khương.. bên Khương cảm jác thật an toàn yên bình đến kì lạ... lúc Khương kéo nó lại... tim nó bỗng đập liên hồi... nhưng nhớ tới lời bà Phan nói hôm đó... tâm nó lại lạnh băng... nó không trách bà cũng chẳng trách ai... mà bởi vì lời bà nói.. nó đúng là đồ sao chổi.... đã là sao chổi thì không nên đến gần người thánh thiện như thần thánh kia... nếu không sẽ vấy bẩn sự trong trắng đó...

Đứng trước cửa... nó trấn an mình một hồi rồi gõ cửa...

— Vào đi.

Nó bước vào thấy Nguyệt Anh đang ngồi xoay lưng lại với nó...nó không biết là cô ta muốn nói j nó nữa đây..

— Tới rồi hả? 2 ngày vừa rồi cô nghỉ, chắc không phải là vì thấy cắn rứt nên mới nghỉ chứ??? Nguyệt Anh buông lời nói móc nó

— Có j không..?- nó lạnh nói

— Zậy tôi vào vấn đề... mong cô từ nay đừng xuất hiện trước mặt Vương và cả Khương nữa.... đừng làm phiền 2 anh em họ..

— Được- không ngần ngại nó trả lời với Nguyệt Anh như một cái máy di động... bản thân nó cũng biết Nguyệt Anh không thích nó tiếp gần 2 anh em họ. Cái này cũng đúng thôi... nếu là nó nó cũng chẳng muốn...

— Cô nói thật sao?? Nguyệt Anh nghi ngờ nhìn nó

— Thật, nếu không có j tôi về lớp...

Nói rồi nó bỏ đi mặc kệ Nguyệt Anh nhìn nó với vẻ nghi ngờ...

54. Chương 54

Chap 52

—Ê.. mấy bà có tin j không... gần 2 tuần rồi không thấy Vương đến trường nghe nói là nhập viện rồi á.- Vy ngồi nói với đám tụi nó.

— Nghe rồi... tin hot đó ai mà chả biết.... đáng đời... ai biểu làm nhiều việc ác wá... trời phạt..- Ánh chống cằm nói

— Cầu mong ở đó luôn đi... ăn ngủ nghỉ ở đó luôn đừng về nữa... - Như lên tiếng

— Xuyết... bộ muốn làm nhân vật nổi tiếng hả... sẽ bị ăn đập đó.- My lên tiếng ngăn Như

— Khỏi cần dẫu... mấy cái tụi bay nói... tụi tao đều nghe hết... - Yến(vị hôn thê của Vương) từ từ bước vào theo sau là gần cả khối A kéo đẩy cả dãy hành lang lớp học.

— Tụi bay cũng gan lắm dám trù Vương – con nhỏ bên trái lên tiếng nói

— Tao nói tốt nhất hần ăn ngủ nghỉ trong đó đi mà cũng là trù hả.... như zậy tiện cho hần khỏi học cái trường này.. là đang cầu phúc cho hần đó.- Như ghênh mặt lên nói

— Như... đừng nói nữa- Vy kéo tay Như lại

— Tụi bay định chống lại dân A tụi tao sao... đừng nói là dân A tao nghĩ là cái trường này mới đún. Chỉ cần tao kêu một tiếng thì dù mày là ai cũng khó sống được trong cái trường này- nhỏ Yến vênh mặt lên nói

_ Mày...- Như trợn mắt không nói được lời nào, vì nhỏ Yến nói đúng.. cho dù tụi nó có học jở đến đâu chỉ cần là bị cả trường tẩy chay , nghĩ đến là thấy sợ, không phải tụi nó không biết, những đứa bị tẩy chay về sau không phải bị thần kinh thì cũng nghĩ học.

Nhỏ Yến thấy mình thắng thế liền way mặt đi nhìn sang nó, bắt jác nhếch môi tiếng lại gần nó.

_ Đừng tưởng là con cháu nhà họ Đoàn là lên mặt, theo tao biết mày cũng chỉ là thứ bị người ta đem ra **** thôi, trong họ hàng thì không ai công nhận, từ gia đình cũng không được sống trong gia tộc mày nghĩ mày giương oai được bao lâu- Yến trợn mắt lên tay nắm tóc nó dứt ngược ra sau- Cả chị họ mày cũng thân với tao... mày nghĩ đi ... chỉ cần tao kêu một tiếng bọn họ đều sai người wa đây đánh mày còn được...

Im lặng nghe những lời Yến nói, nó cảm thấy thật vô vị, chẳng phải là đã nghe wen rồi sao, nghe thêm lần này nữa cũng đâu có j.

Thấy nó im lặng, Yến càng điên tiết hơn, nắm tóc nó dứt thật mạnh rồi nói

_ Mày bị điếc hả, không nghe tao nói j sao, kéo nó ra ngoài cho tao.- Yến wát lên

_ Thanh- Vy lên tiếng kéo tay nó lại – buông bạn tao ra

_ Mày nghĩ mày là ai... đánh luôn chúng nó đi- Yến ra lệnh cho đám người đằng sau xông lên đánh bọn nó.

Cả trai lẫn gái... lần lượt hòa nhau đánh 5 tụi nó, trong 4 đứa chỉ có nó là không có võ nên bị đánh nhiều nhất, nó cứ để mặc người ta lôi xuống dẫm lên người cầu xé... tát vào mặt nhưng tuyệt nhiên lại không hề phản kháng. Còn đám bạn nó, thấy nó nhu vô hồn liền lên tiếng wát:

_ Thanh, bà đứng đó làm j đánh lại tụi nó đi... không thì chạy đi nhanh lên

_ Thanh , đánh đi- Mỵ cũng lên tiếng wát nó

Nhưng mà với nó lúc này, mọi thứ cũng chả còn ý nghĩa, bị đánh hay không cũng như nhau thôi bắt wá lại thêm một lần nhập viện nữa, nó không phải là đá, nó cũng thấy đau khi người ta đánh nó, nhưng nỗi đau đó cũng đã chai sạn theo thời gian ... mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa...

Mãi suy nghĩ nên nó không để ý có người đang cầm ghế nhựa chuẩn bị phang vào người nó.

BỐP- Âm thanh đánh thức nó, nó thấy có người ngã trước mặt mình.. là Như... nó chưa kịp hiểu chuyện j đang diễn ra trước mặt. Như ôm đầu ngã xuống.

_ Như bà không sao chứ- nó cuống cuống đỡ lấy Như

_ Tui dân võ, không sao... còn bà- Như loạng choạng đứng zậy, miệng vẫn wan tâm hỏi nó.

Yến tức mình, tại sao nó lại hên wá zậy hên Vương đỡ cho nó jở đến Như

_Giữ đám nó lại- Yến ra lệnh ..

Cả năm đứa nó, ai cũng bị 2 người jỡ tay dí sát vào tường, xung quanh mọi người đang nhìn tụi nó, trong bọn họ có kẻ tội nghiệp, có kẻ xem thường cũng có kẻ quay clip với vẻ mặt thích thú.

_ Mới này là mày trù Vương đúng không?- Yến nắm tóc Như jật ngược lên

_ Trù sao... là tao đang cầu phúc cho hần đó... làm chuyện ác nhiều wá nên mới zậy.- Như vênh mặt nói với Yến.

_ Tao muốn mày không thể gặp mặt ai được nữa... mày biết đây là j đúng không- vừa nói nhỏ vừa đưa bật lửa quơ trước mặt Như- tao muốn... đốt tóc mày.

Tay Yến tiến sát vào tóc của Như... nhưng chưa kịp đến thì tay đã bị người khác jỡ lại.

_ Buông ra... ai mà...- Yến vừa way lại da thấy Phong đang đứng trước mặt.

Phong là bạn thân của Vương, điều đó ai cũng biết đáng lẽ phải cùng phe với nó mà đánh Như tại sao jở lại bên Như...

_ Phong.. bỏ tôi ra .. sao lại bên nó

— Không cần biết, là ai cũng được , nhưng không được đụng đến Như. – Phong lạnh lùng nói. Lời nói đó làm chần động mọi người đứng đó . Trong ba người, Phong là người lạnh lùng nhất zậy mà lên tiếng bênh Như.

— Đang đóng kịch hả, đừng có giả vờ wan tâm... tôi không cần- Như way mặt chỗ khác nói.

Mọi người lại được phen hoảng hơn. Ngoài nó ngạc nhiên ra, thì đám bạn nó lại thấy đúng như là lời Như nói... hình như mấy người đó đang diễn kịch.

— Thả họ ra đi.- Phong nói xong rồi kéo Như bỏ đi chỗ khác.

Phong kéo Như ra phía sau trường... trong lòng Phong rất lo cho Như, mới nãy khi thấy Như bị phang ghế... Phong cảm thấy bản thân cũng rất đau... nếu như Phong đến kịp lúc đã có thể đỡ cho Như..

— Buông ra đi, đau wá

— Nói đi, sao em lại tránh anh...

— Tôi không có- Như way mặt đi chỗ khác, nó không muốn đối diện với Phong.

— Trước đây em...

— Đừng có nói trước đây? Trước đây khác, bi jờ khác... mong anh mai một đừng phiền tôi nữa.- Như jận jữ wát vào mặt Phong

— Anh không hiểu, hôm đó anh đợi em tại sao em không tới?

Hôm đó, hôm đó làm sao nó wên đc chứ. Phong hẹn nó ra chỗ 2 người hay gặp mặt, nó lúc đó chỉ muốn đến đó thật nhanh, nhưng hôm đó cũng là ngày mẹ nó bị tai nạn, nếu như nó biết đó chỉ là vụ tai nạn đơn thuần thì không sao nhưng đây là do mẹ Phong dần xếp, mặc dù mẹ nó không sao nhưng bà không thể đi lại bình thường được...sau hôm đó.. Phong cũng bỏ mặc nó mà đi... jờ lại way về... thật mắc cười.

— Em nói đi.. sao hôm đó em không tới- Phong lay người nó

55. Chương 55

Chap 52 (tt)

— Anh còn giả vờ không biết người như anh tôi mới lần đầu gặp, tránh ra để tôi đi.

Như bước mạnh lướt wa Phong, nó chạy thật nhanh về lớp không muốn nghĩ nữa, không muốn liên wan đến Phong nữa...

— Như bà có sao không?- nó chặn Như lại

— Thanh hả... tui không sao...

— Uhm ... zậy thì mình về lớp đi bọn họ đang đợi á

— Oh.

Tại bệnh viện

— Chán chết được...sao tôi lại chưa được xuất viện???- Vương nghiêng rắng hỏi bác sĩ đang khám.

— Uhm... xin lỗi thiếu ja là phu nhân kêu tôi phải chăm sóc cậu thật kĩ, đợi câu hồi phục thật rồi mới đc xuất viện.

— Ông đui sao không thấy tôi khỏe rồi hả tôi muốn xuất viện- Vương cau jận wát

— Đừng làm ồn nữa... mày được ở đây là hay rồi... còn tao vừa phải lên trường còn phải giải wuyết chuyện công ti... sướng mà không biết hưởng- Đan mở kửa bước vào theo sau là Phong và Nguyệt Anh

— Tới rồi hả.... tôi đang chán chết đây...

Nguyệt Anh mỉm cười, tiến tới ngồi xuống lấy khăn lau mặt cho Vương. Thấy cảnh đó Đan chỉ nhẹ rằng kười đều còn Vương thì trông có chút ái ngại nhưng cũng rất hạnh phúc. Đây là điều Vương muốn từ lâu, sự việc đến quá nhanh khiến Vương thấy có chút không chấp nhận được.

Chợt nghĩ tới điều gì đó Vương khựng lại.

— Nhỏ đó không tới sao?— Vương thấy thật khó hiểu, lúc Vương đỡ Thanh sắt xuống cho nó cứ tưởng là đã chuộc được lỗi nhưng đã 2 tuần vẫn không thấy nó xuất hiện. Không lẽ cô ta jận dai vậy sao? Trong lòng Vương có chút bức mình, khó chịu thật.

— Chị đã có kêu Thanh tới thăm em... nhưng...— Nguyệt Anh ầm úp không dám nhìn Vương nói

— Nhưng sao...??

— Thanh nó nói không muốn đến thăm em... nhìn em... nó rất ghét...— Nguyệt Anh càu nhàu thấp hơn tỏ vẻ không muốn nói

— Con nhỏ đó điên rồi sao...là Vương đỡ cho cô ta mà cô ta còn dám nói vậy— Đan tức jận nói.

Vương không nói gì... hắn đang tức jận, con nhỏ đó nghĩ mình là ai chứ... không chịu gặp mặt còn ghét nữa... nghĩ tới đó Vương càng thấy tức jận hơn....

— Đi, tôi muốn lên trường.

— Đứng— Nguyệt Anh kéo tay Vương lại— đừng lên trường giờ này, giờ này... cũng gần tan học rồi... hay để khi khác đi...— Nguyệt Anh cố sức kéo Vương lại

— Nhưng....

— Đúng đó... mai rồi đi.. mà cần gì gấp gáp vậy... muốn gặp nhỏ đó đến vậy hả?— Đan chớp mắt nói

— Mà nói vậy j ạ, tao chỉ muốn tới đánh nhỏ đó thôi... điên thật... Vương nghiêng răng nói.

— Vậy để mai gặp đi— Phong nói rồi bỏ ra ngoài phòng, Vương với Đan cũng ngao ngán nhìn theo mà không hiểu chuyện gì.

Tại nhà lão ja

— Lão ja, người đang suy nghĩ điều gì?—người hầu cận hỏi lão ja

— Người không thấy sao? Hôm đó cả Thanh và Ngân Trúc đều thể hiện năng lực, ta đang thắc mắc xem ai mới thật sự là Thánh Nữ đây, người cai trị phương Đông hùng mạnh này chỉ có thể là 1 người.

— Nhưng... nếu lỡ như có trường hợp ngoại lệ thì sao ạ, cũng có thể Thánh Nữ là 2 người, hơn nữa, tiểu thư Như Thanh không thích gia tộc chúng ta mấy nếu có cô Ngân Trúc hay nghe lời ông thì sẽ dễ hơn...— người hầu cận tiếp tục nói

— Ta vẫn chưa tin Ngân Trúc lắm... ta vẫn cảm thấy Thanh mới giống là Thánh Nữ hơn... có cái gì đó rất lạ... người hãy đi theo dõi Thanh và cả đám bạn nó nữa... nhất là anh em sinh đôi nhà họ Phan... chúng cũng có thể là công cụ để giúp ta đó..

— Vâng

Cuối đầu chào lão ja , người hầu cận cuối đầu bước ra ngoài, trong phòng vẫn còn lão ja... kẻ bên vẫn là hũ đựng tay người... máu đỏ thẫm loang lổ cả khay đựng.

Tại nhà nó

— Thanh... mai một con đường về trễ nữa... phải về đúng giờ nếu không ta và mẹ con lo lắm— ông Đoàn ngồi trên ghế nhìn nó đang tiến tới.

— Ạ con biết rồi

Từ sau hôm nó ngắt xỉu, ba và mẹ có thay đổi hẳn, có gì đó lạ lạ thân với nó và wan tâm nó hơn... tuy có chút vui mừng nhưng vẫn là sự hoài nghi không dứt.

Bỏ lên phòng, nó thấy Ngân Trúc đang nằm trên giường nó, mắt vẫn nhìn lên trần nhà không hề chớp dường như là đang suy nghĩ j đó.

_ Ngân Trúc, em đang nghĩ j ạ- nó ngồi xuống kể bên hỏi

_ Theo chị, nếu như mình thù một ai đó mình có nên trả thù ko?

_ Em đang thù ai hả?- nó thắc mắc nhìn sang Ngân Trúc

_ Không có j em hỏi chơi vậy thôi... em đi tắm đây.- Ngân Trúc né tránh câu hỏi của nó rồi bỏ zô phòng tắm, còn nó vẫn ngồi đó nhìn theo dáng Ngân Trúc đi... tuy không biết chuyện j nhưng nó có linh cảm Ngân Trúc thật không jống bình thường.

Ngồi một hồi, nó chợt nhớ tới Vương... 2 tuần rồi nó không gặp hần... nó cảm thấy thật trống trải, nó đã thích Vương đến mức độ nào rồi... tuy bản thân vẫn cười nói với đám bạn, coi như không có chuyện j xảy ra nhưng khi ở một mình nó vẫn không ngừng nghĩ đến Vương... nếu như được gặp Vương lúc này thì hay wá... nhưng... gặp rồi sẽ nói j đây... nó cũng không biết..

8a.m tại lớp học

Nó chán nản gục đầu lên bàn, hôm wa tới jờ nó không thể nào ngủ nổi trong đầu chỉ là toàn là “ Vương” , thật khó chịu. Nói nó không thể đến gặp Vương cũng được nhưng mà... chính Vương đã đỡ thanh sắt dùm nó, ít ra nó cũng phải nên nói lời cảm ơn... nghĩ đến đó nó chợt cười với chính mình... ngay cả cơ hội gặp Vương nó còn không có thì lấy gì mà xin lỗi đây....

_ Ê ! làm j thù người ra ạ... bà có chuyện hử?- Ánh lên tiếng hỏi

_ Không có j, tại tui có chút chuyện- nó cười trừ tránh câu hỏi của Ánh

Không phải chỉ có mỗi nó ngồi mơ màng, mà ngay cả Như cũng đang thất thần không kém. Hôm wa Phong đến nhà Như, khi thấy Phong đợi mình trước cửa, Như còn tưởng mình bị hoa mắt chứ.

Tiến lại gần Phong, Như cố tình phớt lờ rồi lấy chìa khóa trong cặp ra mở cửa vào nhà:

_ Em lại định tránh tôi đến bao jờ đây?- Phong vừa nói vừa lấy tay chặn ngang trước cửa

_ Bỏ ra- Như lạnh lùng nói không wên ném cho Phong cái nhìn sắc bén.

_ Em giải thích đi, nếu không jải thích tôi sẽ không đi đâu hết.

Như nhếch môi lên nhìn Phong, tỏ ý không wan tâm rồi gạt tay Phong ra bước thẳng vào nhà mà không hề way đầu lại.

“ Có phải lúc trước anh đã bỏ đi như thế này cũng way đầu đi jống tôi và không một lần way lại đúng không? Jờ thì anh hãy tự mà nếm cảm jác đó đi.”

Suy nghĩ trong đầu Như chợt lóe lên rồi cô cười đểu và bước vào nhà. Như suốt đời kũng không wên dc ngày hôm đó, khi cô tìm Phong rất lâu rất lâu trong đêm mưa... thứ cô nhận được chỉ là sự chỉ trích của mẹ Phong và sợi dây chuyền cô tặng Phong. Suốt đời này cô cũng không thể nào wên được, cô đã vào phòng tắm mà điên cuồng ngồi thù trong đó hết 2 ngày... Phải, khó khăn lắm cô mới có cảm jác bình thường như bây jờ... vì thế làm ơn đừng wấy nhiều cuộc sống của cô nữa... wá đủ rồi./.

Bị đánh mạnh vào vai, Như trở về hiện tại, mặt nhần lại định hỏi xem chuyện j thì bắt gặp cả đám nhìn Như rồi ra hiệu là nhìn Thanh.

_ Nói! Sao cô không đến bệnh viện.- Vương nghênh mặt lên hỏi nó với vẻ mặt đang kiểm chế

“ Đừng xuất hiện trước mặt 2 anh em họ nữa” – lời Nguyệt Anh như một mũi tên đâm xuyên qua đầu nó, ám ảnh nó không thôi.

Nhìn Vương, nhìn sang đám bạn Vương rồi nhìn sang Nguyệt Anh...mặt trở nên không wan tâm rồi buông ra một câu:

_ Không muốn.

— Không muôn? Cô nghĩ cô là ai, tôi đã đỡ dùm cô thanh sắt rồi.. zậy mà cô còn jận đã thế còn không đi thăm tôi ntn? Có wá đáng không đây- Tay Vương nắm chặt thành quyền, mặt bắt đầu đỏ lên.

— Tôi chưa từng kêu anh đỡ thanh sắt dùm tôi, cũng chưa từng nói sẽ đi thăm anh, anh lấy cái quyền j mà bắt tôi đi, tôi đã nói không thích là không thích, anh đừng tưởng anh nói ra câu nào người khác cũng phải làm theo.- jọng điệu nó không thay đổi .. không trăm ko bồng chỉ ôn hòa nói với Vương như Vương chưa từng tồn tại.

— Cô có jở thì nói lại lần nữa xem- Vương nắm chặt vai nó, xiết mạnh đến nỗi nó cũng cảm thấy đau , không cách nào thoát ra được.Đang không biết phải nói j thì Nguyệt Anh đã lên tiếng:

— Thanh! tại sao em lại như thế, Vương đã vì em mà nhập viện, không một lời cảm ơn thit thôi, không đi thăm Vương cũng được nhưng sao em có thể hành xử theo kiểu đó.

Nó liếc nhìn sang Nguyệt Anh, cũng không nói j chỉ im lặng way mặt đi chỗ khác.

— Từ nay về sau... đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa... tôi không có wen loại người như cô.- Vương gần từng chữ một, nhìn nó với vẻ tức jận. rồi way đầu bỏ đi.

Trong lớp mọi người đã bắt đầu bàn tán xôn xao, những câu nó nghe được đều là đang mắng nó là người vô ơn.

Ngồi xuống ghế.. mắt nó đờ đẫn nhìn ra ngoài... nó chỉ còn có thể nhìn thấy cảnh cây đó, nơi mà Vương đã ngủ trên đó... đầu dây xung quanh nó, chiếc khuyên tai khuyếch bạc vẫn lấp lánh không ngừng

56. Chương 56

CHAP 54

Bỏ ra ngoài, tâm trạng Vương đang rất tồi tệ , khi nói với nó điều đó xong Vương cảm thấy rất khó chịu, có thứ j đó nuốt tiếc, cũng có thứ j đó hối hận...

“ Là cô ta sai... đã sai còn không thừa nhận, mày không nên wan tâm loại người như zậy”- suy nghĩ trong đầu Vương làm cho Vương thấy thoải mái hơn.

Nguyệt Anh chậm chậm đi theo sau, cô cảm thấy rất mãn nguyện, nó đã làm đúng như lời nó hứa, xem màn kịch diễn ra vừa rồi cũng đủ làm cô thấy vui vẻ. Lại gần Vương, Nguyệt Anh lên tiếng

— Em đừng để bụng, Nguyệt Anh không có ý nói đâu, dù sao 2 người đều là bạn em đừng làm zậy, khó xử lắm.- về mặt thông cảm hiện ra trên gương mặt Nguyệt Anh.

— EM không hiểu nổi, chị suy nghĩ cho cô ta như zậy nhưng mà cô ta còn thái độ đó, thật hối hận khi wen biết cô ta....

— Có j đâu... người ta nghĩ j chị không wan tâm, chỉ cần chị không có là đc.- mỉm cười với Vương, nhưng trong lòng Nguyệt Anh đã thấy vui mừng. Bước đầu coi như thành công rồi, biệt lập cô ta với Vương, rồi sau đó sẽ làm cô ta biến mất khỏi trường này, để Khương không còn suy nghĩ về cô ta nữa.

Nguyệt Anh thật không cam tâm, 5 năm trước, Nguyệt Anh lần đầu tiên khi nhìn thấy Khương thì cô đã nói với lòng mình, đây chính là định mệnh. Khi Nguyệt Anh gặp Vương, cô đã rất ngờ ngàng, không ngờ 2 anh em họ jống nhau đến thế, để phân biệt được Nguyệt Anh đã tặng Vương đôi bông tai đó, làm Vương còn tưởng Nguyệt Anh là người duy nhất có thể phân biệt được 2 anh em. Tính toán bao lâu cũng không thể tính ra Vương đã thích cô, nhưng người cô yêu thì lại không yêu cô... cô nhận ra trước jở Khương chưa từng thích cô, một chút cũng không mặc dù cả 3 người đều chơi rất thân với nhau... Sau đó vì không chịu nổi sự đả kích lớn nên cô đã bay sang Anh để mong có thể xóa đi kí ức không vui này. Có người đã nói, càng muốn quên thì lại càng nhớ, Nguyệt Anh cũng không ngoại lệ. Cô càng nhớ Khương hơn, nỗi nhớ ngày một nhiều, khó khăn lắm cô mới quyết định way trở lại thì lại biết tin Thanh- một người có khuôn mặt gần jống cô xuất hiện bên cả 2, thay thế cô wen thân với 2 người đã thế Khương lại thích Thanh, điều đó khiến Nguyệt Anh khổ sở vô cùng. Cô có cái j mà Khương không thể thích, cố gắng bấy lâu chỉ nhận lại 1 câu của Khương: “ Anh không thích em” chỉ như thê thôi cũng đủ khiến Nguyệt Anh như điên lên. Jờ lại thấy

Khương thích Thanh, nó là ai mà dám cướp Khương đi, Nguyệt Anh không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Tại nhà lão ja

— Anh điều tra đến đâu rồi- lão ja vừa nhắm mắt vừa hỏi thư kí mới bước vào phòng, dù lão ja đã rất nhiều tuổi nhưng mọi hành động cử chỉ dù rất nhỏ lão ja cũng phát hiện ra.

— Mọi thứ vẫn chưa có động tĩnh gì ạ, Nhưng mà bên tập đoàn của tiểu thư Ngân Trúc thì lại có chuyện, theo điều tra thì tiểu thư Ngân Trúc đã hợp tác với tập đoàn của cậu Đan. Tôi thắc mắc, tại sao tiểu thư Ngân Trúc lại kí hợp đồng đó, cô ấy chắc chắn phải biết nếu kí như thế sẽ bất lợi cho chúng ta sao??

Lão ja không nói gì, ông mở mắt rồi nói:

— Khương thích Thanh, Thanh thích Vương, Vương thích Nguyệt Anh, Nguyệt Anh lại thích Khương. Vòng tròn tình yêu này rất thú vị đây, cả 3 đứa nó đều có lợi cho ta, chỉ cần 1 chất xúc tác nhẹ có thể sẽ có ích cho đứa cháu ngoan của ta, họ Đoàn ta chỉ có thể có 1 Thánh nữ, người đó sẽ mãi là Thanh thôi, còn Ngân Trúc, đứa con bị Thánh nữ bỏ rơi, ta sẽ tìm cách tính sau, bây giờ ta chỉ còn chờ đợi người cai quản phương Nam đến thôi, người đó mà kết hợp với Thanh... dòng họ ta sẽ muôn đời thịnh vượng...- lão ja mỉm cười rồi lại nhắm mắt lại.

Tuy không hiểu ý của lão ja là gì, nhưng ông biết mọi lời nói của lão ja đều đã có dụng ý hết.

Tại trường học

Trong lớp chỉ còn lại mỗi nó, mắt nó vẫn dờ dẩn nhìn ra bên ngoài, đám bạn có rủ nó xuống kantin nhưng nó không thích nên đành ở trên lớp. Nó vẫn không quên được lời Vương nói “ từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa...” . Đau, có cái gì đó như ghim chặt vào người nó, nỗi đau này đồng thời khuấy đảo dòng nước đang cuộn chảy trong người nó dâng cao lên cao lên, đến nỗi không có gì ngăn nổi, thứ nước mắt chất đã rót đầy mắt nó lúc nào không hay...

XOẢNG

Tấm kính của lớp đột ngột bị vỡ ra từng mảnh, bắn vào khuôn mặt nó, gây ra một vết xước kéo dài, tiếng vỡ của kính gây chú ý cho mọi học sinh của trường, không ngoại trừ cả Khương. Khương định lên lớp tìm Vương thì thấy phòng học của nó phát ra tiếng vỡ đồ nên liền chạy đến thì phát hiện trong lớp chỉ còn mình nó, vẫn dờ dẩn nhìn ra bên ngoài, không để ý trên mặt đang chảy máu do miếng kính... nếu nói không phải thì trông nó lúc này giống như 1 bức tranh thủy mặc, xung quanh như không có thứ gì có thể chạm được đến nó, đôi lúc mơ hồ đôi lúc hiện rõ đến đáng thương...

Khương không nói gì, chỉ lặng lẽ đến bên cạnh nó, Khương biết vs nó, Khương không là gì hết, nó thích Vương, Khương cũng biết, nhưng phải làm sao đây, Khương đã yêu nó đến không còn có thể way đầu lại.

Không biết từ khi nào Khương đã để ý đến nó, có thể là tính kiên cường của nó khi bị người khác bắt nạt, có thể là thái độ hồ hững của nó, cũng có thể là tính trẻ con mặc dù không thấy rõ của nó, ở nó có thứ gì đó mơ hồ khiến Vương không tài nào thoát ra được.

— Mặt em chảy máu rồi kìa, đi với tôi xuống phòng y tế đi- Khương nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó, đưa tay sờ nhẹ vào vết máu trên mặt.

Nó vẫn không nói gì, chỉ đưa đôi mắt hồ hững nhìn Khương, sao nó muốn khóc đến thế, kiên cường đến đâu, mạnh mẽ như thế nào chỉ cần đứng trước Khương, nó bỗng trở nên nhỏ bé vô cùng, Khương giống như 1 bức tường chắn ngang mọi đau khổ trong nó.

Không nói gì, nó theo sau Khương xuống phòng y tế.

Nguyệt Anh đã đợi trong phòng y tế rất lâu rồi, khi vừa thấy Khương đỡ nó vào phòng Nguyệt Anh đã bắt đầu thấy tức tối, tại sao nó lại ở đây? tại sao Khương lại dìu nó, nó tưởng nó là ai chứ? Dù ghét đến đâu, trước mặt Khương, Nguyệt Anh cũng giả vờ nhẹ nhàng

— Thanh, em không sao chứ. tại sao ra nông nỗi này.- Nguyệt Anh chạy đến đỡ lấy Thanh không biết vô tình hay cố ý, cô đẩy Khương sang một bên.

Thanh không nói j , chỉ im lặng nhìn sang chỗ khác, với Nguyệt Anh, Thanh cảm thấy không cần thiết để phải chú ý.

Nguyệt Anh không thích Khương ở đây, nên đành đuổi khéo

_ Khương, anh có thể ra chỗ khác 1 chút không, em cần hỏi Thanh vấn đề này, không tiện mấy khi anh ở đây.- Nguyệt Anh nói vs Khương vs về ái ngại

_ Chuyện j để sau đi, anh cần xúc thuốc cho Thanh

Bỏ ngoài tai lời của NA, Khương định cầm thuốc xúc cho NA thì đã bị NA dứt lại.

_ Cái này để em xúc dùm cho, anh ra ngoài đi mà- vừa nói NA vừa đẩy Khương ra...

Nhìn nó với vẻ mặt khó chịu, NA vừa xúc thuốc lên má nó vừa nói

_ Cô là người không biết jữ lời, đã hứa là không bám theo 2 anh em họ mà.

.....

Thấy nó không tl, NA càng tức điên hơn, cô dùng tay dí sát thuốc sát trùng lên mặt nó, khiến nó nhăn mặt lại, bắt buộc way sang nhìn NA

_ Tôi không bám theo Khương, là Khương tự tìm đến tôi.

_ Ai mà biết là cô bám theo Khương hay là Khương đi theo cô.

_ Tin hay không tùy cô- nó thấy không cần tranh chấp với 1 người như NA

_ Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là đừng để tôi phải cẩu lên, nếu không tôi không biết tôi có thể làm j cô đâu.- NA tức jận nói rồi bước ra ngoài không quên ném cho nó cái nhìn không mấy tốt đẹp.

57. Chương 57

CHAP 55

Nó vẫn im lặng nhìn ra ngoài khung cửa sổ, nó muốn tìm cảm giác yên bình ở đâu đó quanh đây.

Khương nhìn nó mà cảm thấy nao lòng, chẳng lẽ Khương không thể làm j để nó có thể trở về như trước sao? Nó tựa như bong bóng xà phòng có thể bị bể bất cứ lúc nào. Không biết làm j, Khương bất chợt nhìn sang chiếc guitar đang để trong phòng... Khương đến gần, cầm nó lên:

.....

Chúng ta đã gặp nhau khi còn wá trẻ

Anh còn không biết là như thế nào

Bởi vì chúng ta đã không thể không thay đổi..

Người ta nói khi chia tay thực sự sẽ rất đau

Nhưng... chúng ta thậm chí còn không cảm nhận được nỗi đau đó.

Ta tự nhủ với bản thân rằng

Đó là điều không thể tránh khỏi

Nhưng anh đã khóc...

.....

Giọng hát này... rất wen.... Nó đã từng nghe ở đâu đó, rồi bất chợt nhìn sang Khương, Khương vẫn đang chìm đắm trong nỗi đau của chính mình, bỗng dưng nó cũng thấy có cái j đó bóp thắt lại, đau một cách không ngờ....Nước mắt nó lại rơi... từng câu hát Khương hát... đều đi vào lòng nó 1 cách nhẹ nhàng nhất, để lại trong nó một thứ cảm xúc được bộc lộ đến rõ ràng...

Khương không hát nữa, anh nhìn nó với cặp mắt chứa đựng nỗi đau không nên lời, rồi anh mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu nó:

— Đồ ngốc, đừng khóc nữa, tôi hát hay đến vậy sao?- Khương chọc nó

— Anh đừng có mà tự tin.- đang khóc nghe Khương nói, nó cũng phải phì cười...

— Em muốn ăn j không... ta xuống căn tin đi..

Không nói j , nó chỉ gật đầu nhìn Khương rồi theo Khương đi ra ngoài.

Phong vẫn ngồi phía trên, lặng lẽ nhìn xuống chỗ Như và đám bạn đang ngồi ăn. Tối wa Phong đã chờ Như cả đêm, đến sáng khi thấy Như đi học, Phong không nói j chỉ biết im lặng đi phía sau... Phong biết nếu như còn hỏi điều gì ở Như nữa, chắc chắn Phong sẽ bị Như **** dài dãi. Trong chuyện này, hình như còn có điều j khuất mắc mà Phong chưa giải đáp được. Phong sẽ tìm Như nữa để hỏi rõ mọi chuyện.

Không khác j Phong, Cả Đan và Vương cũng lâu lâu lại liếc xuống bàn ăn của Như , chỉ có điều không phải nhìn Như mà là nhìn Ngân Trúc với đang tìm Thanh.

Đan cảm thấy hơi thú vị về Ngân Trúc, trên người Ngân Trúc tỏa ra mùi bạc hà khiến Đan cảm thấy thật thanh thản, Đan vẫn còn nhớ khi Ngân Trúc bước vào nhà hàng, chiếc váy đen bó sát gợi cảm đã làm tim Đan trẻ mất một nhịp. Trông Ngân Trúc thật kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo ấy khiến Đan không thể nào bỏ ngờ được.

Phát hiện có người nhìn mình, Ngân Trúc ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Đan đang nhìn cô. Cười nửa miệng nhìn Đan rồi cô buông ra một câu khiến Đan đang chìm đắm vào nụ cười ấy cũng phải tức điên:

— Đồ ngốc

Mắng Đan xong, Ngân Trúc lại vui vẻ ăn típ, mặc kệ trên lầu có ai đó đang tức mún xì khói.

Thanh vừa đi vừa nói chuyện với Khương, nó không cảm thấy buồn phiền như vừa rồi nữa, ở bên Khương rất dễ chịu, cảm xúc không cần phải đè nén wá nhiều.

Nhìn thấy cái vẫy tay của Ánh, nó định đi tới thì Khương nói:

— Em wa đó trước đi, tôi chợt nhớ mình còn có công chuyện cần giải quyết, để bữa sau nha.

— ừm... không sao

Mỉm cười nhìn nó rồi Khương bỏ đi, hành động đó không thể nào wa mắt được Vương, từ lúc nó bước vào Vương đã thấy khó chịu rồi, đã thế càng khó chịu hơn khi nó đi cùng với Khương.

— Ê... bà ghê ghóa! Dám đi với thầy lun.- Mi khúc mạnh vào tay nó, cười nói

— Bộ bà hok biết, cả trường đang đồn ầm bà với thầy hả.- Vy cũng nhìn nó nói

— Chắc chắc... tình yêu thầy trò, tình cảm trái ngang... chắc... đau lòng wá. – Như chấp tay hướng mặt về xa xăm nói... khiến cả bọn phải phì cười ngạo nghễ.

— Đừng jỡn nữa, tui không có j với thầy hết. – nó hờ hững nói.

— Ai biết được, lỡ bà không có nhưng thầy lại có thì sao....- Ánh chưa kịp nói dứt câu thì nguyên 1 chậu nước từ trên cao đổ xuống bàn tụi nó, bắn tung tóe hết cả 6 đứa.

Nó cùng đám bạn nhìn lên thì thấy khuôn mặt đang cười ngạo nghễ của Vương, khuôn mặt thích thú của Đan và cả sự lạnh lùng của Phong nữa. Rốt cuộc lại có chuyện j nữa đây, lần đầu đến trường đã vậy, bi jờ cũng vậy, nó thật không hiểu Vương đang muốn cái j . Đám bạn nó dường như đứa nào cũng đang tức điên lên rồi, Như đã tức về việc Vương đổ nước xuống người bọn nó, càng tức hơn khi thấy thái độ lạnh nhạt của Phong, jống như mọi chuyện không liên quan j đến Phong. Còn Ngân Trúc, cô là người kiêu ngạo, rất ghét những thứ như vậy, cũng không kim được cơn bực, mắt Ngân Trúc dần chuyển sang màu tím. Bỗng chốc xung quanh nó, jó lùa vào cuốn bay những khay đựng thức ăn, nước trong ly cũng sôi lên làm vỡ từng mảnh chai xuống sàn nhà, Ngân Trúc thật sự tức giận, Vương chẳng wa là người bình thường, hành động của

Vương từ trước đến giờ Ngân Trúc đều không thích, lần này là vượt quá giới hạn cho phép của cô, nếu không dạy Vương cùng làm bài Vương 1 bài học, thì cơn giận này Ngân Trúc nuốt không trôi.

Dường như cảm nhận sự thay đổi của Ngân Trúc, Thanh cũng không biết phải làm gì vì nó cũng không có cách nào kiềm chế nổi cơn giận đó, bên ngoài trời bắt đầu chuyển sang màu u tối, cả khán phòng mọi người đều hoảng hốt trước sự thay đổi đột ngột của thời tiết. Lan can chỗ Vương đứng bỗng đứt ra rớt xuống nhà, làm xung quanh ai đó cũng kinh hãi.

Vương biết chuyện gì đang xảy ra, Vương còn nhớ lúc bị bắt ở nhà nó, Vương đã cũng thấy những cảnh tượng tự nhiên thế này... Hình như là do nó làm, mà cũng không phải do nó làm, nếu thật sự nó làm thì sao nó lại nhìn Vương với vẻ mặt lo lắng như vậy...

58. Chương 58

CHAP56

Chân Vương đang dần dần bước ra phía trước trong cơn hoảng sợ của nhiều người. Vương cũng không thể điều khiển được bản thân, chỉ biết trốn mắt thật to nhìn dòng người phía dưới, chỉ cần 1 chút nữa thôi, Vương sẽ phải tan xác ở dưới đó.

Ngân Trúc đang muốn lôi Vương xuống thì bị một lực mạnh kiềm *** lại... đang bắn khoăn không biết là ai thì chợt nhìn sang nó, phát hiện cơ thể nó cũng có điều kỳ lạ, Ngân Trúc đoán được đằng sau cặp mắt kiếng kia chắc chắn nó đang đổi sang màu tím. Thanh đang cố sức để bảo vệ Vương... nó thật sự không muốn Vương phải chết, có thứ gì đó thôi thúc mãnh liệt trong tâm hồn nó, nó chỉ có duy nhất 1 ý nghĩ là không được để Vương chết, chỉ một ý nghĩ thôi, cơ thể nó cũng có những chuyển biến kỳ lạ, một dòng năng lượng như nước chảy dọc sống lưng nó, vỡ ra từ bên trong khiến nó gần như không điều khiển được chính mình nữa.

Ngân Trúc thấy nó đang ra sức bảo vệ cho Vương, cô cũng ngầm hiểu được, nên thu sức mạnh của mình lại. Dù sao cô cũng chỉ định hù Vương một chút thôi, như vậy cũng tốt, có thể kiểm tra được tình cảm của Thanh dành cho Vương.

Thấy Ngân Trúc không gây khó dễ cho Vương nữa, sức mạnh có cũng đi, bầu trời chuyển sang màu xanh trong như ban đầu, bàn ghế không còn xộc xệch nữa, mọi thứ như trở lại ban đầu. Nó thấy mệt mỏi nhưng cũng không quên way sang nhìn Ngân Trúc ra hiệu cho Ngân Trúc ra ngoài cùng với nó.

Vương vẫn đứng nhìn nó không thôi, cảm giác vừa rồi khiến Vương cảm thấy thật đáng sợ, còn đáng sợ hơn cái lần bị đẩy xuống nước nữa, nhìn nó cùng với Ngân Trúc ra ngoài, trong lòng Vương bỗng tức giận. Cũng đi xuống cầu thang chạy theo sau nó.

— Em biết chị định nói gì rồi, chị muốn hỏi tại sao em lại làm như vậy chứ gì?— Ngân Trúc lên tiếng hỏi nó

— Phải,... sao em lại làm vậy, ở đây đông người dễ...— nó chưa kịp nói hết câu Ngân Trúc đã chặn họng nó

— Chị nói dối... chị lo cho Vương đúng không??— Ngân Trúc nhìn thẳng vào nó hỏi.

— ... chị không có...— Thanh way mặt đi tránh ánh mắt của Ngân Trúc đang hướng về mình.

Ngân Trúc nhếch mép lên nhìn nó

— Chị không nhận cũng không sao, nhưng mà chuyện hôm nay em tạm thời bỏ qua, nếu còn lần khác, em nhất định sẽ làm hẳn sống dở chết dở, gia tộc nhà họ Đoàn dù bất cứ ai trong hoàn cảnh của em đều không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.

Nói xong, Ngân Trúc bỏ đi trước để lại nó vẫn còn đứng tại chỗ. Phải, nó biết, nếu như hôm nay Ngân Trúc không nể nó, có lẽ, Vương đã không toàn mạng rồi. Nó cảm thấy thật may mắn, ít ra người đó là Ngân Trúc, nếu là người nhà họ Đoàn, nó cũng không biết sẽ như thế nào....

Ngân Trúc vừa đi thì Vương chạy tới, thấy nó đang thất thần nhìn chỗ khác, cơn giận trong đầu Vương càng lớn hơn.

— Mới này là cô làm đúng không?

Nhận ra tiếng nói của Vương, nó way lại nhìn Vương , miệng không nói lời nào

— Tôi hỏi lại cô, là cô đúng không?- Vương nhấn mạnh từng chữ

— Tôi không có.- nó lạnh nói, mặc kệ Vương tin hay không

— Cô đừng làm wá, cô nghĩ cô có năng lực là muốn làm j cũng được hả.- Vương đẩy mạnh nó vô tình khiến đầu nó đập mạnh vào tường.

— Anh có bị j không, không tin đừng hỏi, hỏi rồi còn nghi ngờ.

Nó đẩy Vương ra một bên rồi lẳng lặng đi lên lớp học, đầu nó đau nhức, sử dụng năng lực đã khiến nó chóng váng, lại thêm cú đập mạnh vào tường khiến bị jờ đầu nó như muốn vỡ tung ra, khó chịu thật, nếu có Khương ở đây thì hay wá.

“ Khương”? Nó đang nghĩ đến Khương sao, nó chợt phì cười với chính mình, cũng phải, lúc nào nó có chuyện Khương đều là người giúp nó.

Vô thức bước đi, nó chợt dừng lại khi thấy mình đang đứng trước phòng y tế. Định gõ cửa thì thấy cửa phòng không khóa, nó đẩy cửa bước vào thì cảnh tượng trước mắt làm nó càng chóng váng hơn.

Khương đang ôm Nguyệt Anh, bỗng rồi không biết như thế nào, định way đi thì cơn chóng váng lại ủa vào đầu nó khiến nó ngã xuống kéo theo dụng cụ y tế rớt xuống sàn tạo thành thứ âm thanh hỗn tạp.

Nhìn nó nằm dưới đất, Khương chợt đau nhói, đẩy Nguyệt Anh ra, Khương chạy tới bế nó vào phòng.

Lại là nó, tại sao nó lại ở đây, những thứ Nguyệt Anh xây dựng thì trong phút chốc đã bị nó phá tan tành. Tay cấu chặt vào gấu váy, mắt Nguyệt Anh trừng trừng nhìn vào cửa phòng nơi có Khương và nó trong đó.

Xem thật kĩ cho nó xong, Khương mới cảm thấy yên tâm, khẽ vuốt tóc vướng vào mặt nó, Khương nhìn nó hồi lâu, gỡ mắt kiếng đặt wa một bên, Khương nhẹ nhàng đặt lên trán nó nụ hôn, nụ hôn chứa đựng sự yêu thương không nên lời, có ai đó đã nói, tình đơn phương là tình đau khổ nhất, đối với nó, Khương có điều j đó không thể nói rõ được, chỉ có thể làm người lặng lẽ nhìn theo sau nó.

Nguyệt Anh nắm tay thành quyền, trong lòng như có cái j vỡ ra khiến nước mắt cứ thế rớt xuống, nhìn người mình yêu quan tâm người con gái khác, ai mà không cảm thấy tức, ai mà không cảm thấy đau, biết là không có kết quả nhưng vẫn đâm đầu lao theo bất chấp mọi tổn thương.

Lao vội nước mắt trên mặt, Nguyệt Anh đẩy cửa bước vào

— Khương, anh ra ngoài nói chuyện với em chút được không?

Khương nhìn Nguyệt Anh rồi way sang nhìn nó, cảm thấy mọi thứ đã ổn rồi mới theo Nguyệt Anh ra ngoài.

— Chuyện mới này.....

— Chuyện mới này là thật, em không có nói dối anh , em về đây chỉ để gặp được anh, em muốn nói lại lần nữa, anh có đồng ý wen em hay không?- Nguyệt Anh nói gần như ra lệnh cho Khương

Im lặng nhìn Nguyệt Anh, Khương thở dài ra 1 tiếng

— Không được, anh không thể quen em

— Anh không có quyền từ chối.- Nguyệt Anh hét lên...

59. Chương 59

CHAP 57

— Em bình tĩnh lại đi, dù em có nói j, anh cũng không thể wen em- Khương vẫn lạnh lùng nói Nguyệt Anh.

Nhéch môi nhìn Khương, Nguyệt Anh đưa điện thoại ra, tấm hình trong điện thoại khiến Khương dường như phát điên lên

— Em...

— Nếu anh không nhận lời em, em đảm bảo chỉ trong ít phút nữa, hình anh hôn Thanh sẽ được phát tán với tốc độ nhanh nhất, anh có thể không nhận lời nhưng anh không nghĩ đến Thanh sao? Nếu như Thanh biết được hành động này của anh, cô bé sẽ phản ứng như thế nào. Cả trường này sẽ nhìn anh và Thanh bằng cặp mắt như thế nào? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ wa sao? Anh chịu được nhưng em nghĩ Thanh không chịu được đâu..

Khương đứng lặng trước lời nói của Nguyệt Anh, nhúu đôi lông mày lại, Khương không biết phải trả lời như thế nào. Có trách thì trách Khương mới nãy không kiềm chế được mình. Nguyệt Anh nói đúng, anh không còn cách lựa chọn nào khác, anh thì không sao nhưng Thanh thì khác, anh tuyệt đối sẽ không để Thanh chịu bất cứ sự tổn thương nào.

Lặng người nhìn Nguyệt Anh, Khương cũng không ngờ, Nguyệt Anh lại có thể như vậy, chẳng lẽ vì yêu một người không đáng như anh mà phải bất chấp tất cả sao?

— Có đáng không Nguyệt Anh... em vốn dĩ có thể tìm được người thích hợp hơn anh.- Khương nặng nề nói
Nhìn Khương, Nguyệt Anh cười khẩy một cái rồi lại nhìn thẳng vào mắt anh

— Còn anh, anh thấy có đáng không khi thích Thanh... anh vốn dĩ cũng có thể tìm được người thích hợp với anh hơn.

Khương không nói j, anh lại im lặng nhìn Nguyệt Anh.

“ Đáng hay không đáng đều do mọi người quyết định, anh nói đáng là đáng không đáng là không đáng. Đối với Thanh, anh đều cảm thấy đáng để làm như vậy.”

— Được, anh đồng ý wen em.

Lời nói từ miệng Khương thốt ra khiến một kẻ từ dưới đáy vực sâu như tìm thấy ánh sáng, nhưng cũng khiến một kẻ đang đứng từ trên đỉnh núi bị đẩy xuống một cách không thương tiếc.

Vương lặng lẽ way đầu đi, một giọt nước mắt lăn dài xuống trên má Vương, anh chỉ định tìm Nguyệt Anh nhưng không ngờ lại vô tình nghe thấy câu nói đó của Khương.

*

— Chị về đây là tìm anh Khương đúng không?- Vương chưa chát hỏi Nguyệt Anh

— Em biết rồi sao còn hỏi... Chị không biết anh ấy có đồng ý wen chị không nữa nhưng chị vẫn muốn thử, đau đến mức nào chị cũng chịu.... hứa với chị... dù có như thế nào em cũng ở bên cạnh chị được không?- Nguyệt Anh mơ hồ nhìn ra bên ngoài, đầu Nguyệt Anh tựa nhẹ lên vai Vương.

Vương biết lý do Nguyệt Anh way trở về, nhưng Vương vẫn cố chấp chấp nhận. Vương tin mọi thứ sẽ thay đổi. Vương tin vào điều đó.

— ừ... dù chị bên ai, em cũng sẽ bên cạnh chị... bất kể... đau đến mức nào..- Vương càng nói nhỏ hơn như đang nói với chính mình. Phải, đau đến mức nào Vương cũng sẵn sàng gánh lấy cho Nguyệt Anh. Tay Vương kéo nhẹ Nguyệt Anh nép vào người mình, như đang cố che chở cho cô.

Sau này có như thế nào thì Vương vẫn bên cạnh Nguyệt Anh.

*

Vương chậm chậm bước đi, Vương biết chứ, biết rằng 1 ngày nào đó Nguyệt Anh sẽ không còn bên cạnh Vương nữa, nhưng ... như vậy thì đã sao? Tình yêu vốn là cố chấp mà... Vương chấp nhận hết...

Vương leo lên chiếc xe của mình, nhắm nghiền mắt lại để cảm nhận sự thanh thản xung quanh rồi nhấn ga phóng xe lao thẳng ra ngoài đường.

Tại lớp học

Đội hòai đám bạn nó vẫn không thấy nó way trở lại thì bắt đầu lo lắng, không biết nó có xảy ra chuyện j không? Như đưa mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ nhớ lại những chuyện vừa xảy ra ở canteen.

Khi nó vs Ngân Trúc bỏ ra ngoài, sau cơn chấn động dữ dội đó, mọi thứ trở lại như ban đầu chỉ có điều... trước con mắt của nhiều người đang nhìn nó thì Phong đang đứng trước mặt nó.

Nhìn thấy Phong cả 4 đứa đều tức giận, tức chuyện đổ nước là một, chuyện Như và Phong là 10. Ánh chấn ngang trước Như tỏ ý không muốn Phong lại gần.

_ Muốn j đây?- Ánh lên tiếng

_ Đi thôi đừng nói chuyện với hạng người này.- Mi cũng lên tiếng nói

Không nhìn đám bạn Như, Phong vẫn lạnh lùng nói

_ Tránh ra, tôi cần nói chuyện với Như.- bắt chấp sự giằng co từ Như,

Phong vẫn lôi Như ra phía sau khuôn viên trường..

_ Buông ra, đau wá- Như nhăn mặt dùng 2 tay kéo Phong lại.

Phong way sang nhìn Như rồi ép cô ngồi xuống ghế đá, dùng khăn tay lau nước trên mặt Như, khiến Như phải ngỡ ngàng rất lâu. Đối với người khác, Phong rất đáng sợ, tuy không nói j nhưng mỗi lần Phong phát ra câu nào, đều khiến mọi người gần như nín thở, nhưng đối với Như thì khác, Phong rất dịu dàng khi bên Như, thậm chí anh còn không nỡ khiến Như chịu đau bất cứ cái j mặc dù Như rất mạnh mẽ.

60. Chương 60

CHAP 58

(Chap này hơi thiên về Như... tại tác giả thích nhân vật Phong wá chịu không được >”

Như còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên Phong nói thích cô... lúc đó tim cô đập rất nhanh... rất nhanh mặc dù đã wen nhau gần 3 năm rồi. Ở Phong có cái j đó khiến Như cảm thấy rất an toàn, anh jông như người nhà cô, người anh của cô, là người cô yêu nhất...

_ Sao chưa bao giờ e nghe anh nói anh thích em vậy, những cặp đôi yêu nhau ai cũng nói với nhau câu đó hết, em nói anh cả ngàn lần rồi vậy mà anh... 1 chữ kưng ko?- Như lè lưỡi nhìn Phong, tay không wen luôn vào mái tóc đen bồng bênh của Phong.

_ Anh thấy không cần thiết, hành động là đc rồi.- Phong vẫn để mặc cho Như đụng vào người mình, mắt vẫn dính chặt vào cuốn sách chính trị.

_ Anh... lần nào cũng nói câu đó, chán chết được.

Như phụng phịu way mặt đi chỗ khác, cô làm hết mọi cách rồi từ không nhéo, dịu dàng, tức giận, vậy mà Phong nhất quyết không nói là không nói. Đồ cứng đầu, chưa thấy ai cứng đầu như Phong.

_ Đồ đầu đất, e không thèm nói chuyện với anh nữa...- Như chề môi nhìn Phong rồi đi ra phòng bếp pha sữa uống.

Phong biết Như đang giận chứ, nhưng tính anh vốn đã vậy, không thích nói nhiều không thích rườm rà, anh cảm thấy hành động vẫn thật hơn, nó mạnh hơn lời nói nhiều, nhưng Phong là đồ đầu “cứng” mà , anh không biết rằng tuy hành động mạnh hơn lời nói nhưng Như là con gái mà đã là con gái ai cũng muốn nghe những lời yêu thương từ người mình yêu, duy chỉ có điều đó là Phong không làm được cho cô thôi.

Đợi hồi lâu không thấy Như ra, Phong bắt đầu thấy lo lắng, jờ này phải pha ly sữa xong rồi chứ? Đang suy nghĩ thì bị tiếng vỡ đồ đánh thức. Không kịp suy nghĩ, Phong chạy vội vào phòng bếp, lòng anh như có cái j đó đè nặng lên khi thấy tay Như chảy máu, Phong đi chậm chậm tới, bế thốc Như lên rồi đặt lên bồn rửa tay, nhẹ nhàng lau vết thương cho Như.

Như không nói j, nước mắt cô rớt xuống tay Phong làm Phong phải dừng hành động mà way lên nhìn cô.

_ Đau lắm hả?- Phong nhẹ nhàng lau nước mắt cho Như

Như không nói j... cô lắc đầu nhìn Phong nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn... Phong lo lắng lại hỏi một lần nữa

— Vậy có chuyện j... nói anh nghe xem.

Như dường như không kìm nổi mình, vừa khóc vừa nói to lên.

— Tại sao lại như vậy chứ, anh lúc nào cũng thế... hành động anh làm thì em cảm nhận hết rồi, tại sao e cần lời nói mà anh một tiếng cũng không nói ra... là anh không thích em thật đúng không là anh...

Như chưa kịp nói hết, môi cô đã bị môi Phong chặn đứng lại. Phong như điên cuồng hôn vào môi Như... sau một lúc bất ngờ... Như cũng nhẹ nhàng đáp trả lại Phong...

Phong nhẹ nhàng mỉm cười rồi nói nhỏ vào tai Như

— Anh thích em Thích em nhất...

Nghĩ tới đó... nước mắt Như rơi đầy trên khuôn mặt... cô biết anh yêu cô đến nhường nào... nhưng tại vì thế giới của anh khác cô... anh là con của tập đoàn có thế lực trong nước... chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến cô phải mặc cảm rồi... Không phải cô chưa từng nghĩ sẽ way về bên Phong mà là nghĩ đến mẹ Phong cô dường như tức điên hơn. Tại mẹ Phong mà mẹ cô ra nông nổi này... nỗi đau này làm sao cô có thể bỏ wa được... Như vốn là người cố chấp... dù như thế nào cô cũng không thể đối diện được với Phong như 3 năm trước được.

Trong giấc mơ của Thanh... nó đang chìm xuống dưới nước... có điều nó vẫn có thể thở được khi ở dưới đó... Nó cố ngoi lên nhưng như có cái j lôi chặt nó xuống đáy đại dương sâu thẳm này... nó cần ai cứu nó lên... càng vùng vẫy thì càng bị nhấn chìm sâu hơn. Rồi nó thấy một người xuất hiện phía đằng xa đang nhìn nó bằng cặp mắt không mấy thiện cảm... trên người hắn như toát ra mùi vị của sự nguy hiểm... nó thấy khuôn mặt đó thân quen đến lạ thường nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi đã từng gặp ở đâu. Nó tiến lại phía chàng trai đó thì người đó càng lùi lại xa hơn.

Thanh như vô thức tiến theo người đó cho đến khi tay nó vô tình được ai đó kéo lại:

— Đừng đi- giọng nói khẩn thiết chứa đầy yêu thương khiến nó không sao wên được.

Rồi người đó kéo nó ngoi lên mặt nước, nó dường như được thấy ánh sáng mặt trời, vui mừng định nhìn mặt người đã đưa mình lên thì con người đó đã biến mất. Nhưng ít ra nó cũng kịp nhìn thấy đôi khuyên tai khuyếch bạc nhờ ánh mặt trời mà chiếu thẳng vào mặt nó, khiến nó phải đứng lặng người rất lâu trên cát...

Thoát khỏi giấc mơ, nó mở mắt tỉnh dậy, đầu nó đau buốt như có cái j đó đập mạnh vào, vừa nhìn wa đã thấy Khương ngồi nhìn ra phía cửa sổ, đôi mắt xa xăm nhìn vào khoảng không trước mặt không để ý nó đã tỉnh lại.

Nó chợt nhớ ra lúc nó vào phòng thì thấy Khương và Nguyệt Anh đang ôm nhau rồi sau đó nó ngắt đi. Có j đó mơ hồ hình thành rõ trong mắt nó nhưng nó vẫn muốn Khương khẳng định lại điều j đó, nó vội ngồi dậy hỏi Khương

— Khương, anh và Nguyệt Anh là như thế nào?

Thấy giọng nói của nó, Khương way người wa chạy lại đỡ lấy nó đang loạng choạng bước xuống giường.

— Em ngồi nghỉ đi, tôi đi lấy nước cho em- vẫn là vẻ ân cần dịu dàng vốn có của anh

— Trả lời tôi, anh và Nguyệt Anh đang...- nó vội jữ lấy tay Khương, mắt vẫn dán chặt vào anh như chờ đợi điều j đó.

Nhìn thấy sự nóng lòng trong con mắt nó, Khương như vui mừng... có phải là nó lo lắng cho anh? Có phải nó có j đó với anh nên nó mới để tâm vậy?? Có phải nó cũng như anh cũng là thích anh không?

Nhưng Khương không ngờ... mọi suy nghĩ của Khương đều hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của nó bị jờ...

61. Chương 61

CHAP 59

Khương có nên nói không? Nói Khương với Nguyệt Anh sẽ bắt đầu tìm hiểu nhau... Anh nói được sao? Ngay cả khi nhìn vào mắt nó bây giờ... Khương một chữ cũng không thể lên tiếng... Anh thích nó nhưng lại không có can đảm nói ra... có phải anh ngốc wá không? Thứ tình yêu này anh dày vò đến bao giờ? Có lẽ anh cũng dần hiểu được cảm giác khi Nguyệt Anh đơn phương thích anh là như thế nào.

Quay mặt đi để tránh ánh nhìn của nó.

Thanh càng khó hiểu hơn. Trong đầu nó xuất hiện suy nghĩ đáng sợ, nếu như Nguyệt Anh với Khương thật sự có j đó thì liệu rằng Vương sẽ để ý đến nó... Nó tuy có năng lực khác người thường nhưng nó vẫn là con người, đã là con người thì thứ tình cảm ích kỷ đó ai mà chẳng có. Thật lòng chúc phúc người khác đó là thứ ngớ ngẩn nhất. Bạn có thể thật lòng chúc phúc cho người bạn yêu sao? Tình yêu ai cũng ích kỷ ngoài đời hoàn toàn khác trong phim ảnh... nếu kêu nó jống trong phim thật lòng chúc phúc cho Nguyệt Anh với Vương .. nó không làm được.

“Anh nói đi Khương? Anh và Nguyệt Anh có quan hệ j?”

“ Tôi Chúng tôi không có wan hệ j hết. Tôi coi Nguyệt Anh là em gái thôi.”

Khương xoay mặt không muốn đối diện với nó.

Bọn họ không có quan hệ j sao? Nó đã tưởng bỏ rồi? Ngốc thật... Nguyệt Anh với Khương làm sao có thể? Nguyệt Anh thích Vương Vương cũng thích Nguyệt Anh điều đó thì có j sai chứ. Là do bản thân nó cố chấp không chịu hiểu thôi. Mới nãy nó có suy nghĩ ích kỷ như vậy, thật đáng sợ. Nó đâm ra ghét bản thân mình...

Không nói j nó quay người bước ra khỏi phòng, thật sự nó không muốn nói j vào lúc này. Nó đúng là điên thật rồi, nó thích Vương Vương thích Nguyệt Anh, Nguyệt Anh hình như cũng thích Vương, vậy hóa ra nó là người thứ 3 sao? Cảm giác làm người thứ 3 khó chịu thật... Nếu như có một ngày bạn chợt phát hiện mình chính là người thứ 3 mặc dù không hề xen vào chuyện tình cảm của họ bạn có thấy đau lòng không? Thế giới đó vốn dĩ là của họ, bạn hoàn toàn không có một chút cơ hội để chen vào... bạn lấy tư cách j xen vào họ... vốn dĩ ngay từ đầu bạn đã không thể.

Đang mơ hồ thì nghe thấy có tiếng cãi nhau xung quanh mình, nó chợt dừng lại thì phát hiện mình đã ra ngay sau sân trường hồi nào không hay.

“Anh không biết, con người anh như thế nào em còn không hiểu?”

“ Tôi rất mệt, chỉ muốn hỏi anh, giờ anh muốn gì?”

“ Bắt đầu lại, anh muốn bắt đầu lại với em, về đây cũng chỉ vì mục đích đó”

“ Bắt đầu lại? Cho dù tôi có bắt đầu lại với anh thì tình cảm có còn như trước không? Huống chi tôi còn ghét anh đến mức này, kêu tôi bắt đầu lại với anh. Đúng là cực hình.”

Như nói xong chạy ra ngoài thì đụng phải nó đang đứng nhìn Như bằng con mắt ngạc nhiên. Phải, nó nghe thấy rồi, chuyện Như với Phong nó cũng lỡ mớ đoán được là như thế nào.

“ Thanh...” Như cũng ngạc nhiên như nó, trong lòng rất khó chịu, cũng không biết phải nói chuyện ra sao, Như chạy đi bỏ mặc đó vẫn còn bỏ ngửng đứng đó.

Phong đứng đó, mắt anh rơi vào không trung. “ Cực hình ?” Phong chưa từng nghĩ quen anh lại là cực hình đối với Như, anh không hiểu rốt cuộc anh đã sai ở đâu mà khiến Như ghét anh đến thế. Tình cảm không được đáp trả đã là rất đau, mà thứ tính cảm này còn khiến người mình thích ghét mình thì nỗi đau này không còn gì để tả nổi. Anh yêu Như đến cuồng dại, giờ kêu anh từ bỏ, kêu anh đừng cố chấp nữa, anh không làm được. Phải làm sao đây? để Như có thể quay về bên anh.

Nó đứng nhìn Phong từ đằng sau, lưng Phong rất rộng làm nó như cảm giác được hơi ấm tỏa ra từ đó, nó cũng từng được cảm nhận hơi ấm ấy khi Vương ôm nó, cũng có lúc nó còn nhìn thấy hoa anh đào rơi xung quanh mình nữa mà.

Nó lê từng bước trên hành lang lóng lánh, nó chợt nhớ tới giấc mơ đó, người nó gặp dưới nước rất quen, quen thuộc đến nỗi tim nó như thắt lại khi thấy người đó, giống như nỗi đau khi nhìn thấy Vương cùng với Nguyệt Anh. Không, không phải, nỗi đau này còn hơn thế, day dứt kéo dài mãi, nhưng sao người này lại đáng sợ đến thế, nếu không có..... nó quên mất..... người đeo khuyên tai khuyếch bạc kia... nếu không có người đó, phải chăng nó sẽ chết. Người đó phải chăng là Vương.

I need some love like I've never needed love before

Wanna make love to ya baby

I had a little love now I'm back for more

Wanna make love to ya baby

Tiếng chuông điện thoại kéo nó ra khỏi suy nghĩ, nhìn vô màn hình, nó thấy lão gia đang gọi. Mỗi lần lão gia gọi là y như rằng có chuyện lớn, nó hơi bất an mà bất máy.

“ Con định không bắt máy sao?”

“ Không có, tại con đang học thôi.”

Lão gia cười, ông sống từng tuổi này làm sao không biết suy nghĩ của nó thế nào.

“ Được rồi, tan học về nhà chính đi, lâu rồi không gặp, ta hơi nhớ con đấy.”

Nhớ ?? Hàng ngàn câu hỏi bắt đầu hoạt động trong não nó, chưa từng nghe lão gia nói gì về chuyện nhớ hay không? Chắc chắn lại có chuyện rồi.

“ Con biết rồi”

62. Chương 62

CHAP 60

Vô lớp, nó cảm thấy bầu không khí trầm hẳn đi. Mà nơi phát ra bầu không khí đó ngoài khu gần chỗ nó thì còn ai vào đây nữa.

Bước tới gần, Như thì đang suy nghĩ gì đó, My và Ánh thì đang chăm chăm nhìn Như, còn Vy thì vẫn thế, trầm lắng làm bài, thỉnh thoảng ngồi xoay bút để suy nghĩ thêm.

Còn Ngân Trúc thì vẫn ngồi đó, cơn giận của cô cũng không còn nhiều, ngồi ngẩn trước cái điện thoại, chắc là mới này lão gia đã gọi.

“ Bà có sao không Như?” – nó tới bắt chuyện với Như

Ngân Trúc hiểu kì cũng quay xuống nhìn nó với Như, Vy thôi làm bài, tiến gần đến nó và Như để xem chuyện gì. Hình như từ này tới giờ, mọi người đang chờ như mở miệng, nhưng Như như người mất hồn nên không để ý xung quanh.

“ Không có gì. Mới này bà thấy hết rồi đúng không?”

“ Không có, tình cơ nghe được đoạn cuối, nếu bà không muốn nói cũng không sao.”

“...”- Như nhìn nó rồi nhìn đám “ruồi” xung quanh mình, chợt phì cười rồi nói

“ Chắc mấy bà cũng muốn biết chuyện gì xảy ra với tui và Phong chứ j?”

Cả đám nhìn nhau rồi cùng gật đầu tỏ ý rất muốn biết chuyện gì xảy ra. Như lắc đầu chịu thua với đám bạn, tính tò mò nổi dậy rồi. Như mỉm cười rồi bắt đầu kể cho cả đám nghe.

Nguyệt Anh nắm chắc điện thoại trong tay, cô làm được rồi, cuối cùng cũng làm được rồi, điều cô muốn bấy lâu nay cũng thực hiện được, làm bạn gái Khương là điều cô muốn nhiều nhất, giờ nó đang xảy ra tuy có chút thủ đoạn nhưng cũng đủ làm cô vui vẻ rồi. Cô tin là chỉ cần ở lâu thì Khương cũng sẽ cảm nhận được tình cảm của cô và chấp nhận nó.

Nhưng Nguyệt Anh làm sao hiểu được rằng, nếu nhiều người hiểu được như cô thì đã không có những vụ li dị xảy ra, không có những vụ chết vì tình đăng đầy rẫy trên báo, có những thứ tình cảm chỉ dành cho một người duy nhất, dù bạn có cố thay đổi nó như thế nào thì nó cũng không thuộc về bạn nhưng điều đó không có nghĩa là bạn nên bỏ cuộc khi chưa từng thử sức dành nó về phía mình. Nhưng vấn đề là ở chỗ, lúc nào nên dừng lại lúc nào nên tiếp tục, bạn có biết được không? Nguyệt Anh cũng chính là như thế, bản thân cô chỉ biết rằng mình nên tiếp tục. Tiếp tục giành lại thứ đáng lẽ ngay từ bản đầu nó phải thuộc về cô.

Vương phóng xe tốc độ trên đường cao tốc, anh chỉ biết chạy thật nhanh thật nhanh, để gió mạnh thổi bay những thứ trong đầu anh, anh không muốn nghĩ nữa, cũng không muốn phải để ý nữa. Anh phải buông tay rồi sao? Thật sự phải buông tay rồi sao? Anh không muốn cũng không nỡ. Tình cảm mấy năm trời, không phải muốn bỏ là bỏ được.

Người ta thường nói, quên một người là rất khó, khó ở chỗ làm cách nào để quên, khó ở chỗ làm cách nào thôi nhớ nhưng và cũng khó ở chỗ làm cách nào để thật sự muốn quên. Nếu bạn đã không muốn quên nó thì đừng cố quên làm gì, bởi vì nó đã ăn sâu trong người bạn giống như một cái cây non đang nảy mầm, bạn tìm mọi cách quên trong khi bạn không muốn quên thì cũng như đang tưới nước cho cây non đó, càng ngày càng trưởng thành.

Vương hiểu được điều đó, anh không muốn quên Nguyệt Anh, thì phải làm sao để có thể quên được cô đây? Vương chợt nhớ tới nó, đứa con gái trầm tĩnh, nó sẽ cảm thấy như thế nào nếu biết được Khương đang quen Nguyệt Anh. Có cảm thấy như Vương bây giờ không? Đau đớn, bức dọc, khó chịu? Hay là sẽ im lặng theo cách nó vẫn làm.. Vương bỗng thấy hứng thú với cách suy nghĩ của nó, anh đột ngột quay đầu xe lại phóng thẳng về trường.

“Haizzzz”

Ánh thở một hơi dài, trời ạ, cả đời cô chưa từng thấy chuyện gì li kì như vậy. Như phim truyền hình rẻ tiền ấy.

“Vậy là không muốn quay lại thiệc à?”

Ánh nhanh miệng hỏi.

“Có bị não mới quay lại với anh ta, sao tui có thể quay lại trong khi mẹ như thế, giống như phản bội mẹ quen với người đã làm mẹ như thế. Còn nữa, chưa thấy ai mặt dày như anh ta, mẹ anh ta làm thế mà anh ta coi như không có chuyện gì, bỏ đi giờ về kêu quay lại. Càng nói càng tức.”

“umm... bà không tính đến việc anh ta không biết chuyện gì xảy ra với mẹ bà hả?”- Vy trầm ngâm lên tiếng.

Câu nói của Vy khiến mọi Như chợt phải suy nghĩ. Đúng vậy, lúc cãi nhau hình như Phong cũng không hiểu nói với Như đang nói cái gì.

“Cái đó... “ Như ấp úng trả lời, cô cũng không biết nếu như Phong không biết thật, cô sẽ như thế nào, chấp nhận không phải lỗi của anh ta? Quay lại? ... Không. Cô làm sao có thể quay lại, cho dù Phong không có lỗi thì mẹ anh ta cũng phải chịu trách nhiệm với những gì đã gây ra cho nhà Như.

“Đôi khi cũng nên nghĩ thoáng một chút, càng thắt chặt vấn đề thì càng làm khó bản thân hơn. Sao không trực tiếp nói chuyện này với Phong, tha thứ đôi khi cũng là một liều thuốc tinh thần làm cho bà bình yên đó.” – Ngân Trúc mở miệng nói với Như, mắt lơ đãng nhìn vào không trung.

Ngân Trúc rất hiểu cảm giác đó, cảm hận một ai thì thật mệt mỏi, cô cũng muốn cởi bỏ nó, để bản thân thanh thản chút, nhưng cô không làm được.thù gia đình của cô, cô mãi cũng không quên được. Cô phải khiến cho dòng họ Đoàn chìm sâu dưới đáy biển, mãi mãi cũng không ngoi lên được.

Ngân Trúc không biết nó đang nhìn mình. Dường như nó thấy mình hiểu Ngân Trúc quá ít, nó chỉ biết Ngân Trúc chỉ còn lại bà dì là người thân, năm Ngân Trúc 5 tuổi đã phải chứng kiến cảnh gia đình ngập trong biển lửa, không một đứa trẻ nào có thể chịu đựng nổi cú sốc đó, nhưng Ngân Trúc lại làm được, cô lớn lên thành một cô gái năng động, nhưng lại không ai biết cô đang nghĩ cái gì.

Đang miên man suy nghĩ thì bị tiếng bật cửa làm giật mình. Nó biết chuyện đang xảy ra, lúc hoảng hồn thì đã thấy Vương kéo tay nó ra ngoài hành lang rồi.

“ Có chuyện gì?”- nó không chịu được đành lên tiếng trước

“ Biết chuyện gì chưa?” Vương nhếch mép, khoanh tay dựa tường mà hỏi nó

“ Chuyện gì?”- nó mơ hồ hỏi Vương

“ Tin này có thể gây sốc cho cô đó, chuẩn bị tâm lí chưa?”

Trước nay nó chuyện gì mà chả từng nghe qua, sốc hay không sốc cũng vậy cả thôi.

“ Nói xem.”

“ Khương và Nguyệt Anh bắt đầu tìm hiểu nhau rồi đó. Cô không còn cơ hội đâu.” Không biết tại sao Vương lại nói với nó như thế

Khương và Nguyệt Anh quen nhau? Không thể. Lúc nó hỏi Khương rõ ràng Khương nói coi Nguyệt Anh là con gái mà. Cảm giác này, nó không thể diễn tả nổi, giống như mình đang bị lừa vậy, không là cảm giác phản bội mới đúng. Phải, chính là cảm giác đó.

63. Chương 63

CHAP 61

Lão gia nhìn nó, à không cả họ hàng đang nhìn nó mới đúng. Từ lúc nghe tin Vương nói, người nó cảm giác lâng lâng khó tả, trước giờ Khương chưa nói dối hay gạt nó, nhưng tại sao lần này Khương lại nói dối nó.

“ Như Thanh, Như Thanh”- bà Đoàn lo sợ lay con.

“ Có chuyện gì vậy mẹ” - bị lay bất ngờ, nó ấp úng hỏi

“ Con làm sao vậy? Lão gia hỏi sao con không trả lời.”

Hỏi? Hỏi cái gì cơ, này giờ nó vốn không để ý lão gia nói chuyện gì, thì làm sao mà trả lời...

Thấy sự lúng túng của nó, lão gia mỉm cười rồi nhắc lại.

“ Ta hỏi con là dạo này có chuyện gì xảy ra không?”

“ Thưa không. Mọi thứ vẫn bình thường.”- nó khó hiểu nói

Lão gia gật gù rồi nói tiếp.

“ Con không thắc mắc người trong giấc mơ của con là ai sao?”

Người trong giấc mơ? Sao lão gia biết, rốt cuộc lão gia biết những gì? Tại sao lại hỏi nó câu đó.

“ Đó là người định mệnh của con, cả đời này con cũng không thoát khỏi hắn. Ở bên người đó con mới được an toàn. Nhưng mà ta sẽ không để chuyện đó xảy ra, vì nếu chuyện đó xảy ra, vì hắn...là người cai quản phương Bắc, dòng họ của hắn đối đầu với dòng họ ta. Gần bên hắn, con sẽ không có kết quả tốt.”

Lão gia đang nói gì vậy? Sao lão gia lại nói như thế, người trong giấc mơ, rốt cuộc là người nào, ông muốn ám chỉ đến ai. Là ai?

Ngân Trúc trầm ngâm nhìn nó, sao lại như vậy? Giấc mơ nào, sao cô không biết, lão gia đang đề cập đến giấc mơ của người nắm quyền ở phương Bắc, người đó sẽ làm suy vong gia tộc họ Đoàn... rốt cuộc là sao?

Nhưng hình như chỉ có nó với cô là không biết chuyện gì, còn những người trong dòng họ, tay bắt đầu đổ mồ hôi. Nỗi ám ảnh ngày nào vẫn không ngừng day dứt họ, làm sao họ có thể quên được khung cảnh đó chứ, trên tay “ người đó” ngập đầy máu của Thánh nữ, Thánh nữ nằm trên tay của người đó tựa như đang chìm đắm trong giấc ngủ, giấc ngủ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến nỗi cô cũng thể tỉnh dậy.

Những thứ đọng lại trong kí ức của mọi người chính là khuôn mặt lạnh như băng của “người đó” lặng lẽ chảy nước mắt.

Thảm họa đó, họ không muốn xảy ra thêm một lần nào nữa. Khó khăn lắm mới gầy dựng được thành quả như ngày nay, họ gần già rồi, không muốn phải thấy cảnh tượng đó một lần nữa.

“ Sao ông biết con đã mơ thấy những gì? Ý ông là ám chỉ ai?”- giọng nó run rẩy với lời nói của lão gia.

Lão gia không trả lời nó, chỉ im lặng mỉm cười rồi bỏ vô phòng. Đêm đó cùng với những đêm về sau, mỗi lần chớp mắt nó lại thấy cảnh tượng đó, người nó chìm trong biển, mặc dù thở được nhưng nó không tài nào thấy được khuôn mặt của “ người đó”, hần đứng xa nó đến nỗi, nó càng chạy tới hần càng lùi xa, mùi vị nguy hiểm bám lấy nó, khiến nó thở không nổi, rồi đột ngột một cánh tay kéo nó lên bờ, bỏ lại nó trên mặt cát đầy rẫy những vỏ sò, nó chỉ nhớ người kéo nó đeo bông tai khuyếch bạc.

Đã 2 tuần Khương không gặp nó, anh cảm thấy khó thở, nhớ nó đến phát điên, ngược lại thì Nguyệt Anh lại đến phòng làm việc của anh nhiều hơn, ngày nào không mang cơm đến thì cũng kêu anh đi ra ngoài ăn trưa, khóac tay, hôn anh rồi làm đủ trò. Anh không nỡ mắng cô vì dù sao phần anh cũng muốn dữ thể diện cô phần vì sợ cô đau lòng. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Nguyệt Anh lại đến tìm anh.

“ Khương... anh lại làm việc nữa hả? Nghỉ ngơi một tí đi, ăn trưa không?” Nguyệt Anh nhõng nhẽo nói.

“ Hôm nay anh mệt, anh không muốn, em đi đi” Khương từ chối Nguyệt Anh, anh không nói dối cô, thật sự cả 2 tuần nay anh ngủ không được, cộng thêm thân thể mỗi lúc một rã rời, không muốn làm việc.

“ Anh không khỏe hả?”- Nguyệt Anh nhăn trán hỏi, vội đưa tay sờ trán Khương. Biết anh lâu như vậy, ít khi nào thấy anh mệt mỗi thế.

“ Anh không sao, em để anh nghỉ ngơi một chút, em đi ăn trưa đi.” Khương né khi tay Nguyệt Anh chạm đến trán anh.

Nguyệt Anh biết, Khương vẫn không chấp nhận cô, nhưng cô đã chờ đợi đến mức này, thì chờ đợi thêm nữa, có là gì đâu.

“ Đi cũng được, nhưng anh phải hôn em đã, nếu không thì em ở lì trong này.” Nguyệt Anh nháy mắt với Khương rồi chủ động ngồi lên đùi anh vòng tay ôm cổ Khương.

Khương đã mệt giờ anh còn cảm thấy Nguyệt Anh thật phiền phức.

“ Ở đây là trong trường, nếu có ai thấy thì sao, anh rất mệt, em không để anh nghỉ ngơi được à.” – Khương vẫn dịu giọng nói với Nguyệt Anh

“ Em không cần biết, nếu anh không làm, em sẽ ở đây làm phiền anh hoài.” Nguyệt Anh biết Khương từ chối khéo cô, đau lòng? Nhưng cô mặc kệ, vẫn muốn bên cạnh anh dù có gì đi nữa. Cô vẫn muốn.

Khương hơi cáu, bản tính anh vốn hiền từ trước không hiểu sao lại thấy bức mình, anh chỉ muốn đuổi Nguyệt Anh đi ngay lập tức. Trong người anh, máu như chảy ngược lại, anh cùng bức thật sự cảm thấy khó chịu, như một ngọn lửa đang dần thiêu đốt lấy bản thân, chỉ muốn dùng nước lạnh tẩy sạch nó. Anh nhìn lên khuôn mặt Nguyệt Anh, đôi môi của cô khiến anh muốn chạm lấy nó, không nghĩ ngợi nhiều, anh liền kéo cô xuống khiến cô không kịp trở tay, rồi dùng đôi môi của mình mạnh mẽ hôn lên môi cô. Nguyệt Anh ban đầu còn ngỡ ngàng nhưng sau đó cô lại thấy hạnh phúc căng đầy trong lồng ngực. Cũng đáp trả lại Khương một cách mãnh liệt.

Có lẽ mọi thứ sẽ không dừng lại khi có tiếng đồ rớt xuống đất. Khương giật mình, anh vội nhìn ra thì thấy nó đang trợn mắt nhìn 2 người, dường như không nói nên lời.

64. Chương 64

CHAP 62

Nó đứng sững trước cảnh tượng vừa rồi, đã lâu nó không gặp Khương cộng với việc thắc mắc về chuyện của Nguyệt Anh, nên lúc đi thư viện mượn sách về thì định ghé qua. Nhưng cảnh tượng vừa rồi, hình như đã trả lời được câu hỏi nó đang thắc mắc.

Chớp mắt liên tục, nó không biết phải nói như thế nào, chỉ là ... chỉ là... cảm giác trong người nó rất.... ừm.... rất khó chịu... có gì đó khó thở.... Có gì đó tức giận... có gì đó

“ ...xin lỗi... tôi không cố ý”

Ngòai câu nói ấp úng kia, nó không biết phải nói gì lúc này. Nó vội chạy ra ngòai, chỉ biết chạy thật nhanh để không phải nhớ đến cảnh tượng mới nãy nữa.

Khương vội đẩy Nguyệt Anh ra định chạy đuổi theo nó thì bị Nguyệt Anh giữ lại.

“ Anh chạy theo làm gì? Anh đang là bạn trai em, đừng quên điều đó.”

Khương tức giận nhìn cô, anh không biết mới nãy tại sao lại xảy ra chuyện đó, là bản thân không khống chế được. Trong người anh lúc đó có một luồng khí rất nóng khiến anh không có tài nào dập tắt được.

“ Mới nãy... anh xin lỗi... em coi như không có chuyện gì xảy ra có được không.?”

Nguyệt Anh sững người trước lời nói của anh, cô cười chua chát trong lòng

“ Không có chuyện gì xảy ra?” - Nguyệt Anh lặp lại lời nói của Khương-“ em mãi cũng không quên nụ hôn này, chuyện đã xảy ra mà anh kêu coi như không có gì? Hôn em làm anh khó chịu đến như vậy sao?”

“ Anh không có ý đó... Nhưng em có thể để anh đi được không? “ – Khương chán nản nói

“ Được. Vậy anh muốn đi tìm Thanh? Mới nãy em tìm anh, muốn anh đi ăn trưa với em, thì anh mệt kêu không muốn đi, giờ Thanh tới anh lại nói với em là muốn đi. Anh định nói gì với Thanh? Kêu là mới nãy chỉ là hiểu lầm sao? Thanh sẽ tin anh à? Em nhắc cho anh nhớ, anh đang là bạn trai em, anh có thể có trách nhiệm tý được không?”

Nguyệt Anh tức giận bỏ ra ngòai, cô không hiểu, rõ ràng mới nãy là Khương chủ động hôn cô, tại sao bây giờ lại kêu không có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần thấy Thanh xuất hiện, Khương như quên mất sự tồn tại của cô. Cô không muốn cũng không cho phép như thế. Tức giận, cô thật sự tức giận.

Bước chân Nguyệt Anh chợt dừng lại khi thấy Vương, anh đang tiến về phía cô, mắt anh chăm chú nhìn cô. Phải, từ trước tới giờ anh luôn là người dõi theo cô, tại sao có cùng một khuôn mặt nhưng lại khác nhau như thế. Nước mắt cô rớt xuống tay Vương khi anh kịp đến bên cạnh cô.

Vương đau lòng khi thấy Nguyệt Anh như thế. Không biết chuyện gì xảy ra, nhưng người có thể làm cô khóc duy chỉ có một người, một người có khuôn mặt giống hệt anh. Nhẹ nhàng dùng tay lau nước mắt của Nguyệt Anh, anh nói

“ Đừng khóc ở đây, học sinh sẽ thấy đó.”

Nguyệt Anh mới nhận ra cô đang đứng trên hành lang, nhiều học sinh cũng đi ngang qua nhìn cô, vội lau nước mắt, cô nói với Vương

“ Tối nay tại chỗ cũ nhé, 7h”

“Ừm”

Là lời của Nguyệt Anh, Vương chưa bao giờ từ chối, chỉ cần là lời của cô, dù có bắt anh thay cô chịu tội, có thể anh cũng vì cô mà tình nguyện làm.

Khương ngồi lặng người trong phòng y tế. Anh biết cho dù anh có giải thích thế nào nó cũng khó có thể chấp nhận được. Ban đầu chính anh nói với nó là chỉ coi Nguyệt Anh là em gái, giờ lại hôn Nguyệt Anh trước mặt nó, đã thế lại chủ động nữa. Anh biết dù có giải thích thế nào cũng không thể làm nó tin. Thật sự anh với nó ngay cả một cơ hội cũng không có.

Ngồi trong giờ học, nó lơ đãng nhìn ra ngòai cửa sổ, tâm trạng cũng có chút khá lên. Nó còn nhớ lúc Vương nói với nó Khương và Nguyệt Anh tìm hiểu nhau, nó còn có chút không tin, giờ thì sự thật như thế, không tin cũng phải tin.

Nó không muốn gây sự với ai hết, nhưng mà không phải lúc nào cũng như nó nghĩ. Nó cảm nhận được con mắt không mấy thiện cảm của Nguyệt Anh đang dành riêng cho mình. Nguyệt Anh thật sự không ưa nó, cô cảm quyền sách đi ngang chỗ nó đồng thời ném cho nó một câu.

“ Ra chơi lên sân thượng”

Nó không biết Nguyệt Anh gặp nó có chuyện gì, nhưng chắc chắn là chuyện vừa này. Nó không hiểu, Nguyệt Anh thích Vương thì sao lại hôn với Khương? Chẳng lẽ nó hiểu lắm? Nhưng cũng không đúng, lúc đi bar, Nguyệt Anh cảnh cáo nó không được lại gần Vương.... vậy chuyện này là sao đây? Nó cũng muốn biết sự thật.

Gió lạnh thổi vào người nó, thỉnh thoảng nó phải ôm người lại để tránh rùng mình. Nó đã đợi Nguyệt Anh 15' rồi, nó không biết có phải Nguyệt Anh đang cố ý làm khó nó không. Nhếch môi cười nhạt bản thân, nó không hiểu tại sao lúc nào cũng im lặng để cho bản thân bị người khác xia xói đánh đập, nó cũng có quyền phản kháng lại mà, cũng có quyền lên tiếng cho bản thân. Đôi lúc nó cảm thấy bản thân thật hèn nhát, ngay cả quyền lợi của bản thân cũng không màng, nhưng phải làm sao đây, không phải nó không muốn lên tiếng chỉ là nó không thích thậm chí cũng chẳng cần quan tâm. Vốn dĩ ngay từ đầu nó đã không quan tâm rồi.

“ Xem ra cô chờ cũng lâu rồi.”

Tiếng nói của Nguyệt Anh cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Quay ra phía sau, nó không biết Nguyệt Anh đã đứng đó từ bao giờ, hình như cũng đã quan sát nó từ đầu rồi.

Không trả lời Nguyệt Anh, nó muốn xem Nguyệt Anh định nói gì với nó

“ Chuyện trong phòng y tế, cô cũng thấy rồi đó, nếu thích nói chuyện này cho ai biết cũng được, tôi không cấm, dù sao thì sớm hay muộn chúng tôi cũng sẽ kết hôn với nhau thôi.”

Lời Nguyệt Anh nói như một con dao vô hình nào đó đâm ngang tim nó, không thương tiếc từ từ rút ra, khiến nỗi đau đó như âm ỉ trong người.

Mặc dù cảm thấy khó chịu trong lòng, nó vẫn đành mặt lại để Nguyệt Anh không biết được nó đang suy nghĩ chuyện gì.

Nguyệt Anh thấy nó không phản ứng, ngược lại hình như cũng không quan tâm, cô càng tức điên hơn. Chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa rồi, cô chỉ muốn xé đôi nó ra, khiến nó biến mất trước mặt cô và Khương.

“ Cảnh cáo cô không được đụng tới Khương nữa. Nếu không, tôi không tha cho cô đâu.”

Nguyệt Anh dậm chân bỏ đi, để lại nó vẫn mơ hồ với tâm trạng khó chịu trong lòng. Nó cũng không diễn tả được cảm xúc lúc này là như thế nào, ban đầu nó cảm thấy mình thật sự thích Vương, nhưng tại sao lại bực tức và khó chịu khi nghe Nguyệt Anh nói về Khương? Có phải nó đã quá tham lam rồi không? Vừa muốn Vương đồng thời không thể buông Khương. Nó rốt cuộc là cần người nào hơn đây?

65. Chương 65

CHAP 63

Nguyệt Anh ngồi trên ghế, nốc hết ly này đến ly khác, cô không để ý xung quanh có rất nhiều cặp mắt đang dán chặt vào mình. Nguyệt Anh là người mà khiến bất cứ người nào nhìn vào cũng phải nổi lên ham muốn. Thân hình cô đầy đặn, quần áo gợi cảm tôn lên làn da trắng ngần cùng với đôi chân dài thẳng tắp. Chưa nói gì khuôn mặt cô thanh tú và dễ thương. Chỉ tiếc rằng, dù cô có chăm chút bản thân đến mức nào thì Khương cũng không chú ý đến cô dù chỉ là một chút, cô thay đổi ra sao Khương thậm chí cũng không quan tâm. Vốn dĩ từ trước tới giờ, Khương chỉ xem cô như em gái, một người em không hơn không kém.

Lúc Vương bước vào bar cùng với Phong và Đan là nhìn thấy một người đàn ông với bộ vest lịch lãm đang bắt chuyện với Nguyệt Anh. Tay anh ta không yên phận cổ tình ôm eo cô, khiến cô nửa say nửa tỉnh ngã vào người anh.

Vương biết, ngoài anh và Khương thì tuyệt đối không một người đàn ông nào dám đụng đến Nguyệt Anh, Vương tức giận, một mạch đi tới Nguyệt Anh, không thương tình đành lấy tay cô từ người đàn ông kia, đồng thời đập anh ta ngã xuống sàn, khiến mọi người trong quán đang say sưa với điệu nhảy cũng im bất không dám mở lời. Phải rồi, ai lại dám mở lời động vào Vương chứ, có mà không muốn sống mới dám đụng đến người của anh ta.

Phong vì tâm trạng không được tốt nên nhìn thấy cảnh vừa rồi, anh cũng muốn tìm ai đó để giải tỏa nên nhìn đám tay chân của tên bị ngã xuống đất, không nương tình, lao vào đánh từng tên một. Còn Đan thì là một người ham chơi, nên cũng xông vào tìm vui với bạn. Vương đứng đó chờ Nguyệt Anh đang say khướt vô phòng dành cho Vip.

“Chị phiền phức thật, say đến mức này.”

“Em cũng thấy chị phiền phức sao? Tại sao ai cũng vậy, tại sao ai cũng thấy chị phiền phức. Chị làm gì sai?”
Cơn say chiếm lấy tâm trí Nguyệt Anh, làm cô không khống chế được bản thân, chỉ biết ngồi trách móc Vương.

“Chị say rồi, em đưa chị về.”- Vương lo lắng cho Nguyệt Anh, giọng anh đều đều mang Nguyệt Anh ra ngoài.

“Chị không muốn về, đưa rượu đây....Khương? Là anh phải không? Sao lại đối xử với em như thế, em yêu anh nhiều đến vậy, nhưng sao một ánh mắt anh cũng không nhìn em, anh im lặng cái gì, lên tiếng đi.”

Rượu làm Nguyệt Anh nhầm lẫn Vương với Khương, làm sao không nhầm lẫn được trong khi Vương và Khương có cùng khuôn mặt như thế. Vương đau lòng nhìn Nguyệt Anh, mấy phút trước còn phân biệt được anh với Khương, giờ thì cả anh Nguyệt Anh cũng tưởng là Khương. Mặc dù đau lòng, nhưng Vương vẫn để Nguyệt Anh trút giận.

Nguyệt Anh trào nước mắt nói

“Anh có biết... lúc anh chủ động hôn em, em đã ngạc nhiên đến mức nào không? Lần đầu tiên trong mắt anh có em, vậy mà khi Thanh xuất hiện, anh như trở thành người khác, vội vàng xua đuổi em, anh có biết em đau lòng như thế nào không? Tại sao lại là nó mà không phải em, em chờ anh lâu đến vậy, từ trước đến giờ chỉ có anh, nó lấy quyền gì mà đến dành anh với em. Nó thậm chí cũng không cần nỗ lực giành mà đã được anh để ý, trong khi em đã làm điều đó với anh cả 5 năm nhưng một ánh mắt anh cũng không dành cho em. Anh ghét em đến mức đó sao?”

Nguyệt Anh đau khổ nói, rượu làm cô đối diện với nỗi đau một cách rõ ràng nhất, nhìn Khương (Vương) trước mắt, Nguyệt Anh chủ động hôn anh, nụ hôn nhanh chóng được đáp trả mãnh liệt, dường như xung quanh thời gian như đọng lại, càng hôn cả 2 người như càng muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa, Nguyệt Anh ôm cổ Vương về phía mình rồi đẩy anh xuống ghế, mở từng cúc áo của Vương ra, tâm trí cô đã bị dục vọng thiêu đốt, chỉ muốn được hòa với Khương (Vương) làm một.

Đan và Phong giải quyết đám “ruồi” bên ngoài, mở cửa bước vào thì nhìn thấy Nguyệt Anh đang nằm đè lên người Vương, 2 người đang mãi miết hôn nhau. Chỉ là cảnh hôn ấy bị dán đoạn khi tiếng mở cửa mạnh của Đan đánh thức tâm trí Vương, anh vội đẩy Nguyệt Anh ra. Còn Nguyệt Anh cảm thấy hụt hẫng, đầu cô đau buốt rồi gục xuống trên ngực Vương.

“Xin lỗi... tụi này không cố ý... 2 người... cứ tiếp tục đi.”- Đan cười trừ nhìn Vương rồi kéo cửa tay nắm lại.

“Không cần đâu, 2 người vào đúng lúc lắm, phụ tao Nguyệt Anh về nhà tao đi.”

Vương không nhìn Đan và Phong, anh bế Nguyệt Anh ra ngoài trước con mắt ngỡ ngàng của Đan và sự lạnh lùng của Phong.

Bà Phan đang ngồi gọt trái cây cho chồng thì phát hiện Vương đang bế Nguyệt Anh đi cùng là Phong với Đan.

“Chuyện gì thế này? Sao con bé say khướt thế, mau mau mang nó lên phòng đi.”- bà Phan lo lắng nói

“Anh Khương có ở nhà không mẹ?”- Vương đột ngột hỏi

“ Có, đang nằm trong phòng, dạo này nhìn nó mệt mỏi lắm.”- bà Phan ngạc nhiên vì bị Vương hỏi, bà ngạc nhiên cũng không gì lạ, vì trước giờ chưa từng thấy Vương hỏi Khương bao giờ.

Khương chán nản thả lỏng người trên giường, đầu óc anh bị giờ giống như đang bị hàng ngàn con sâu đục lỗ trong đó, anh không biết bản thân bị cái gì nữa, gần đây đêm nào cũng mơ thấy cùng một giấc mơ, đã thế thỉnh thoảng không kiểm soát được bản thân, nổi nóng bất cứ lúc nào. Giờ còn thêm vụ của nó, anh càng đau đầu hơn, anh không nghĩ nó chứng kiến cảnh ban sáng của anh và Nguyệt Anh.

“ Anh hay thật, vẫn còn tâm trí nằm ở đây hả?”- Vương mở cửa nhìn thấy Khương đang nằm trên giường còn Nguyệt Anh thì đau khổ ở quán bar, anh tức giận nói

Mở mắt, Khương nhìn thấy Vương bực dọc nhìn anh.

“ Ý mày là sao?”- Khương không kiên nhẫn nói

“ Anh có biết vì anh mà Nguyệt Anh đã đi uống rượu ở quán bar không? Anh là bạn trai sao một tý trách nhiệm cũng không có vậy”- Vương tức giận nói

Phiền phức, chết tiệt, Khương cảm thấy quá phiền rồi, Nguyệt Anh làm gì thì liên quan gì anh, thứ anh quan tâm chỉ có mình nó. Anh không thể lúc nào cũng lo lắng từng chút một cho Nguyệt Anh.

“ Bây giờ Nguyệt Anh sao rồi.”

“ Đang nằm phòng kế bên, anh đã quen Nguyệt Anh rồi thì đừng quan tâm “người khác” nữa. Anh đừng quên cô ta là bạn gái tôi. Lúc trước tôi đã nói rồi.”- Vương khinh thường nhìn Khương, anh không nghĩ Khương lại vô tâm đến thế.

“Bạn gái” từ này Khương không muốn nghe chút nào, anh ghét khi phải nghĩ nó là bạn gái của Vương. Không hiểu sao, những thứ cảm xúc anh đang cố kiềm nén bỗng nhiên bộc phát, chỉ muốn tổng hết khó chịu ra ngoài. Con người Khương long sọc lên, nhìn chằm chằm vào Vương, rồi lạnh lùng nói:

“ Ra ngoài”

Thấy sự thay đổi bất thường của Khương, Vương có chút bất ngờ, nhưng cũng phản kháng lại.

“ Anh tưởng tôi thích vào phòng anh lắm à, tôi cảnh cáo anh. Tốt nhất nên đối xử tốt với Nguyệt Anh một chút, nếu không tôi không tha cho anh đâu.”

Vương đóng sập cửa lại, còn Khương thì không quan tâm, anh nằm xuống giường chỉ mong cho cơn đau đầu này chóng qua.

66. Chương 66

CHAP 64

Nó thấy mình lại đứng dưới đáy biển sâu, nó lại nhìn xung quanh để tìm kiếm lối ra, nhưng cho dù nó cố tìm như thế nào cũng không thấy lối ra. Rồi nó nhìn thấy người đó một lần nữa, vẫn đứng chỗ đó, trên người toát ra hơi thở nguy hiểm, khiến mọi thứ xung quanh anh ta như ngưng đọng. Nó không biết có nên tiến lại thêm nữa không, nó biết cho dù tiến lại anh ta càng xa nó hơn. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng nó cảm giác được, anh ta vẫn đang chăm chú dõi theo nó, càng lúc nó càng cảm thấy cảm giác quen thuộc mãnh liệt, chỉ muốn nhanh tiến lại gần xem anh ta là ai. khi nó định bước đi, thì lại có người nắm tay nó lôi đến nơi có ánh sáng mặt trời, vẫn là đôi khuyên tai đó, nhưng trước khi nó ngoi lên mặt nước thì kịp nghe có tiếng gọi tựa như đau đớn cùng cực ...

“ Đừng đi”

Nó giật mình tỉnh dậy khỏi cơn mơ, trán nó đổ mồ hôi liên tục, đêm nào cũng mơ thấy giấc mơ đó, nhưng đây là lần đầu tiên nó nghe thấy người đó lên tiếng. Không hiểu sao, lúc đó nó chỉ muốn dừng lại, để xem người đó như thế nào.

Chán nản nó thay đồ rồi bước xuống phòng, ba mẹ nó đang đợi nó trên bàn ăn, chỉ có điều bầu không khí hôm nay có phần gượng gạo. Nó ngồi vào chỗ, định gấp thức ăn thì thấy mẹ nó quay sang nói.

“ Thanh à, hay là lần này con chuyển sang trường khác đi, đừng học Ales nữa. Mẹ sẽ tìm cho con trường nào đó tốt hơn.”

Lần này không giống những lần trước, nếu là lúc trước nó không màng lí do mà chấp nhận. Nhưng lần này.... Nó còn có bạn bè ở đó, huống hồ có nhiều việc xảy ra khiến nó không muốn rời khỏi, thậm chí ở đó còn có....

“ Tại sao lại phải chuyển”- nó lạnh lùng hỏi

Bởi vì trước giờ nó chưa từng thắc mắc bất cứ lần nào chuyển trường, nhưng lần này nó lại lên tiếng. Điều đó khiến bà Đoàn càng cứng nhắc hơn. Bà không biết phải giải thích với nó như thế nào, tâm lí người làm mẹ đã mách bảo hình như đã có chuyện xảy ra...

“ Không có gì, mẹ thấy trường đó cũng không hẳn tốt lắm, không đáp ứng được điều kiện cho dòng họ ta, nên mẹ nghĩ mình nên chuyển con đến trường khác.”

Nó thấy có gì đó đang xảy ra, Ales là một trong những trường nổi tiếng cả nước về chất lượng cũng như thành phần ở đó, nếu nói Ales đứng thứ 2 thì cũng không trường nào dám xưng đứng nhất, chắc chắn là có chuyện giấu nó.

“ Mẹ, từ lúc ở nhà lão gia về, mẹ và ba lạ lắm, mẹ có thể nói cho con biết chuyện gì xảy ra không?”

Mẹ nó không biết phải trả lời nó như thế, nhìn sang ba nó như trông chờ phản ứng của ông. Ba nó trầm tĩnh hơn, ông cẩn thận đặt thìa xuống rồi nhìn mẹ nó.

“ Đừng chuyển nữa, dù có chuyển ở đâu thì cũng không thoát nổi số phận đó đâu. Chuyển nhiều lần vậy rồi cũng không ăn thua gì hết, đã là định mệnh thì dù có làm cái gì cũng không trách khỏi, cứ để nó học ở trường đó đi, chuyện gì đến cũng sẽ đến.”

Nó ngạc nhiên nhìn ba nó, ý ông là trước giờ chuyển trường là đều có nguyên nhân, vậy mà nó cứ tưởng thuận tiện cho việc làm ăn của ba nó nên mới chuyển trường. Nên nó cũng không quan tâm, nhưng mà ông lại nói cái gì mà số phận, cái gì mà định mệnh, rất giống lời lão gia nói. Nhấn trán lại nó nhìn sang mẹ nó để tìm câu trả lời.

“ Tôi không muốn... không muốn...”- mẹ nó bật khóc, rồi bà ôm mặt bỏ lên phòng. Ba nó thở dài, còn nó khó hiểu nhiều mẹ nó, nó biết là có chuyện gì đó nó không được biết. Nếu ba mẹ nó đã không nói, thì chỉ còn cách tìm Ngân Trúc.

Tại trường học

Ngân Trúc uể oải bước vào lớp, tối khuya phải xử lý hết đồng văn kiện, sáng sớm lại phải đến trường, vừa đặt chân vào lớp, cô đã thấy Đan ngồi chiếm chệ trên ghế ngồi của mình, đã thế còn là tâm điểm chú ý của cả lớp, mà không phải mình anh ta, Phong và Vương cũng tới nữa.

Nhú trán, Ngân Trúc bước tới chỗ Đan, cô đánh giọng

“ Đi ra”

Đan nhếch mép cười cô, anh đứng lên ghé sát tai cô nói

“ Chắc tối qua cô phải xử lý rắc rối nhiều lắm nhỉ”

Ngân Trúc liếc mắt nhìn Đan, cô hận chỉ muốn đem anh ta nhấn chìm xuống biển, rắc rối trong công ti cũng là một tay anh ta gây ra, khiến cô phải giải quyết nhiều đến vậy. Cô không nói gì, chỉ buông cặp thả lên ghế ngồi, rồi gục đầu xuống bàn. Cô thật sự mệt chết rồi.

Nó từ cửa bước vào lớp, đã nhận thấy nhiều con mắt đang hướng về mình. Nhưng nó chỉ nhận ra duy nhất có mình Vương đang lạnh lùng nhìn nó, đôi mắt anh sắc lạnh như đã chờ nó lâu lắm rồi. Bất chợt nó thấy chán nản, sao lúc nào cũng phải chịu như thế này.

“ Ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói.”- Vương ra lệnh cho nó, bỗng nhiên nó ghét khi Vương ra lệnh như vậy, anh ta đâu là cái gì của nó, tại sao nói thì nó phải nghe.

“ Có gì thì nói luôn đi. Tôi có việc bận.”- nó lạnh giọng nói

Vương nhú mày nhìn nó rồi đột ngột kéo tay nó ra ngoài. Cả đám nhìn nó bị kéo đi thì cũng lật đật chạy theo, Đan và Phong vì thấy Ngân Trúc với Như đi ra ngoài nên cũng vội đi theo. Đi chưa được xa thì cả đám đứng sững khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Có 2 người khuôn mặt giống nhau đang kéo nó về 2 hướng ngược nhau. Đan và Phong cũng ngạc nhiên không kém, hết quay sang nhìn nhau thì lại quay ra nhìn nó đang bị 2 song sinh kéo tay.

Mọi người chắc không thể nào phân biệt nổi ai là Khương ai là Vương ngoài bộ đồ khác nhau 2 người đang mặc. Thường ngày họ dễ dàng phân biệt được một phần là do tính cách của Khương ôn hòa dịu dàng, sở dĩ lần này họ bị lẫn lộn là vì trên mặt Khương cũng lạnh lùng không kém gì Vương, tựa như một người đang soi mình trong gương, giống đến bất ngờ.

67. Chương 67

CHAP 65

Nó sững người hết nhìn Khương rồi quay sang nhìn Vương. Nó không biết hai người này đang tính làm gì.

“ Buông ra, tôi nghĩ giáo viên nắm tay học sinh thì không hay chút nào.”- Vương chế giễu nói.

Khương nhìn xung quanh thì phát hiện mọi người đang nhìn anh, nhưng anh mặc kệ, nhìn thì mặc họ liên quan gì đến anh chứ. Anh không biết bản thân mình thay đổi như thế nào nữa, chỉ biết là mới sáng sớm tỉnh dậy, điều đầu tiên anh muốn nhìn thấy nhất chính là nó. Nhưng khi đến tìm nó thì lại thấy Vương đang cầm tay nó lôi đi, anh chỉ biết rằng mình không thích như thế nên vội cầm tay nó kéo lại.

Thấy Khương không trả lời, Vương đột nhiên tức giận, anh kéo nó về phía mình. Do không chuẩn bị trước nên nó mất thăng bằng ngã vào ngực Vương. Nghe tiếng tim Vương đập một cách rõ ràng, không hiểu sao nó thoáng bối rối, vội vàng đẩy Vương ra xa.

Ngân Trúc từ xa trông thấy, trong lòng cô trỗi lên cảm giác nghi ngờ, chẳng lẽ điều mà bà dì nói là sự thật. Nhưng rốt cuộc “người đó” là ai mới được, Ngân Trúc cũng bắt đầu thấy mơ hồ. Cô định bước tới thì tay bị Đan giữ lại

“ Chuyện gì?”- Ngân Trúc hỏi

“ Cô tính làm gì vậy ?”- Đan khó hiểu lên tiếng

“ Liên quan gì đến anh, bỏ tay ra.”- Ngân Trúc không kiên nhẫn nói

“ Chuyện của bạn tôi, không muốn cô xen vào.”

“ Vậy còn chuyện của tôi, cũng không muốn anh xen vào.” – Ngân Trúc đành mặt nói

“ Ý cô là sao.”

Ngân Trúc nhếch mép, cô kéo áo Đan lại, miệng thì thầm bên tai anh tạo cảm giác mờ ám cho người xung quanh, nhưng không một ai biết lời từ miệng cô thốt ra, khiến Đan không dám động dậy.

“ Tin tôi đi, để anh biến mất khỏi thế giới này đối với tôi là chuyện vô cùng dễ dàng. Anh không nên chọc giận tôi, nếu không tôi cũng không đảm bảo là sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.”

Đan không biết anh buông tay Ngân Trúc lúc nào, chỉ biết rằng khi Ngân Trúc nói với anh câu đó, thì toàn bộ sức lực trên người anh như bị trút sạch, chỉ biết im lặng để Ngân Trúc đi.

“ Hai anh bỏ tay chị tôi ra được rồi đó.”- Ngân Trúc lạnh lùng lên tiếng

Nó quay sang nhìn Ngân Trúc như muốn cảm ơn, giờ nó cũng muốn thoát ra cảnh này lắm rồi.

“ Liên quan gì đến cô, biến đi.”- Vương dùng giọng nói kiêu ngạo của mình nói Ngân Trúc.

Còn Khương dường như không quan tâm đến sự có mặt của Ngân Trúc, đôi mắt lạnh lùng quét lên khuôn mặt nó. Nó như cảm nhận được Khương đang nhìn mình, vừa ngẩng mặt lên đã chạm phải ánh mắt lạnh

như băng của anh, nó chợt giật mình. Nó thấy Khương không giống như thường ngày, anh có gì đó đáng sợ hơn lúc trước, nhưng nó không nói được đó là gì.

Ngân Trúc là một người kiêu ngạo, cô ghét nhất bị người khác ra lệnh. Trán cô nhăn lại, đôi mắt long sọc lên, đang chuẩn bị chuyển sang màu tím thì nghe thấy nó lên tiếng.

“Đừng mà”- nó nhanh chóng nói, trước khi để Ngân Trúc càn quét nơi này, nó cần phải ngăn cô lại.

Khương và Vương quay sang nhìn nó, tỏ ý không hiểu nó đang nói cái gì. Nó tránh ánh nhìn của hai người. Rồi dùng sức giật tay lại về phía mình. Nó nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi lạnh lùng nói

“Đừng làm phiền tôi nữa.”

Nó nhìn Ngân Trúc rồi bỏ đi ra sau trường, Ngân Trúc cũng đi theo sau nó, lúc ngang qua Vương, Ngân Trúc buông ra một câu

“Lần sau, anh không có may mắn như vậy nữa đâu”

Sau trường

“Em định dùng năng lực nữa hả? Ở đây là trường học.”- Nó nhăn trán chất vấn Ngân Trúc

“Không phải chị không biết tính em, em rất kiêu ngạo cũng rất dễ tự ái, e ghét nhất bị người khác chỉ đạo. Em đã nhắc chị trước rồi.”- Ngân Trúc nhắm mắt dựa lưng vào tường nói.

Nó cũng không biết phải nói gì nữa, sự nhớ có chuyện cần hỏi, nó vội nhìn Ngân Trúc rồi nói.

“Em còn nhớ lần tới nhà lão gia không? Lão gia nhắc tới giấc mơ của chị, còn cái gì là định mệnh nữa. Sáng nay ba chị cũng nhắc tới chuyện đó, chị không hiểu gì hết, chị nghĩ là em biết.”

Ngân Trúc mở mắt nhìn nó một cách nghi ngờ

“Chị thật không biết đến truyền thuyết đó sao?”

68. Chương 68

CHAP 66

“Truyền thuyết? Chị không biết cái đó”

“Chị thật sự không biết, dòng họ mình ai cũng biết đến nó, thậm chí cũng từng.... nếm qua rồi..” – Ngân Trúc nhăn trán nói

Nó chợt nghĩ, bản thân không biết chuyện đó cũng không có gì là lạ, vốn dĩ từ trước đến giờ nó đã không quan tâm mọi thứ rồi, nên những chuyện trong dòng họ nó cũng đâu để ý. Nhưng mà.... lần này lại không giống những lần trước, vì chuyện này liên quan trực tiếp đến giấc mơ đó, không lúc nào nó ngủ yên được, thậm chí nó còn cảm nhận được xung quanh bắt đầu đổi khác rồi. Muốn không quan tâm cũng không được.

Ngân Trúc nhìn sắc mặt nó, cô đoán là nó không biết thật, thở dài, Ngân Trúc kéo nó xuống ghế đá bắt đầu kể những thứ cô được nghe lại từ bà di

“Chúng ta được phân chia rõ ràng ra Đông, Tây, Nam, Bắc. Dòng họ ta nắm quyền ở phương Đông nhờ Thánh nữ bảo hộ, chúng ta luôn đối đầu với phía Bắc, em không biết người nắm quyền ở đó là ai. Chỉ biết là hình như gần đây đã xuất hiện rồi, em còn được nghe mô tả, hần có vẻ đẹp khiến ai cũng phải ngưỡng mộ, đẹp một cách hoàn hảo, đôi khi khiến người nhìn cảm thấy như không có thật. Nhưng... tính tình tàn bạo, lạnh như băng, sức mạnh của hần như vô hạn.”- Ngân Trúc trầm ngâm kể lại cho nó

“Vậy thì đã sao, liên quan gì chúng ta” – nó tò mò hỏi

Ngân Trúc nhìn nó rồi thở dài

“Tuy đối nghịch với chúng ta, nhưng em được kể lại là hần và Thánh nữ yêu nhau. Nghe nói khi Thánh Nữ xuất hiện, hần như không còn là mình nữa, ôn nhu, dịu dàng bên Thánh Nữ lắm, nhưng mà Đông và Bắc vốn không hòa hợp, một phần thế lực bên trong âm thầm tàn sát lẫn nhau, còn một phần.... là do người cai

quản phương Nam can thiệp. Rồi không biết sao đó, dẫn tới cuộc thảm sát kinh hoàng, khiến nhiều người bên ta thiệt hại mà người gây ra cuộc thảm sát đó không ai khác chính là hấn.”

Lúc này nó thật sự lâm vào mê cung, nó không hiểu

“ Tại sao lại như vậy, Thánh nữ và người đó yêu nhau thì tại sao người đó lại tàn sát người của chúng ta.”

“ Chuyện đó thì không một ai biết, chỉ biết mọi người khẳng định là hấn làm, Thánh Nữ vì tức giận chuyện hấn ra tay với người của mình, đồng thời phản bội tình cảm của Người, khiến Người cảm thấy mọi tội lỗi đều do Người gây ra, nên đã dùng toàn bộ nước nhấn chìm phía Bắc, mang theo lời nguyện, nếu như con cháu của phía Đông còn có quan hệ với phía Bắc thì sẽ chết không có kết cục tốt. Hấn hình như cũng bất ngờ với hành động của Thánh Nữ nên đã tức giận phản công lại, khiến Người bị thương, mãi mãi cũng không tỉnh dậy.”

“ Vậy thì liên quan gì đến giấc mơ của chị”

Ngân Trúc cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“ Tuy là Thánh Nữ đang mang lời nguyện như thế, thế hệ về sau cũng cùng đối đầu với người đứng đầu phía Bắc, một lòng hận thù mà gây chiến không ngừng, nhưng chị cũng biết đó không phải lúc nào cũng như vậy, có thể có ngoại lệ mà.”

Nó lơ mơ đoán được ý của Ngân Trúc

“ Ý em là cũng có thể chị là người có trường hợp ngoại lệ đó? Cũng chỉ vì chị đã mơ giấc mơ kia.”

“ Theo em biết thì là như vậy, nhưng cũng không chắc, không một ai biết người trong giấc mơ của chị thì hấn sẽ là người nào. Cho nên mọi người đang rất đề phòng, cố tránh để chị tiếp xúc với người khác giới nữa.”

Nó không biết phải trả lời Ngân Trúc như thế nào. Ngay cả bản thân nó còn mơ hồ không nhận rõ thì huống hồ gì giấc mơ kia. Với lại cũng chưa chắc nó đã là trường hợp ngoại lệ. Biết đâu thế hệ sau nó mới là ngoại lệ. Nghĩ một hồi nó nhìn Ngân Trúc rồi nói.

“ Ngân Trúc , em có nghĩ chị là người ngoại lệ không?”

Ngân Trúc chớp mắt nhìn nó rồi nói

“ Chị nói với em là chị thích Vương mà, từ trước đến giờ chưa có một Thánh Nữ nào thích người ngoài, hầu như toàn theo sự áp đặt của lão gia. Nhưng chị thì khác, hơn nữa, Vương rất giống “ người đó”, chị không cảm thấy vậy sao ?”

“ Theo như em kể, thì “ người đó” hấn rất yêu Thánh Nữ, nhưng mà... Vương thì không. Anh ta thích Nguyệt Anh.”

“ Vương thích Nguyệt Anh? Thích giáo viên chủ nhiệm mình à?”- Ngân Trúc trợn mắt nhìn nó.

“ Phải, chuyện Vương là người đó thì không có khả năng đâu.”

Ngân Trúc nhìn nó, chợt suy nghĩ gì đó rồi nói

“ Cũng chưa chắc, để xem thế nào đã, vì em chỉ nghe bà dì nói hình như hấn sắp xuất hiện thôi, vì vậy ngay cả lão gia cũng không xác định được hấn ở đâu.”

Nó quay đầu sang hướng khác suy nghĩ, nếu như tìm được hấn rồi thì lão gia sẽ định làm gì?

“ Vậy... nếu tìm được rồi, thì sẽ ra sao?”

Ngân Trúc nhếch mép cười nhìn nó, lạnh lùng nói

“ Hoặc em hoặc chị..... sẽ giết hấn”

69. Chương 69

CHAP 67

Nó vô định bước đi, trong đầu ngập tràn lời nói của Ngân Trúc, sẽ giết sao? Bản thân nó chưa từng giết qua ai, nếu nói nó phải giết người nó thật không thể tưởng tượng nổi. “Người đó” là ai nó còn không biết thì làm sao mà giết, huống hồ....huống hồ nó cảm thấy khó chịu khi nghe Ngân Trúc nói “giết”..

“...sẽ giết?”

Nó vừa đi vừa lăm bằm trong miệng, khiến ai đi qua cũng phải quay đầu lại nhìn nó khó hiểu. Khương đứng từ xa nhìn nó đang bần thần bước tới, hình như nó còn không phát hiện ra anh. Khương luôn thắc mắc đằng sau cặp mắt kiếng kia thì đôi mắt của nó sẽ như thế nào. Nó không thể coi là người đẹp nhất đối với người khác nhưng ở nó luôn có cái gì đó thôi thúc anh phải để ý, dù nhỏ thôi cũng đủ để anh trân trọng rồi.

Mãi miết đi nó không biết mình đã đi qua Khương như thế nào, cho đến khi Khương nắm tay nó lại, ánh mắt anh dịu dàng nhìn nó, nhưng trán lại đã nhăn lại khi nó quay sang anh miệng thốt lên chữ

“...sẽ giết”

Nó cũng bất ngờ khi thấy Khương ở đây, vừa định sẽ chào hỏi anh nhưng chợt nhớ tới chuyện nó đã thấy trong phòng y tế thì cảm thấy trong lòng không thoải mái, thỉnh thoảng trong lòng ngực lại nhói lên một cách kì lạ.

“ Em định giết ai sao?” – Khương nói nó trên môi vẫn giữ nụ cười đó

“”

Nó vẫn im lặng nhìn Khương thật sự trong lòng nó lúc này có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh. Có phải anh và Nguyệt Anh đã bắt đầu quen nhau? Tại sao anh lại nói dối nó? Tại sao lúc nào anh cũng để nó bắt gặp anh và Nguyệt Anh đang ôm hôn nhau.... Tại sao? Tại sao?.... Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu nó mà vẫn chưa có người trả lời.

Khương biết nó đang suy nghĩ điều gì, cũng biết nó đang thắc mắc những gì, anh đã cố gắng tập luyện nhiều lần để có thể đứng trước mặt nó mà giải thích nhưng khi thấy nó anh không biết mình nên bắt đầu từ đâu vì chính anh cũng cảm thấy tội lỗi khi phải nói dối nó. Hai tuần qua anh nhớ nó tới phát điên, trong những giấc mơ cũng cảm thấy nó giãy vò từng chút một, là tại anh, đáng lẽ không nên hôn trộm nó để khỏi bị Nguyệt Anh bắt gặp.... và đáng lẽ anh nên kiềm chế bản thân hơn.

“ Tại sao lại nói dối tôi?”-nó dùng khuôn mặt lạnh lùng của mình để chất vấn Khương.

“”

Khương nhìn nó,nhẹ nhàng vén mái tóc vương trên mặt nó

“ Tôi thắc mắc không biết đằng sau cặp mắt kiếng kia , đôi mắt em sẽ trông như thế nào?”

Khương lảng tránh câu trả lời của nó, thay cho đáp án mà anh không muốn trả lời. Trái tim nó như bị cái gì bóp thắt lại, tức giận, bất lực, khó chịu hiện giờ nó đều cảm thấy. Không phủ nhận cũng không khẳng định, anh muốn nó phải nghĩ như thế nào đây?

“ Trả lời tôi.”- nó nhăn mặt nhìn anh, giọng gắt lên

Khương nhíu mày nhìn nó khó hiểu, hành động của nó hiện giờ rất giống....

Anh chợt nhìn mặt nó rồi phì cười, đôi mắt sáng lên , anh không biết rằng tim nó khi đó đã chậm mất một nhịp.

“ Anh cười cái gì?”- nó khó hiểu nói

“ Em không thấy vẻ mặt của em bây giờ là giống như đang ghen sao?”

“Ghen? Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?”- nó ngơ ngác hỏi lại Khương, mà đúng thật là nó không biết anh đang nói cái gì.

“ Sao anh không trả lời tôi?”

Mỉm cười nhìn nó

“ Em thật dễ thương, nếu điều đó làm em để ý thì tôi rất vui.”

Nó trợn mắt nhìn anh, lần đầu tiên có người khen nó, còn nói mấy câu khó hiểu dậy, mặt nó đỏ lên, môi mím chặt không dám mở ra.

Đúng lúc đó, Nguyệt Anh và Vương từ xa nhìn thấy, trong lòng mỗi người đều có những câu hỏi riêng và tâm trạng riêng nhưng có thể chắc chắn rằng, không một ai cảm thấy thoải mái khi nhìn thấy cảnh đó. Nhếch mép, Nguyệt Anh tiến tới khoác tay Khương vui vẻ nói

“ Chào em, em thấy tôi và thầy Khương đẹp đôi không?”

Nó biết Nguyệt Anh đang cố ý nói nó, nhưng từ trước tới giờ nó vốn đã chẳng quan tâm nên cũng đành im lặng xin phép đi trước.

Những chuyện mình bắt đầu chưa chắc mình đã là người kết thúc. Cũng giống như bây giờ, Vương nắm tay nó, khước miệng anh nở nụ cười thật ngọt ngào

“ Đừng đi, chúng ta đi ăn gì đó đã”

Nó khó hiểu nhìn Vương, không biết Vương đang tính làm gì? Cùng là anh em nhưng tại sao nụ cười của Khương lại khác của Vương như thế.

“ Em quên là chúng ta đã hẹn đi ăn trưa rồi hả, em đúng là đồ đãng trí.”- Vương cốc yêu nó

Hành động đó làm Khương cảm thấy gai mắt, anh không chấp nhận khi có người chạm vào nó mà nhất là người đó là Vương, người có cùng khuôn mặt giống anh.

Nguyệt Anh nhanh chóng hiểu ý Vương, cô mỉm cười trong lòng, nắm chặt tay Khương rồi nói

“ Ô, hóa ra 2 em là....”- Nguyệt Anh tinh nghịch nói, cô nháy mắt với nó và Vương –“ yên tâm yên tâm, tôi sẽ không nói với ai đâu, hay là hai cặp chúng ta đi ăn trưa cùng nhau đi, dù sao cũng tiện đường.”

“Đi ăn trưa cùng nhau?” nó nhăn mặt nhìn Nguyệt Anh, hình như cũng lơ mờ đoán được ý của cô, chưa kịp từ chối. Nó đã bị Vương kéo tay đi theo hướng căn tin, phía sau còn có Nguyệt Anh và Khương.

70. Chương 70

CHAP 68

Nó cảm thấy ngột thở với bầu không khí trong căn tin, nó im lặng, cố ăn hết những thứ trên bàn để còn nhanh chóng về lớp. Từ nãy đến giờ nó phải chịu hết bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về bàn ăn, từ những điều dễ nghe đến những điều khó nghe .

Nó không biết Vương đang tính toán cái gì, rõ ràng là thích Nguyệt Anh nhưng lại cố tình quan tâm nó trước mặt Nguyệt Anh và Khương, còn Nguyệt Anh thì ra sức gấp đồ ăn đưa cho Khương, miệng lúc nào cũng nở nụ cười duyên. Khương thì im lặng không nói gì, tựa như anh chẳng để ý xung quanh.

“Thanh, nãy giờ cô thấy em không nói gì hết. Nói gì góp vui đi.”- Nguyệt Anh nháy mắt nói nó

“”

Nó không trả lời làm Nguyệt Anh thấy mình hơi vô duyên nên cười trừ nhìn nó. Khương nhìn nó cười nửa miệng rồi tiếp tục ăn, anh vốn biết tính nó đã lằm lằm lý lý như thế, nếu không phải ép buộc thì nó sẽ không nói chuyện, bất kể người đó là ai. Vương khó chịu nhìn nó, nở nụ cười thật tươi rồi quàng tay kéo nó sát vào người mình, không quên bóp mạnh vào vai nó

“ Cô thông cảm, bạn gái em hay ngại lắm, phải không?”

Vương cười như không cười nhìn nó hỏi, nó nhú trán nhìn Vương, anh ta đang định giở trò gì đây? Nó bắt đầu ghét cảnh bị làm bìa đỡ đạn như vậy, lúc nào cũng bị mang ra làm trò đùa, nếu là người khác như những người trong gia tộc thì một chút nó cũng không để ý, nhưng điều đó không có nghĩa nó chấp nhận như thế, nhất là đối với 3 người đang ngồi trước mặt nó bây giờ. Chán ghét cùng cực chính là cảm giác nó đang phải nếm.

“Phải không?”- Vương nhấn mạnh câu hỏi, ghé sát vào tai nó thì thầm tạo ra cảnh tượng mờ ám khiến mọi người xung quanh cũng phải đỏ mặt tía tai.

Khương liếc đôi mắt nhìn Vương, người anh lặng đi, cảm giác tức tối trong người bắt đầu lan ra. Nguyệt Anh không biết nên mừng hay nên buồn. Thấy Vương giúp mình, làm Khương tức giận như thế cô rất vui, nhưng bởi vì Khương tức giận nên cô mới đau lòng, bởi vì khi tức giận thì chứng tỏ Khương rất để ý nó.

“ Thánh nữ, cô muốn mọi người nhìn cô bằng con mắt như nhìn người ngoài hành tinh không? mắt bạc, bắt đầu từ bây giờ cô phải nghe lời tôi.”

Nó trợn mắt nhìn Vương, tay nắm chặt thành quyền, thay vì nổi giận, nó đứng dậy, mặt đanh lại, nhìn Vương nói

“ Nếu biết có ngày như hôm nay, tôi sẽ không cứu anh.”

Nguyệt Anh và Khương nhìn nó không hiểu nó đang nói gì.

“ Cô cứu tôi? Còn trẻ mà đã lú lẫn rồi hả? Có cần tôi nhắc lại không? Là tôi cứu cô từ thanh sắt mới đúng.”

Nó cười khẩy nhìn Vương, cũng như Vương, nó túm lấy áo anh, đưa miệng thì thầm vào tai Vương

“ Anh nghĩ tôi có thể chết được sao?”

Vương đứng sững trước lời nó nói. Phải, làm sao nó có thể chết được trong khi Vương chính mắt nhìn thấy được nó bước đi trên nước, mỗi bước đi đều xé nước ra làm đôi thì với một thanh sắt như thế, nó làm sao có thể chết.

Khương nhú mày nhìn nó, anh không biết Vương đã làm gì nó nhưng chắc chắn rằng điều đó khiến Khương cảm thấy không được thoải mái lắm.

Ngân Trúc từ xa nhìn thấy cảnh đó, đôi mắt cô cũng liếc xem chuyện tiếp theo gì sẽ xảy ra. Cô thấy hứng thú với nó và Vương. Nếu Vương là người cai quản phương bắc, thì điều đó thật dễ dàng cho cô, chỉ cần tác hợp nó với Vương thì dòng họ Đoàn sẽ suy sụp, tới lúc đó cô sẽ là người có năng lực nhất chỉ cô mới ngăn chặn được thảm khốc kinh hoàng đó, rồi cô sẽ trở thành người đứng đầu phương Đông, thành lập một gia tộc chỉ của riêng cô. Của riêng cô mà thôi.

Vương vẫn đứng đó, mắt anh không chớp nhìn nó. Nó cảm cặp nhìn qua Khương và Nguyệt Anh một lần rồi bước đi, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Vương vội chạy đuổi theo nó, nắm tay nó lôi ra chỗ không người

“ Buông ra.”- nó lạnh lùng nói

“ Đừng nghĩ cô là thánh nữ, thì muốn làm gì thì làm.”- Vương nghiêng răng nói

“ Muốn làm gì thì làm? Là tôi hay là anh? Tôi đã làm gì mà khiến anh xem tôi là trò chơi của anh, chuyện của các người thì liên quan gì tới, mà anh lại lôi tôi vào.” Nó cũng tức giận nói

“ Nếu cô biết điều thì tôi đã không phải làm thế.”

Nó nhú trán không hiểu Vương đang đề cập đến vấn đề gì. Vương khinh thường nói nó

“ Cô biết Khương và nguyệt Anh đang quen nhau, vậy mà vẫn mặt dày đi cướp bạn trai người khác, cô không thấy xấu hổ nhưng tôi thấy xấu hổ thay cô đó. Tôi muốn cô tỉnh một chút, Khương sau này chắc chắn sẽ lấy Nguyệt Anh. Không có chỗ cho cô đâu.”

Lời nói của Vương như một cây búa đánh thật mạnh vào tim nó, khiến chúng nổ tung thành từng mảnh, máu văng tung tóe lên áo nó, lên tay nó, lên cả mắt nó nữa, khiến thứ nước mắt kia như muốn trực trào ra. Vừa cảm thấy bị xúc phạm vừa cảm thấy bị tổn thương. Nó không biết vì Vương hay Khương nhưng chỉ biết ngay lúc này, tại thời điểm này, nó như chết đi một nửa.

Thấy nó im lặng, Vương thấy lời nói của mình có chút tàn nhẫn nhưng anh không muốn bất cứ ai làm đau Nguyệt Anh, tất cả những thứ vừa rồi anh làm chỉ là muốn giúp Nguyệt Anh, khiến Khương đừng nghĩ gì đến nó nữa, khiến Khương buông tay. Và còn muốn cả nó đừng nghĩ gì đến Khương nữa, bởi vì trong lòng Vương cảm thấy có chút không thích khi phải nghĩ nó rằng nó đang nghĩ đến Khương.

“Tôi nói tôi thích Khương sao? Tôi nói tôi cướp bạn trai người khác sao? Đừng áp đặt suy nghĩ của các người lên tôi.”

Nó lạnh lùng nói rồi định quay bước đi thì thấy Khương cùng với Nguyệt Anh đang đứng nhìn nó. Vừa kịp nghe những lời nó nói.

Nó lấy lại vẻ mặt bình thản như thường ngày, rồi bước đi ngang qua Nguyệt Anh, và cả qua Khương nữa.

71. Chương 71

Chap 69

Nhẹ bước lướt đi trong không khí ẩm đậm của trường, hồi tưởng về những điều nó vừa nói. Đau lòng không? Hối hận không? Khó chịu không? Nó tự hỏi bản thân mình như thế, nó cũng không biết cảm giác hiện giờ của mình là gì. Chỉ biết rằng bên trong nó cảm thấy trống rỗng, trống rỗng cùng cực, không tài nào mở miệng nổi, chỉ biết im lặng bước đi, im lặng nhìn từng người từng người qua lại. Cảm giác này như muốn nuốt chửng nó khiến nó cho dù muốn thoát ra cũng không tài nào thoát ra được.

Ngân Trúc nhìn nó lướt qua mình, khẽ mỉm cười, cô muốn xem đoạn kết của câu chuyện này ra sao. Nhưng điều hiện giờ cô cần làm chính là tìm ra ai là người cai quản phương Bắc. Chỉ có như thế mới xúc tiến được kế hoạch của cô. Không cần phải tốn nhiều thời gian, chỉ cần khiến nó và “người đó” bên nhau, thì gia tộc phương Đông này sẽ là của cô.

Nó bất ngờ vì bị Ngân Trúc kéo tay lại, mọi thứ trong chốc lát bị xóa sạch tựa như chẳng có điều gì xảy ra

“Chị đang nghĩ gì vậy ?”

“Không có gì”

Ngân Trúc nhếch môi nhìn nó

“Chị đang phân vân điều gì? Trong hai anh em sinh đôi, chị thích nhất ai?”

Trợn mắt nhìn Ngân Trúc, nó không hiểu Ngân Trúc đang nói cái gì, tất nhiên là nó thích Vương rồi, điều đó còn phải hỏi sao? Nếu không nó cần gì phải khó chịu như vậy.

“Vương hay.....là Khương?”- Ngân Trúc cố tình kéo dài ý ra khiến nó không hiểu dụng ý của cô.

“Thanh, chị phải suy nghĩ cho kĩ, người chị thích là ai, mà không đúng, người chị yêu là ai? Người em lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng lại chung tình, vì người mình yêu mà chuyện gì cũng dám làm. Còn người anh dịu dàng lúc nào cũng bên chị. Thanh, chị cần người nào hơn?”

Ngân Trúc cố tình nhấn mạnh từ “cần” cho nó vì vốn dĩ nó cũng không biết nó yêu ai và nó cần ai.

“Cần và yêu khác nhau sao?”

Ngân Trúc nhún miệng cười, cô quay lưng về phía nó, mắt nhìn về xa xăm

“Đôi khi chị yêu nhưng chị không cần, nhưng có lúc chị cần cũng là khi chị bắt đầu yêu người đó”

Nó nhăn trán tỏ ý không hiểu lời Ngân Trúc nói, chẳng phải khi yêu thì người ta cần đến nhau sao? Còn cần thì chắc gì đã là yêu. Nó mơ hồ đi lạc trong lời nói của Ngân Trúc

“ Người mà chị nghĩ đầu tiên khi chị gặp khó khăn, chính là người chị cần. Nhớ kĩ.”

Ngân Trúc nói rồi bỏ nó ở lại, cô hiểu bản thân nó chưa nhận biết rõ về mình, nhưng không sao, mọi thứ cũng dần được sáng tỏ thôi, vì với cô nó yêu hay cần cũng đều quan trọng. Quan trọng là nó bên ai cũng đều có lợi cho Ngân Trúc.

Nó vừa bước về lớp vừa nghĩ đến điều Ngân Trúc nói. Nó không hiểu ý Ngân Trúc là gì và cũng không hiểu tại sao Ngân Trúc lại nói với nó như thế.

Ngay khi vào lớp nó đã thấy cả lớp đang bàn về chuyện gì đó, nhìn qua đám bạn thì cũng đang thấy đám bạn nó sôi nổi cũng không kém, đi nhanh về phía chỗ ngồi, nó đánh vai Như ngỡ ý muốn hỏi đang xảy ra chuyện gì.

Như nhìn nó rồi miệng cười toe toét

“ Chuẩn bị tới ngày kỉ niệm thành lập trường rồi đó, bà cũng biết trường Ales mình nổi tiếng như thế nào rồi, hôm đó sẽ diễn ra ngày hội ẩm thực, mỗi lớp sẽ bày ra gian hàng cùng với một tiết mục tự chọn trình diễn vào 10h đêm, lớp nào được chọn sẽ được vinh danh lắm đó, mà quan trọng hơn là được thưởng tiền. Cho nên lớp mình mới rôm rả đây .”

Nó gật gù hiểu ý của Như, rồi xem như không có chuyện gì tiếp tục ngồi xuống bàn, lấy headphone ra nghe nhạc dù sao thì hiện giờ nó cũng không muốn nói chuyện với ai, hơn nữa nó đang cần yên tĩnh để tiếp thu những điều Ngân Trúc vừa nói.

Như nhìn nó một hồi rồi thục vào Mỹ đang ngồi kế bên, ra hiệu nhìn sang nó

“ Bà định tham gia gì không?”

Nó lắc đầu trả lời

“ Hay là tham gia ẩm thực với tụi tui y. Năm nào tụi này cũng kiêm phần đó hết á. Lần này định tổ chức ẩm thực ngôi nhà ma. Chắc chắn sẽ thú vị lắm đây”- Mỹ vừa xoa cằm vừa tưởng tượng nói.

Nó cười trừ nhìn đám bạn, nó thật không muốn tham gia vào lúc này, chỉ vì hiện giờ nó cảm thấy không muốn làm gì hết. Càng ít tham gia biết đâu càng tránh được nhiều rắc rối. Nó định lắc đầu từ chối thì cả lớp im bật, chỉ còn nghe tiếng giày vang lên trên nền gạch. Ngẩng mặt lên nó thấy Nguyệt Anh đang bước vào lớp miệng nở nụ cười thật tươi như vừa có chuyện vui gì đó.

“ Thấy các em nhộn nhịp vậy chắc cũng biết là ngày lễ kỉ niệm trường sắp đến rồi, lớp ta có kế hoạch gì chưa?”

“ Thưa cô, chúng em đã có kế hoạch rồi, ẩm thực thì để con gái dàn xếp, con trai sẽ phụ giúp nếu như con gái cần.... Chỉ là hơi có tí rắc rối.”- lớp trưởng nói

“ Chuyện gì?”

“ Về phần trình diễn, lớp ta không có ai xung phong hết, hơn nữa cũng không có ai có khiếu trong phần này.”

Nguyệt Anh gật đầu hiểu ý, cô lướt qua khắp một lượt rồi nhìn thẳng vào nó, miệng nở nụ cười thật tươi

“ Như Thanh, em kiêm phần đó nhé.”

Trong khoảnh khắc đó, ai trong lớp cũng quay xuống nhìn nó, còn nó vẫn cảnh giác trước lời nói của Nguyệt Anh, lần này Nguyệt Anh tính bày trò gì nữa đây.

Đám bạn nhìn qua nó, mắt tròn tròn, như không tin vào lời Nguyệt Anh nói, quen biết nó lâu thế, lần đầu tiên nghe nói nó có tài năng. Không biết là tài năng gì đây.

Mặt nó vẫn bình tĩnh như thường xem xung quanh không có chuyện gì xảy ra, đối với nó, những chuyện như thế này cũng không phải là bão bùng gì. Cùng làm thì cứ trình diễn đại, được hay không cũng đều quan trọng. Nhưng điều nó quan tâm không phải cái đó, mà điều nó quan tâm là tại sao Nguyệt Anh lại cố tình làm như thế.

“ Vậy chúng ta quyết định thế nhé. Giờ bắt đầu học đi.”

Nguyệt Anh xoay người lên băng, miệng vẫn không thôi cười. Mới nãy khi nghe nó nói rằng không thích Khương, trong lòng Nguyệt Anh đã rất vui mừng rồi, cô còn vui mừng hơn khi thấy Khương tái mặt lại, đó là lần đầu tiên cô không hiểu Khương đang nghĩ cái gì, anh im lặng cách đáng sợ, hoàn toàn không đề cập gì đến chuyện nghe nó nói câu đó. Nhưng mà sao cũng được, hình như Khương bắt đầu ghét nó rồi. Đó là điều có lợi cho cô, lần này cô muốn nó phải trình diễn trước đám đông mà bị què mắt, bằng cách nào đó cô phải khiến nó không dám nhìn mặt ai trong trường, hay đúng hơn là khiến nó phải rút khỏi trường này càng sớm càng tốt.

72. Chương 72

CHAP 70

Nằm dựa trên cây, Khương ngửi thấy thoang thoảng mùi hương của nó, đôi lúc rất rõ đôi lúc mờ nhạt. Anh nhớ mình đã từng ngồi trên đây với nó khi nó có chuyện không vui. Lúc đó trông nó thật dễ thương, tuy không nhìn rõ đằng sau cặp mắt kiếng kia đôi mắt nó như thế nào nhưng anh biết chắc hẳn đôi mắt đó rất sáng.

Anh không nhớ chúng ta gặp nhau như thế nào khi còn trẻ

Vì chúng ta không thể ngăn mình khi thay đổi

Mọi người nói rằng khi chia tay thì rất đau khổ

Nhưng chúng ta thậm chí còn không cảm nhận được điều đó

Chỉ tự nói với bản thân rằng: Mọi chuyện là như thế đó”

Khương lẩm nhẩm lời bài hát khi anh hát cho nó nghe. Không hiểu điều gì khiến anh nhớ tới nó ngay lúc này, chỉ biết rằng bản thân hiện đang rất đau. Giống như có cái gì đó đâm mạnh vào khiến anh trong phút chốc không thốt lên được lời nào. Mặc dù biết nó không thích anh, nhưng anh vẫn cố chấp yêu nó. Khi nó nói ra nó không thích anh chẳng hiểu tại sao anh không cảm khó chịu. Giống như lời bài hát vậy, anh thậm chí còn không cảm nhận được điều đó. Phải chăng anh đã biết từ trước nên không cảm thấy quá đột ngột, hay phải chăng xung quanh anh lúc đó mọi thứ như ù đi, khiến anh không còn nghe thấy điều gì nữa.

Từ bỏ sao? Nó đã không thích anh, một chút dành cho anh cũng không có, thì tại sao anh cứ tiếp tục thích nó?

Khương nhắm mắt lại, anh để cho trái tim mình lên tiếng, từ bỏ hay không? Là do nó quyết định.

Tại lớp học của nó

“ Thanh, bà định diễn cái gì đây?” – Ánh lên tiếng hỏi

“ Không biết nữa.”- nó lắc đầu đáp

“ Bộ bà có thù với cô hả? Hình như cô tia bà rồi đó”- My ái ngại nói

“ Tia thì tia, sợ gì chứ, ta phải làm cho hôm đó Thanh là người sáng nhất, chói nhất, rạng ngời nhất, lúc đó làm nổ mày nổ mặt lớp ta.”- Như hung hồn nói

Nó mỉm cười với đám bạn, trong lúc này có bạn thật là tốt, không giống lúc trước, ngày nào cũng đối diện với bốn bức tường. Còn bây giờ thì nhiều chuyện xảy ra quá, đôi lúc cũng khiến nó mệt mỏi không kém.

“ Nhưng mà còn phải sát hạch nữa đó, phải qua vòng đó rồi mới được trình diễn trước trường”- Vy chớp mắt nói

“ Ủ ha, tui quên. Mà Thanh, bà có nghề gì vậy, nói tui tui nghe thử”- Như nói

“ Nghề? Nghề gì?”- nó ngơ ngác hỏi

“ Ui trời, tất nhiên là tài năng á, bà biết đàn không? Hay hát cũng được, làm ảo thuật thì càng ok”

“ Đàn biết chúc chúc, hát thì chưa thử qua. Còn ảo thuật thì càng không.”- nó bình tĩnh trả lời

“ Ok. 5 người chúng ta, cùng bắt tay cải tạo cho Thanh đi, phải khiến bà trở thành người nổi bật nhất.”- Như vỗ ngực nói

“ Quên tui lun rồi à”- Ngân Trúc hờn dỗi nói

“ Ủ ha, tui quên. Sorry nhá, thế thì 6 chúng ta phải bắt tay cải tạo từ A đến Z cho Thanh.”

Nó cười nhẹ không nói gì. Dù sao thì được chọn hay không cũng không sao. Qua được thì tốt , không qua được coi như mình không có tài. Nó cũng đâu quan tâm.

1 ngày

2 ngày

6 ngày

8 ngày

2 tuần trôi qua

Nó mệt mỏi nhìn 6 người đang đứng trước mặt nó, mấy ngày vừa qua nó rã rời khi phải thử hết bộ cánh này đến bộ cánh khác mà không cái nào vừa ý đám bạn. Đã thế còn phải tập hát tập đàn tùm lum khiến nó ngày nào cũng phải rủ rượi về nhà. Có lúc nó chỉ muốn trốn cho xong, nhưng mà Ngân Trúc cứ kè kè kề bên nên không có cách nào thoát được.

“ Thanh, tui hỏi bà cái này nè.”- Ánh xoa cằm nói

“ Ừm...”

“ Hôm đó, bà bỏ mắt kiếng ra được không?

Bỏ kiếng? Nếu bỏ mắt kiếng chả khác nào là bày cho bàn dân thiên hạ thấy con mắt màu bạc của nó, nó còn nhớ hồi nhỏ vì không cẩn thận nên làm rớt mắt kiếng, bị người đi đường nhìn như quái vật, có người còn chụp hình có người xa lánh, có người xĩa xối. Lần đó nó còn được lên báo nữa. Cũng may lão gia đã ém chuyện này lại, nếu không có thể giờ nó đang trở thành vật thí nghiệm của mấy nhà khoa học gì gì rồi.

“ Không được”- nó cùng Ngân Trúc lên tiếng nói

Cả đám ngạc nhiên nhìn nó cùng với Ngân Trúc, không biết họ đang che dấu điều gì

“ Tại sao?”

Trong lúc nó không biết trả lời như thế nào thì Ngân Trúc đã lên tiếng nói hộ

“ Ờ... thì mắt chị mình không được tốt, ngại tiếp xúc với ánh sáng, chỉ cần thấy ánh sáng thì mắt sẽ bị mù trong lúc đó, mà mấy bà cũng biết rồi đó, hôm đó ánh sáng quá trời, lỡ mắt chị tui có bị gì thì phải làm sao. Nên không mở mắt kiếng được đâu.

“ Gì ghê vậy? Không ngờ còn có loại bệnh đó. Vậy lại càng khó mặc đồ hơn.”- My nói

“ Ừ... vậy mấy bà chọn bộ nào đó hợp hợp với chị tui là được rồi.”

Đang tính cảm ơn Ngân Trúc thì nó thấy Nguyệt Anh cùng anh em song sinh đang tiến lại gần, còn có Phong và Đan đi theo. Nếu nói không quá thì bọn họ đi đến đâu đều gây sự chú ý đến đó, vẻ đẹp của họ phải khiến cho nhiều người mê miệt. Mỗi người có một vẻ đẹp riêng khiến ai cũng bị thu hút.

Nó nhìn anh em song sinh một lúc khá lâu, không phải vì hôm nay họ có gì mà là vì phong thái của hai anh em họ rất giống nhau. Lúc trước Vương lạnh lùng thì nó đã biết, nhưng còn Khương? Anh vẫn mang trên mình một vẻ nhã nhặn, quý phái, nhưng bây giờ anh hoàn toàn vô cảm, thậm chí chẳng để ý đến xung quanh, đôi lúc giống Vương nhưng đôi lúc lại không giống. Mắt anh vô tình lướt qua nó rồi quay sang chỗ khác, giống như chẳng hề quen biết nó, Giống như nó chưa từng tồn tại... ngay trong thế giới của anh.

Nó cũng quay mặt sang chỗ khác vờ như không để ý tới, nó chỉ mong họ đừng nhìn thấy nó, nó chỉ mong có phút bình yên ngay tại lúc này.

Như đang cầm váy đầm định đưa cho nó mặc thì thấy Phong cùng nhiều người đang đi tới chỗ cô. Mắt anh quét sang Như và đám bạn Như, cũng hờ như không thấy, lặng lẽ đi theo mọi người.

Vương thấy nó từ đằng xa, anh thắc mắc không hiểu nó đến đây làm gì. Có Nguyệt Anh và Khương ở đây, anh muốn xem phản ứng nó như thế nào. Nên kéo mọi người đi theo, nhìn sắc mặt lãnh đạm của nó mặc dù đã biết trước nhưng anh vẫn cảm thấy không thích. Từ trước đến giờ, anh chưa từng thấy người con gái nào như nó, trầm tĩnh, mờ nhạt, hờ hững với xung quanh, không một ai biết nó đang nghĩ gì.

Vương chợt nhóe lên một ý nghĩ, anh muốn xem nó còn có thể im lặng như thế này được bao lâu, nên vờ như bất ngờ rồi vội vàng chạy tới bên nó.

“ Anh gọi điện thoại không thấy em bắt máy, hóa ra em đang ở đây.”- Vương ôm eo nó từ phía sau, khiến nó đang cầm đồ cũng rớt xuống đất.

Đám bạn nó chứng kiến cảnh đó cũng bàng hoàng không kém, Nguyệt Anh thì nhú đôi lông mày không hiểu Vương đang tính làm gì.

73. Chương 73

CHAP 71

Nó chớp mắt nhìn Vương, từ những lần tiếp xúc với Vương nó mới nhận ra rằng khi Vương thân thiết với nó cũng chính là lúc anh bày trò và hậu quả chính là thứ mà nó phải gánh chịu.

“ Anh làm gì vậy, buông tôi ra”- nó lạnh lùng nói

“ Em vẫn còn giận à, đừng giận nữa mà, hôm nay em muốn mua gì anh đều trả hết.”- Vương nói tay vẫn không quên đặt vào eo nó, nó vùng vẫy như thế nào cũng không thoát được.

Đám bạn nó nhìn nó và Vương phô diễn tình cảm mà mặt mày bắt đầu đỏ lên. Dù không biết Vương và nó đã có chuyện gì nhưng mà tình cảm đến mức này thì....

Ngân Trúc im lặng không nói, cô muốn xem rồi chuyện tiếp theo gì sẽ xảy ra. Càng kịch tính càng tốt, càng sẽ chứng tỏ được nó yêu ai, nó thích ai.

Tại sao nó ghét bộ mặt giả tạo này của Vương không tả nổi, nhưng mà vì vẻ mặt trầm tĩnh đã quen nên không một ai biết nó đang nghĩ gì.

“ Anh muốn gì?”- nó nhón mày hỏi

“Không muốn gì hết, em là bạn gái anh những chuyện như thế này”- Vương vừa nói tay vừa sờ vào váy đầm trên tay nó –“anh đều có thể giải quyết được hết”

“ Vậy thì không cần, tôi có khả năng trả.”- nó lườm Vương rồi gỡ tay Vương ra mang đồng quần áo sang chỗ khác.

“ Nhưng anh nghĩ nó không hợp với em đâu, size em....ừm.... đâu có lớn thế.”- Vương cười đều nhìn nó, mắt quét lên quét xuống trên người nó khiến nó phải đỏ mặt quay đi chỗ khác.

Mặc dù rất ghét những lời khiếm nhã của Vương nhưng nhìn thái độ của nó Khương càng tức giận hơn, anh không hiểu sao bản thân lại như thế, nếu như lúc trước anh sẽ ngăn lại không cho Vương nói, nhưng còn bây giờ, một phần kiêu hãnh trong anh ngăn anh không được phép làm thế, thậm chí ngay khi thấy nó ở đây anh đã rất vui nhưng nhìn Vương ôm nó thân mật trước mặt anh, anh chỉ muốn đánh Vương ngay chỗ. Sự kiên nhẫn sự dịu dàng của anh cũng mất đi khi nó xuất hiện. Tình yêu là thứ luôn làm con người thay đổi, bạn có thể đẹp ra khi yêu nhưng cũng có thể xấu đi khi không được yêu.

Nguyệt Anh lặng lẽ quan sát nó, Vương và nhất là Khương, khuôn mặt mỗi người có một trạng thái riêng nhưng điều khiến Nguyệt Anh hài lòng chính là khuôn mặt lạnh lùng không quan tâm của Khương, khó chịu khi nhìn Vương thân mật với ai khác, mặc dù biết điều đó chỉ là giả tạo nhưng trong lòng vẫn có cái gì đó tức tối, vốn dĩ Vương yêu cô, cô luôn biết như thế, lơ tình cảm của Vương mà chạy theo Khương, nhưng cô không thích khi cô buông tay thì có người con gái khác thay thế cô trong lòng Vương, cô ích kỉ nghĩ rằng,

Vương phải thuộc về cô. Món đồ chơi mình không thích mà đem dục thùng rác thì không có nghĩa là người khác phải lượm nó vì trên danh nghĩa, nó phải thuộc về cô.

Liếc xéo Vương, nó ôm đồng váy hỏi đám bạn có lấy không rồi đem ra thanh toán mặc kệ đám bạn nó trở mắt không hiểu gì và cả sự ngạc nhiên của Vương nữa.

Mắt Phong không thôi rời khỏi Như, Như biết điều đó cô biết từ nãy đến giờ, khi Phong bước vào quầy quần áo này thì vẫn luôn theo dõi cô nhưng cô vẫn bơ đi và xem như không có gì. Nhìn thấy Phong cảm giác của Như lại trở lên mạnh mẽ, chỉ muốn chạy đến đó ôm anh và cười với anh như trước đây cô vẫn làm, nhưng niềm kiêu hãnh không cho cô làm thế, chỉ đơn giản là cô không tài nào mở miệng với anh, biết rằng khi anh mở miệng yêu cầu cô quay lại thì cô nhất định sẽ không làm theo, nhưng cô không muốn anh bỏ mặc cô như anh đã từng làm với cô, ít ra trong cô còn hi vọng, hi vọng rằng anh đừng từ bỏ cô, hi vọng rằng anh vẫn quan tâm cô như trước đây, thà anh đừng quay về rồi nói với cô những điều như thế đừng để cô nuôi hy vọng trong sự kiêu hãnh của riêng mình thì có lẽ bây giờ cô đã thôi không nhớ về anh.

Như thở dài, rồi cũng bước theo đám bạn ra ngoài, đối diện với Phong mà khó chịu như thế này, thì thà đi hít thở không khí còn hơn.

Nó im lặng bước đi trên thềm gạch, mắt vẫn lơ đãng nhìn về phía trước, trong lòng trống rỗng, nó không biết sao nó lại như thế, chỉ biết là không muốn nói gì vào lúc này.

“ Thanh, bà định đi đâu vậy?”- Ánh hỏi

“ ...ừm.... về nhà”

“ ừ... vậy bà tập đàn tới đâu rồi.... hôm đó phải hát nữa đó, bà luyện chưa?”- Ánh lo lắng hỏi

“ Đàn thì được nhưng hát thì tui không bik... 3 ngày nữa tới hôm đó rồi tính.”- nó cười trừ nói

“ Vậy tui với chị cùng về đây, đi trước nha”- Ngân Trúc tinh nghịch nói

“ Ủ... bye... mai gặp lại”- My vẫy tay chào nó với Ngân Trúc rồi cùng cả bọn rẽ sang hướng khác về nhà.

Nó vẫn im lặng đi như thế, Ngân Trúc theo phía sau. Vẫn lặng im như thế cho đến khi về tới nhà. Không nhận được Ngân Trúc lên tiếng hỏi:

“ Giấc mơ của chị sao rồi, có thay đổi gì không?”

“Vẫn thế, không biết là ai. “- nó lắc đầu đáp –“ nhưng sao em lại hỏi thế?”

“ Không có gì, tò mò tý thôi.”- Ngân Trúc nhướn miệng cười với nó. Không hiểu sao nó cảm thấy Ngân Trúc không đơn giản chỉ là tò mò, nó biết Ngân Trúc quá ít, bản năng nhắc nhở nó rằng Ngân Trúc không đơn giản như vẻ bề ngoài, có thứ gì đó nó không được biết, cũng có thứ gì đó đang âm thầm trào lên một cách mạnh mẽ như bứt phá hết mọi dây xích để tìm được cách thoát ra.

Ngày khảo sát vòng sơ loại

“ Ê , Thanh đâu Thanh đâu.”- Ánh hỏi hả hỏi

“ Còn bên trong kia”- My nói

“ Sao lâu vậy bà, gần tới lớp mình rồi kia”- Như thúc giục

“ Rồi rồi.... ra rồi kia”- Vy liếc mắt vào trong rèm nói

Cả đám nhìn vào màn cửa chờ đợi, nó bước ra nhìn xung quanh một hồi, mỉm cười nhẹ rồi nói

“ Khi nào tới lượt lớp mình”

“ Khoan.... Khoan... bà định mặc cái này đi thi?”- Như nhăn trán nói

“ Ừm... cũng được mà”

“ Phải.... đúng là nó được, nhưng mà.... Bình thường quá, làm sao mà so sánh được với người ta.”-

“ Vậy.... giờ tính sao?”- nó đau khổ nói

“ Không kịp thay quần áo đâu, tới giờ rồi kìa, bà đứng trong cánh gà, đợi người ta giới thiệu rồi ra, bình tĩnh nhé.”- Như động viên nói

Người dẫn chương trình vừa giới thiệu xong, nó bước ra cùng với sự ngỡ ngàng của mọi người. Tuy hôm nay nó có mặc đồ đẹp hơn nhưng mà vẫn không thể nào so sánh được với những người trình diễn hôm nay. Họ mang trên mình bộ cánh đẹp nhất, lộng lẫy nhất để gây điểm với giám khảo, còn nó, váy trắng suông dài đến chân, bên ngoài khoác đơn giản chiếc áo sơ mi trắng hơi kiểu cách, làm tôn lên vẻ dịu dàng của nó. Chỉ tiếc là cặp mắt kính đen đó, đã lấy hết những ưu điểm của nó.

Nó cúi chào mọi người, rồi vào chỗ đánh piano được để sẵn. Bàn tay nó lướt trên phím đàn, giai điệu nhẹ nhàng vang lên khiến khán phòng đang ồn ào bỗng im bặt, tiếng nhạc lúc trầm lúc bổng mang lại người khác cảm giác thanh thản, rồi đến một đoạn nó cất giọng hát

Em đã xóa sạch hình bóng anh

Đã vứt bỏ mọi điều thuộc về anh

Thế nhưng cứ mỗi lần trời đổ mưa....

Những kỉ niệm ngày đó em cố chôn vùi

Tất cả đều trở về... như đang tìm kiếm anh

Hành hạ em suốt những đêm dài

Khi mưa ngừng rơi.... Hồi ức ấy cũng theo mưa mà ngừng lại

Chậm rãi...từng chút một....anh cũng theo mưa mà biến mất

74. Chương 74

CHAP 72

Nó hít thở thật sâu, đám bạn vẫn chưa thôi nhìn nó, mà không.... Còn có rất nhiều rất nhiều người đang nhìn nó.

“ Nhìn gì vậy?”

“ Không ngờ, chắc chắn, không ngờ trong lớp ta lại có một thiên tài âm nhạc như thế”- Như xoa cằm nói

“ Nói quá”- nó nhăn trán nói, nó cảm thấy những thứ nó trình diễn ngày hôm nay chẳng là cái gì khi trình diễn trước dòng họ, tất cả phụ nữ của dòng họ Đoàn đều phải biết cầm kì thi họa, có thể coi nó là một trong những người phụ nữ đó, đều bắt buộc học cả thôi. Ngân Trúc có khi còn giỏi hơn nó nữa ấy chứ.

Ngân Trúc mỉm cười hết nhìn đám bạn rồi quay sang nhìn nó, cô biết Thanh rất giỏi trong những việc như thế này, mỗi khi nó đánh đàn đều mang cho người khác cảm giác thoải mái, thứ cảm giác đó không tìm được ở đâu khi nghe những người phụ nữ khác đánh. Cô biết nó có khiếu như thế, giọng hát của nó còn ngọt hơn cả đường mật, khiến một khi ai đã nghe thì cũng không thoát ra nổi.

“ Trời! Lớp mình ăn đứt các lớp khác là cái chắc”- Ánh vui mừng nói

“ Ủ... ăn chắc, đợi ngày mai công bố kết quả là biết ngay á mà”- My hùa theo

Nó lắc đầu nhìn đám bạn rồi bỏ vô phòng thay đồ, vừa đóng cửa nó giật mình khi nghe thấy tiếng vỗ tay đằng sau lưng. Ngoảnh mặt lại, nó thấy Vương đang ngồi chiêm chệ trên bàn trang điểm, nhovn miệng cười với vẻ mặt hài lòng.

Nó nhìn Vương không nói gì, nó muốn tự bản thân Vương phải nói ra, rốt cuộc anh ta đang làm cái gì trong phòng thay đồ nữ.

Thấy nó nhìn mình với con mắt dò hỏi, Vương cười tươi rồi đẩy nó trước tấm gương lớn, chỉnh lại quần áo đang xóc xệch trên người, anh nhẹ nhàng dùng lược chải mái tóc dài của nó, tóc nó vừa dài vừa mượt, đôi khi lại có một số lọn tóc xoắn lại tự nhiên, làm tôn lên vẻ mặt khả ái của nó.

Mùi hương từ tóc nó khiến Vương cảm thấy dễ chịu

“ Cô dùng dầu gội gì vậy.”- Vương xoa nhẹ những lọn tóc vào khê tay mình rồi đưa lên mũi

“ Xong chưa? Đi ra”- nó lạnh lùng nói

“ Sẽ đẹp hơn nếu cô bỏ mất kiếng này ra, nó làm cô xấu xí hơn đó.”

Vương gỡ mắt kiếng nó từ từ, trước gương là một cô gái đẹp một cách hoàn mỹ, vẻ đẹp của cô làm nhiều người phải động lòng, nhẹ nhàng, thanh thoát, không hiểu sao bên cô người ta cảm nhận được mùi vị của biển, mùi vị của sự bình yên. Mái tóc buông dài xoắn nhẹ, thỉnh thoảng mùi tinh dầu từ tóc cô làm xung quanh như bừng sáng hơn, nước da trắng ngần không tì vết, cô giống như bước ra từ buổi sương mai, mờ mờ ảo ảo, như bong bóng xà phòng, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào nên luôn khiến người trước mặt nâng niu mà gìn giữ, đặc biệt là đôi mắt ấy, đôi mắt màu bạc sẽ lôi kéo bất cứ ai mỗi khi nhìn vào nó.

Vương hài lòng với phán đoán của mình, chỉ cần bỏ mất kiếng ra, trông nó sẽ khác trước, đẹp một cách tinh khôi. Vương vòng tay ôm phía sau nó, tóc nó gần mũi Vương hơn, hương vị trên người nó làm anh dễ chịu, thật sự rất dễ chịu, muốn anh bỏ anh cũng không đành.

Nó khó chịu nhìn mình trong gương, con mắt bạc ấy khiến nó phải khổ sở biết bao lần. Tại sao chỉ có nó có con mắt như vậy. Những người con gái cùng tuổi với nó trong gia tộc ban đầu đều có màu bạc nhưng sau đó thì biến mất, duy chỉ có nó là còn giữ lại màu bạc ấy, không những thế ngày một rõ hơn ngày một đáng sợ hơn. Liếc nhìn Vương trong gương, anh ta thật giống Khương ngay khi lúc này, Khương nhẹ nhàng với nó cũng như thế, không dám làm nó đau dù chỉ một chút, một người luôn ở bên cạnh nó, anh như thiên sứ mất cánh, lặng lẽ dấu đi đôi cánh để tìm cách ở lại nhân gian này chỉ để tìm mục đích của chính mình.

Vương bất ngờ bị nó xô ra, không những thế mặt anh còn in hằn năm dấu tay của nó

“ Đừng xem tôi là con ngốc, anh muốn làm gì thì làm, và cũng đừng tùy tiện bỏ mất kính tôi ra khi tôi chưa cho phép.” – nó trầm tĩnh nói

Lần đầu tiên bị tát mà người tát lại là người Vương ghét. Điều đó làm anh tức giận, đang định vung tay tát lại nó thì thấy có tiếng động bên ngoài. Mọi người đã ulla vào trước con mắt ngớ ngàng của nó và Vương.

Đám bạn vì thấy nó thay đồ lâu quá nên định vào xem thì phát hiện Vương ở trong phòng thay đồ, nên không để ý nó không đeo kính, thấy thế nó quơ tay vội lấy mắt kiếng đeo lại, nhìn đám bạn như hỏi ý là đang có chuyện gì xảy ra.

“ Sao anh ở trong này?”- Như thắc mắc hỏi

“ Sao tôi không được vào trong này, hôm nay bạn gái tôi diễn mà, tôi không có quyền được xem sao?”

“ O... nhưng mà....”- Như không biết đáp trả Vương thế nào hết nhìn nó rồi nhìn Vương

“ Vậy tôi đi trước, mọi người nói chuyện đi”- Vương cười như không cười rồi bỏ đi.

.....

Nguyệt Anh chạy thật nhanh trên hành lang, cô không tin cũng không dám tin vào thứ ban nãy cô thấy, định vào tìm nó thì phát hiện nó đang ở với Vương, cánh cửa khép hờ khiến cô không nghe được rõ họ đang nói gì nhưng như thế cũng đủ làm cô thấy đôi mắt màu bạc của nó. Đôi mắt không phải của con người. Đôi mắt đáng sợ, giống quái vật... phải giống quái vật hơn.

Khương từ xa đi tới nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Anh tái lại, còn thở dốc không ngừng giống như vừa nhìn thấy gì vậy. Khương điềm tĩnh bước tới hỏi

“ Đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyệt Anh nhìn Khương một lúc rồi cô lắc đầu

“ Không có gì, em về lớp đây.”

Nguyệt Anh bước nhanh về lớp tránh ánh nhìn của Khương, cô không biết có nên nói cho Khương không, nhưng điều cô có thể chắc chắn là sự phát hiện của cô sẽ có ích cho cô sau này. Nhếch mép Nguyệt Anh

lấy lại tư thế rồi đoan trang bước đi, trong đầu vạch sẵn kế hoạch, kế hoạch này sẽ khiến nó biến mất khỏi trường ngay lập tức.

75. Chương 75

CHAP 73

Nó vẫn đứng lặng trong phòng thay đồ, bàn tay vẫn cảm thấy còn bỏng rát. Tự nhủ với lòng, Vương đáng bị như thế, là lỗi của anh ta khi xem cô như món đồ chơi, nhưng sao nó vẫn cảm thấy day dứt, khó chịu trong người, cảm giác này hình như nó đã từng trải qua.

Wương ôm mặt nóng bừng bỏ ra ngoài, tay anh xoa xoa lên dấu đỏ trên má, bản thân không tài nào người được cơn giận này, lần đầu tiên bị người ta đánh, đây là điều sỉ nhục nhất đối với anh. Anh nhất định phải bắt nó trả giá, nhất định là như thế. Anh đang đi thì nhìn thấy Khương đang bước tới, khuôn mặt lạnh như băng này dạo gần đây hay xuất hiện trên mặt Khương, không cười không ôn hòa cũng không nhẹ nhàng như trước, thay vào đó là sự trầm tĩnh lạnh lùng hiếm thấy, đột nhiên lần đầu tiên Vương cảm thấy Khương thật sự giống anh, tuy là sinh đôi khuôn mặt giống nhau như thế nhưng cảm giác mang lại cho người khác hoàn toàn khác nhau. Nhưng còn bây giờ.... Vương không có từ nào diễn tả được hình dáng đang đi tới trước mặt anh. Đột nhiên Vương nhếch mép cười, anh biết phải làm gì để trả thù nó rồi.

Khương nhìn Vương với con mắt không mấy thiện cảm, đứa em sinh đôi này ban đầu anh cảm thấy như một tạo hóa tặng ban. Nhưng dần dần anh không nghĩ đó là món quà mà ông trời tặng cho anh. Mà chính là nỗi cực hình anh phải mang mới đúng. Khuôn mặt đó giống anh y như đúc, mỗi lần thấy nó bên Vương, anh đều cảm thấy khó chịu. Có đôi lúc anh muốn rạch mặt mình một đường thật dài, để xóa đi sự giống nhau vốn có ấy, nhưng khi cầm dao lên anh lại nhìn mình trước gương, tự hỏi bản thân tại sao phải làm như thế, tại sao phải hành hạ bản thân như thế. Ít nhất là cho đến lúc này, nó thích Vương thì vẫn còn có khuôn mặt giống Vương để thay thế, anh cần dùng khuôn mặt này để bên nó nhiều hơn, biết đâu nó sẽ có chút gì đó dành cho anh, ít thôi cũng được.

“ Tôi nói tôi thích Khương sao? Tôi nói tôi cướp bạn trai người khác sao? Đừng áp đặt suy nghĩ của các người lên tôi.”

Khương chợt nhớ tới lời của nó, phải, nó không thích anh vậy anh còn cần khuôn mặt này làm gì? Tại sao anh cứ nghĩ về nó, tại sao phải khổ sở như vậy, tại sao chứ? Hít một hơi sâu, tay nắm thành quyền anh lướt qua Vương, thoáng nhìn thấy ánh mắt cười của Vương, anh dừng lại, nhìn sâu trong mắt Vương lạnh lùng nói

“ Có chuyện gì?”

“ Đúng là sinh đôi, nhìn một cái đã biết là có chuyện”- Vương xoay lưng đối diện với Khương, tay anh ngoay ngoay vuốt tóc, đôi khuyên tai ánh lên như chế giễu Khương.

“”- Khương im lặng không nói gì, anh vẫn nhìn thẳng vào Vương chờ đợi xem Vương sẽ nói gì.

Chớp nhẹ mắt nhìn Khương. Vương tiến lại gần cúi đầu sát vào vành tai của Khương khẽ nói

“ Tôi muốn chơi một trò chơi”- Vương cố ý kéo dài rồi liếc mắt đối diện với Khương –“ với Thanh”

.....

Đi dọc trên con đường, miệng vẫn lẩm bẩm lời bài hát, bài hát này nó tình cờ nghe được khi đi khu đồ ăn trung quốc với Vương, không hiểu sao nó vẫn nhớ tới tận giờ. Bỗng nhiên nó muốn đi đâu đó cho thoải mái, đi đâu đây? Nó vô định bước đi rồi chợt dừng lại khu vườn nhân tạo trước mặt, phải rồi, nó biết đâu là nơi nó có thể an toàn nhất rồi.

Đứng dựa chân trên cây, nó hồi tưởng khi có Khương bên cạnh, anh thường ngả người xuống cây, mắt lim dim nhắm không biết ngủ hay không, nhưng chỉ cần có Khương bên cạnh trong lòng dù có dậy sóng đến đâu cũng bình lặng một cách lạ thường. Không biết sao nó lại nghĩ đến Khương ngay lúc này nhưng chỉ như vậy thôi cũng thấy nó yên tâm rồi.

Khương thần thờ bước đi đến nơi anh thường đến mỗi lúc không vui. Lời nói của Vương cứ văng vẳng bên tai anh, chấp nhận hay từ chối đây, chính Khương cũng bắt đầu mâu thuẫn với bản thân mình. Anh nhìn lên gốc cây nơi mà anh vẫn hay tới thì thấy đã có người nằm ở đó. Anh nhú mày nhìn kĩ xem ai trên đó, người mà biết được nơi bí mật của anh chỉ có một người duy nhất.

Khương chậm chậm đi tới chỗ nó, mắt anh mở to, trong lòng cảm thấy căng thẳng, nếu thật là nó thì sao? Anh sẽ phải làm gì tiếp theo đây? Tránh hay gặp nó, liệu anh có đủ can đảm để tiếp nhận thêm một lần nữa. Anh không giống Vương, không gai góc cũng như không đủ tự tin để theo đuổi người mà mình yêu bất chấp hậu quả bất chấp kết cục ra sao. Nên kiên trì hay không, anh dừng lại suy nghĩ hay đúng hơn anh không dám bước tiếp, nếu thật là nó anh sẽ phải làm sao? Tiếp tục hay dừng lại. Đầu mới là điều đúng đắn, đầu mới là điều khiến tim anh thôi dầy vò.

Lá rơi xuống chân Khương, một khu vườn ngập tràn màu đỏ của thiên nhiên. Chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ khiến những chiếc lá này rơi xuống không thôi. Anh ngược lên, nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục, tóc buông dài tự nhiên, trên tóc còn vướng mấy chiếc lá, nhưng điều đó càng làm cô đẹp hơn, cô ngẩng mặt đón ánh mặt trời, hài lòng mỉm cười, nụ cười này khiến tim Khương đập nhanh hơn. Anh vội quay đi, mặt trở về trạng thái lạnh như ban đầu. Anh sợ rồi, không muốn phải lao vào con đường này, sợ bản thân sẽ bị tổn thương, sợ rằng bước vào sẽ không rút ra được nữa.

Nó thấy bóng dáng Khương đang đi, trong lòng như có cái gì hụt mất, sao Khương lại lảng tránh nó, chẳng lẽ vì chuyện hôm đó sao?

Khương lặng lẽ đi, chân anh đột nhiên dừng lại khi nghe tiếng nó gọi, trong lòng chợt thất lại. Anh nhắm mắt, khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ, bỏ lại mọi thứ phía sau, anh bước ra ngoài tuyệt đối không ngoảnh đầu lại.

Khương không nghe nó gọi sao? Nó tự hỏi với lòng như thế, nó biết mình gọi Khương rất to nhưng anh không ngoảnh đầu lại, nó thấy hụt hẫng, hụt hẫng đến tột độ. Nó ghét khi phải nghĩ Khương đã bỏ mặc nó nhưng sự thật là như thế, nó còn có thể nghĩ khác được sao? Nó cảm thấy bản thân đột nhiên nhỏ bé hơn, sao nó mệt mỏi đến thế. Đột nhiên nó hiểu rằng, vốn dĩ từ trước đến giờ nó cảm thấy mọi sự bình thường là vì luôn có Khương đằng sau nó, dù có chuyện gì anh vẫn đứng đó, lặng lẽ quan sát lặng lẽ bảo vệ, khi anh biến mất rồi, nó thấy bản thân nhỏ bé hơn, phải đối diện với những người nó không thích, ai sẽ tiếp sức cho nó, ai sẽ dẫn nó đi giải khuây, ai sẽ nghe nó nói. Nghĩ đến thế, nước mắt bỗng chực rơi xuống, thì ra nó cần anh đến thế.

.....

Ngân Trúc trầm lặng suy nghĩ về nó và “người đó”, cô cần phải làm gì để điều đó nhanh chóng xảy ra, càng nhanh càng tốt. Cô nhớ về gia đình của mình, nhớ về những ngày tháng lúc cô còn là cô bé 5 tuổi. Cô không thể nào quên được ngày hôm đó, mẹ, cô và ba cô cả 3 người cùng chơi trò trốn tìm. Thật ra họ đều gạt cô cả, họ biết được hôm nay gia đình mình sẽ chết nên đã dấu cô ở bên ngoài. Đến khi cô chạy ra thì nhà cô đã cháy lớn, ngọn lửa đó in hằn trong mắt cô, 5 tuổi cô đã không thể khóc thành tiếng, không thể nói được gì. Họ nói là do tai nạn nên mới thế, nhưng cô không tin vốn dĩ ba mẹ cô rất kĩ tính, làm gì có chuyện để xảy ra tai nạn. Sau đó cô âm thầm lớn lên tìm hiểu được thông tin về gia đình mình, cô phát hiện được cơn cháy đó không phải do tai nạn mà là do dòng họ Đoàn gây nên, ẩn sau đó là bí mật mà họ muốn che dấu. Vì thế đây là cơ hội duy nhất để cô tiêu diệt dòng họ Đoàn, khiến dòng họ đó cũng phải cháy như gia đình cô năm đó.

Ngân trúc nhắm mắt, cô để yên cho mọi thứ trôi xuống trong người, nhìn thấy Nguyệt Anh đang tiến lại gần. Khẽ nhếch môi, cô mạnh mẽ bước tới. Miệng nhồm một nụ cười thật tươi

“Chào cô”

“Chào em, sao không vào lớp mà còn đứng đây.”

“Em đang đợi cô”

“Đợi tôi? Có chuyện gì sao?”- Nguyệt Anh nhú lông mày hỏi

Ngân Trúc tự tin nhìn thẳng vào Nguyệt Anh, khóe môi cô nhếch lên tạo thành đường cong hoàn mỹ

“ Cô ghét Thanh đúng không? Em giúp cô”

76. Chương 76

CHAP 74

“ Giúp tôi? Dựa vào em sao?”- Nguyệt Anh nhếch môi khinh thường nói

Ngân Trúc nhìn Nguyệt Anh rồi chợt phá lên cười, với cô chuyện giúp Nguyệt Anh hại nó chỉ là chuyện nhỏ, những việc cô làm, so với trò trẻ con của Nguyệt Anh còn ghê gớm hơn nhiều.

“ Tôi còn có thể làm được nhiều hơn những gì cô làm bây giờ đó.”- Ngân Trúc thay đổi cách xưng hô khiến Nguyệt Anh chững lại sau vào giây bước đi.

Cô ngoảnh mặt lại đối diện với Ngân Trúc

“ Lấy gì để tôi tin em.”

“ Chỉ cần cô làm theo lời tôi chỉ, đảm bảo cô sẽ có được cái cô muốn.”- Ngân Trúc nhướn mày nhìn Nguyệt Anh nói, có nhiều chuyện cô biết rõ hơn Nguyệt Anh, hơn nữa, cô cần dùng con tốt này, để làm người phương Bắc xuất hiện, lợi dụng Nguyệt Anh khiến làm chất xúc tác thì sẽ dễ dàng hơn là trực tiếp ra tay.

Nguyệt Anh nhúu mày nhìn Ngân Trúc để khẳng định là mình không nghe lầm, không phải Ngân Trúc là em họ của Thanh sao? Tại sao lại giúp cô, Ngân Trúc có mục đích gì?

“ Sao em lại giúp tôi?”

“ Không sao hết, tôi cũng ghét Thanh như cô thôi.”

“ Tại sao?”

Ngân Trúc liếc cặp mắt sắc lạnh nhìn Nguyệt Anh, cô dần tiến tới, vuốt nhẹ mái tóc ngắn của Nguyệt Anh rồi đột ngột kéo đầu cô đối diện với mình. Thì thầm nói

“ Đừng hỏi nhiều quá, không tốt cho cô đâu.”- Ngân Trúc nở nụ cười thật tươi rồi bỏ đi, bỏ lại lời nói phía sau.

“ Ngày mai tôi sẽ chỉ cho cô cách.”

Nguyệt Anh chôn chân tại chỗ, cô cảm thấy mình như bị rút sạch hết sức lực. Lời nói của Ngân Trúc giống như thôi miên cô vậy, khiến cô không thể cử động nổi.

.....

Nó bản thân ngồi trong lớp, mắt vẫn hướng về khu vườn nhân tạo kia. Khi Khương đi rồi, phải mất rất lâu để bản thân có thể bình tĩnh như trước. Nó biết bây giờ không thể dựa dẫm vào ai được nữa, tự đi bằng chính đôi chân của mình, sao nó thấy nặng nề quá.

“ Không phải giống như lúc trước sao?” Nó tự nói với bản thân như thế, khi mới tới trường nó cũng tự mình bước đi như vậy. Giờ bắt đầu lại, nó cũng sẽ làm được thôi. Dù sao nó cũng không cần ai bên cạnh, vốn dĩ nó đã không có ai bên cạnh rồi.

Vy liếc mắt nhìn sang nó, khuôn mặt trầm tĩnh không nói gì của nó khiến bầu không khí xung quanh yên ắng hơn, dường như không có gì có thể chạm được tới nó. Nhìn nó xa xôi quá

“ Thanh, bà có chuyện gì vậy?”- Vy lên tiếng hỏi

Ngóảnh lại nhìn Vy, lắc đầu thay cho câu trả lời, nó cười để Vy có thể yên tâm hơn.

“ Ừm.... Vậy 2 ngày nữa là tới ngày kỉ niệm trường rồi đó, bà chuẩn bị hết chưa.”- Vy thay đổi chủ đề để nó có thể vui hơn

“ Chuẩn bị? Cũng như lần diễn trước là được rồi mà.”- nó thắc mắc hỏi

Như ngồi bàn trên, quay xuống trợn mắt nhìn nó

“ Cho tui xin! Bà có biết bộ dạng hôm đó của bà kì cục lắm không? Lần này tui phải tắm lại mới được”

“ Bộ... khó nhìn lắm hả?”- nó ái ngại hỏi

“ Đâu có khó nhìn mấy đâu, mà cực kì khó nhìn luôn á”- Ánh khoanh tay nói

“ Thôi, để hôm đó tui này giúp bà, chỉ cần bà trình diễn như trước là quá tuyệt rồi.”- Vy mỉm cười nói

Nó nhìn đám bạn rồi gật gù đầu, nó cũng không quan tâm bề ngoài lắm.

Đêm trước ngày lễ kỉ niệm

12 giờ đêm

Mồ hôi chảy đầy trên khuôn mặt nó. Nó nắm chặt chăn, đầu liên tục lắc qua lắc lại. Miệng ngáp ngáp như không nói được. Nó đang bị chìm trong giấc mơ của chính mình, giấc mơ mà không khi nào buông tha cho nó, ngày một ám ảnh, ngày một hiện rõ.

Nó đang đứng dưới nước, vẫn thấy “ người đó” đứng đó, nhưng lần này hiện rõ hơn. Anh ta tiến tới nó, những nơi anh ta bước qua, chúng đều biến thành băng. Nó trợn mắt nhìn anh ta bước tới, miệng không mở lời được, chân dần dần bị đóng băng, muốn vùng vẫy cũng không vùng vẫy nổi. Mặt anh ta mờ nhạt, khiến nó nhìn mãi cũng không biết là ai, tay anh ta vươn tới, chạm nhẹ vào khuôn mặt của nó.

Lạnh

Chính là cảm giác nó nhận được từ bàn tay ấy. Tay anh ta luồn sâu vào gáy nó, khiến sống lưng nó như có cái gì chạy dọc theo một đường thẳng dài. Thân thể vừa nóng vừa lạnh của nó hiện giờ làm nó thấy khó thở. Nó sắp bị ngạt rồi, làm ơn có ai kéo nó với. Kéo nó lên trước khi nó ngộp chết.

Tay anh ta chạm lên đôi lông mày nó, rồi khẽ vuốt xuống đôi gò má, chạm nhẹ lên đôi môi đang hé mở. Khi nó vừa cảm nhận được bàn tay ấy chạm vào đôi mắt bạc của nó thì tay nó đã bị một người khác kéo lên.

Chân nó chạm lên những vò sò trên cát, mặt bần thần nhìn vào hư vô. Lần này nó nghe rõ ràng anh ta gọi nó, đau đớn, thống khổ, như bị hang ngàn dây xích quấn chặt người.

“Đừng đi, Thanh.”

Nó bừng tỉnh, mắt chớp chớp vào khoảng không vô định trước mặt, mồ hôi chảy dài trên mặt nó, trên tay chân nó. Nhưng nó cũng nhận ra, những nơi anh ta đụng vào nó bằng vẫn còn dính lên đó, dù cho trong mơ hay hiện tại.

.....

Hôm sau, 5 giờ chiều tại lớp học

“ Chờì.... mới có ngày không gặp, mặt bà sao tái mét vậy.”- Như hốt hoảng hét lên

Nó cười trừ nhìn Như, làm sao nói cho Như hiểu đây. Bắt đầu từ đêm hôm qua khi tỉnh dậy sau giấc mơ, mặt mày tay chân nó lại lạnh đến như vậy. Dù làm cách gì cũng không làm nó ấm hơn.

“ Thôi được rồi.... để tui trang điểm cho bà để dấu đi. Giờ bà ngồi yên đó nha, đừng đi đâu hết á.”- Như nhúu mày nói

“ ừ”

.....

Nguyệt Anh đứng phía sau cánh gà, cô khoanh tay đứng nhìn ra sân khấu đang được tổng duyệt.

“ Cô làm theo lời tôi dặn chưa?”-

Ngân Trúc từ phía sau tiến tới. Hôm nay cô mặc một bộ váy đen bó sát theo đường cong hoàn mỹ của cơ thể.

Nguyệt Anh ngoảnh mặt lại. Mỉm cười nhìn Ngân Trúc

“ Chờ xem kịch hay đi.”

77. Chương 77

CHAP 75

Nó soi mình trước tấm gương lớn. Phải nói sao đây nhỉ.... ừm.... nó khác trước nhiều lắm. Nhờ bàn tay ma thuật của Như, mà nó không nhận ra mình nữa. Đầm liên màu tím nhẹ nhàng tôn lên nước da trắng ngần của nó. Mái tóc búi cao để lộ cái cổ thanh cao. Mọi thứ đều hoàn hảo, chỉ trừ cặp mắt kính đen kia trông chúng thật thiếu thẩm mỹ, nhưng biết sao được đây? Khi nó không thể mở cặp mắt kính đó ra được.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa vang lên. Nó nhú mày nhìn ra cửa chính. Như vừa đi chưa được 5 phút mà đã quay lại rồi sao. Nó vén váy lên, chậm rãi nhấc đôi dày cao gót ra phía cửa.

“ Xin hỏi có phải cô là Thanh không?”- người áo đen nhìn nó hỏi

Linh cảm có chuyện không lành. Nó lùi lại phía sau, định sập cửa lại thì đám người mặc áo đen đã chuốc thuốc mê rồi ôm nó đi lên sân thượng của trường.

Nó mê man nhìn người đàn ông ẵm nó. Mắt cố mở thật to nhưng không tài nào mở nổi. Nó muốn ai đó cứu nó, nhưng ai bây giờ, ai sẽ cứu nó? “ Khương?” Nó chợt nghĩ tới anh, nó mơ hồ nhớ về giấc mơ kia. Nó thấy “ người đó” đang tiến lại. Hình ảnh ngày càng rõ ràng hơn, hơi lạnh từ bàn tay anh ta phả ra khiến nó miên man đi vào giấc ngủ.

.....

Như đổ mồ hôi chạy khắp nơi tìm nó. Cô mới đi chưa đầy 10 phút mà đã không gặp nó. Điện thoại cũng không gọi được, nó cùng với bạn chia ra tìm nhưng từ nãy tới giờ vẫn không thấy nó đâu. Ngay cả nhà vệ sinh cô cũng vào mà không thấy nó. Mồ hôi cô túa ra, chảy dài trên khuôn mặt sắp bật khóc của cô. Không phải Như lo lắng về tiết mục của lớp mà là sợ nó sẽ có chuyện gì. Như đang chạy dọc hành lang thì thấy Phong đứng ở lan can nhìn xuống sân khấu, anh vẫn thế, mặc áo sơ mi trắng, màu áo mà nó thích nhất. Dừng chân lại, Như biết đường phía trước cô không thể bước tiếp nữa. Cô quay lại, chạy về hướng khác. Cô không biết rằng Phong đã biết cô đến nhưng không bước tới phía anh. Anh biết điều đó và cũng muốn đánh cược một lần nữa. Nhưng lần này anh lại thất bại rồi, anh nhìn theo bóng dáng Như chạy, trong lòng nhói lên một cách kì lạ.

Nhưng anh mặc kệ, đau lòng thì đã sao? Như không để ý anh thì có hề hấn gì? Những năm anh ở nước ngoài, không ngày nào anh không nhớ cô, nỗi nhớ dày vò anh từng chút một chỉ khiến anh cảm thấy khó thở qua từng ngày. Nhưng khi gặp lại cô, những điều anh muốn nói anh đều không nói được. Anh không muốn mất cô, không muốn cô phải bỏ lại anh, Phong biết Như còn yêu anh nhiều như anh yêu cô. Nên dù có chuyện gì. Anh cũng phải giữ Như lại.

Phong chạy theo Như, anh kéo Như lại, trấn nhặn lại khi thấy mồ hôi Như chảy đầm đìa

“ Em có chuyện gì vậy?”

Như nhú lông mày nhìn Phong, cô cố tình lên giọng

“ Mắc mớ gì anh”

“ Nói đi, anh có thể giúp được em.”

“ Anh nghĩ anh là ai mà có thể giúp được tôi?”- Như chán ghét nói

“ Anh không biết em có chuyện gì, nhưng thêm người có thể giúp được thì sao?”- Phong vẫn cố gắng làm Như tin anh

Như nhìn Phong, cô biết Phong nói được là làm được. Hơn nữa, giờ cô đang cần nhiều người tìm nó. Như hít một hơi sâu rồi kể đầu đuôi cho Phong nghe. Anh nghe xong, anh nhìn nó rồi nở nụ cười trấn an.

“ Đừng lo nữa, anh sẽ tìm người kiểm phụ. Em chạy về sân khấu xem, biết đâu Thanh đang ở đó.”

Như đứng im nhìn Phong, nụ cười của anh như xua tan mọi buồn phiền của cô. Cô khẽ gật đầu rồi làm theo lời Phong.

Phong nhìn Như đi rồi, anh rút điện thoại gọi cho Vương và Đan rồi kêu người tìm tìm hộ.

Như chạy về phía cánh gà lần nữa xem nó có ở đó không, nhưng nhận lại là sự bất an của đám bạn. Họ cũng giống như cô, lo lắng không ngừng. Đám bạn nó biết. nó không phải người thất hứa.

MC đứng trên đọc tên nó cả 3 lần nhưng vẫn không thấy. Cả khán đài bắt đầu xì xầm, bàn tán sôi nổi. Nguyệt Anh ngồi ghế giám khảo, cô khoanh tay nhìn về phía piano không có người. Cô mỉm cười nhẹ nhàng, cô làm sao không biết nó đang ở đâu chứ. Chắc hiện giờ nó đang bất tỉnh ở xó xỉnh nào đó. Cô hài lòng với bây giờ, chỉ chờ đến lần thứ 2 MC đọc tên nó mà không có, thì chính cô sẽ lên sân khấu để diễn. Hôm nay cô mặc bộ đồ màu tím đậm, chiếc váy bó sát ôm trọn đường cong cơ thể, phô diễn nhất cái tuyệt đẹp nhất của người phụ nữ. Tóc ngắn cá tính của cô được vén sang một bên gọn gàng. Cô muốn đêm nay mình phải nổi bật nhất, xinh đẹp nhất trong mắt mọi người và cả trong mắt Khương nữa.

Khương khó chịu khi nhìn thấy nụ cười của Nguyệt Anh, anh cũng nằm trong vai trò giám khảo, khi MC đọc tên mà nó không xuất hiện, tâm trạng cứ bồn chồn không yên.

“ Anh lo lắng chuyện gì?”- Nguyệt Anh quay sang hỏi Khương

Khương nhìn cô, anh im lặng không nói gì. Anh cũng tự hỏi mình như thế. Anh đang lo lắng cái gì? Nó có là gì của anh đâu, nó không yêu anh thậm chí một chút cũng không để ý thì tại sao anh lại phải quan tâm nó. Anh không hiểu cũng không muốn tìm câu trả lời cho điều đó. Bởi vì trong thâm tâm anh biết rất rõ. Dù có chuyện gì đi chăng nữa, anh cũng không thôi để ý đến nó. Với anh nó quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Ngân Trúc khoanh tay nhìn sắc mặt của Khương và Nguyệt Anh. Cô nhíu mày suy nghĩ, cô không biết Khương đang nghĩ cái gì. Liếc mắt thấy Vương sắc mặt không vui đang tiến tới chỗ Khương và Nguyệt Anh. Khẽ nhếch môi, cô biết giờ nên làm gì rồi.

Khương đang ngồi thì thấy Ngân Trúc hồi hả chạy đến, mắt cô ngập đầy nước mắt, Nguyệt Anh cũng nhìn thấy điều đó, cô không biết Ngân Trúc đang tính làm gì? Không phải ban đầu đã thống nhất là nhốt nó trên tầng sân thượng rồi sao? Và cô sẽ thay thế nó lên diễn, tại sao Ngân Trúc lại khóc lóc chạy tới đây?

“ Thầy ơi, tụi em không tìm thấy Thanh. Thầy giúp em với”- Ngân Trúc bật khóc nói với Khương

Khương nhíu mày nhìn Ngân Trúc

“ Chắc Thanh đi đâu đó thôi”- Khương trầm tĩnh nói

“ Không đâu, chị em không phải người như thế, chị sẽ không đi mà không nói tiếng nào. Chắc chắn là có chuyện rồi.”

Nguyệt Anh nhìn biểu hiện của Ngân Trúc khó hiểu, nếu để Ngân Trúc làm diễn viên thì chắc chắn sẽ đoạt giải. Không lẽ Ngân Trúc đang chơi cô sao? Nguyệt Anh nghiêng rằng, cô ghét nhất là người nào dám qua mặt cô.

Ngân Trúc thấy Khương đã dao động, cô biết mình đã thành công một nửa. Cô kéo tay áo Khương ra vẽ thống khổ.

“ Thầy ơi, giúp tụi em tìm Thanh với, tụi em đã tìm khắp trường nhưng không có, gọi thì điện thoại tắt máy.”

Trong lòng Khương đang bắt đầu dậy sóng, anh sợ nó sẽ xảy ra chuyện gì. Khương đảo mắt, cầm áo khoác trên ghế, định bước đi thì bị Nguyệt Anh giữ lại.

“ Anh tính đi đâu? Thanh lớn rồi, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

“ Nhưng anh muốn đi tìm, em buông tay đi”- Khương khó chịu nói

“Anh biết Thanh ở đâu mà tìm?”- Nguyệt Anh dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn Khương, cô phải cố gắng giữ Khương bên cô cho đến lúc cuối cùng.

Ngân Trúc nhìn Nguyệt Anh rồi liếc sang Vương đang tới gần. Cô kéo tay Khương, khóc lớn

“Thầy ơi, tụi em không còn ai giúp nữa. Thầy giúp tụi em đi, thầy quý chị em như vậy, chẳng lẽ thầy thấy vậy mà không giúp”

Khương biết anh nên làm gì ngay bây giờ, anh lo lắng cho nó. Anh sợ rằng sẽ phải mất nó, sợ rằng nó sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh vùng tay khỏi Nguyệt Anh, định chạy đi thì thấy Nguyệt Anh ôm ngực gục xuống.

Nguyệt Anh khó thở nói

“Đừng.... đừng đi.... Làm ơn đừng đi”- Nguyệt Anh nhìn Khương nước mắt cô chảy không ngừng. Cô không muốn anh rời xa cô, không muốn anh đi như thế này, bao nhiêu cố gắng của cô chỉ để dành cho bây giờ.

Khương đỡ Nguyệt Anh, anh thấy mặt cô tái lại, tay chân lạnh cóng, cô liên tục ôm ngực thở dốc.

“Em có chuyện gì vậy?”

“Bệnh cũ của em tái phát rồi, anh chạy vô văn phòng lấy dùm em”- Nguyệt Anh khó khăn nói

Khương không biết phải làm sao.... Hiện giờ anh muốn tìm Thanh hơn. Nhưng anh không thể để Nguyệt Anh ở lại.

“Hay nhờ ai đó lấy dùm, em ngồi xuống nghỉ ngơi đi. Anh đi một chút sẽ quay lại”

“Đừng đi... anh đừng đi mà... anh là bạn trai em. Chẳng lẽ anh lại bỏ em ngồi đây sao? Em xin anh có được không? Anh muốn em quỳ xuống cầu xin anh ở lại hay sao?”-

Nguyệt Anh đau khổ nói, cô cảm thấy đau lòng, đau lòng thật sự, tại sao lại anh luôn vì nó, vì nó mà bỏ cô lại. Tại sao? Cô gào thét trong lòng, thái độ của anh giống như nhát dao đâm hết lần này đến lần khác vào tim cô, dù cô băng bó như thế nào anh cũng vô tình mà làm tổn thương cô.

Khương khó xử hết nhìn Ngân Trúc rồi nhìn Nguyệt Anh, anh bỗng cảm ghét Nguyệt Anh đến lạ. Anh thấy cô thật phiền phức, trong lòng anh chỉ muốn bỏ mặc cô lúc này để tìm nó. Ngẩng mặt lên, anh nhìn thấy Vương đang tức giận nhìn mình. Mặt Vương sắc lạnh như muốn đánh Khương ngay lúc này. Vương biết Khương vì nó mà đành lòng bỏ Nguyệt Anh ở lại. Nếu không có Nguyệt Anh ở đây, anh đã đánh Khương rồi.

Nhìn thấy Vương, Khương chợt nảy ra ý định. Anh quay lại trấn an Nguyệt Anh, mỉm cười nhẹ nhàng với cô, nói rằng anh đi với Vương tìm thuốc cho cô. Nguyệt Anh ngỡ ngàng nhìn anh, cô vui mừng vì ít ra anh cũng đã vì cô. Vì cô mà ở lại.

Khương lôi cổ tay kéo Vương ra bên ngoài. Đến chỗ ít người, Vương vùng tay định đâm vào mặt Khương thì anh đã dùng tay chặn lại, mặt lạnh lùng nói

“Chúng ta chơi trò đó đi.”

Wương nhướn mày nhìn Khương. Không hiểu Khương đang có ý định gì lúc này

“Anh nói đi em vậy.”

“Mày thích Nguyệt Anh đúng không? Đây là cơ hội duy nhất của mày, nếu mày không làm, sau này cũng đừng mong làm được”- đôi mắt Khương sắc bén nhìn thẳng vào Vương.

Wương giờ đã hiểu Khương đang định nói gì. Anh đắn đo suy nghĩ rồi nói

“Nguyệt Anh sẽ nhận ra”

“Cô ấy sẽ không. Tuyệt đối sẽ không một ai nhận ra”- Khương tự tin nói

Nhíu mày nhìn thẳng vào Vương, anh hít một hơi thật sâu, rồi nói

”Được.”

Chiếc khuyên tai bạc lấp lánh nằm trong lòng bàn tay Vương, anh ngắm nhìn nó rồi đưa trước mặt Khương.

”Trò chơi bắt đầu.”

78. Chương 78

CHAP 76

Ngân Trúc thấy Khương đang tiến lại chỗ Nguyệt Anh, trên tay còn cầm thuốc nhẹ nhàng dứt thuốc cho Nguyệt Anh. Trên mặt Nguyệt Anh ngập tràn hạnh phúc. Ngân Trúc khẽ nhíu mày, vậy là Khương quyết định chọn Nguyệt Anh thay vì chọn nó sao? Hình như cô nhìn nhầm Khương rồi. Vậy người đang đi tìm nó lúc này ắt hẳn là Vương rồi. Nhưng liệu Vương có tìm ra nó? Mà nếu tìm được thì có thể cứu nó được không? Bởi vì cô đã giảng kết giới xung quanh căn nhà đó rồi. Nếu là người bình thường thì đừng mong có thể cứu nó ra.

B an đầu cô cố tình để Khương đi để xem anh có cứu được nó hay không? Nếu Khương cứu được nó, thì việc tiếp theo cô cần biết phải làm gì rồi. Nhưng người đi cứu nó lại là Vương. Tuy có chút sự cố nhưng vẫn nằm trong dự liệu của cô, cứ xem chuyện tiếp theo gì xảy ra thì sẽ biết mọi chuyện thôi?

Ngân Trúc liếc nhìn Nguyệt Anh, cô bỏ đi trong đầu nhớ về cuộc đối thoại mới này

“Ngân Trúc, em định phá kế hoạch của chúng ta sao?”- Sau khi Khương đi cùng với Vương, Nguyệt Anh ngồi dậy, mắt sắc lạnh liếc Ngân Trúc

Ngân Trúc khẽ cười, cô khoanh tay nói

“Kế hoạch cô chứ không phải của tôi. Kế hoạch của tôi là muốn cả hai anh em song sinh kia rời xa cô.”-

Nguyệt Anh trợn mắt nhìn Ngân Trúc

“Cô định giúp nó sao?”

“Tôi không giúp ai hết, nhưng cô cứ yên tâm. Phần hay vẫn còn ở phía sau.”

Ngân Trúc quay lại nhìn Nguyệt Anh đang hạnh phúc bên Khương, cô nhếch mép cười khinh bỉ. Loại người như Nguyệt Anh mà cũng mong có được hạnh phúc sao? Ngân Trúc bước đi, chậm rãi về phía cánh gà, chờ đợi nó xuất hiện.

.....

Nó mơ màng tỉnh dậy, đầu đau buốt làm nó choáng váng. Điều đầu tiên nó nhận được khi mở mắt chính là bóng tối. Xung quanh nó đen kịt, ngoài lỗ thông hơi trên tường ra thì không còn kẻ hở nào. Chuột, gián réo gọi chi chít bên cạnh nó. Nó cần phải ra khỏi đây, nghĩ thế nó gắng sức đứng dậy. Tay quờ quạng khắp nơi để tìm đường, thỉnh thoảng còn vấp phải những đồng đồ rải ngang khắp chỗ.

Tiến tới lỗ trống trên tường, nơi duy nhất phát ra ánh sáng. Nó nhón chân nhìn ra bên ngoài. Nhìn xong nó bất lực trượt dài xuống cánh cửa đang đóng kín. Nó biết mình đang ở trên sân thượng. Sân thượng này hầu như không ai lên hết. Chưa nói gì nó đang bị nhốt trong nhà cách âm. Dù kêu cỡ nào chưa chắc đã có người nghe. Hơn nữa ngay cả sức lực nói nó còn không có thì lấy gì kêu đây? Ngồi bó gối trong bóng tối, yên lặng nhắm mắt chờ đợi. Nó cảm tưởng có luồng khí lạnh đang bao bọc lấy nó, như có người đang khẽ ôm nó vào lòng. Không hiểu sao nó không thấy lạnh, ngược lại, lồng ngực người này rất ấm. Ấm đến nỗi khi dựa vào đó, nó không muốn tỉnh lại, chỉ muốn như lúc này, bên cạnh nó. Nó mệt mỏi rồi, lúc nào cũng phải chịu những cơn giày vò không nguyên nhân. Chỉ muốn buông xuôi ít nhất là ngay bây giờ, có ai đó đang ôm nó. Vỗ về trấn an nó.

Khương đội nón chạy khắp nơi tìm nó. Gần như chưa góc nào trong trường anh không tìm qua. Mồ hôi nhễ nhại trên áo trên mặt, mắt anh quét khắp nơi. Vài người lướt qua lại lén lút nhìn anh rồi tiếc nuối bỏ đi.

Còn chỗ nào anh chưa tìm ra... Khương cố lục lại trí nhớ của mình. Anh chợt nhớ ra, còn một chỗ nữa. Anh liếc nhìn lên cầu thang sân thượng, nơi mà không bao giờ bật đèn sáng. Không nghĩ ngợi nhiều, anh chạy một mạch lên lầu. Đập cho cửa bung ra. Trước mặt anh là khoảng không vô định. Anh gọi tên nó mong nó sẽ trả lời, nhưng đáp lại anh là sự im lặng của không khí.

Nó chợt tỉnh dậy, nó nghe có ai gọi nó, nó sợ bản thân nghe lầm, liền lấy sức vỗ mạnh vào cánh cửa thay cho câu trả lời. Nhưng đáp lại nó cũng là sự trả lời im lặng từ bên ngoài.

Khương thất vọng mặt anh nhăn lại, khó chịu cộng với bức tức làm anh khó thở, mắt anh mở thật to. Khí lạnh trong người chảy dọc theo cơ thể anh, anh thấy thân nhiệt mình giảm tốc độ. Xung quanh anh hơi lạnh tỏa ra khiến không khí bên ngoài đục ngầu, trong vòng chốc lát, sân thượng dần dần mờ mờ ảo ảo bởi vì bị sương bao phủ. Dưới chân anh mặt đất dần đóng băng, tạo thành vết nứt nẻ khó nhìn. Mắt anh trong suốt, con ngươi mở lớn, nhìn thấy một căn nhà trước mặt. Anh chậm rãi bước tới, chạm nhẹ vào kết giới, thủy tinh bao bọc căn nhà vỡ ra từng mảng. Hòa vào không khí rồi tạo thành nước rơi xuống.

Đang nhìn ra sân khấu, Ngân Trúc đột ngột quay lại. Cô linh cảm kết giới đã bị phá vỡ. Cô nở nụ cười, cô tìm được rồi, tìm được “ người đó ” rồi. Cô quay xuống nhìn giám khảo ở dưới, thấy Khương vẫn đang ở đó, giám khảo chưa gọi nó lần thứ 2 nên vẫn còn có thể đợi nó đến. Chưa bao giờ Ngân Trúc hài lòng như bây giờ. Kế tiếp là đợi nó đến, rồi chứng minh thêm một lần nữa. Trò chơi chưa kết thúc mà, Ngân Trúc khoanh tay, nghiêng đầu nhìn về sân khấu, tưởng tượng về chuyện tiếp theo.

Vương nhìn Nguyệt Anh bên cạnh, tay cô đang khoắc vào tay anh. Cảm giác này nửa thật nửa mơ, chưa bao giờ anh dám nghĩ đến chuyện này, nên khi nó xảy đến. Anh cảm thấy nó không thật, mơ ảo không nói được. Gương mặt Nguyệt Anh hạnh phúc như vậy, anh muốn giữ mãi khoảnh khắc này cho dù Nguyệt Anh không biết người ngồi bên cạnh là ai.

.....

Hơi lạnh xung quanh nó tan biến, nó khó nhọc đứng dậy đối diện với cửa. Mắt trông chờ vào cánh cửa ấy, khi cánh cửa bung ra, trước mặt nó trắng xóa, ánh sáng đột ngột bên ngoài khiến nó nhòe dần đi, một người đang đội nón đứng trước mặt, anh đưa tay chìa ra trước mặt nó. Nhẹ nhàng nói

“ Đi thôi ”

Nó không rõ mặt, chỉ biết khi người đó cười nhìn nó, chiếc khuyên tai lấp lánh mãi không ngừng

Nó bước nhanh, tay lồng tròn vào tay người trước mặt, cứ để người đó nắm đi. Nó nhìn tấm áo thun ướt đầm mồ hôi, có thể nhìn được mồ hôi chảy dài trên mặt trên tóc người đó. Đột nhiên trong lòng nó nhẹ bẫng, cảm giác ấm áp không tên cứ quẩn lấy nó, bình yên đến lạ lùng khiến nó nghĩ đến Khương. Anh cũng như thế, cũng mang cho nó cảm giác an toàn như bây giờ.

Đang mỉm cười, nó đột nhiên nhìn vào chiếc khuyên tai lấp lánh trên tai người đó. Mặt tối sầm lại, không hiểu sao nó rút tay lại, đứng lại nhìn chăm chăm xuống đất. Không phải Khương, người cứu nó, nắm tay nó không phải là Khương, tại sao trong lòng cảm thấy hụt hẫng thế này.

Khương khó hiểu quay lại nhìn nó, anh vẫn không biết mình đang nắm tay nó cho đến khi nó rút tay lại. Lúc đó anh cảm thấy như mình vừa bỏ lỡ gì đó. Trong lòng chỉ muốn giữ lại, nhưng hình như quá xa vời rồi.

Khương lạnh lùng hỏi

“ Chuyện gì ? ”

Nhú trán nhìn Khương, nó bình tĩnh hỏi

“ Sao anh biết tôi ở đây? Giờ anh định dẫn tôi đi đâu ? ”

“ Đừng quan tâm tại sao tôi biết cô ở đây, giờ thì về sân khấu lạ đi, bạn bè đang tìm cô, hơn nữa cũng sắp tới giờ gọi lần thứ 2 rồi. ”

Phải rồi, sao nó lại quên mất là còn có buổi trình diễn, còn đám bạn nó nữa.

“ Vậy đi thôi ”

Chưa nói xong, nó đã kéo váy lên chạy, chưa được bao nhiêu bước nó khụy xuống, tay nắm vào cổ chân, mặt tái lại. Khương nhìn thấy thế, anh vội tiến lại gần, lo lắng hỏi nó

“ Em sao vậy ? ”

Nó trở mặt nhìn Vương(theo con mắt nó), chưa kịp nói gì thì Vương đã nói

“ Bong gân rồi.”- Khương nhíu mày, suy nghĩ một hồi, anh xoay lưng lại, đưa tay ra hiệu nó ôm vào cổ anh để anh công đi.

Một lần nữa nó ngạc nhiên nhìn Vương, tên này tốt từ bao giờ thế, tại sao lại quan tâm nó như vậy. Chưa kịp định thần thì đã thấy Vương quát

“ Nhanh lên”

Cuồng quá, nó cũng ôm cổ anh để anh công trên lưng, anh cẩn thận để không tổn thương vào vết thương trên chân nó. Cố đi thật nhanh về phía sau cánh gà để tìm thuốc xức lên cho nó. Thật sự trong lúc này anh không nghĩ nhiều, cũng không để ý sắc mặt nó, mặt nó từ tái chuyển sang trắng bệch rồi lại đỏ hồng lên , trông dễ thương vô cùng.

Nó cũng không hiểu sao tim lại đập mạnh như vậy, cổ trấn an là không có gì nhưng vẫn không khống chế được bản thân, tay nó cũng ra mồ hôi rồi, mắt nó cũng không dám liếc sang bên cạnh mặc dù chỉ cần xoay qua tí thôi thì cũng có thể chạm vào khuôn mặt xinh đẹp đó.

Nhìn thấy có người công nó trên vai, cả đám bạn hốt hoảng chạy tới, vội đỡ nó xuống, mặt ai cũng méo mào, lo lắng hồi

“ Bà sao rồi, sao mặt đỏ vậy, bị ai đánh hả?”- Như khóc hỏi

Câu hỏi của Như có phải trực tiếp quá rồi không? Nó lại càng không dám liếc sang nhìn người bên cạnh, im lặng thay cho câu trả lời.

“ Đừng hỏi nữa, mau lấy cho tôi ít đá, mà MC gọi tên chưa”- Khương trầm tĩnh hỏi

“ Chưa...chưa... vậy để tôi đi lấy đá.”-Như đáp ứng nói, cô không nói lên được hôm nay Vương(trong mắt Như) có gì đó khác khác, nhìn mãi mà vẫn không nói được là khác chỗ nào.

Cùng lúc đó Phong và Đan chạy tới, mặt cũng đỏ mồ hôi , nhìn nó an toàn bên cạnh Vương, cũng yên tâm phần nào.

“ Đá nè”- Như chạy hục hơi cầm đưa cho Vương.

Nhận lấy đá, Khương bế nó đến chỗ ngồi gần đó nhất, anh quỳ xuống nhẹ nhàng chườm đá lên vết sưng. Hành động của anh làm mọi người ở đó đơ ra, phải nói là đơ toàn tập mới đúng. Phong khó hiểu hết nhìn Vương rồi sang nhìn Như, Như cũng như anh, lắc đầu tỏ vẻ không biết gì. Đan còn kinh điển hơn, miệng há rộng nhìn thẳng bạn thân cả chục năm nay chưa bao giờ làm điều này với bất kì người con gái nào khác tất nhiên là trừ Nguyệt Anh, lại quỳ xuống làm cho cho một người mà Vương ghét đến tận xương tủy. Quá kì lạ rồi.

Khương không để ý mình đang gây chú ý, bản thân vẫn chăm chú vào vết thương cho nó, lâu lâu còn thổi vào đó, nhẹ nhàng xoa bóp những vùng xung quanh cho nó đỡ đau. Còn nó thì im lặng không nói gì, mặt vẫn chăm chú nhìn vào người đang quỳ trước mặt mình, trán nó nhíu lại.

Để xóa bầu không khí ngưng ngập, Ánh đẩy Như tới, 2 cô hiểu ý, chạy tới bên cạnh nó

“ Để chúng tôi làm việc này được rồi,”- Ánh ái ngại nói

Khương không dừng tay, anh lạnh như băng phát ra chữ

“ Không cần”

Câu nói đó càng khiến mọi thứ trở nên u ám hơn, đúng lúc MC đọc tên nó lần thứ 2. Khương dừng tay lại, anh đỡ nó đứng lên định đi ra bên ngoài thì Như đã chen ngang

“ Khoan, chân Thanh sưng to vậy lên đó nhìn kĩ lắm.”

Khương liếc nhìn xuống chân nó, rồi nhìn lên mái tóc đang búi gọn bởi dây ruy băng màu tím, anh tháo nhẹ xuống, mái tóc búi cao rớt xuống ôm lấy khuôn mặt ngạc nhiên của nó. Khương cúi xuống lần nữa, dùng ruy băng băng lại vết sưng, tay anh lạnh chạm nhẹ vào chân nó khiến hơi lạnh từ chân chạy buốt tới óc, nhưng trong lòng nó lại cảm thấy nóng hừng hực.

Nguyệt Anh hài lòng, cô nhìn sang Khương(dưới con mắt của Nguyệt Anh) bên cạnh, mỉm cười nhìn anh rồi bước vào cánh gà, định rằng sẽ diễn ngay sau khi MC gọi tên nó, vừa bước vào Nguyệt Anh đã thấy nó cùng với Vương đang bên cạnh nhau, cô sững người, trợn mắt nhìn nó đang bước lên phía trước, đi ngang qua mình, bước lên sân khấu, miệng cô không mở được lời nào. Cứ thế cho đến khi Ngân Trúc tới vỗ vào vai Nguyệt Anh.

“ Bất ngờ sao?”- Ngân Trúc nhếch mép nói

“ Sao lại như vậy? Tại sao? Ai đã cứu nó, là ai”- Nguyệt Anh gần giọng, mắt cô liếc qua liếc lại một cách dữ tợn

“ Tôi cũng thắc mắc đây.”- Ngân Trúc lại cười, cô làm sao không biết ai đã cứu nó chứ, không phải Vương thì là ai. Nhưng mà như cô đã nói, kịch hay còn ở phía sau. Ngân Trúc nhìn nó ngồi trên piano, hai tay lướt trên bàn phím, nhẹ nhàng đánh bản ca khúc đã chuẩn bị sẵn. Ngân Trúc nhìn Vương đang đội nón đứng đằng sau cánh gà nhìn ra nó, mắt anh không rời khỏi nó, ánh mắt vừa chiều chuộng vừa âu yếm. Ngân Trúc biết, người con trai này đã yêu nó đến điên cuồng. Cô cười nửa miệng, bước lẩn vào trong bóng tối, cô dùng sức, con mắt từ đen chuyển sang tím rồi chuyển sang màu xanh , tay cô đưa lên, hướng vào chùm đèn treo phía trên đầu nó, rồi khẽ xoay tay, đèn trên không trung chớp chớp vài cái, Ngân Trúc hài lòng, cô lại dùng thêm tí sức để sợi dây nối lỏng ra, rồi cô dừng lại, thu ánh mắt về, yên lặng trong bóng tối chờ đợi chuyện tiếp theo xảy đến.

Nó diễn xong, nhận được tràng pháo tay rầm rộ của dưới khán đài, nó cuối đầu thay cho lời cảm ơn rồi bước vào bên trong. Chưa được vài bước thì nó đã nghe tiếng mọi người dưới khán đài hét lên, bao nhiêu con mắt kính hoàng nhìn nó, theo bản năng nó ngược lên nhìn thì thấy chùm đèn đang rớt xuống nơi nó đang đứng.

3m

2m

1m

Nó nhắm mắt lại, chưa kịp định hình thì đã bị một sức mạnh lớn ôm sang một bên, cả người đổ nhào vào người đó, mắt kính cũng theo lực mà văng ra bên ngoài. Tiếng đèn vỡ xuống, khiến ai cũng bàng hoàng, hồn vía như bay đi. Mọi người ai cũng nháo nhào nhìn xem nó có chuyện gì không thì thấy có một người đang nằm che cho nó.

Nó mở mắt, điều đầu tiên nó nhận ra là khuôn mặt lo lắng của người đó. Mắt anh ta kề sát mặt nó, cả người anh ta ôm trọn nó như không cho bất kì thứ gì có thể đụng vào. Mắt anh ta cũng mở lớn nhìn nó, nó chỉ loáng thoáng nghe thấy anh ta nói

“ Mắt.... bạc..?”

79. Chương 79

CHAP 77

Tiếng động kinh hoàng làm cả khán phòng như chết sững , nó vẫn nằm yên trong vòng tay của người đó. Đường như anh ta vẫn ôm nó như thế, nhìn sâu vào mắt nó. Nhiều người bừng tỉnh, chạy đến chỗ nó, kinh hoàng ôm miệng.

Đám bạn cũng chạy tới nhìn nó cũng như những người khác, miệng không thốt nên lời. Nó vô thức sờ tay lên mắt , phát hiện không có mắt kiếng, vội cúi mặt xuống, vội đẩy người đó ra, lao đầu chạy một mạch ra ngoài. Không biết chạy bao lâu, chạy đến chỗ nào, chỉ biết khi nó dừng lại, thì đã thấy mình đứng ở chỗ đông người, lâu lâu có người nhìn nó dòm ngó, tay chỉ chỗ vào mắt nó rồi vừa đi vừa nói.

Nó ngẩn ngẩn nhìn mọi người đi qua, cuối xuống lấy mái tóc dài che lại rồi vô thức nhìn vào không trung định bước đi thì tay đã bị ai đó nắm lại. Bàn tay người này lạnh giá nhưng nó vẫn thấy ấm áp đến lạ kì. Chân trùng xuống, quay đầu lại, nó thấy một người đội nón kết, mặt anh ta lạnh giá, lấp lánh khuyên tai bạc .

Anh ta vẫn nắm tay nó, cười nửa miệng, lôi nó vào chốn đông người, hai người bước đi như thế, chịu con mắt dòm ngó của nhiều người không hiểu sao nó lại không cảm ngại ngừng như ban đầu, đôi chút lại cảm thấy dễ chịu.

Khương im lặng dẫn nó đi tham quan hết chỗ này đến chỗ khác. Lâu lâu lại cùng nó ghé vào vài chỗ để nhìn đồ trong đó. Anh vẫn không nói gì, anh biết lúc phát hiện ra cặp mắt nó màu bạc, anh rất kinh ngạc nhưng tuyệt nhiên không cảm thấy ghê tởm, phải nói sao đây nhỉ? Anh luôn thắc mắc đằng sau cặp mắt kiếng là chứa đựng điều gì, khi thấy rồi anh lại cảm thấy thích nhìn nó như bây giờ. Mắt nó rất đẹp, đẹp đến nỗi mỗi lần nhìn vào anh như cuốn say vào cặp mắt đó. Anh không quan tâm người khác nhìn vào, chỉ biết là đối với riêng anh, anh thích cặp mắt đó, đương nhiên là không để nó biết điều đó.

Nó nhíu mày, người nhìn nó ngày càng nhiều. Nó càng cuối đầu sâu hơn để tóc che hết nửa mặt. Khương quay xuống nhìn thấy nó như thế, anh mỉm cười, lấy nón trên đầu đội cho nó. Trông nó càng dễ thương và cá tính hơn, Khương hài lòng, anh tiếp tục dẫn nó đến chỗ khác không thấy khuôn mặt đang đỏ bừng đằng sau nón kết. Không nói gì, nó im lặng để anh dẫn đi.

Càng đi sâu, nó càng thấy nhiều người đứng giữa lòng phố, họ đang chờ đợi gì đó nó cũng không biết, thỉnh thoảng có vài người đeo mặt nạ, đa số là tình nhân vui vẻ nắm tay nhau dạo quanh khu phố. Tuy có thắc mắc nhưng nó không hỏi người đó. Hình như anh ta biết nó đang nghĩ gì thì phải. Giọng lạnh lùng nói

“ Đây là phố trung hoa, hôm nay là ngày người ta thả thiên đăng. Nên tôi dẫn cô tới đây.”

“ À...” – Nó khẽ nói, đủ cho bản thân nghe.

Đi dòng dòng trong khu phố, nó thấy mọi người tay cầm đèn, họ hớn hờ nhìn vào lồng đèn rồi nhắm mắt ước nguyện. Nghe nói nếu bạn muốn điều, chỉ cần bạn nhắm mắt ước rồi thả đèn lên trời thì điều ước sẽ thành hiện thực. Không biết đúng hay không nhưng mà ít nhất đối với nó, những điều như thế thật thú vị. Nó cũng muốn ước, ước điều gì đó cho bản thân, dù nhỏ thôi cũng được, muốn ném trải cảm giác nhìn lồng đèn của mình bay lên cao, hòa với những chiếc lồng đèn khác, không cần biết điều ước thành hiện thực hay không. Chỉ cần nhìn như thế thôi, sẽ cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Khương nhìn nó, rồi anh nhìn vào dòng người trước mặt, thả tay nó ra. Anh đi kiếm một chiếc lồng đèn khác, đưa tới nó. Anh trầm tĩnh nói

“ Ước đi”

Nó nhìn anh, mắt ngạc nhiên hết cỡ, anh ta giống như đang đi guốc trong bụng nó vậy. Nó nhẹ mỉm cười, đón lồng đèn từ tay anh ta. Mắt nhắm chặt, lặng lẽ ước một điều rồi mở mắt ra, thấy anh ta đang nhìn mình chằm chằm, bất giác nó cảm thấy sợ sùng. Mặt đỏ lên, nó nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Khương phì cười, cảm thấy nó thật đáng yêu. Anh nắm tay nó tiến đến phía trước, chờ đợi phút giây thả thiên đăng. Anh không biết mình đã mong phút giây này biết bao lần, nhưng khi điều đó đến, anh thấy đến thật tự nhiên, không ngại ngừng không khó khăn như anh nghĩ, anh không biết sao mình có đủ can đảm như thế. Chỉ biết rằng bây giờ thật tốt, bên cạnh nó như vậy thôi, đủ để anh cảm thấy mãn nguyện.

Nắm tay một ai đó, cùng nhau đứng dưới bầu trời đầy thiên đăng như thế này, là một điều tuyệt vời nhất nó từng biết, lần đầu tiên trong cuộc đời, cảm thấy mùi vị của sự bình yên cùng hạnh phúc, tim không cần đập nhanh, tay không cần chảy mồ hôi, cũng chẳng phải lúng túng trước mặt ai đó, chỉ như lúc này thôi, đã cảm thấy có mùi vị tình yêu rồi.

Nó trợn mắt, kinh ngạc với những điều mình vừa nghĩ, không phải chứ, nó thích người đó sao? Không đúng, hình như không như nó nghĩ. Nó bối rối, thu mắt lại, hết nhìn sang người kế bên rồi nhìn lên bầu trời. Nó đang nghĩ gì vậy? Tại sao lại là anh ta, tại sao lại như thế, định trêu ngươi nó sao? Nó rút tay lại, không biết sao trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến. Khương thấy có chút hụt hẫng, anh biết rõ cảm giác này như thế nào, cũng bởi anh đã ném trải rất nhiều lần, anh không muốn cảm giác này xen lẫn vào tình trạng hiện tại, ít nhất là bây giờ, bởi vì anh đang đóng vai Vương, nói dối nó là điều anh không muốn, nhưng nếu không dối nó anh sẽ không được cùng nó như thế này, nói anh tham lam cũng được, nói anh ích kỷ cũng được, nhưng anh không ngăn nổi bản thân khi đứng cùng nó, càng đi chung với nó, anh càng muốn nhiều hơn, anh chỉ mong có thể đối với Vương mãi mãi. Ít ra nếu là Vương thì nó sẽ nhìn anh, biết rằng nó như thế này vì tưởng lầm anh là Vương nhưng anh không quan tâm. Phải chăng khi người ta có được

thứ mình khao khát, thì sẽ hết sức giữ lấy nó? Bất chấp bản thân có bị thương không, như con thiêu thân lao vào ngọn lửa đang cháy rực kia. Bất chấp tất cả.

Thở dài, không muốn suy nghĩ nữa, trong lòng chỉ muốn giữ mãi khoảnh khắc này cho riêng mình. Nó ích kỉ? Nó biết thế, nó cũng có ham muốn riêng của mình, cũng bởi nó chưa từng nếm cảm giác đó, nên khi điều đó đến rồi, nó không nỡ buông ra, có phải nếu nó buông ra, anh ta sẽ biến mất, cảm giác này sẽ biến mất, nó tham lam nghĩ phải chi cứ thế này mãi, phải chi anh ta cứ thế này, đúng, anh ta cứ như thế này, là Vương chứ không phải Khương, thì có lẽ đã không phải rồi nhỉ như bây giờ.

Nó biết anh là Khương, biết từ lúc anh công nó, biết từ lúc anh cúi xuống lấy đá chườm lên chân nó, biết lúc anh lấy dải ren tím buộc vào vết sưng, cũng biết khi anh nắm tay nó, bàn tay lạnh lẽo nhưng khi nắm lấy tay nó lại trở nên nóng, cũng biết mỗi khi anh cười, anh khác Vương, nụ cười của anh đặc biệt ấm áp, còn có mùi vị của sự yên bình khi bên anh, mùi vị này chưa ai mang lại cho nó. Nó không biết vì sao anh cải trang thành Vương, nhưng anh có thể cải trang như vậy mãi mãi không? Nó tự hỏi, vì chỉ ít khi anh thành Vương, sẽ không có Nguyệt Anh chen vào giữa chúng ta.

Nó tự cười với chính mình, giờ nó hiểu tại sao Ngân Trúc lại nói, yêu chưa chắc cần, còn cần Thì đã là quá yêu người ta rồi. Giống như khi ngộ nhận bản thân thích Vương, nó thậm chí một suy nghĩ cần anh kề bên cũng không có, tình cảm nó dành cho anh, anh lại không đón nhận, vô tình đâm đạp lên nó hết lần này đến lần khác, có những lúc vô lý cực kì, anh chỉ yêu mỗi Nguyệt Anh, thậm chí một góc khuất cũng không cho nó xen vào, tưởng rằng đi chơi cùng anh sẽ làm thay đổi suy nghĩ, để anh nhìn về nó một cách khác hơn, để anh có thể hiểu nó hơn. Nhưng rốt cuộc anh lại đùa giỡn nó, khiến nó hết lần này đến lần khác phải chật vật xoay sở với trò của anh, nói nó không thích anh thật cũng được hay đúng hơn tình cảm nó dành cho anh, chỉ là sự rung động như gió thoảng qua. Còn với Khương, anh lặng lẽ tiến sâu vào trong tim nó, đi vào đó nhẹ nhàng nhất, đến nỗi bản thân nó không biết nó cần anh đến thế. Nhưng khi mọi thứ qua đi, nó nhận ra bản thân thích anh thì cũng là lúc anh quen người khác. Nó phải làm sao để anh chỉ nhìn mỗi nó thôi, có nên tiếp tục bước tiếp? Hay Dừng lại.

Nó và Khương nhìn rất lâu, bỗng nó lên tiếng

“ Anh sợ con mắt màu bạc của tôi.?”

Khương mỉm cười, lấy tay nhẹ nhàng đụng vào con mắt của nó, nó nhắm mắt lại, cảm nhận hương thơm từ tay anh tỏa ra, khi anh chạm vào má nó, nó nghe anh nói.

“ Rất đẹp.”

Nó mở mắt nhìn anh, vẫn nụ cười đó anh mang trên người khuôn mặt như thiên sứ. Anh có biết điều đó không? Nó thầm hỏi trong lòng. Khương nhìn nó, không tự chủ, môi anh đặt lên môi nó. Nó nhìn khuôn mặt đang kề sát của anh, đẹp đến nỗi nó cũng thấy như mình chìm đắm vào đó, nó hưởng ứng lại, từ từ nhắm mắt, đón nhận nụ hôn của anh.

Không biết trải qua bao lâu, thời gian trôi nhanh như thế nào, nó nhìn anh, mắt anh cuốn sâu vào mắt nó, nó hỏi

“ Anh thích tôi không?”

Khương nhíu mày, nó đang hỏi Vương sao? Là Vương chứ không phải là anh. Nó thích Vương, anh biết điều đó. Nếu anh nói anh cũng thích nó, liệu có phải khi anh và Vương hoán đổi thân phận lại cho nhau, thì nó và Vương sẽ.... anh không muốn nghĩ tới, cũng sợ phải nghĩ tới. Anh không muốn điều đó xảy ra, người khác nhìn vào nói gì mặc kệ, chỉ biết rằng bây giờ anh không muốn. Nếu nó biết nó có tha lỗi cho anh không? Nếu nó biết nó có còn đối xử với anh như bây giờ không?

Khương đánh mặt, anh nhếch miệng

“ Chưa từng thích cô, chỉ là sự trải nghiệm thú vị thôi.”

Tay anh bắt giác nắm chặt, lạnh lùng quay mặt đi, bỏ mặt nó ở phía sau. Anh không biết rằng khi anh quay đi, nước mắt của nó rớt xuống, chảy dài trên khuôn mặt, thấm vào mũi, vào má, vào môi nó nơi anh đã từng chạm vào. Nó không biết sẽ đau đến thế này, nhưng nó rút không kịp rồi, nó thấy mình lạc vào biển người mênh mông, như chưa từng tồn tại.

80. Chương 80

CHAP 78

Anh ta không thích nó, là thật sao? Nó chỉ tưởng bỏ thôi sao? Nước mắt nó cứ chảy mãi, giống như những năm tháng tích tụ bây giờ lại được dịp tuôn ra, tuôn mãi đến nỗi nó muốn dừng cũng không dừng được. Khương đối xử với nó tốt như vậy, nhẹ nhàng đối với nó như thế, tất cả chỉ là giả dối thôi sao? Hay do bản thân nó tưởng bở. Nó cũng không biết tin vào điều gì nữa.

Vương từ xa nhìn thấy nó bước tới. Hình như nó không biết anh đang đứng đây, bắt đầu từ bao giờ anh đã là vô hình trong mắt nó, anh khó chịu suy nghĩ. Anh không muốn đối với Nguyệt Anh, Nguyệt Anh đã không nhìn tới anh, ngay cả nó bây giờ cũng không nhìn thấy anh. Nó đang khóc sao? Vương tưởng mình nhìn lầm, anh cố nheo mắt nhìn thật kỹ bóng dáng mảnh khảnh đang đến gần mình. Đúng là nó rồi, Vương trầm nghĩ, thì ra nó biết khóc, Vương nhếch môi, vậy mà anh cứ nghĩ nó sẽ không bao giờ rơi lệ. Vì chuyện gì mà phải đau lòng đến nỗi rơi nước mắt như thế. Vương tò mò. Cười nửa miệng, Vương đút tay vào túi tiến đến cạnh nó.

Nó chững lại vì thấy có người choáng trước mặt, không muốn ai thấy nó như thế này, kéo nón xụp sâu hơn. Nó bước ngang sang bên để kiếm đường đi. Vương mỉm cười rồi anh cũng bước sang bên chặn ngang nó. Anh cao ngạo nhìn nó từ trên xuống, muốn xem nó phản ứng ra sao.

Nó nhú mày, định ngược lên xem là ai thì chợt nhớ tới mình không có mắt kiếng, nhìn người ta có khi nào bị người ta soi mói này nọ không? Nó chán nản suy nghĩ, rồi cố bước sang chỗ khác để kiếm đường đi. Vương phì cười, anh biết nó đang nghĩ gì, quên mất bản thân đang là Khương, anh ngăn vai nó lại rồi nói

“Định né đến bao giờ, mắc mớ gì mà khóc?”

Nhận ra giọng điệu quen thuộc, nó cười trong lòng, hết anh rồi tới em, bọn họ định chơi trò gì đây? Nó quyết định im lặng xem Vương đang định nói gì.

“Là vì mắt cô màu bạc sao? Sợ người ta dị nghị vậy à?”- Vương khinh thường nói

Nếu Vương không nhắc chắc nó cũng không nhớ là mọi người đã biết mắt nó màu bạc, đám bạn nó sẽ nghĩ nó như thế nào đây? Nó bầm bụng lo lắng. Không hiểu sao Vương cảm thấy chướng mắt với cái nón nó đang đội trên đầu, anh gỡ ra, đội lại trên đầu mình, nhìn thẳng vào nó

“Đừng lo, Khư.... À không... Vương đã giải thích dùm cô rồi, nói cô đeo kính áp tròng. Yên tâm đi”

Khương đã giải thích cho nó rồi sao? Tại sao lại luôn tốt với nó như thế, càng nghĩ nước mắt không kìm được lại sắp chực ra, nhưng anh không thích nó, anh đã nói như thế.

Thấy nó cứ im lặng, Vương bắt đầu cáu, anh quát lên

“Nói gì đi, định câm hả?”

Nó nhìn lên Vương, anh ta vẫn như thế, nói chuyện vẫn khó nghe như vậy, lãnh đạm nói

“Tôi không câm, chỉ là.... Không muốn nói chuyện.”

“Không muốn nói chuyện? Với tôi sao?”- Vương trợn mắt nhìn nó, bộ anh nói chuyện khó nghe vậy sao, người muốn nói chuyện với nó đứng xếp thành hàng còn không được, vậy mà nó được anh nói chuyện nó còn không muốn. Vương cáu tiết, định nói lại nó thì nhớ là mình đang đóng là Khương, phải cư xử nhỏ nhẹ. Vương tự nhủ. Anh kiềm chế lại, cố gắng nặng ra nụ cười dịu dàng nhất, nhìn nó nói

“Chắc cô có chuyện không vui. Có muốn tâm sự với tôi không? Rất sẵn lòng nghe”

Nó càng khó chịu nhìn Vương, anh ta bị gì hả? Sao tự nhiên nói chuyện nghekinh khủng như vậy. Thà anh ta quát lên có thể nó dễ nghe hơn.

Thấy nó trợn mắt nhìn mình, Vương tự nhủ thêm lần nữa, phải nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn.

“Không cần nhìn tôi như thế, muốn nói gì thì cứ nói, tôi sẽ nghe mà.”- Vương nặng thêm một nụ cười khó coi tặng cho nó.

Nó thở dài, nhìn Vương thật khô hời, nó lạnh lùng nói

“ Đón kịch xong chưa? Là Vương thì cứ là Vương đi, cần gì phải giả điệu bộ của Khương?”

Lần này tới Vương trợn mắt nhìn lại nó. Nó nhận ra anh và Khương sao? Thậm chí.... Thậm chí ngay cả Nguyệt Anh cũng không nhận ra, nghĩ tới Nguyệt Anh, Vương lại thấy đau lòng, anh vừa muốn cô nhận ra anh là Vương, cũng không muốn cô nhận ra anh. Nếu nhận ra anh thì anh sẽ không thể bên cạnh cô nữa, nhưng khi cô không nhận ra anh, anh lại cảm thấy hụt hẫng, cảm giác này không dễ chịu chút nào.

Nhíu lông mày nhìn nó, tay anh dứt túi hời

“ Nhận ra từ lúc nào?..... A có phải là lúc tôi quát cô không? Khương chưa bao giờ quát cô đúng không? Ừm.... hay là lúc tôi nói chuyện không nhẹ nhàng với cô. Hình như Khương lúc nào cũng đối với cô dịu dàng nhất.”

Một câu Khương, hai câu Khương, sao phải nhắc tới tên đó mới được, bây giờ nó còn chưa đủ đau sao? Hay là muốn nó đau hơn anh ta mới chịu. Nó liếc Vương, nhanh chóng lách ra chỗ khác rồi bỏ đi.

“ Đây, nói chuyện được không? Tâm trạng tôi không được tốt.”- Vương đứng tại chỗ nói, anh không quay ra nhìn nó nhưng anh biết nó đang dừng lại, và quay xuống nhìn anh.

Đúng là nó đang nhìn Vương, nhưng nhìn với con mắt khó hiểu, anh ta mà cũng không vui sao? Nhưng tại sao nó lại phải quan tâm? Mỉm cười với chính mình, nó quay đầu định bước đi thì lại nghe Vương nói

“ Thì ra từ trước tới giờ Nguyệt Anh luôn dối tôi, từ trước tới giờ..... đều đã như thế rồi.”- Vương vẫn đứng nói, mặc kệ nó có nghe hay không .

Nó sững lại, Nguyệt Anh sao? Liên quan gì đến nó, nếu bây giờ anh ta mới thấy rõ con người Nguyệt Anh thì nên chúc mừng hay nên thông cảm đây. Nó không bước đi nữa. Người đi đường tấp nập qua lại, nhưng lâu lâu lại chú ý đến 2 người đang xoay mặt về khác phía, dường như vẫn lắng nghe cái gì đó từ đối phương.

Wương nói tiếp

“ Tôi thấy hình Khương hôn cô rồi. Ban đầu tôi luôn thắc mắc tại sao Khương lại chấp nhận quen Nguyệt Anh, vì nếu muốn quen thì mấy năm trước đã quen rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ. Nhưng khi thấy tôi định bước đến chỗ cô lúc đèn trên sân khấu tắt xuống thì Nguyệt Anh đã giữ tôi lại, mặc dù đã cố giải thích rằng chỉ đến xem cô có bị gì không. Nhưng Nguyệt Anh lại làm căng lên, cô ấy đưa tấm hình đó ra trước mặt đe dọa tôi, chỉ tiếc cô ấy không biết tôi là Vương. Nếu biết cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào? Đôi lúc tôi hiếu kỳ muốn biết.”- Vương cười chế nhạo bản thân

Nó không biết phải nói gì lúc bây giờ? Khương hôn nó? Bao giờ? Nếu như theo nó thì biết là mới tức thời đây nó và Khương.... Thì ra Khương quen Nguyệt Anh vì chuyện đó, nó có nên vui không?

“ Ban đầu tôi tưởng cô ấy có thể phân biệt được anh em tụi tôi. Ngay cả ba mẹ, thậm chí không một ai phân biệt được, lúc đó tôi với Khương chơi trò hoán đổi thân phận, Nguyệt Anh đã nhìn ra, sau đó trước khi cô ấy bỏ đi, đã tặng tôi khuyên tai khướu bạc, vì nhớ cô ấy nên lúc nào tôi cũng đeo. Bây giờ mới biết, lúc đó cô ấy phân biệt được tôi và Nguyệt Anh là do Đan nhiều chuyện đã nói, thật sự cô ấy không phân biệt được, vì vậy tặng tôi đôi khuyên tai để nhận dạng ai là Khương ai là Vương. Vậy mà....”- Vương xoay người lại, nhìn vào tấm lưng mảnh dẻ của nó – “ vậy mà.... Chỉ cần nhìn một lần đã biết tôi là Vương, cô cũng tài thật.”

Nó thông cảm với Vương, nó biết điều đó, nhưng Vương kể với nó những chuyện này làm gì? Có thể ngay chính bản thân Vương cũng không hiểu sao anh lại phải nói với nó. Cũng có thể anh cần người nào đó trút bầu tâm sự, cũng có thể anh không tìm ra ai thích hợp ngoài nó. Lúc biết sự thật về Nguyệt Anh, Vương không biết phải đối diện với cô ra sao. Anh cần thời gian để thích nghi với điều đó. Nên anh lang thang đi khắp nơi, lúc dừng lại thì mới biết mình đang đứng dưới bầu trời thiên đàng. Anh chợt nhớ tới nó, con người trầm lặng, dù bị anh ức hiếp thế nào cũng không phản kháng. Anh nên kêu cô ta giả khổ hay khổ thiệt đây?

“ Tại sao anh và Khương tráo đổi thân phận?”- bỗng nhiên nó quay người lại, nhìn thẳng Vương rồi hời

Wương nhìn nó, anh cười.

“ Vì cô, nên Khương mới hoán đổi.”

81. Chương 81

CHAP 79

Vì nó sao? Khương thật sự vì nó sao? Nó nhúu trán suy nghĩ, nói với nó câu đó xong Vương liền bỏ đi, ngay cả cơ hội hỏi nó cũng không có. Về nhà với một đồng thắc mắc trong lòng, chắc đêm nay nó không ngủ được rồi.

Nó leo lên phòng, nằm ịch xuống đó, dán chặt mắt lên trần nhà hồi tưởng về những thứ vừa qua. Một đồng lộn xộn đang xuyên suốt đầu nó, rốt cuộc là ai đã bắt nó nhốt trong nhà kho, biết cả điểm yếu của nó nữa khiến nó không dùng sức mạnh được, còn đèn tự nhiên lại rút xuống đầu nó . Sao mọi chuyện xảy ra trùng hợp như vậy? Nó nhúu mày, tự hỏi bản thân , thật sự trùng hợp vậy sao?

Ngân Trúc mở cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, liếc mắt nhìn Ngân Trúc, khuôn mặt nửa cười nửa không của Ngân Trúc khiến nó cảm thấy khó chịu.

“ Sao lại nhìn em như thế.”- Ngân Trúc cười cười nhìn nó

Nó nhìn Ngân Trúc, mắt chớp nhẹ rồi đứng lên đối diện với cô, nghiêng đầu, cặp mắt sắc sảo nhìn thẳng vào Ngân Trúc.

“ Tại sao lại làm vậy?”

Ngân Trúc rung mình, cô cảm thấy sức uy hiếp của nó quả là không nhỏ, nhưng cô vẫn trầm tĩnh, đáp trả lại ánh mắt của nó.

“ Không cần lý do, tại thích thôi”

Nhìn Ngân Trúc lướt qua người, sao nó cảm thấy Ngân Trúc càng lúc càng khó hiểu, càng lúc càng không đơn giản.

“ Em nghĩ chị sẽ bỏ qua sao?”

Ngân Trúc cảm quyền tập của nó lật đi lật lại rồi gấp vô, tay cô chống lên bàn, cô cười rồi đột ngột im bật, thách thức nói

“ Vậy chị tính làm gì?”

“ Nếu có lần sau, chị sẽ không nương tay...”- nó tiến sát lại Ngân Trúc, vuốt nhẹ những lọn tóc vương trên mặt cô , thì thầm nói – “.... Không tin em cứ thử đi.”

Nói xong nó bỏ ra ngoài phòng, tránh cặp mắt dò hỏi của ba mẹ , gần tới hồ bơi sau nhà, nó cởi giày rồi chạy thật nhanh nhào xuống nước, nó cần nước, cần thở ở dưới đó, biết đâu màu nước xanh biếc này sẽ nuốt chửng lấy nó không cho nó có thời gian suy nghĩ về những chuyện đã qua, về Nguyệt Anh, về Vương, về Ngân Trúc, và về cả Khương nữa.

Không biết nó ngâm dưới nước bao lâu, hiện tại chỉ cảm thấy khí lạnh xung quanh đang dần bao quanh mình, cuốn lấy eo nó, rồi đến đôi vai gầy nhom , chậm chậm, vuốt ve lên má nó, khiến nó có những cảm giác không rõ ràng, như đùa nghịch nó như dịu dàng nó, tại sao nó lại cảm thấy cảm giác này quen thuộc đến thế, nó rướn nhẹ người lên trên, ngẩng cao cổ trong nước, khí lạnh ấy cũng quán nhẹ trên cổ nó, yêu chiều như đặt lên đó nụ hôn, rồi dần dần hòa tan vào nước, biến mất vô định.

Nó chợt mở mắt, vội vàng trồi lên mặt nước , ngó ngang xung quanh để tìm kiếm gì đó , sao nó cảm nhận được đang có người bên cạnh nó, rất nhẹ nhàng, rất ân cần.

Khương ngoi lên mặt nước, thân anh ướt sũng, ngập tràn trong nước, bao quanh anh là khí lạnh vô cực, nhưng sao anh lại không cảm thấy lạnh? Phải chăng anh đã mất cảm giác, hay phải chăng vì luồng khí nóng ẩm áp kia, như chảy ngược trong thân xác anh, bình yên đến kì lạ. Dựa vào bờ hồ, Khương trầm ngâm nghĩ, cả gần tháng nay không ngày nào anh ngủ yên, đêm nào cũng mơ những giấc mơ lặp lại, trong mơ anh thấy một người con gái mặc trên người chiếc váy màu xanh dương, cô đang ở dưới nước, đôi mắt hướng nhìn về

anh, anh càng tiến lại người đó càng xa anh, lúc đó anh chỉ có ý nghĩ là giữ người đó lại, vô thức thốt lên câu “Đừng đi” , hình như người đó nghe được, chưa kịp mở miệng đã bị một người khác kéo lên.

Chỉ còn mình anh đứng đó, đứng nơi tận cùng của vực thẳm, chịu sự giằng vò không tên cùng với làn hơi lạnh buả vậy, kí ức đôi lúc mơ hồ đôi lúc rõ ràng xuất hiện trong tâm trí anh, cầu xé từng nơ ron thần kinh, bắt buộc anh phải nhớ lại.

Vương nhìn Khương từ xa , dạo này anh hoàn toàn khác trước, có gì đó lạnh lùng hơn, không màng đến nhiều thứ nữa, đôi lúc ngay cả người em song sinh như Vương cũng không biết được anh đang nghĩ gì. Trò chơi ngày hôm nay, có nên kết thúc ngay bây giờ không? Vương không muốn là Khương nữa, anh không thể đối diện với Nguyệt Anh lúc này, anh vừa đau đớn cho bản thân cũng vừa đau đớn cho cả Nguyệt Anh, những điều Nguyệt Anh làm, tất cả cũng chỉ vì Khương, cô càng làm sẽ càng tổn thương, nhưng cô vẫn chấp nhận mà lao vào nó, tổn thương ra sao, hối hận thế nào, cô cũng tự nguyện gánh lấy.

Vương cười nhếch môi nhạo bán bản thân, anh thì khác gì Nguyệt Anh, cũng cố chấp như cô thôi, lấy tư cách gì mà giận Nguyệt Anh, lấy tư cách gì mà tội nghiệp thay cô? Anh một chút tư cách cũng không có.

Vương thở dài, tiến về thành hồ, nơi Khương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nếu không có Khương, anh cũng không biết bản thân có khuôn mặt hoàn mỹ đến thế.

“ Tôi thấy Thanh khóc.”

Khương mở mắt, trán anh nhú lại, rõ thật là anh không thích Thanh khóc. Nhưng mà.... Sao lại khóc? Và tại sao Vương lại biết điều đó.

“ Đừng nhìn tôi như thế, tôi không làm điều gì với cô ta hết, lúc tới đó tôi đã thấy cô ta khóc rồi, ừm.... kể ra đây cũng là lần đầu tôi thấy cô ta khóc, con người như cục sắt thế kia mà cũng chảy nước mắt, đúng là không tin được.”

Khương không nhìn Vương nữa, anh leo lên, áo thun bám dính lấy trên cơ thể, làm lộ rõ những cơ bắp của một người trưởng thành, mặt lạnh như băng cầm khăn lau đầu , ngẩng mặt hỏi Vương

“ Có chuyện gì?”

Rõ ràng là anh không thích đề cập đến vấn đề nó khóc, hay đúng hơn là anh đang cố tình không nghĩ tới. Vương biết điều đó, nên anh cũng thôi nói nữa, tập trung vào vấn đề chính

“ Tôi muốn dừng lại, trò chơi chán rồi, tôi không muốn chơi nữa.”

Khương nhếch mép nhìn Vương, anh thôi lau đầu, bình tĩnh ngồi xuống ghế .

“ Mà không phải là người quyết định trong trò chơi này,”- Khương ngược nhìn Vương, lạnh băng phun ra chữ tiếp theo.-“ mà là tao.”

Vương run người, lần đầu tiên thấy Khương đã là người khác, không là người anh mà Vương từng biết, kiềm chế nỗi sợ trong lòng Vương phá lên cười

“ Anh nghĩ anh là ai, tôi muốn dừng hay không cũng không cần ý kiến anh.”- Vương nói xong định bỏ đi thì bị câu nói của Khương làm sững lại

“ Mà không muốn Nguyệt Anh sao? Thích cô ta lâu như thế, khó khăn lắm mới có được, vậy mà muốn bỏ sao?”

Khương nhếch mép lần nữa, anh biết mình đã đánh trúng điểm yếu của Vương, tiếp tục lấn át

“ Mà yêu cô ta đến thế, tại sao lại không tấn công, biết đâu.... Cô ta không yêu tao nữa... mà lại quay sang yêu mày .”

Vương nắm chặt tay thành quyền, anh quát Khương

“ Im đi, chính anh mới là người muốn có Thanh, nếu không muốn có nó, anh đã không đồng ý đổi thân phận với tôi, rõ ràng anh muốn ở cạnh Thanh nên mới cần tôi, anh biết nó để ý tôi nên mới dùng trò đó, đừng suy bụng ta ra bụng người, anh không thấy bản thân quá tội nghiệp sao? Không dám đối diện với tình cảm của mình, mà cần phải gián tiếp để quan tâm nó, tôi nói cho anh biết, những cử chỉ quan tâm lo lắng của anh

ngày hôm nay, càng làm cho nó thích tôi hơn thôi. Nó thích Vương chứ không phải Khương, anh nghĩ tôi dễ dàng trúng kế anh sao? Anh coi thường thằng này quá rồi, tôi thua anh về Nguyệt Anh nhưng không có nghĩa tôi thua anh về Thanh. Thanh yêu tôi còn tôi yêu Nguyệt Anh còn Nguyệt Anh lại yêu anh, anh lại yêu Thanh. Haha anh không thấy trò chơi này càng lúc càng thú vị sao? Tôi sẽ làm cho trò chơi càng lúc càng căng thẳng hơn. Anh có muốn tham gia vào nó không?”- mắt Vương trợn trắng, anh như điên lên với lời nói của Khương. Khương không nói sai, nhưng Khương cũng giống anh thôi, đều là những kẻ hèn không dám đối diện với tình cảm của mình, anh biết Thanh nhận ra hai anh em, nên mới cố ý nói là Thanh yêu anh, cố tình không cho Khương biết là Thanh đã nhận ra.

Khương lòng sọc nhìn Vương, anh cũng phát điên lên, nắm áo Vương lôi xuống hồ, trong ánh đèn mập mờ, nhấn đầu Vương xuống nước, đầu anh và Vương nằm trọn trong nước hồ, Vương cũng không chịu thua, anh quơ tay nắm lấy cổ áo Khương cũng cố kéo xuống nước, thật sự lúc này khó phân biệt đâu là Vương đâu là Khương, hai người cứ giằng co nhau dưới nước. Tay Khương bắt đầu nổi những gân xanh, mắt anh chuyển sang đục ngầu, nước bỗng nhiên lạnh hơn như được ngâm trong những tảng băng bắc cực, chúng vỡ ra quần lấy Vương, làm Vương yếu sức, anh không biết Khương lấy đâu ra sức mạnh như thế, nhưng hiện giờ anh thấy mình ngộp thở, nước vào tai vào miệng, thi nhau sôi lên trong bụng anh, gần như cái chết đang cận kề, anh cảm nhận được điều đó.

Hình ảnh cuối cùng Vương nhìn thấy được là lúc nó khóc trước mặt anh, chiếc nón kết kéo sụp xuống khiến nó vừa cá tính vừa dịu dàng, sao anh lại nghĩ đến cảnh này? Anh cũng không giải thích được, mắt anh chậm chậm nhắm lại, tay thả lỏng trong nước.

Khương buông tay, anh nhìn Vương nổi lên bèo trên bờ, mắt chán ghét liếc qua một cái rồi dùng sức đưa Vương lên bờ.

Vương mơ mơ màng màng, khi anh mở mắt là nhìn thấy cặp mắt sắc lạnh của Khương. Khương đợi Vương tỉnh hẳn, anh lạnh lùng mở miệng

“Mày muốn làm gì cũng được, trò chơi kết thúc từ bây giờ, đừng bao giờ đụng đến chuyện này nữa, nếu không sẽ không chỉ như thế này thôi đâu.”

Nói xong Khương bỏ đi, để lại Vương nằm đó ướt sũng, nghiêng đầu qua bên trái Vương thấy đôi bông tai khuyếch bạc lấp lánh lên như đang trêu đùa anh. Với tay nắm chặt lấy bông tai, mắt Vương nhắm lại, anh tự nhủ với lòng. “Trò chơi này anh nhất định phải chơi cho đến cùng, điểm bắt đầu sẽ là từ nó- Đoàn Như Thanh”.

82. Chương 82

CHAP 80

Khương nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trong tấm gương, sao anh cảm ghét bộ mặt này đến thế, khi nghe Vương nói nó khóc, anh đã nghĩ đến việc vì anh từ chối nói thích nó nên nó mới khóc, nó khóc là vì Vương chứ không vì anh. Tại sao lại là Vương mà không phải anh, phải chỉ nó biết người đối diện nó lúc đó là anh nhưng nếu như nó biết là anh thì nó có thốt ra câu đó không? Nó yêu Vương đến vậy sao? Khương nheo lông mày lại.

Đấm mạnh lên tấm kiếng trước mặt, những mảnh chai cửa vào tay anh làm chảy ra chất lỏng đỏ tươi, Khương trượt dài trên tường, anh khụy xuống, mắt nhìn vào khoảng không vô định. Phải, mới này Vương nói đúng, nói hết những gì anh nghĩ, anh không muốn trao đổi thân phận lại vì muốn bên cạnh nó, chỉ cần cạnh nó thì dù có như thế nào Khương cũng không quan tâm, chỉ có là Vương thì nó mới nhìn về anh, Khương đau khổ nghĩ. Giờ trò chơi kết thúc, anh lại là Khương của lúc trước, liệu còn có thể bên nó không? Khi anh vẫn còn vương phải Nguyệt Anh.

Khương đứng dậy, nhặt mảnh vỡ trên đất, nhìn thẳng vào mảnh gương còn sót lại trên tường, dùng tay rạch một đường thẳng trên trán. Máu chảy xuống mắt anh, má anh, lẫn vào đôi môi đỏ mọng, làm chúng trở nên quỷ dị hơn, nhưng anh không màng tới. Anh không muốn là Vương thứ 2 nữa, không muốn mọi người nhắm mắt anh và Vương nữa. Anh muốn được là anh là Khương chứ không phải Vương, và anh sẽ dùng khuôn mặt này để làm nó bên cạnh anh.

Sáng sớm uể oải vào lớp, mọi con mắt tập trung vào nó bàn tán, nó ngó lơ về chỗ ngồi của mình rồi trườn dài trên bàn, không hiểu sao đêm qua nó chợp mắt được một lúc thì lại mơ thấy giấc mơ đó, lần này còn thấy máu chảy lênh láng xung quanh người đó. Đến đó nó tỉnh dậy thì đã 6 giờ sáng, vội vàng sách cặp lên lớp.

Đám bạn nhìn nó hồi lâu vẫn không thấy nó động đậy gì, Như khó chịu, đi tới đập mạnh xuống bàn nó, bắt nó phải nhìn thẳng về cô. Nghe tiếng động mạnh trên bàn, nó ngẩng lên thì thấy Như đang nhìn nó với con mắt tóe lửa, neho trán suy nghĩ, nó nhớ hình như nó đâu có làm gì mà chưa báo cáo với đám bạn đâu, tất nhiên là ngoài những chuyện riêng tư của nó.

“ Bà không định giải thích hả?”- Như khoanh tay chất vấn

“”

Như thở dài, cô nhắc lại

“ Tôi qua trước khi diễn bà đã đi đâu, tụi này tìm bà khắp nơi, cũng may nhờ có ừ.... Nhớ có tên Vương khó chịu đó..... mà bà đi về bình an. Mà kể cũng lạ thật, tự nhiên sao lại tốt với bà đột xuất thế, làm tụi tui nhìn cũng thấy không quen.”

Nó chờ người ra, chợt nhớ đến ngày hôm qua, biết bao nhiêu chuyện xảy ra với nó, nó biết đám bạn nó tưởng lầm Khương là Vương, không nhầm lẫn mới lạ, ngay từ ban đầu nó còn bị lừa nữa là... Nó nhìn lên Như, kéo tay Như ngồi xuống rồi kể đám bạn nghe chuyện xảy ra hồi hôm qua, nhưng không kể hết, tất nhiên là nó giấu đi một số chuyện cần thiết.

Như nghe xong, mặt cô giãn ra cả thước, rồi búng tay cái chóc, kiên định nói

“ Như phim.”

“ Mà còn thể loại hành động nữa chứ”- Ánh chêm vô

“ Nhưng ai mà bắt bà mới được, dù sao nghe thấy cũng.... Kinh dị quá”- Mi chống cằm nói

Xảy ra chuyện đó không phải là lần đầu tiên đối với nó, khi còn nhỏ thỉnh thoảng có nhiều người lạ mặt bắt cóc nó , ban đầu sợ hãi cực độ, giờ thì cảm giác cũng đỡ hơn trước nhiều, thở một hơi dài, nó không vui khi phải nhớ về chuyện cũ. Nhìn ra ngoài cửa, thấy Nguyệt Anh cầm giáo án bước vào, sắc mặt cô khó coi, hình như là tức giận thì phải, nhưng điều đó không làm nó quan tâm bằng người đi theo Nguyệt Anh ở phía sau. Anh ta tới đâu, dường như ở đó có ánh sáng, mặt anh ta trơn láng, khuôn mặt trắng men sứ ấy làm sao nó quên được, người đã đánh nó, đổ canh lên người nó, gây ra biết bao phiền phức mà nó phải gánh đang đi sau Nguyệt Anh.

Vương mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác đồng phục của trường, đầu tóc cắt gọn lên, nở một nụ cười thật tươi, mà theo nó là anh ta đang giả tạo, đánh gục hết tất cả nữ sinh lẫn con trai trong lớp nó, anh ta còn tự giới thiệu bản thân nữa chứ, nó chán ghét khi không hiểu Vương đang có ý định gì. Anh ta dường như là con người hoàn toàn khác, thiện hơn, vui vẻ hơn, gây thiện cảm chỉ bằng một nụ cười duy nhất, mà quan trọng là.... Anh ta không đeo khuyên tai bạc. Rốt cuộc có điều gì xảy ra với anh ta vậy?

Như khều khều tay nó, miệng lẩm bẩm hỏi

“ Nhà thầy Khương sinh ba hả? Sao lại có người đẹp rạng ngời thế này.”

Liếc nhìn Như, nó chực muốn cười trong bụng, tại sao mọi người không nhìn ra con người của tên Vương đó mà chỉ có nó, anh ta thay đổi, chứng tỏ là có chuyện không hay đang xảy ra. Những thứ anh ta làm đều đảo lộn thế giới của nó.

“ Xin chào mọi , Tôi là Vương, chắc các bạn đã biết, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là thành viên trong lớp này, mong mọi người giúp đỡ.”- Vương không khách sáo nở nụ cười , nhe hàm răng trắng bóng của mình, còn giờ tay hình chữ V nữa, chứng tỏ sự thân thiện của mình.

Nó nhìn mà choáng cả ngày, không choáng cả ngày sao được, khi mà tên Vương đó đang ngồi cạnh nó, anh ta chăm chỉ học bài, đôi lúc còn quay sang hỏi nó, mượn vở, mượn bút. Như biến thành người khác, Vương

lúc trước tôi tệ đến như thế nào, thì Vương đang ngồi cạnh nó bây giờ trái ngược hoàn toàn. Thân thiện, dễ gần, trở thành một cây hài của lớp. Nó thầm nghĩ, cái quái gì đang xảy ra thế này.

Sự việc nếu dừng ở đó thì đâu còn gì để nói, không chỉ có nó thấy khó chịu mà cả Như cũng khó chịu không kém. Phải, Phong đang ngồi kế Như, khiến Như ngay cả nhúc nhích một chút cũng không dám.

Mặc dù dậy sóng trong lòng, nhưng bề ngoài nó làm như không có gì xảy ra, vẫn chép bài làm bài như bình thường. Đợi đến lúc ra chơi sẽ lôi Vương ra ngoài hỏi cho rõ chuyện. Nếu không phải sét đánh trúng đầu anh ta, có chết nó cũng không tin Vương thay đổi như thế này là không có mục đích.

Ra chơi, nó kêu Vương ra ngoài hành lang lớp học, nơi ít học sinh qua lại, nó nhất định phải làm rõ vấn đề này.

“ Anh đang tính làm cái gì vậy?”

“ Không làm gì cả, tôi thay đổi thể này cô không thích sao?”

“ Đừng giỡn nữa, anh có mục đích gì?”

“ Tôi đã nói là không có gì hết, tự nhiên thấy thay đổi thể này cũng tốt. Nhưng mà.... Nếu tôi thay đổi thể này... cô sẽ để ý đến tôi chứ.”

Cái gì? Nó đang nghe nhầm sao?

“ Ý anh là sao?”

Lấy tay xoa đầu của nó, Vương cười cười.

“ Tôi thích cô rồi, chúng ta quen nhau chứ?”

Nó trợn mắt nhìn Vương, miệng không thốt nên lời. Nhưng cho dù thế nào thì cũng cho biết là Vương cũng đang toan tính điều gì đó, định dậm chân bỏ đi thì thấy Khương cùng Nguyệt Anh bước tới. Anh khoác áo blu trắng, tay đút vào túi áo, chậm chậm tiến về phía nó, xung quanh anh toát ra hàn khí lạnh băng, khiến những người đi ngang đó cũng phải bất chợt cuối mình mỗi khi anh đi qua. Không hiểu sao nó vẫn thấy anh đang mỉm cười nhìn nó, dù rằng trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện vết sẹo kia không hề hé môi.

Tại sao lại có sự thay đổi này? Vương trở nên khác trước, anh không còn lạnh lùng nữa, sự thay đổi này khiến anh được nhiều người thích hơn, trong khi đó sự thay đổi của Khương khiến người khác cảm thấy khó thở mỗi khi gần anh.

Nguyệt Anh nhíu mày, cô cũng không rõ tại sao anh em bạn họ lại thay đổi chỉ trong một đêm thế này, sự thay đổi này chắc không phải vì Thanh chứ? Nguyệt Anh bậm môi, cô ghét khi phải nghĩ đến. Vương không đeo đôi bông tai cô tặng, đó là sự đánh dấu của cô dành cho anh, không có được Khương thì ít ra cô cũng không muốn Vương phải rời xa cô, nếu như Vương thích người khác mà người đó lại là Thanh, thì cô tuyệt đối không cho, bất cứ giá nào cô cũng ngăn chặn lại, thứ là của cô thì cũng không thể là của người khác. Liếc nhẹ nhìn Khương bên cạnh, cô biết Khương cũng thay đổi, vết sẹo mới này tự nhiên xuất hiện chỉ sau một đêm, không những không làm khuôn mặt Khương kém đẹp mà còn làm tăng vẻ lạnh lùng của anh hơn, thậm chí Nguyệt Anh thấy ánh mắt anh sắc lạnh càn quét xung quanh.

Khương biết Vương đang giở trò, anh im lặng không nói, chỉ đến bên cạnh nó, chậm rãi mở miệng

“ Hôm qua em không sao chứ? Chắc hoảng hốt lắm.”

Nó vẫn nhìn thẳng vào mắt Khương, anh hỏi nó hôm qua có sao không? Nó biết trả lời như thế nào đây, hôm qua vừa là hạnh phúc vừa là nỗi đau âm ỉ nó suốt đêm, đối diện với anh nhưng anh lại vờ như không biết gì. Anh muốn nó phải nói sao đây?

Vương hết nhìn nó rồi nhìn sang Khương, anh cười thầm trong lòng, thật may mắn vì chỉ mình anh biết là nó đã nhận ra hai anh em anh ngày hôm qua. Chắc Khương vẫn còn nghĩ là nó không biết gì hết. Anh biết nó cũng có cảm giác với Khương, nếu như hai người này đến với nhau, không phải công sức anh tan biến sao? Trò chơi này, anh nhất định phải chơi đến cùng, thú vị như thế, sao anh có thể bỏ qua được.

“ Cô ấy không sao? Anh hai đừng lo.”

“ Anh hai” từ này phát ra từ miệng Vương thật tự nhiên, từ trước đến giờ Nguyệt Anh chưa từng nghe Vương xưng với Khương như thế. Cô rửa thầm trong lòng, tại sao cô không hiểu nổi hai anh em họ đang tính toán cái gì.

“ Đi với tôi chứ, tôi cần dẫn em đến chỗ này.”- Khương không để ý đến lời nói của Vương, anh nhẹ nhàng nói với nó, đưa tay chìa ra trước mặt nó.

Bất giác nó đưa tay chạm vào tay Khương. Khương mỉm cười rồi nắm tay nó trước mặt Vương và Nguyệt Anh, định bước đi thì nghe tiếng Nguyệt Anh hét lên.

“ Cả 2 người đang làm trò gì vậy? Bộ tôi là tượng hay sao mà các người dám làm điều đó.”

“ Anh à, thầy giáo mà nắm tay học sinh như thế thì không hay đâu, buông tay ra đi”- Vương khó chịu nói Khương quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn qua 2 người, rồi vờ như không có gì bước tiếp đi.

“ Anh mà dám đi một bước nữa tôi thề sẽ đem cái hình này loan đi trong vòng 5 phút.”- Nguyệt Anh tròn mắt, cô như phát điên, nó là cái gì mà Khương dám nắm tay nó trước mặt cô, cô mới là bạn gái của anh chứ không phải nó, tại sao anh lại làm thế, tại sao lại tàn nhẫn với cô, dám dẫm đạp lên lòng tự trọng của cô sao? Cô tuyệt đối không cho phép. Tuyệt đối không !

Hình gì? Nó thắc mắc trong lòng, hình như có nhiều chuyện xảy ra mà nó không biết.

Vương hốt hoảng, anh không thể để Nguyệt Anh phát tán tấm hình đó, nếu thế chả khác nào nói cho nó biết Khương cũng thích nó, biết đâu họ lại nhận ra tình yêu của đôi phương mà quen nhau. Không được, không thể như thế, anh phải dùng mọi cách ngăn chặn lại, nếu không kế hoạch của anh chưa đến đâu mà đã bị phá vỡ.

Khương chán ghét nhìn Nguyệt Anh, anh không để tâm tấm hình đó có phát tán hay không, nhưng nếu hình đó đưa ra, thì nó sẽ không nhìn mặt anh nữa, anh không muốn như thế. Anh phải làm sao đây? Nếu như có thể, anh chỉ muốn giết Nguyệt Anh ngay tại lúc này, có thể cô ta mới im miệng mà xuống địa ngục. Những chuyện cô ta làm với Thanh, anh đã biết và tất nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế. Không ai có thể đụng vào người con gái mà anh yêu thương, anh dùng cả tính mạng này để đảm bảo cho điều đó. Bất kể cho đó là ai.

Nguyệt Anh cười khẩy, hình như Khương không tin cô, không ăn được thì đập đổ, nếu cô không có được anh thì không ai có thể có được, để xem các người làm cách nào mà yêu đương nhau. Cả đời sẽ bị người khác dị nghị, thầy giáo với học trò sao? Không một ai chấp nhận điều đó. Rồi các người sẽ phải trả giá vì những gì đã làm với tôi.

“ Tôi cho anh hai lựa chọn, một là qua bên đây với tôi, còn không tôi sẽ đăng hình lên, anh chọn đi.”

Bất giác tay nó cảm thấy đau tay khi Khương nắm chặt lại, anh đang tức giận. Điều gì khiến anh tức giận như thế, tấm hình đó là sao? Sự tò mò như con sâu ngoáy ngoáy trong bụng nó không ngừng. Nhưng... Anh sẽ buông tay nó mà theo Nguyệt Anh chứ? Có thể bên cạnh nó không?

Khương biết, anh thì không sao, nhưng nếu như để nó biết tấm hình đó chắc chắn nó sẽ không nhìn anh nữa, anh không thể nào gặp nó, và nó cũng sẽ bị mọi người nói ra nói vô, anh không thể để nó chịu như thế. Là lỗi của anh, thì anh sẽ gánh.

Quay sang nhìn nó, vuốt nhẹ mái tóc còn vương trên mặt, chậm rãi nói

“ Hôm nay có lẽ là không được rồi, vậy để khi khác.”

Anh buông tay nó, tiến về phía Nguyệt Anh, cùng cô sóng bước về phía trước. Nó đứng đó, vẫn chỉ đứng đó nhìn Khương bỏ đi. Trong lòng như mất đi thứ gì đó quan trọng, Bỗng chốc nó thấy mình giống như một con ốc, khi anh chìa tay ra thì nó cũng không ngáp ngừng mà đưa tay tới, rồi đến khi anh bỏ đi nó cũng không dám kêu anh dừng đi. Hình như chỉ có nó là ngu nhất, vẫn đứng yên chỗ đó chờ anh quay lại, hay ít ra anh cũng quay đầu nhìn về nó, nhưng anh không làm thế, như chưa từng có gì xảy ra cứ thế mà bước đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-toi-yeu-em-that-roi>